

АН СТЮАРТ

ЛЮБЕН ТАЩ

Ан Стюарт

Лунен танц

Пролог

Ромни Хол, Йоркшир Лятото на 1815

Опаковаше багажа си, когато чу първия писък. Разбира се, не беше необходимо сам да опакова нещата си, имаше много слуги, които можеха да свършат работата вместо него. Но Фелън Ромни беше необикновен човек – саможив и циничен. Той нямаше нужда от помощта на слугите, а Ханигън, единственият човек, на когото вярваше и можеше да повери нещата си, беше излязъл да изпълни някакво тайно поръчение. Фелън нямаше да намерение да прекара нито нощ повече в малкото занемарено имение, което беше домът на неговите родители.

Въобщо не трябваше да се връща вкъщи. Не беше и искал. Откритата война между баща му, който беше един вечно пиян донжуан, и истеричната му майка превръщаше Ромни Хол в бойно поле. А Фелън се беше наситил на битките през последните няколко години, те му стигаха за цял живот. Всичко, което можеше да покаже като доказателство за седемгодишната си служба в армията, беше един белег от рана с нож, която беше дяволски близо до сърцето му, и страст към екзотични места и екзотични климати. Животът в Англия му се струваше нездравословен, беше неприятен за Фелън. Особено го отвращаваха студените и усамотени блата на Йоркшир, които неговият непредпазлив и неблагоразумен по-млад брат толкова много обичаше.

Беше продал чина си в армията преди години. Същият чин беше купил навремето, въпреки гневните протести на родителите си. Най-накрая се върна у дома: не заради баща си, чието здраве беше сериозно подкопано от покварения живот, който беше водил; и не заради майка си, чието силно развито чувство за собственост и невъздържан характер като че ли бяха станали още по-неприятни с напредването на възрастта – нещо, което го изненадаваше. Беше се върнал у дома заради своя полубрат Валериън, един от малкото хора, които обичаше и от чиято съдба се интересуваше.

Но дори заради Валериън не би останал и ден повече. Мрачните и студени Йоркширски нощи като че ли го задушаваша. Ако Господ е рекъл, баща му можеше да живее още двайсет години, а той самият можеше да се скита на воля по света. Когато дойде време да наследи

нежеланите задължения на родителите си, страстта му към пътешествия може би щеше да се е уталожила.

Той чу писъците, които идваха някъде отдалеко и смътен ужас го завладя. Позна гласа на майка си – тя често надаваше писъци – било гневни, било издаващи дълбока мъка. Никой друг не би могъл да пици така, че звукът да се чува във всички стаи на порутеното имение. А душата, която неясно се долавяше, като че ли беше „убийство“.

Намери я в стаята на кулата – студената каменна спалня, която тя никога не споделяше с лорд Хари. Тя се беше надвесила над тялото на съпруга си, а локвата кръв, която се беше образувала под него, се просмукуваше в полите на роклята ѝ.

– Убиец! – пищеше тя.

Очите ѝ, потъмнели и обезумели, блестяха на бледото ѝ лице. Дългата ѝ сива коса се спускаше разрошена около лицето ѝ. Приличаше на вещица.

– Убил си собствения си баща!

Фелън проследи погледа на майка си и видя своя по-малък брат. Валериън беше също толкова неподвижен, колкото и тялото на баща им. Единствено лейди Марджъри се движеше, стенеше и кършеше дългите си слаби ръце. Люлееше се напред-назад над тялото на съпруга, когото беше презирала през целия му живот.

– Той е убил баща ви – пищеше Марджъри, пронизителните ѝ писъци граничеха с лудостта. – Видях го, Фелън! Той прободe горкия човек, който винаги беше обичал това мръсно малко копеле повече от тебе, неговия законен син. Той...

– Достатъчно! – прогърмя гласът на Фелън.

Той направи крачка към по-малкия си брат и видя болката и мъката в очите му. Видя също така кръвта по ризата му и по ножа, който държеше в ръката си. От тримата с името Ромни в стаята, които бяха останали живи, само Валериън – безумният, непредпазливият, той, който нямаше законно право да претендира за името, само той, единствено той беше обичал лорд Хари. Единствено Валериън скърбеше за смъртта му.

– Дай ми ножа, Вал.

Валериън прекоси сковано стаята и сложи ножа в огромната, протегната към него ръка на брат си. Ножът беше топъл и влажен от полегналата по него кръв. Валериън вдигна очи и срещна погледа на брат си. За първи път красивото му лице, за което Фелън не веднъж му се подиграваше, беше бледо, а мъката го караше да изглежда грозно.

– Не съм го убил аз, Фелън – каза той. – Чух майка ти да пици и...

– Лъжец! – изпищя Марджъри. – Видях те, злобно копеле. Ти си убиец! Видях те да забиваш ножа в сърцето му.

Не можеше да не се види шокът, който беше изписан на лицето на Валериън. Той погледна лейди Марджъри.

– Тя лъже – отчаяно рече той. – Тя е луда, Фелън. Знаеш, че не бих могъл...

– Видях те! – отново запищя Марджъри. – И ще кажа на всички. Ще те обесят. Ще се погрижа да го направят. Отцеубийството е престъпление срещу природата. Ще те преследват като куче, ако се опиташ да избягаш. Ще те влачат, окован във вериги по улиците. Спри го, преди да се е опитал да избяга, Фелън. Убий го, ако трябва!

– Не! – извика Валериън. – Няма да избягам. Ще остана тук и ще открия кой го е убил. Ще го докажа...

Лейди Марджъри се изправи. Вцепенен от шока, Фелън гледаше как изцапаните ѝ с кръв поли обвиват тялото ѝ – слабо и немощно.

– Направи нещо, Фелън! – изсъска тя. – Те може и да не повярват на истината. Може да помислят, че си го направил ти. Убий го, преди да е избягал. Ако ти не го направиш, ще го направя аз. Няма да намеря покой, докато той не умре!

Тогава Фелън се размърда и сграбчи брат си за ръката.

– Трябва да излезем оттук – каза той. – Хайде, ела.

– Няма да избягам – упорито продължаваше да настоява Валериън.

Само миг беше необходим на Фелън, за да вземе решение. Чуваше слугите да се приближават. Бяха още далеко, но щяха да стигнат и до тук. Идваха да разберат защо пищи лейди Марджъри.

– Да, ще избягаш – каза той. – И аз ще дойда с теб.

Глава 1

Хемптън Реджис, Ексетър

Флечър Маубрей прекъсна размишленията си по средата и се загледа в младия мъж, който вървеше по тясната селска уличка пред пивницата в Хемптън Реджис. Тази беше единствената пивница в Хемптън Реджис, но тъй като Маубрей беше и стопанин на мината в селото, пивницата щеше да бъде най-добрата – дори ако трябваше да се съревновава с множество други. Беше ранен следобед и голямата зала на заведението беше празна. Маубрей излезе пред прага, за да подиша свежия летен въздух, и тогава видя непознатия за първи път.

В малкото крайбрежно селце често се появяваха непознати. През миналия месец тук беше онази двойка, която се беше настанила в Сатърс Хед; да не говорим за моряците, които редовно спираха и ношуваха на пристанището. Но момчето, което вървеше по улицата с подчертано нехайна и небрежна грациозност, беше съвсем друго нещо.

Беше слабо и с крехко телосложение, на не повече от седемнайсет или осемнайсет години. Да, не беше по-голямо и по бузите му нямаше почти нищо друго, освен кожата, която беше с цвета на светло злато. Очите му бяха много големи, прекалено големи за тясното му ъгловато лице. Миглите му бяха красиви и дълги като на някое девойче, но всъщност е всеизвестно, че мъжете винаги са по-надарени от жените, що се отнася до красивите мигли. Тялото му беше деликатно, стъпалата му – тесни; личеше, че под опънатите панталони краката са с добра форма. Всъщност, по тогавашната мода панталоните се носеха до глезена и формата на прасците се виждаше съвсем ясно. Момчето носеше още и пелерина, а върху гъстите му кафяви къдри се виждаше и едно изящно кепе. Раменете му бяха тесни, дланите му – малки, но съвършени, по пръстите му нямаше пръстени. Ако не беше тъмната му кожа, то можеше да мине за твърде красиво момче.

– Добър ден. – Момчето беше спряло пред „Птицата и перата“, погледът му беше спокоен и приятелски, гласът му – тих и мелодичен. – Казаха ми, че тук мога да намеря работа.

Маубрей поклати глава.

– Времената са много тежки, момко – отвърна той. – Имам си достатъчно помощници.

Момчето само повдигна рамене и с печална усмивка прие неприятните обстоятелства, трудния живот и необходимостта от икономии.

– А дали ще се намери нещо, което мога да свърша, за да ми дадете вечеря?

Маубрей го погледна. Не беше мъж, склонен към благотворителност, защото добрите дела не водят доникъде. Но не беше и безсърдечен човек. След миг колебание кимна.

– Щом искаш да работиш, имам една конюшня, която трябва да се почисти и торът да се изхвърли. Как се казваш, момче?

– Джулиън. Джулиън Смит, сър – каза момчето и сне шапката от главата си.

– Викай ми Маубрей. Всички от селото ми викат така. – Той се взря по-внимателно в момчето. – Болен ли си бил, момче? Бузите ти са много червени.

Лицето на Джулиън Смит леко порозовя в отговор. Руменината по бузите много му отиваше.

– Не, сър. Просто съм стоял много на слънце. Идвам от континента.

– Добре, трябва да се грижиш за себе си. Прекаленото стоене на слънце е вредно за тялото – строго му каза Маубрей. – Ела с мен. Ако сметна, че работиш много и добре, може би ще ти намеря работа за няколко дни. Изглежда, отдавна не си слагал нищо в уста.

Усмивката на Джулиън беше плаха и чаровна.

– Истина е, сър, не съм ял от няколко дена – каза той. За миг Маубрей замръзна на мястото си, изненадан и очарован от красотата на усмивката на това момче. Разбира се, всичко зависеше от самото момче. Ако искаше, можеше да изкара прехраната си и по друг начин, много по-лесен от почистването на конюшната и носенето на вода за кухнята. Тези две дейности изискваха много и усилена работа, а бяха слабо заплатени. Сър Невил Пинуърт беше известен със странните си вкусове, а имаше повече пари от всички граждани на Хемптън Реджис. Ако Джулиън Смит привлече вниманието му, бъдещето му щеше да бъде осигурено. Ако обичаше тези неща, разбира се.

На Маубрей му се струваше, че момчето не си пада по това. Но той не споделяше мнението си с никого, особено с мъже като Пинуърт, които можеха да купят и продадат поне пет момчета като това и чиято благосклонност беше необходима на онези, които имаха някакъв бизнес в Хемптън Реджис. Какво ще предпочете сър Невил да има в леглото си, за да топли тялото си, беше негова собствена грижа. Никой не можеше да му се меси. Маубрей мислеше, че Джулиън Смит ще предпочете да

рине с лопатата конските изпражнения. И ако зависеше от него, щеше да го държи настрана от сър Невил. „Птицата и перата“ беше процъфтяващо заведение и със сигурност можеше да издържа още чифт ръце и здрав гръб. Той щеше да вземе момчето на работа, въпреки че то изглеждаше слабичко. Доколкото Маубрей познаваше съпругата си, тя щеше да притисне момчето до огромните си гърди така, както притискаше всички бездомници, които преминаваха през хана им. Тя нямаше да се противопостави.

– Конюшният е зад хана, момче – каза Маубрей. – Може би все пак ще успее да ти намери работа за няколко дена. Ще трябва да те позакрепим, а за тази цел най-добри са морският въздух и добрата храна. Трябва малко да понапълнееш. Изглеждаш така, като че ли и най-слабият повей на вятъра може да те отвее.

Джулиън пак се усмихна със спокойната си, чаровна усмивка.

– По-силен съм, отколкото изглеждам, сър.

– Маубрей – поправи го той. – Ще видим колко си силен, след като свършиш почистването на конюшните.

На Джулиън му трябваша три часа и половина да почисти старото сено и тора от конюшните, да ги застеле с прясна слама, да нахрани конете и да разчеше гривите им. Конете бяха първокласни, Джулиън веднага разбра това, въпреки че класата им далеч не беше като тая на грациозните арабски жребци, които беше яздил в Египет.

Той прекара ръка през косата си и направи недоволна гримаса, като усети колко ниско е подстриган. Той си помисли, че така му беше много по-хладно и удобно. Прекара ръка по потното си чело. Ех, ако само можеше да съблече жакета си.

– Свършил си добра работа, момче! – Маубрей беше изникнал до лакътя му. – Можеш да се изкъпеш ей там в онова корито, а после ще ти дадем да вечеряш. Моята Беси също иска да те види и да ти каже, че чифт работни ръце са винаги добре дошли – дори с тях да върви и едно гладно гърло. Предполагам, че нямаш къде да спиш?

– Не, още не – каза Джулиън и поклати глава.

– Добре, имаме една свободна стая над кухнята. Можеш да спиш там една-две вечери.

– Много сте любезни – срамежливо отбеляза Джулиън.

Маубрей като че ли също беше объркан. Откровеното му, прямо и сърдечно лице изведнъж почервения.

– Не обръщай такова внимание на това, момче. Ние ще използваме труда и помощта ти. В града има доста аристократи, а те са капризни и

изискват много. Не искаме да си мислят, че не можем да им осигурим стандарта, на който са свикнали, нито пък, че нашият стандарт е по-нисък.

– Аристократи?

Тревогата, която се прокрадваше в нежния, мелодичен глас на Джулиън, не можеше да остане незабелязана.

– Не се тревожи, момче. Ти ще работиш в кухнята.

Маубрей окуражително го потупа по рамото, а Джулиън се сви под натиска на ръката му.

– Моята Беси ще се погрижи да те нахранят добре и да те настанят удобно, а също така да си в безопасност – каза му Маубрей.

„В безопасност“ – помисли си Джулиън, като с усилие запази веселия израз на лицето си. Ако беше толкова лесно да му осигурят безопасност!

Няколко часа по-късно, когато седеше в ъгъла на прекалено затоплената кухня и се потеше под жакета си, си мислеше, че дори човек, толкова сърдечен и по майчински нежен като Беси, не можеше да извърши такъв подвиг. Стомахът му беше приятно пълен, а очите му се затваряха от умора. Щеше да бъде много доволен, ако можеше да си почине няколко дни, да се нахрани прилично и да не бъде принуден постоянно да хвърля поглед през рамо, за да види кой го следва.

Агнес, една прекалено закръглена и добре хранена сервитьорка, бързо премина през кухненската врата. Пълните ѝ бузи се бяха зачервили от възбуждане, а големите ѝ гърди се повдигаха и спускаха ритмично. Очите ѝ незабавно се отправиха към Джулиън, а той с доста голямо усилие на волята потисна инстинктивното си притеснение.

– Сър Невил е тук – каза тя, останала без дъх. – Дойде с онези двамата от Сатърс Хед. Те тримата искат вечеря и френски коняк – и Господ знае още какво. Дори е заета в общата зала, а на мен ще ми е нужна помощ.

Джулиън не се помръдна. Беси вдигна глава от мястото си до огнището. Широкото ѝ лице излъчваше тревога и загриженост.

– Маубрей нареди момчето да не влиза в общата зала – каза тя.

– Те не са в общата зала, а в частния салон – нетърпеливо и избухливо отвърна Агнес. – А вие знаете какви са аристократите, трябва да съм там след секунда с поръчката. Изпратете момчето да донесе коняка.

– Не знам дали трябва да го направя.

Беси, изглежда, се разкъсваше от нерешителност. Тя беше безкрайно мила и любезна с него, а поръчението беше незначително. Може би трябва да се отплати за грижите. Каква ли опасност за него представляваха местните аристократи и хората от Хемптън Реджис?! Сигурно беше срещал и по-големи трудности и се беше справял.

– Ще го направя – каза той и стана от пейката, радостен, че може да се отдалечи от адския огън.

– Защо не си съблечеш жакета? – любезно и загрижено го запита Беси, и то не за първи път. – Сигурно ти е ужасно горещо.

Джулиън поклати глава, като се надяваше, че никой няма да забележи капките пот по челото му.

– Бях в места с много по-горещ климат доста дълго време – отговори той. – Сега нашият английски климат ми се струва ужасно неприятен.

Беси повдигна рамене и му подаде поднос с шише коняк и три кристални чаши.

– Внимавай по стълбите. Ако се случи нещо с тези чаши, ще трябва да се скриеш от Маубрей. А също така и от мен.

На Джулиън му бяха необходими само няколко минути, за да види същинския мек и добродушен Маубрей под престорено коравата външност. Усмихна се.

– Да, разбира се, ще бъде ядосан, ако ги счупя.

Беси закачливо му се закани с пръст.

– Не искам от теб дръзки отговори, момче. И стой по-далеч от очите на сър Невил.

– Защо?

Беси изведнъж се смути.

– Много си млад, нали, момко?

– Миналия октомври навърших седемнайсет – отвърна той, като намали с пет години възрастта си.

– Е, имал си достатъчно време да научиш за тези неща. Просто бъди любезен и стой настрана. Странен е този наш сър Невил, но в него има нещо... Няма значение – завърши Беси с въздишка. – Прави това, което ти казвам.

Джулиън си помисли, че сър Невил наистина бе странна гледка – бе последвал Агнес до частния салон на втория етаж. Успя да влезе незабелязано, а огромните му очи успяха да обхванат изцяло картината, която представляваха великолепният сър Невил и елегантните му гости, които очевидно флиртуваха с него.

Сър Невил беше облечен в червеникавокафяво. От ръкавите му се спускаше дантела; дантела украсяваше жабото му и дори пръстите му. Изтънялата му и оредяла коса беше вчесана според модата – в небрежна и рошава прическа, и беше оцветена в бледорозово, а кожата му дължеше много повече на изкуствените средства, отколкото на природата.

Тя беше смъртнобледа, а на умело избрани места се открояваха няколко цветни петна. В едната си ръка държеше лорнет, а в другата – ветрило, с което вееше на една доста едра, но привлекателна млада дама.

„Странно, наистина“ – помисли си Джулиън. Дамата, която несъмнено беше красива, изглеждаше много по-мъжествена от мъжа. Тя имаше едри кости, изглеждаше в добро здраве, а златистата ѝ коса се спускаше на къдрици около широките ѝ, млечнобели рамене. Лицето ѝ беше прекрасно, с огромни сиви очи, високи скули, широка, чувствена уста и брадичка, която беше може би малко по-силно изразена, отколкото беше необходимо, за да бъдат спазени каноните на класическата красота. Беше облечена в бледосиня рокля. Талията ѝ беше мъничко по-широка, а обутите ѝ в леки обувки крака – малко по-големи, но това не пречеше усмивката ѝ да бъде най-чаровната на света.

В този момент те и двамата видяха Джулиън и започнаха да го изучават, а гръмогласният им, весел смях внезапно заглъхна. Изведнъж му се прииска да има свободна ръка, с която да разхлаби яката си, но нямаше. Трябваше да се задоволи да запази лицето си спокойно, да държи погледа си учтиво забит в пода и да се надява, че ще се измъкне, без да успеят да го разгледат по-добре.

– Кое е това прекрасно младо същество? – тихо и монотонно запита един нежен женски глас.

Джулиън погледна към дамата, а после, шокиран, разбра, че гласът принадлежи на джентълмена.

– Той е нов, сър Невил – нервно отвърна Агнес.

Сър Невил дори не удостои с поглед сервитьорката. Неговите леко изпъкнали, сини очи бяха приковани в лицето на Джулиън. Погледът му беше гладен, хищен.

– Това ми е ясно, момиче – изстреля той думите, затвори ветрилото и се приближи до Джулиън. – Как се казваш, момче? – продължи да пита той с нежния си, превзет глас.

Джулиън остави подноса на масата, като се надяваше, че ще успее бързо да се измъкне, но сър Невил го изпревари. Сложи костеливия си бял пръст под брадичката му и повдигна лицето му.

– Остави го на мира, нещастнико – заяде се с присмехулен тон

дамата. Гласът ѝ беше дрезгав и по-дълбок, отколкото на придружаващия я мъж. Тя говореше бавно и приятно провлачваше думите. – Не виждаш ли, че момчето е съвсем невинно. И въобще не е твоят тип.

– О, аз обичам невинните момчета – тихо промълви сър Невил, а пръстът му милваше брадичката на Джулиън. Кожата на Джулиън беше гореща, а тази на сър Невил – студена. – Наистина, много обичам да ги покварявам.

В стаята имаше и трети човек. Джулиън дори не го беше забелязал, защото стоеше като хванат в капан от хипнотизиращия поглед на сър Невил и от явното весело настроение на дамата. Но изведнъж усети присъствието му зад себе си – едно наистина огромно тяло, което се извисяваше над него.

– Нали я чу какво ти каза, Невил – дълбокият глас накара Джулиън да настръхне до мозъка на костите си. – Остави момчето на мира. Не всички споделят твоите перверзни вкусове.

– Но откъде може да знае дали не му харесва, след като не е опитал? – Сър Невил не се обезкуражаваше лесно. – Какво ще кажеш да дойдеш с мен, момче? Ще живееш в прекрасна къща, ще носиш красиви копринени дрехи и ще ядеш каквото пожелаеш. Никога няма да ти се налага да работиш и ще спиш в меко пухено легло.

– Може би трябва да му обясниш, че няма да спи сам в него – продължи язвителният глас зад гърба на Джулиън.

Джулиън чувстваше как червенина залива лицето му. Докато беше в Арабия, беше чувал за някои от странните вкусове на мъжете. Въпреки предупреждението на Беси, той не беше разбрал, че и англичаните имат подобни склонности. Отдръпна се от нахалната бяла ръка и от алчният поглед, забравил за момент за чуждото присъствие зад гърба си. Блъсна се в нечие огромно тяло – много твърдо, мускулесто и топло, а дланите, които се спуснаха на раменете му, бяха корави и силни.

– Ако бях на твоє място, момче – каза бавно гласът зад него, – щях да избягам оттук бързо като подплашен заек. Далеч от опасни вълци като сър Невил.

Джулиън се обърна, погледна нагоре, право в лицето на човека, който го държеше като в плен. И застина, като хипнотизиран, за миг. Не можеше да се помръдне.

Ако дамата беше красива, а другият джентълмен – изящен, този беше нещо съвсем различно от тях. Беше висок, може би не най-високият мъж, който Джулиън беше виждал, но все пак се нареждаше на трето-четвърто място. Беше без излишна тлъстина, слаб, почти изпит, но

тялото му беше силно и като излято от стомана. Силата му се чувстваше и в дланите, които бяха положени на раменете на Джулиън. Косата му беше черна, дълга, не според тогавашната мода, а лицето – много различно от това на дамата: тясно, с присмехулно изражение, с цинична усмивка на тънките устни. Очите излъчваха хладна пресметливост и интелигентност. Необикновени. Сиви, като тези на жената, но с някакъв необикновен сребърен блясък. Джулиън имаше странното, обезпокоително чувство, че погледът му може да прониква до същината на хората, да разголя душите и мислите им. Желанието му да избяга стана дори още по-силно. Той имаше прекалено много тайни, които трябваше да укрие от този пронизателен, всевиждащ непознат.

– Знаеш ли, Филип – каза жената с дрезгавия си глас, – мисля, че той е много по-очарован от теб, отколкото от Невил. Може би ти ще трябва да промениш вкусовете си.

Мъжът, който се казваше Филип, не й обърна никакво внимание. Настойчиво продължи да гледа надолу към Джулиън.

– Не мисля така – каза той със загадъчна усмивка.

Вратата към частния салон се отвори и сложи край на безизходното положение. В стаята се втурна, останала без дъх, втората сервитьорка.

– Помощта ти в кухнята е много необходима, Джулиън – важно каза тя. – Аз ще свърша работата тук.

– Но аз искам момчето да ни изчака да свършим с вечерята – провъзгласи сър Невил. Той избухваше лесно, а сега беше доста раздражен от стечението на обстоятелствата.

– Остави го да върви, Невил – прошепна дамата. – Днес няма да развращаваш никого. Ще трябва да се задоволиш с мен.

– Въпреки че си много красива, Валери, ти не си моят тип – каза Невил и хвърли изпълнен с копнеж поглед на Джулиън.

– Може да се изненадаш, скъпи Невил – нежно му каза дамата.

Само за миг Джулиън почувства известна слабост. Не можеше да се помръдне. Имаше странното чувство, че всеки един от присъстващите в стаята, като се започне от двете сервитьорки, които същата вечер по-рано бяха флиртували безмилостно с него, и се стигне до прекрасната дама и двамата развратни джентълмени, го гледа с изненадващо любопитство, издаващо сексуален апетит.

Но това беше абсурдно! Направо нелепо! Двамата джентълмени представляваха два полюса във всичко: различаваха се коренно по външност, по темперамент, по характер; вероятно – и по сексуални интереси. Джулиън беше много доволен, когато успя да се оттегли, напълно

смутен и объркан. Никой не направи опит да го спре, но когато внимателно и тихо затвори вратата след себе си, той чу дрезгавия глас на дамата, който бавно провлачваше думите:

– Знаеш ли, Филип, може би, вместо Невил, ние трябваше да го задържим.

Вратата се затвори, преди Джулиън да успее да чуе отговора на високия джентълмен. Само язвителният му глас проникна през дебелината дъбова врата, думите останаха неясни. „Още по-добре“ – помисли си Джулиън, като слизаше по тесните стълби надолу към кухнята. Нещата и без това вече бяха станали много сложни и заплетени.

Беси само го погледна, а после го заведе до таванското помещение над кухнята. Там беше горещо и задушно. Леглото беше малко и с провиснали пружини, разположено прекалено близо до прозореца. Някой, вероятно Беси, се бе опитала да направи мястото по-гостоприемно и приятно. Джулиън се оглеждаше около себе си, застинал от изненада. Погледът му се спря последователно на меката завивка и на тънкия дюшек, на легена и на съда с вода. Чантата му беше сложена до леглото, като явно не беше отваряна и нищо от багажа му не беше разглеждано.

Поне така се надяваше той. Не обичаше да мисли за това, как биха реагирали хората, ако надникнат в чантата и разгледат съдържанието ѝ. Нещата, които притежаваше, не бяха много. Още един чифт дрехи, позносени от тези, които бе облякъл. Бельо от тънък ленен плат, обточено с дантели. И чифт обици, украсени с диаманти и перли, които представляваха цяло състояние.

Джулиън погледна към прозореца и видя отражението на лунната светлина. В тази топла лятна нощ селището Хемптън Реджис беше напълно спокойно, въпреки че отдолу долиташе смеха на посетителите в кръчмата, а отдалеко се чуваше шумът на океана. А той все още продължаваше да се чуди, че сър Невил е притежателят на нежния женски глас, а не дамата.

Разкопча жакета и кожената си жилетка и ги съблече, като внимателно ги подреди и а стола. Събу панталоните и чорапите си и раздвижи пръстите на краката си. Прохладният нощен въздух беше много приятен. Съблече огромната си бяла риза, а после и бельото и въздъхна облекчено.

И тогава Джулиън Смит, по-известен като Джулиет Макгауън, дъщеря на неизвестния Джек Макгауън, наричан Черния, легна на леглото и заспа веднага. Беше изтощена и сънят ѝ беше дълбок.

– Какво имаше предвид, като каза ние да го задържим вместо Невил? – попита мъжът на име Филип.

– Е, сега не искам кавги и разправии – измърмори Невил. – Знаете, че мразя споровете, които не съм започнал аз самият. Освен това, аз първи го видях.

– Но моя интерес към него не е перверзен – заяде го Валери.

– Той е два пъти по-млад от тебе и, без съмнение, е девствен – отговори Невил. – Това вече е достатъчно перверзно.

– О, но аз мислех да го запазя за Филип.

– Вие двамата причинявате главоболие – каза високият джентълмен и се отпусна на един стол с небрежна елегантност. Взе чашата си с коняк, която Агнес вече беше донесла – И все пак, той събужда у мен странно чувство. Той е смешен, нелеп, абсурден.

– Защо? – запита го объркан Невил.

Валери му отправи една отвратителна усмивка.

– Ще ти кажа, когато пораснеш, мили.

Сър Невил хвана учудващо силната ѝ ръка и я поднесе към устните си.

– Ако някога успея да се влюбя в жена – прошепна той, – то това ще бъдеш ти.

– Извънредно съм поласкана – отговори тя и запърха с мигли. – Но не знам как ще се почувства съпругът ми.

– Следвай сърцето си, мила – каза Филип с язвителния си глас. – Не ми позволявай да се бъркам в твоите малки удоволствия.

Невил пусна ръката ѝ с нервна припряност.

– Казах „ако“ – бързо изрече той. – Но, уви, ще трябва да останем само приятели. И като говорим за приятелство, мога да ви предложа от най-чудесния крем за кожа, направен от шампанско и краве прясно мляко. Ще направи чудеса за загубелите ви ръце.

– Много любезно – прошепна Валери.

А Филип само изсумтя и сложи на масата празната си чаша коняк.

Два часа по-късно гостите на сър Невил бяха безопасно настанени в тяхната карета и потеглиха по осветения от луната път към удобната си квартира в Сатърс Хед. Пътуваха мълчаливо през по-голямата част от пътя. Дамата първа наруши тишината:

– Има моменти, Фелън, когато чувството ти за хумор като че ли се

изпарява.

– Трябва само да те погледна, братко мой, и чувството ми за хумор веднага се завръща – отговори Фелън присмехулно, като приятно провлачваше думите.

Валериън подритна полите си.

– Господи, видя ли какви многозначителни погледи ми хвърляше онзи малък извратен тип? Сигурен съм, че ще бъде извънредно щастлив да узнае какво всъщност се крие под полите ми. А сега той се измъчва и е отвратен от мисълта, че го привлича една жена.

– Радвам се, че го намираш забавно – отговори Фелън Джеймс Мърдок Ромни.

– Само Бог знае колко малко са нещата, които наистина ме забавляват – каза Валериън. – И докога ще трябва да нося тези проклетите поли? Защо, за Бога, избрахме този от всички възможни маскаради? Не можехме ли да се дегизираме като моряци, като търговци или като цигани? Вече започвам да говоря глезено и превзето като жена. Осъзнаваш ли колко много време измина, откакто за последен път имах възможност да флиртувам с жена?

Гласът му беше изпълнен с отвращение.

– Тази вечер, например, ти доста успешно флиртува.

Валериън потрепна.

– Това не се брои. Уморен съм и съм отегчен. Уморен съм да стоя като хванат в капан в онази къща, уморен съм да нося поли, уморен съм от бездействие и липса на сексуален живот.

– Съмнявам се – пак повлече думите Фелън. – Не обичам да ти го припомням, Валериън, но с тази твоя руса коса не можеш да минеш за циганин.

– Но ти можеш, проклета да бъде черната ти коса – измърмори Валериън, но без истинска злоба и яд. – Щом трябва да се преструваме на съпрузи, не може ли ти да бъдеш момичето?

– Не, не би подходило на достойнството ми – каза Фелън. – Освен това, ти изцяло си виновен, че си така привлекателен и красив.

– Не зная колко дълго бих издържал. Лорд Хари беше убит преди повече от месец, а все още нищо не се е случило.

– Майка ми се радва на една всеобща скръб и съчувствие – невъзмутимо каза Фелън.

– И през цялото време ме обвинява в добре планирано, хладнокръвно убийство. Дявол да го вземе, трябва да се върнем там.

– Ти, както и аз, много добре знаеш, че не можем. Моят уважавана

майка може и да е почти луда, но ще успее да убеди правосъдието, че ти си студенокръвен убиец. Най-безопасно ще бъде да напуснем страната, докато всичко отшуми.

– Никъде няма да отида – раздразнено каза Валериън. – Кой, мислиш, го е убил, Фелън? – тихо запита той.

– Ако знаехме, нямаше да бъдем на стотици мили от Йоркшир. Щяхме да преследваме проклетото копеле и щяхме да го изправим пред съда.

– Моята единствена надежда, нали? Да открием кой всъщност го е убил.

– Нашата единствена надежда. И аз съм загрижен като тебе. Според Ханигън, мнението на хората е раздвоено. Те се чудят кой от двамата ни го е убил. Изглежда, повечето от тях смятат, че истинският извършител съм аз, а майка ми само ме защитава. Хората знаят, че лорд Хари и аз винаги сме се мразили, докато ти, както много пъти е било доказвано, си неговият любимец. Аз не искам дори да стъпвам в Йоркшир, още по-малко искам да вляза във владение на собствеността, която винаги съм презирал.

– Едва ли някой наистина вярва, че ти си замесен в убийството на татко.

– А нима някой наистина вярва, че ти си жена – отговори Фелън. – Хората вярват в това, в което искат да вярват. И по-скоро ще повярват на очевидното, отколкото да се задълбочават.

Валериън повдигна рамене.

– Е, поне можем да се показваме в обществото. Дори този маскарад е за предпочитане пред самотата. Особено след като ти не искаш да ми позволиш да яздя на обществени места. Никога не съм предполагал, че тази черна овца – брат ми, е такъв тиранин.

– Може и да си мислиш, че си много убедителен в ролята си на жена – каза Фелън, – но аз не съм толкова сигурен. По-добре е да вземем всички възможни предохранителни мерки.

– А не мислиш ли, че хората може и да се питат защо живеем така отшелнически?

– Аз просто ще им кажа, че ти си в трудно положение.

Валериън го загледа неразбиращо изпод дългите си златни мигли.

– Какво означава пък това?

– Означава, че съм казал на хората, че ти очакваш дете. Или по-просто, че си бременна.

– О, Господи! – простена Валериън. – Необходимо ли беше това?

Можеше да ми спестиш неудобството и унижението.

– Но това се оказа много ефективно. Стана ясно защо предпочитаме само собствената си компания. А също така обясни защо талията ти е малко по-широка, отколкото трябва.

– Но можеш ли да обясниш защо стъпалата ми са така огромни? Това не може да се обясни с една предполагаема бременност – противопостави му се Валериън и отчаяно се обърна към прозореца. Взря се в осветения от луната път и поклати глава. – Проклятие! И сега се сещам – какво ще правим с нея, Фелън?

– С коя? С Марджъри? Не мисля, че можем да направим много.

– Не се прави на глупак. Говоря за момичето.

Фелън се облегна назад и въздъхна. Спомни си. Тя имаше най-необикновените очи, които блестяха на мургавата ѝ кожа. Може би беше успяла да заблуди повечето хора, но не и братята Ромни. На самите тях, играещи един необикновен маскарад, беше детска игра да разгадаят чуждата тайна, която не беше така добре маскирана.

– Тя не е наша грижа, Вал. Имаме си нашите собствени тревоги и проблеми и за тях трябва да се грижим.

– Но тя е просто дете, Фелън. Сигурно е загазила страшно, за да избяга от родното си място...

– По-възрастна е, отколкото си мислиш. Може би е малко над двадесет. И се съмнявам, че е по-загазила от нас самите. Не се нуждаем от още една изгубена душа. Вал. Имаме си достатъчно грижи.

Валериън пак поклати глава, без да се тревожи за внимателно подредените си къдрици.

– Предполагам, че си прав. Може би само ще влошим нещата. И все пак, забеляза ли очите на Фелън?

Фелън Ромни също се загледа в осветения от луната пейзаж, като нарочно запази напълно безизразно лицето си.

– Забелязах ги – каза тон.

И мълчанието пак се възцари в каретата, в която всеки от братята остана сам със своите собствени мисли.

Глава 2

Джулиет отново сънуваше. Вече трета нощ тя спеше в малката таванска стаичка на „Птицата и перата“. Лежеше под тънкото вълнено одеяло, свежият морски вятър галеше лицето ѝ. Сънуваше баща си. Джак Макгауън Черния беше необикновен, не приличаше на останалите хора. Беше раздразнителен и вечно недоволен, но доста успешно се преструваше на чаровник. Също така успешно се преструваше, че много обича скъпата си дъщеря, че я обича достатъчно, за да я взема със себе си на своите дълги пътешествия. Че от обич я обрича на живот в места с доста странен и необичаен климат, в държави, които се разкъсват от война, че от обич я въвлеча в приключения, които са доста опасни, макар и завладяващи. Тя също го обичаше предано и го следваше навсякъде, споделяше неговия ентузиазъм. Беше като майка за него, обожаваше го. Чак до момента, когато той я предаде за последен път. Той я изостави, умря от сърдечен удар в Египет, под силното египетско слънце, и я остави във властта на Марк-Дейвид Лемур.

Не, тя не искаше да сънува. Не искаше дори да мисли за това. Не искаше да мисли за смъртта на баща си, нито пък за седмиците и месеците, които последваха. Беше приключила с тази част от живота си веднъж и завинаги. Нищо не можеше да я застави да се върне пак към онава съществуване. Нито пък да съживява миналото е мисли за него и със съницата си.

Тя би дала всичко, за да може да се върне в Египет. Или в Гърция, или на някое друго топло и слънчево място, където беше живяла с баща си, където се беше скитала сред руини, беше пила козе мляко и носила момчешки дрехи. Носеше момчешки дрехи още от времето, когато беше навършила четири годинки. Все още можеше ясно да си спомни деня, в който за първи път беше облякла рокля. Беше на шестнайсет, а баща и беше купил роклята от един стар сириец – ушита от коприна и прекалено голяма за крехкото ѝ стройно тяло. Роклята я задушаваше, а освен това, не беше последна мода. Но тя я беше облякла и се беше почувствала като кралица, като неземно същество от вълшебна приказка. Беше се наслаждавала на екстравагантните, но искрени хвалебствия на Черния Джак. А после беше вдигнала очи и беше срещнала погледа на стария приятел на баща си, на Марк-Дейвид Лемур. И се беше почувствала ужасно неловко.

Трябваше да се довери на преценката си, Черния Джак също трябваше да се довери на нейното предчувствие. Тя се беше опитала да му обясни неприятното безпокойство, което я беше обзело, но баща ѝ просто беше махнал с ръка и не беше обърнал никакво внимание на тревогите ѝ. Както винаги, той се беше проявил като лековерен и доверчив човек. Не искаше дори да допусне мисълта, че дъщеря му не е в безопасност, когато се намира до него. Не искаше да мисли за това, че неговият най-добър приятел и спътник не е достоен за доверието му.

Черния Джак Макгауън никога нямаше да узнае до какво бяха довели неговите действия, освен ако хората не можеха да надничат от отвъдното, за да видят каква каша са забъркали. В момента Джулиет, която все още обичаше баща си така, както го беше обичала преди девет месеца, когато той беше срещнал смъртта си, и която силно усещаше загубата, беше доволна. И щеше да бъде доволна дотогава, докато беше сигурна, че никога повече няма да види Марк-Дейвид Лемур.

Тя седна в леглото и се загърна с грубото одеяло. Беше ѝ студено, а същевременно се потеше. Пружините хлътваха под тежестта ѝ, но тя не обръщаше внимание. Беше спала и в по-неудобни легла и на по-неприятни места от тази гореща и задушна таванска стаичка в Южна Англия.

Не искаше да мисли и за другия мъж. Високият, циничен, язвителен мъж със спокойното, невъзмутимо изражение на лицето, със сребристите очи и тънките, чувствени устни. Тя не харесваше мъжете, не харесваше животинските им апетити и варварското им незачитане на останалите. Фактът, че нещо напълно непонятно в този мъж я привличаше, я плашеше повече от очевидната заплаха, която представляваше сър Невил Пинуърт и дори повече от спомена за Марк-Дейвид Лемур.

Джулиет стана от леглото и боса отиде до отворения прозорец. Оттам се виждаше морето и тя с копнеж се загледа в него. Англия беше страната, в която се беше родила, но тя се чувстваше повече от чужденка в тази земя. Беше по-добре в различните страни, където беше живяла с Черния Джак. Ако можеше, щеше да се качи на следващия кораб и да се отправи към страните с по-топъл климат. Дори нямаше да се обърне назад.

Но не ѝ стигаше смелост да го направи. И без това играта, която започна беше прекалено опасна. На сушата тя успяваше да намери нужното ѝ усамотение и да запази тайната си непокътната. Но на борда на кораб това щеше да бъде невъзможно. От онова, което си спомняше за кошмарното завръщане по море от Португалия с Лемур, ѝ ставаше ясно, че на борда на кораб не съществува нищо подобно на усамотение или

приличие. А жена, преоблечена като момче, несъмнено се нуждаеше от тези две неща.

Трябваше да изчака, докато събере достатъчно пари, за да си купи билет до Франция. Каютата щеше да ѝ осигури сравнително спокойствие, а щом веднъж вече напусне бреговете на Англия, ще може да си облече отново рокля. Ако иска, разбира се. Но свободата, която даваха панталоните, щеше да ѝ липсва.

А засега, по-добре да остане тук. Изминалите три дена бяха запълнени в усилена работа, но тя беше силна, по-силна дори от двете високи и мускулести сервитьорки, които все така ѝ хвърляха многозначителни погледи. Беси беше добродушна, по майчински загрижена и прекрасна готвачка, Маубрей се преструваше на мърморко, но беше любезен и обичлив. Двете глупави момичета си намираха по-добри обекти, след които да тичат. Общо взето, тя щеше да бъде доволна да остане в Хемптън Реджис, докато се зададе по-добра възможност.

Но точно сега не можеше да прекара и минута повече в тази задушна стаичка. Искаше да тича боса по плажа и да чувства влажния солен вятър в косите си. Искаше да диша с пълни гърди, да лежи на пясъка и да слуша песента на птиците. Искаше отново да се чувства свободна, пък било то само за няколко кратки часа.

Тя стегна панталоните си и пусна отгоре огромната бяла риза, но не си даде труд да се пристегне, за да скрие и без това малките си гърди. Остави мъжките чорапи и обувките си в стаята и нави скромно украсените с дантела ръкави чак до мургавите си лакти. Пусна косата си да се развява свободно и излезе.

В годините, които беше прекарала далеч от Англия, се беше научила да върви тихо, почти безшумно. Никой не я чу, докато слизаше на пръсти по тясната, виеща се задна стълба. Огънят в кухнята беше почти загаснал, но все още изпращаше горещи вълни. Тя се спря и си отрязва комат хляб, преди да се отправи навън в топлата лятна нощ.

Над главата ѝ, на синьо-черното като индиго небе, светеха звезди, същите звезди, които я гледаха отгоре и над Египет. Когато стигна до пясъчливия бряг, тя пхна хляба в джоба си и се спусна да бяга. Бягаше боса по мокрия пясък, вятърът се заплиташе в косата ѝ, а бялата батистена риза се вееше край тялото ѝ. Прескачаше скалите, танцуваше покрай водата и дълбоко вдишваше чистия, влажен, солен въздух. Беше така отдадена на това обикновено и просто удоволствие, че не усети, че не е сама на брега, докато не се блъсна във високата, неумолима фигура.

Слабият, но пронизителен писък, който се изтръгна от гърлото ѝ,

определено беше писък на момиче. Тя почти се задуши от усилието да го спре. Силни ръце хванаха нейните и ги стиснаха здраво. Тя погледна нагоре в мрака и видя лицето на мъжа, за когото се страхуваше да мисли.

Не знаеше дори името му. Маубрей не го беше споменал, а тя не искаше да задава въпроси. То нямаше значение. Той беше един от местните аристократи и със сигурност нямаше да се интересува от един кухненски прислужник. Което обаче не обясняваше защо държи ръцете ѝ толкова здраво, защо ѝ се струваше, че пръстите му милват кожата ѝ през леката батистена риза и защо той се взира така изпитателно в лицето ѝ.

– Какво правиш тук сам в този час? – рязко запита той, а гласът му процепа нощната тишина.

Тя не се учуди защо той се интересува от това, къде ходи тя.

– Беше ми много горещо и не можех да заспя – каза тя като нарочно придаде по-голяма плътност на гласа си, – сър – добави, след като помисли малко.

Лека усмивка, прилична на сянка, премина по лицето му, но хватката на ръцете му не се отпусна.

– Така е добре, момче – каза той присмехулно. – Не забравяй да се държиш прилично с по-добрите от теб.

Джулиет нямаше навик да мисли за когото и да било, особено за един мъж, че е по-добър от нея, но преглътна готовия язвителен отговор. Опита се да се отскубне, но хватката му се засили и ѝ причини болка.

– Може ли да се върна в хана? – Гласът ѝ придоби подходящото за случая безразличие и сведе предизвикателния си поглед.

– Не мисля, че това е особено умна идея.

Тя пак го погледна и дори не се опита да прикрие изненадата си.

– Защо не?

– Тъкмо идвам от „Птицата и перата“ – каза той с тон, който се опитваше да я убеди. – Последните три часа прекарах в опити да накарам сър Невил да се напие и да падне под масата, но не постигнах никакъв успех. Надявам се, че една разходка по плажа ще избистри главата ми и ще мога да подновя усилията си с нов прилив на енергия.

– И защо се опитваш да го накараш да падне под масата? – запита тя, като забрави, че на един кухненски прислужник не подобава да задава въпроси на един аристократ. Но когато се сети, вече беше късно – той отговаряше на въпроса ѝ:

– Защото, скъпо мое момче, трябва да го отклоня от главната му цел.

– И каква е тя? Сър – добави бързо тя, като си пожела той да пусне ръцете й.

Получи се, но резултатът беше още по-обезпокояващ. Той докосна лицето й и отметна тъмнокестенявата й коса от челото.

– Ти, Джулиън Смит, си главната му цел.

Тя застина съвсем неподвижна под изненадващо нежната му ръка и присмехулния му поглед. Сигурно е питал Маубрей за името й, но защо ли си е направил този труд? И защо иска да я защити от капризно същество като сър Невил?

– Вярвам, че мога и сам да се грижа за себе си – каза тя. – Правил съм това и през последните пет години.

– Наистина ли? И имал ли си много опит с джентълмени като сър Невил? Джентълмени, които предпочитат красиви млади момчета?

Тя отново погледна нагоре към него като нарочно направи крачка назад. Искаше да се покаже изненадана.

– Не, до тази вечер – не.

Той като че ли не схвана веднага какво му казва Тя почти очакваше, че гняв ще затъмни невъзмутимото му, присмехулно лице. Но вместо това, той се засмя.

– Не, нямам предвид себе си, момче. Аз мисля, че жените са много по-привлекателни и забавни. Но имам добро сърце и в него винаги има място за едно бедно агънце като теб.

– Аз едва ли съм бедно агънце – смразяващо отговори тя. – Мога и сам да се защитя от домогванията на приятеля ви.

Тъмнокосият не се опита да й противоречи. Той само я погледна с приемех, а по лицето му играеше лека подигравателна усмивка.

– Ах, каква смела душа – каза той нежно, а тя потрепери на топлия нощен въздух. – Сър Невил може да те накълца на кайма, ако пожелае. Той не е толкова добродушен, колкото изглежда.

– Мога да се грижа за себе си.

– Аз не бих разчитал на това.

Гласът му беше нисък и гърлен, изненадващо примамлив. Но Джулиет си спомни, че тя не е жена, която може да бъде примамена от непознат мъж на осветен от луната плаж.

Обърна се и побягна. Страхуваше се, че той ще протегне силните си ръце и ще я задържи, но той я остави да си отиде. Стоеше неподвижен на лунната светлина и я гледаше как бяга по пясъка. Тя не се

осмеляваше да погледне през рамо. По някаква неизвестна и на нея причина мъжът я смущаваше с хладния си, спокоен поглед. Тя не се доверяваше на мъжете, не би се доверила на нито един от тях, включително на този тъмнокос и мургав, безименен мъж, който се беше провъзгласил за неин покровител.

Не разбра защо беше взела такова глупаво решение – да влезе през предната врата на сградата, вместо да се прокрадне през кухнята и после по задното стълбище. Искаше да се върне в безопасността на малката си таванска стаичка, да се скрие от очите на онзи, който виждаше прекалено ясно дори в тъмнината, да се скрие от ръцете, които бяха едновременно твърди и нежни.

Но беше забравила кой я очаква в хана. Веднага щом стигна до стълбището, видя сър Невил, изтегнат на стол близо до камината. На бледото му напудрено лице ясно изпъкнаха потъмнелите му, замаяни очи. Като се имаше предвид, че другите мъже се бяха опитвали да напият сър Невил, беше очевидно, че победителят бе той, без да го осъзнава. Пинуърт изглеждаше така, като че ли не е съвсем на себе си. Но вдигна поглед и я видя.

Сър Невил се изправи на несигурните си нозе и се заклатушка към Джулиет, която се беше спряла в подножието на стълбите и стоеше там като хипнотизирана.

– Ето те и теб, момче – каза той с нежния си мелодичен глас. – Отдавна те търся. Дойдох тук с надеждата да те открия, но Рамзи ми препречи пътя. Имам – той високо хлъцна, – а... имам предложение за теб. Ела с мен в имението Пинуърт. Ще ти хареса, сигурен съм. Такова красиво момче като теб не трябва да си губи времето да носи вода и да чисти конюшните. Ще съсипеш нежните си красиви ръце.

Той взе една от дланите ѝ в своите. Ръцете му бяха изненадващо силни.

– Моля ви, сър Невил – каза тя, като се опита да се освободи и да потисне отчаянието, което я изпълваше.

Доста прибързано беше казала на онзи мъж, че може и сама да се защити. Сега откри, че няма да успее да се справи с любовните подтици на този пиян аристократ.

– О, разбира се, че ще изпълня молбата ти, момче – каза той и с другата си ръка я притисна към себе си – Да, наистина ще я изпълня.

– Свали ръцете си от момчето, Пинуърт.

Гласът беше нисък, гърлен и ужасно приятен. Тъмнокосият мъж стоеше на прага – спокоен и невъзмутим, абсолютно невъзмутим.

Сър Невил се намръщи, но все още я държеше здраво.

– И защо да го направя, Рамзи? Аз първи го видях. Не предлагам нещо чак толкова необичайно, а и прекрасно знам, че ти не споделяш вкусовете ми. Остави ни насаме и аз ще убедя момчето.

– Аз не мисля така.

Рамзи пристъпи в стаята. Сър Невил не беше чак толкова пиян, че да не разпознае заплахата, която се излъчваше от Рамзи. Той пусна Джулиет, очевидно неохотно, а тя се подпря на перилата и разтри наранените си китки. Обгърна се с ръце, като че ли искаше да се защити, да се скрие.

– Не разваляй нещата, Рамзи. Не вярвам да е толкова трудно да го убедя. Видях го как те гледа. Може да бъде убеден да прехвърли вниманието си към някого, който поне го заслужава.

Гласът на сър Невил постепенно премина в тихо скимтене. Устата на Рамзи се изкриви в презрителна усмивка. Той дори не погледна към свитата фигура на Джулиет.

– Ти виждаш нещата така, както ти се иска на теб А всъщност, Валери попита за момчето и аз обещах да го заведа в Сатърс Хед. Ще го използваме като допълнителна работна ръка.

– И аз мога да го използвам! – запротестира сър Невил.

– Я да видим сега, за какво е цялата тая връва? – Маубрей се появи на върха на стълбите и заслиза надолу. Сивата му коса се развяваше на всяко стъпало. – О, моля за извинение, сър Рамзи. Не знаех, че вие и Негово благородие сте още тук. Къде е тази Агнес? Ще трябва хубавичко да я смърря...

– Ще я изпратим – веднага се съгласи Рамзи. – Имаме нужда от малко уединение.

Маубрей като че ли беше изненадан.

– Вие, мистър Рамзи? Аз... а-а... не знаех... – Погледът му попадна на Джулиет и той се смути още повече. – Защо момчето е тук?

– Аз ще ти го открадна, Маубрей – каза Рамзи. – Имаме нужда от младо момче, което да ни помага в къщата, и Джулиет като че ли е подходящ. Предполагам, че нямаш възражения?

– Но аз го искам! – извика сър Невил.

Маубрей като че ли разбра за какво става въпрос. Изражението му стана още по-загрижено и той заслиза по-бързо. Успокои се чак когато стигна до Джулиет. Тя продължаваше да обвива тялото си с ръце, ясно съзнавайки, че гърдите ѝ могат да се видят под тънката батистена бяла риза.

– А ти какво предпочиташ, момче? – любезно я запита той. – Не може да се отрече, че сър Невил ще прояви извънредно голяма щедрост, а момчетата понякога не могат да бъдат особено придирчиви за това, как ще си изкарват прехраната. Но ти имаш избор. Можеш да останеш тук, все ще успеем да ти намерим работа. А можеш и да отидеш с мистър Рамзи.

Джулиет погледна нагоре към него. Тя, както и той, много добре знаеше, че „Птицата и перата“ не можеше достатъчно дълго да предлага прехрана на още едно гърло. А намеренията на сър Невил бяха повече от очевидни. Ако отидеше с него, той щеше да бъде обречен на възможно най-голямото разочарование. А тя щеше да бъде разкрита.

Единственият възможен изход оставаше мистър Рамзи. Погледна го изпод тежките си мигли, като се надяваше, че той няма да разгадае изражението на лицето ѝ. Той я плашеше така, както никой мъж досега не беше успявал. Марк-Дейвид Лемур я беше наранил. Намеренията на сър Невил бяха далече от благоприличието. Беше се страхувала за живота си много пъти. Беше бягала от бандити в Египет, беше се крила от ловци на роби в Мароко – само нейният ум и този на баща ѝ можеха да я защитят тогава. Но тъмнокосият, мургав мъж, който не желаше тялото ѝ, нито пък искаше да ѝ причини болка, можеше да я нарани по-силно от всички други.

– Ще отида с мистър Рамзи, сър – тихо каза тя.

Маубрей въздъхна.

– Сигурен ли си, момко?

Тя кимна. По-добре щеше да бъде, ако беше оставила косата си вързана на опашка. Дори късо подстригана, както беше в момента, тя падаше около лицето ѝ по начин, който издаваше девойката.

– Сигурен съм.

Дори да беше очаквала, че мистър Рамзи ще бъде доволен, очакванията ѝ бързо се разпръснаха. Той само кимна с глава, като че ли точно това беше очаквал от нея.

– Иди си събери нещата – каза той.

– Сега? Тази вечер?

Гласът ѝ слабо трепереше. Беше направила своето решение. Но не беше готова да го изпълни.

– Ще тръгна за къщи не по-късно от десет минути. Пътят до Са-търс Хед е доста дълъг, Джулиън.

– Винаги можеш да промениш решението си – каза сър Невил, като леко се поклащаше.

– Ще бъда готов след пет минути – каза Джулиън и заподскача бо-соног по стълбите.

От сър Невил нямаше и следа, когато тя излезе на осветения от луната двор. Беше се облякла бързо и доста небрежно. Не беше рискувала да губи време за пристягането на гърдите си. Надяваше се, че широкият жакет и тъмнината ще скрият издайническите извивки. Поне фигурата ѝ беше по момчешки тънка и стройна. Ако имаше формите на Агнес, нямаше да може да участва в подобен маскарад.

Рамзи стоеше до черния си като ноцта кон и я чакаше с измамно търпение.

– Това ли е всичко, което имаш? – попита той, като погледна малкия вързоп в който бяха увити другият ѝ чифт дрехи и всичко, което притежаваше на този свят.

– Да... Сър – добави тя, като се проклрнаше.

Не ѝ беше трудно да проявява почитателност към останалите. Какво, по дяволите, имаше в този мъж, че я караше да рискува всичко в името на такова дребно предизвикателство?

Линиите, които се сключваха около устните му, станаха по-дълбоки, когато той се усмихна.

– Отпред или отзад искаш да яздиш, Джулиън?

Джулиет погледна коня. Не беше яздила от месеци, а конят на Рамзи беше висок и силен красавец.

– Предпочитам да вървя.

– Нямах избор, момче. Трябва да се върна в Сатърс Хед навреме и ще те взема със себе си. Не можем да разочароваме дамата.

– Но аз не...

Протестът ѝ беше съвсем безполезен. Той протегна дългата си силна ръка и я повдигна. Спусна я на гърба на коня.

– Спокойно, Черньо – успокои той коня и седна зад нея. Тялото му беше плътно притиснато до нейното. Тя се опита да се измести напред и да държи гърба си скован и изправен, но битката беше предварително загубена.

Той хвана юздите. Ръцете му я обгръщаха и въпреки че не беше я прегърнал, тя ги чувстваше толкова осезателно, колкото и бедрата му, притиснати до нейните. Тя отново потрепера в топлия нощен въздух.

Маубрей бързо притича на двора. В ръката си държеше завързана на възел носна кърпа.

– Забрави това, Джулиън – каза той и хвърли кърпата в ръцете ѝ. – Заплатата ти.

През тънкия плат тя почувства тежестта на добрите, стари английски монети.

– Но аз не съм я заслужил...

– Задръж ги – каза Маубрей и обви пръстите ѝ около носната кърпа.

– Те ще ти дадат възможност да направиш своя избор.

Беше забравила коя всъщност е тя. Сълзи на благодарност изпълниха очите ѝ. Наведе се и го целуна по грубата буза. Маубрей се сепна изненадан, а после ѝ се усмихна.

– Грижи се за себе си, момче. И ако имаш нужда от място, където да преспиш, за теб винаги ще се намери такова в „Птицата и перата“.

Миг по-късно те потеглиха. Яздеха мълчаливо към края на града. Копитата на коня издаваха тих, приличен на звън звук, когато се удряха в паважа. Джулиет държеше гърба си изправен, като се бореше с внезапната умора, която я завладя. Бореше се и с усещането за топлината на тялото, притиснато в нейното, за силата на ръцете, които я обгръщаха, но не я докосваха. Усещаше мускулите на дългите бедра, които бяха притиснати в нейните.

– Може би за в бъдеще трябва повече да внимаваш кого целуваш, млади момко Джулиън – каза Рамзи след няколко минути.

Паважът беше свършил и пътят представляваше една прашина бразда. Градът се беше смалил в далечината.

– Някой може да те разбере погрешно.

Тя усети как се изчервява и още веднъж благодари на Бога за тъмната нощ и за факта, че язди пред него.

– Трябваше по някакъв начин да изразя привързаността и благодарността си – защити се тя.

– Нима? Трябва да внимаваш също кого даряваш с привързаността си. Хората може да се възползват от теб.

– Мога да се грижа за себе си.

– Да, каза го вече няколко пъти. Но все още не си ме убедил.

Тя се извърна на седлото, за да го погледне в лицето, и веднага разбра, че е направила грешка. По-добре да не беше го поглеждала. По-предвидливо щеше да бъде да не се приближава повече до него. Но сега, след като беше направила прибързано и внезапно движение, трябваше да не му показва колко е развълнувана.

– Затова ли ме водите в къщата си, мистър Рамзи? – спокойно запитва тя. – Все още ли сте в плен на заблудата, че съм младо момче, което се нуждае от закрила?

Той погледна надолу към нея, а сивите му очи заблестяха със

сребрист блясък на лунната светлина.

– Не – отвърна той.

Отговорът беше кратък, но тя прояви разум и не настоя за повече обяснения. Обърна се напред и се опита да се свие още повече в прекалено големите за нея дрехи, които беше разменила срещу своите. Получи ги от един банкерски син, с когото пътуваше на един и същ кораб от Португалия.

– Наистина ли сестра ви очаква да ме заведете там? – запита тя, като се загледа в коприненочерната грива на коня. Опита се да не забелязва свършената форма на ръцете, които държаха юздите.

– Сестра ми?

Той, изглежда, беше изненадан.

– Имаш предвид Валери. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но тя е моя съпруга.

Нямаше логично обяснение на това, че Джулиет се почувства объркана и разочарована. Но вече беше свикнала, че нищо, свързано с този мъж, не се подчинява на логиката. Пак се извърна към него, пренебрегвайки опасността.

– И защо съжалявате? – запита го тя.

– Нима отново си забравил къде ти е мястото, Джулиън?

Тя отново рязко обърна главата си и се взря право пред себе си.

– Моля за извинение, сър – промълви тя.

– Защо постоянно дърпаш перчема си? – подигра й се Рамзи. – Съжалявам, че ми е съпруга, защото тя е една недостойна жена – дива и непредпазлива, винаги се забърква в нещо. А аз наистина съм един уравновесен джентълмен. И правя всичко възможно да я накарам да спазва приличие.

По време на странстванията си Джулиет беше срещала много джентълмени – и сериозни, и уравновесени, и други, които не можеха да се нарекат такива. Усещаше, че мъжът, който седи зад нея, е далеч от онези уважавани и скучни мъже, които бяха на почит и бяха смятани за уравновесени. Всъщност, малко сериозност и улегналост биха били доста полезни в момент като този. Животът ѝ през последните няколко месеца никак не беше спокоен. Джулиет би дала всичко на света за малко усамотение и скука.

– Странно – каза тя. – Можех да се закълна, че сте близки роднини. Очите ви са еднакви.

– Много си наблюдателен. Всъщност, ние имаме и кръвно родство, и брачен съюз. Валери е моя втора братовчедка. Но повечето хора не

забелязват приликата помежду ни. Ти, обаче, не си като повечето хора, а, моето момче?

Тя никак не хареса слабоото, едва доловимо провлачване на думите, когато той я нарече „моето момче“. Но нито за миг не се усъмни, че той е разгадал маскировката ѝ. В разрез с общоприетите норми, тя беше прекарала половината си живот в панталони и беше свикнала с тях. Знаеше, че върви точно както трябва – с леко поклащане и доста наперено. През всичките седмици, откакто беше слязла на тази благословена страна и беше избягала от Лемур, нито един човек не беше прозрял какво се крие под външния ѝ вид. Този висок джентълмен с присмехулна усмивка и хладни сребристи очи едва ли щеше да бъде първият от тях.

– Старая се да проявявам малко ум – каза тя.

Беше доволна, че успяваше да придаде едва доловим лондонски акцент на дрезгавия си контраалт. Единствено годините прекарани в странство, можеха да ѝ попречат. Тя умееше да се движи, говори и държи както подобава на младо момче, но нейният глас постоянно се стараше да издаде нежния ѝ пол. Не беше прекарала достатъчно време сред хората в родината си и не знаеше какъв е езикът на групата, за чийто член се представяше. Беше направила няколко опита да наподоби техния акцент, които се бяха провалили напълно и почти я бяха издали.

– Да, успяваш да проявиш разум – отвърна Рамзи. – Може би искаш да се облегнеш на мен? Ще яздим дълго, а момче на твоята възраст ще се нуждае от почивка. Между другото, на колко години си, всъщност?

– На седемнайсет – излъга тя, защото много добре знаеше, че може да мине и за по-млада. А истината беше, че е на двайсет и две.

– Колко си млад! – промълви той. – И къде е твоето семейство, млади Джулиън?

– Нямам такова – отговори тя и си помисли, че прекрасно се справя с подходящия акцент. После се сети и добави: – Сър.

– Нямах семейство? – присмехулно повтори той. – Очарователно. Облегни се на мен. Аз не съм като Пинуърт. Тържествено ти се заклевам, че младите момчета не ме интересуват.

– А нима предпочитате лошите и неверни жени? – запита тя, преди да успее да помисли и да съдържи дръзкия си език.

След като зададе този прям и непринуден въпрос, тя беше обзета от неописуем, сковаваш ужас. Седеше неподвижно в очакване да я изхвърли от коня в близката канавка. Но той се засмя. Смехът му беше обезпокоителен, нежен, странно чувствен в нощния въздух, раздвижван от морския бриз.

– Добре е, че идваш в Сатърс Хед, Джулиън. С език като твоя ще се забъркаш в много по-големи неприятности и няма да можеш да се справиш с тях.

Той взе поводите само в едната си ръка, а с другата я прихвана през талията, точно под гърдите, и я придърпа към себе си. В допира му нямаше и следа от нежност.

– И не ми казвай пак, че можеш и сам да се грижиш за себе си. Щеше да се забъркаш в такава каша с Пинуърт, че дори Маубрей нямаше да може да ти помогне. Приеми най-сетне, дете, че ще си много пощастлив в Сатърс Хед, където ще бъдеш и в по-голяма безопасност.

Тя го чувстваше зад себе си. Той беше голям, силен и топъл. Здрави кости и мускули – в слабото му тяло нямаше нито едно меко местенце. Нямаше смисъл да се опитва да се бори със задържащата я ръка. Ако го направеше, той можеше случайно да докосне гърдите ѝ, а такъв риск тя не можеше да си позволи. Нямаше друга възможност, освен да се облекне на него.

Нежният бриз развяваше косите ѝ и понякога те се спускаха над лицето ѝ. Яздеха по крайбрежната ивица, шумът на морето се сливаше с тропота на коня и с биенето на сърцето на мъжа зад нея. За първи път от много месеци насам тя можеше да затвори очи и да се отпусне, да се почувства в безопасност. Нима щеше да бъде слабост от нейна страна поне за миг да се отдаде на това внезапно изкушение?

– Точно така, момче – прошепна Рамзи в ухото ѝ, когато тя се отпусна на него. Беше доста изтощена и не забеляза веселите присмехулни нотки в гласа му. Той продължи: – От утре няма да имаш и миг почивка. Валери постоянно ще ти намира работа. Най-добре ще бъде да си отпочинеш, колкото можеш сега. Довери ми се. Няма да позволя да паднеш от коня.

– Да ти се доверя? – сънено промълви Джулиет. Искаше да се изтъргне от сладките прегръдки на съня, но не можеше. – Не се доверявам на никого.

– Много мъдро, момче – каза той и дъхът му погъделичка ухото ѝ. – Но сега, само за малко, можеш да се отпуснеш. Никой няма да те нарани, докато аз съм до теб.

„Може би няма, помисли си Джулиет, която не можеше да надвие съня. Но кой ще ме защити от теб?“

Глава 3

Валериън ядосано погледна по-големия си брат.

– Не е необходимо да бъдеш чак толкова жесток – сопна му се той.

Тези думи бяха произнесени вече на следващата сутрин. Двамата братя бяха в най-просторната спалня в къщата в Сагърс Хед. Фелън помагаше на непокорния Валериън да се справи със сутрешния тоалет.

– Стой мирно – заповяда му Фелън.

Той се опитваше да затегне здраво корсета на Валериън и ядосано изруга, когато едната от вървите се изплъзна от ръцете му.

– Защо да не минем и без този инструмент на Инквизицията? Роклите, които Ханигън намери за теб, са шити за някоя доста едра жена. Никой няма да забележи, ако днес талията ти е с няколко инча по-широка от вчера.

– Особено след като ти си обяснил, че съм в трудно положение – недоволно измърмори Валериън. – Струва ми се, че намираш всичко това за забавно.

– Само малко.

– Тогава защо ме гледаш така съсредоточено. Мислех, че днес ще бъдеш във великолепно настроение, след като вчера успя да спасиш малкото бездомно дете от лапите на Пинуърт. Сигурно си струваше да се види физиономията му, когато най-сетне успееше да свали дрехите от нея.

– Но ние нямаше да сме там и нямаше да видим физиономията му – напомни му Фелън. – А и тя едва ли щеше да е особено приятна гледка.

– Така ли мислиш, наистина? – Валериън го изгледа с голяма доза любопитство. – Е, аз пък намирам младия Джулиън, или както там се нарича тя, за твърде чаровен. Той направо може да те омагьоса. Предполагам, че ти предпочиташ добре закръглените жени, но аз не бих имал нищо против да я видя гола...

– Говорех за физиономията на Пинуърт – поясни Фелън и здраво хвана изплъзналата му се връв.

– Е, тук може и да поспорим. Може би той щеше да промени вкусовете си, след като разбереше, че Джулиън е момиче.

– Ти си един малък наивник, нали, Вал? – каза Фелън и безмилостно пристегна корсета. – Той просто щеше да я използва така, както използва момчетата. Нещо, което нямаше да ѝ хареса.

Валериън като че ли беше малко преbledнял.

– За щастие, аз нямам твоя опит и твоите познания. За първи път излизам от границите на Йоркшир и навичите на педерастите не са ми познати.

– Аз самият правя всичко възможно, за да ги избягвам – каза Фелън и потупа брат си по рамото. – Опитай се да се държиш като дама, братко. Младият Джулиън вече е забелязал семейната прилика. Страхувам се, че веднага щом се установи тук, тя ще разбере какво се крие под твоите поли.

– Но тя едва ли ще ни издаде. И тя си има своите собствени тайни. Каква предполагаш, че е тя – избягала наследница? Може би тя е разрешилото на моите проблеми. Все пак, ти си наследникът на Ромни Хол. А аз си нямам нищо.

Фелън внимателно го погледна.

– Не разчитай на това. Тя е по-голяма, отколкото изглежда. Сигурно е навършила двайсет. И ако има прилично богатство, едва ли ще обикаля графство Ексетър, облечена в дрипи.

Валериън облече роклята през главата си и се вгледа в образа си в огледалото.

– Коя мислиш, че е тя? – пак запита той.

Вече се беше обръснал възможно най-гладко и внимателно, а сега щеше да напудри лицето си и да скрие всякакви следи на мъжественост.

– Не знам – отговори брат му. – Но мисля да разбира.

Валериън го погледна, докато щедро пудреше едната си буза.

– Нима имаш намерение да легнеш с нея? – направо го запита той.
– Затова ли я доведе тук? Защото я искаш за себе си?

Някой по-страхлив мъж щеше да се свие под погледа на Фелън, но Валериън никога не се беше страхувал от по-големия си брат.

– Полите няма да те предпазят, ако реша да те ударя. Ти, всъщност, не си дама и аз няма да се отнасям с теб като с такава – каза Фелън с равен глас.

– Винаги можеш да се опиташ да ме удариш. – Отговорът на Валериън беше толкова любезен, колкото и предложението на брат му. – И така, ти си действал, движен от най-чисти подбуди. И какво ще правиш с нея?

– Не съм решил още. Ти отказваш да напуснеш Англия – освен ако не те ударя по главата, зашеметя и извлека оттук. Аз също трябва да остана. Без мен за нула време ще стигнеш до бесилото.

– Мога да се грижа за себе си! – бързо изстреля думите Валериън.

– Защо хората непрекъснато ми повтарят това? – запита се с досада Фелън. – С горещия си темперамент най-накрая ще предизвикаш някого на дуел или ще направиш нещо друго, също толкова безразсъдно. Може би ще се върнеш с гръм и трясък в Йоркшир и ще настояваш пред лейди Марджъри за истината. А тя дори не знае, че на света съществуват истина и справедливост. Щом ти остава в Англия, оставам и аз.

– Аз нямам намерение да остана тук завинаги – малко по-спокойно каза Валериън. – Господ знае, че нямам търпение да се измъкна от тези проклети поли. Но бягството е нещо ужасно позорно! Само страхливците бягат!

– Най-накрая ще бъдем принудени да заминем – каза Фелън. Очевидно не беше развълнуван от горчивината в гласа на брат си. – Рано или късно, ще трябва да имаш деца, а това няма да стане, ако носиш поли. Въпреки че си много красив като жена, братко.

Въпреки заядливите думи, Фелън внимателно взе в ръка една от напудрените къдрици на Валериън. Той грубо отблъсна ръката му.

– Да, аз съм направо жена от първа класа – с кисела физиономия и горчива усмивка каза той. – Носът ми е ужасно прав, не е възможно да има по-правилна форма. Устата ми е доста голяма, бузите ми са с набола брада, брадичката ми показва силна решителност, гърдният ми кош е направо сплескан...

– А краката ти са огромни. Е, поне си суетен като всички жени, които съм срещал – спокойно каза Фелън и се наведе, когато Валериън запрати към него едно шише с парфюм.

– Все още заобикаляш въпроса. Какво ще правиш с момичето, което си довел тук? – настоя на своето Валериън.

Фелън повдигна рамене.

– Не и това, което ти, очевидно, би извършил, ако беше на мое място.

– Ами тогава, значи си глупак. Бих ти пожелал да й се порадваш, въпреки че ти явно не си впечатлен от скрития ѝ чар. Имам си и по-добри неща за вършене от това да стоя и да те гледам как си губиш времето с тази прекрасна жена. Излизам, защото трябва да направя няколко сутрешни визити.

Фелън смръщи вежди, но Валериън се направи, че не забелязва.

– Кого имаш намерение да посетиш?

– О, мислех да спра в „Птицата и перата“ и да видя дали Маубрей има още от онзи прекрасен коняк и дали би се разделил с известно количество от него.

– Мисля, че има. Свободните търговци винаги се снабдяват с него. Не се съмнявам, че избата на Маубрей е пълна с първокачествено френско вино и чудесен френски коняк.

– А после мисля да спра в библиотеката на Хакет и да видя дали там има готически романи.

– Наистина не е необходимо да четеш тези боклуци, Валериън. Никой не би разбрал, ако само се преструваш, че си ги чел.

– Грешиш, братко мой. Аз извличам голяма доза безполезна информация от тези ужасяващи любовни истории. Научих много повече за гънките на женския мозък, отколкото смятах, че е възможно.

– Похвално е с какво усърдие се стараяш да играеш ролята си – измърмори Фелън.

Валериън се усмихна. Усмивката му не беше по женски лукава и кокетна, беше самодоволна мъжка усмивка.

– Не се заблуждавай, братко. Имам намерение да приложа новопридобитите знания в много по-изгодни начинания.

– О, Господи – простена Фелън. – Нима ще се превърнеш в жена с интелектуални и литературни интереси?

– Да, но ще бъда прекрасна жена с литературни интереси – каза Валериън и погали коприненорусата си коса. – И мога да ти кажа, че тя е доста впечатлена от мен.

– Вал... – предупреди го Фелън. – Играем опасна игра.

– Ти знаеш също като мен, че правосъдието е по петите ти, а това, което аз мога да направя, за да те защитя, не е безгранично. Не се излагай на по-големи опасности заради някакви си фантазии, които скоро ще забравиш. Хайде да заминем!

Усмивката на Валериън никак не беше приятна.

– В това е проблемът, Фелън. Не съм сигурен, че са само фантазии. Нито пък, че скоро ще ги забравя.

Изражението на Фелън се изкриви в гримаса.

– Всичките двайсет и пет години от живота си си прекарал във влюбване във всички жени, които се изпречват на пътя ти. Не би могъл да избереш по-неподходящо време за голямата любов на живота си.

– Но човек наистина не може да избира тези неща с разума си, братко – отвърна Валериън. – Вярвай ми, опитвам се да се преборя с това чувство. Боря се по мъжки, мога да добавя. – Той подритна полите на роклята си, която тази сутрин беше на жълти цветчета. А после вдигна поглед към по-големия си брат: – Предлагам ти да направиш същото. Младият Джулиън ще усложни живота ни, без да е необходимо. Нещата

ще се влошат, като легнеш с нея.

– Тя се преструва на момче, Вал. Едва ли ще успея да я убедя, че споделям сексуалните вкусове на Пинуърт.

– Но винаги можеш да я убедиш да престане с този маскарад.

– Но аз не се ръководя от сексуалните си желания. Твоята безопасност и изчистването на позора от името ни стоят на първо място. Всичко останало идва после. Ако успеем да открием кой всъщност е убил лорд Хари, ще бъде добре. Той и аз винаги сме се мразили и презирали. Аз вярвам, че той е заслужил съдбата си. Но не искам ти да плащаш за нечие чуждо престъпление. А колкото до момичето, вече обсъдихме въпроса и стигнахме до извода, че тя не е моят тип. Аз обичам по-налетите и наперени жени, а също така предпочитам русокосите.

– Все пак – с престорено глуповата усмивка каза Валериън, – нали си женен за русокоса жена.

Тихо почукване на вратата спря Фелън, който щеше да тупне брат си по рамото далеч не особено нежно. Ханигън отвори вратата, без да изчака. Изражението на лицето му, когато погледна към Валериън, беше, както винаги, едновременно тъжно и весело.

– Мислех, че ще искате да знаете Ваше благородие. Момичето вече е будно.

– Ти ли каза на Ханигън от какъв пол е младият Джулиън, или той сам се е досетил?

Валериън предвидливо се отдалечи от силните ръце на Фелън.

– Ханигън знае всичко – каза Фелън.

– Но не знам как да се измъкнем от тази каша, господарю мой – мрачно каза Ханигън.

– Мислех, че той най-после ще престане с тези „господарю мой“ и „ваше благородие“ – каза Валериън. – На хората ще им направи впечатление фактът, че към скромния мистър Рамзи се обръщат толкова тържествено.

– Ревнуваш ли, братко? – безизразно се поинтересува Фелън. – Стига да можеш, с удоволствие бих ти отстъпил титлата, която презирам.

– Върви по дяволите – прокле го в отговор Валериън, дълбоко обиден.

– Ханигън има глава на раменете си, което не може да се твърди за тебе през по-голямата част от времето – продължи безмилостно Фелън. – Той знае кога да бъде дискретен. Къде е момичето сега, Ханигън?

– В кухнята с Дулси и яде колкото за цяла армия. Не мога да си представя, че Беси Маубрей е държала момичето гладно.

– Предполагам, че гладът ѝ е с много по-стара дата от няколкото дена пребиваване в Хемптън Реджис – някак разсеяно каза Фелън. Обърна се и изглежда брат си, който все още му се сърдеше. – Наистина ли мислиш, че идеята ти да се превърнеш в жена с интелектуални и литературни интереси е умна, Вал? Тя не е глупачка. Подозирам, че ако тя не беше тук, животът ти щеше да бъде много по-лесен и приятен.

Валериън мрачно се усмихна. Фелън го познаваше доста добре и не си струваше да отрича думите му.

– Не тя ме интересува – каза му той. – Името на моята любима е Софи, нима не помниш? Ако с нещо не отвличам мислите си от тези проклетни поли, сигурно ще удуша някого и ще ме обесят за убийство – тогава целият този маскарад ще бъде абсолютно напразен и безполезен.

– Зависи кого ще удушиш – каза Фелън с някакво подобие на усмивка.

– Бих искал да мога да докопам гърлото на майка ти – промърмори Валериън.

– Не те обвинявам за това твоё желание.

– Търся само малко развлечение, Фелън. Не се тревожи, че мога да проявя неблагодарност и недискретност. И въпреки че мис Де Куинси има жив и пъргав ум и е високо интелигентна, в същото време тя е и наивна. Тя вероятно няма да се досети, че аз съм мъж – освен ако аз самият не ѝ го докажа.

– И аз ще трябва да разчитам, че ти няма да изпробваш нейната интелигентност, нали? – каза Фелън необичайно кротко.

Валериън му отправи една очарователна усмивка.

– Ще трябва да се довериш на Софи така, както се доверяваш на твоето малко бездомниче, братко мой. – Той взе един копринен шал и доста елегантно и изкусно го наметна на раменете си, като скри мускулестите си ръце. – Не ме очаквай в някакво точно определено време. Не знам кога ще се върна. Надявам се, че семейство Де Куинси ще ме поканят на обяд.

– Внимавай, Вал – предупреди го Фелън вече с по-сериозен глас.

– Винаги внимавам – отговори Валериън и се отправи с бодра стъпка към вратата, но в последния момент се сети, че трябва да върви като дама, и намали крачката си.

Отговорът на Фелън беше една недоверлива усмивка.

Мис Софи де Куинси, обичаната единствена дъщеря на мистър и

мисис Пърсивал де Куинси, не беше в най-доброто си настроение. Последният роман на мисис Редклиф беше същинска скука, най-близката ѝ приятелка също беше ужасно отегчителна – беше се влюбила в красив млад мъж, избран от родителите ѝ, дори времето не беше никак весело. Тази сутрин валеше дъжд – студен, силен и всепроникващ дъжд. А тя искаше да направи една самотна разходка по морския бряг и да мечтае за приключения и пирати. Седна до прозореца в библиотеката на родния си дом в покрайнините на Хемптън Реджис и печално и неутешимо се загледа в дъжда.

Софи беше момиче с приятен и лек характер, може би малко по-умна и малко по-красива, отколкото е необходимо на една жена, но с огромно и щедро сърце. Днес се чувстваше като истинска продавачка на риба и само мисълта, че изгънчената и приятна мисис Рамзи беше оставила картичката си, можеше да спаси Софи от бездната на непоносима скука.

Тя не беше от онези момичета, които се привързват към по-възрастни от тях жени, като например Прунела и някои други нейни приятелки от училище, но във Валери Рамзи имаше нещо, което безусловно очароваше Софи. Може би беше начинът, по който тя се държеше: у нея като че ли нямаше разяждаща неувереност като у повечето жени, държеше млечнобелите си рамене изправени и леко обтегнати назад, волевата ѝ брадичка беше неустрашимо издадена напред, а копринената ѝ руса коса беше небрежно завързана на тила ѝ. Може би беше дълбокият ѝ гърлен глас или пък неочакваната сила, която се криеше в доста големите ѝ длани. Тя беше жена, която не се подчиняваше на оковите на брака, жена, която притежаваше ум и воля и следваше само собствените си желания. Софи искаше да бъде точно като нея.

– Мисис Рамзи – извика тя и стана от мястото си до прозореца.

Бързо прекоси стаята и прегърна високата си приятелка. Целуна въздуха зад бузата на мисис Рамзи и се намери хваната в силните ръце на новата си приятелка, докато срамежливо ѝ се усмихваше отдолу нагоре.

– Бях почти умряла от скука и ето, че ти идваш, за да ме спасиш!

– Не вярвам нито дума – каза мисис Рамзи с дрезгавия си глас. – Младо момиче с твоя интелект никога не би могло да се отегчава. Какво става с всички млади мъже в този град, че ти трябва да седиш сама в този дъждовен ден?

– Младите мъже в града не ме интересуват – чистосърдечно си призна Софи. – По-скоро предпочитам да прекарам времето си с

интелигентна жена като теб.

Лека усмивка затрептя на внимателно начервените устни на приятелката ѝ.

– Нима? Трябва да кажа, че съм поласкана. Но, рано или късно, ще трябва да започнеш да харесваш мъжете. На колко си години?

– На осемнайсет – каза Софи, като завлече гостенката си до мястото до прозореца и я накара да седне до нея на удобния диван.

Широкият диван като че ли изведнъж стана тесен за тях, но истината беше, че Софи се беше притиснала в гостенката си, която боготвореше.

– Достатъчно съм голяма, за да знам дали харесвам мъжете, или не. Не знам само дали бих искала да се омъжа. Мисля, че не бих се омъжила.

– Никога?

– Ако мога да го избегна, никога не бих се омъжила – чистосърдечно каза тя. – Ти си била невероятно щастлива, ти и мистър Рамзи като че ли чудесно се разбирате. Личи си, че се уважавате. Повечето бракове, на които съм била свидетел, не са така щастливи.

Гостенката хвана ръката ѝ и я помилва.

– Сигурна съм, че малко преувеличаваш.

– Не, ни най-малко. Повечето жени са робини на родителите си, докато се омъжат, а после стават робини на съпрузите си.

– Но ти не изглеждаш като робиня на родителите си.

– В това е проблемът. И двамата ми родители са извънредно свободомислещи и интелигентни. Те са ме научили да мисля за себе си и за своите желания, да бъда независима. Научиха ме, че съм равна на който и да било мъж. И аз се тревожа, че може би няма да открия подходящия за мен съпруг, който ще се съгласи да си остана такава.

– А може и да се изненадаш някой ден – прошепна мисис Рамзи, докато голямата ѝ длан стопляше малката ръка на Софи.

– Как успяваш да накараш мистър Рамзи да спазва правилата на брака? Трябва да си призная, че го намирам за доста страшен. Той е толкова висок, строг, мрачен и циничен.

Мисис Рамзи повдигна рамене.

– Щом го опознаеш, веднага ще разбереш, че всъщност той е доста очарователен. Освен това, винаги мога да го накарам да направи това, което искам, стига да подхожда към него правилно. Доста отдавна сме заедно. Аз не се бъркам в живота му и той не се бърка в моя.

– Дотогава, докато и двамата се подчиняват на нормите на

обществото – каза Софи. – Норми, продиктувани от мъжете.

– Всъщност, аз не спазвам нормите, които смятам за неправилни и които не ме интересуват – невнимателно подхвърли гостенката ѝ, облегна се назад и протегна учудващо дългите си крака.

Софи изненадано я погледна.

– Аз наистина завиждам на ръста ти – каза тя замечтано. – Може би сякаш да бъда малко по-самоуверена, ако не бях толкова дребна.

– Повярвай ми, мис Де Куинси, не ръстът ми кара мистър Рамзи да ме уважава. Аз не съм по-висока от него.

Софи се изкикоти.

– Да, и аз мисля така. И моля те, наричай ме Софи.

– Само ако и ти ме наричаш Вал. Все пак, като се обръщаш с „мисис Рамзи“ към мен, само напомня и на двете ни, че аз съм робиня на съпруга си.

– Не, никога не съм имала предвид това – каза Софи, събрала цялата си смелост. – Аз неимоверно силно ти се възхищавам. Ти си по-различна от всички жени, които съм срещала. Аз толкова много искам да бъдем приятелки.

Мисис Рамзи имаше най-блестящите сиви очи. Тя погледна надолу към Софи, а Софи не успя да разгадае изражението на очите ѝ. В тях имаше едновременно и нежност, и нещо хищно – погледът едновременно я стопляше и плашеше.

– Ти си едно много сладко дете – каза мисис Рамзи с дълбокия си глас. – Но може би си прекалено доверчива. Не знаеш нищо нито за мен, нито за съпруга ми. Кой знае, може и да сме нещо съвсем различно от това, за което се представяме.

Софи рязко се изправи.

– Не съм толкова наивна, колкото си мислиш. Предполагам, че имаш и някои тайни. Очевидно е, че си водила необичаен и изпълнен с приключения живот. Надявам се, че ще стана твоя довереница.

– Искаш да споделя с теб тайните си? – Лека подигравателна усмивка затрептя на широката уста на мисис Рамзи и за момент тя заприлича на съпруга си. – Понякога е по-добре да оставим тайните дълбоко заровени.

Софи не знаеше как да тълкува това, не беше сигурна, че мисис Рамзи я отблъсква и отказва нейната близост.

– Обидих ли те? – нещастно запита тя. Присмехулната усмивка на гостенката се стопи и ръката, която все още държеше нейната, я стисна по-силно.

– Не, дете мое – каза тя. – Само ми напомняш колко съм измъчена и отегчена.

– Не, не си – каза Софи, с което се стремеше да изрази привързаността си. – Само имаш богат опит. Бих искала да се облагодетелствам от твоята мъдрост.

– Не мога да разбера какво искаш да кажеш.

– Искам да знам всичко. Всичко, което можеш да споделиш с мен – поправи се тя.

– Бих те шокирала.

– Не, аз не се шокирам лесно. Моите родители са се погрижили да ми дадат доста либерални възгледи. Разрешиха ми да чета всичко, което пожелаея.

– Да, разбирам. – Гласът на мисис Рамзи беше гърлен, мъркащ, приличен на гласа на диво животно от джунглата. – Я да видим какво знаеш за света. Наясно ли си за това, което се случва между мъжа и жената?

Софи пак почувства известно безпокойство и известно задоволство. Не знаеше как да тълкува чувствата си.

– Разбира се – отговори тя.

– Наистина ли?

– Майка ми обясни всичко научно и в най-малки подробности. Много спокойно и обективно.

– Вече съм срещала майка ти и нямам съмнения, че тя е точно такава. Но ми е чудно как е успяла да те убеди, че ти е разказала всичко.

Софи тихичко се изкикоти.

– Вярно е, че мама е малко... прекалено интелигентна – заключи тя. – Но пък тя ме научи, че човек трябва да използва мозъка си и да извлича от него всичко, което може. Трябва да използваме докрай възможностите си.

– Със сигурност е така – съгласи се мисис Рамзи. – Но също така трябва да се научиш да използваш тялото си.

– Но тялото служи единствено за задоволяване на животинските нужди.

– Глупости. Ти живееш в тялото си. То те задължава да се грижиш за него и да му доставяш удоволствие. Освен ако не искаш да станеш монахиня. Знаем всичко за начините им за потискане на плътта, за бичуването и за пепелта.

– Испитала ли си всичко това?

– Не. Но съм научил от брат си много за монасите.

– Не знаех, че имаш брат.

Мисис Рамзи като че ли беше много обезпокоена от нещо.

– Нима не съм споменавала за него? Скъпият Фелън прекарва повечето време от годината в чужбина. Той има страст към местата с горещ и екзотичен климат. Страхувам се, че намира Англия прекалено студена и скучна.

– Фелън. Името е доста необикновено. Сигурно е доста обърквашо да имаш брат на име Фелън и съпруг, също на име Фелън.

– Не особено – отговори тя. – Когато трябва да се обърна към съпруга си на име, аз му казвам просто мистър Рамзи. Или още по-просто, само „скъпи“. Това, изглежда, е напълно достатъчно.

– Бих искала да се срещна с брат ти. Може и да променя мнението си за мъжете.

– Ти няма да харесаш Фелън – остро отговори мисис Рамзи. – Но може да харесаш другия ми брат – Валериън.

– Двама братя? Ти си щастливка. Винаги съм искала да имам брат или сестра – каза със завист в гласа Софи.

– Можеше и да не мислиш така, ако имаше такива – кисело каза гостенката й. – Особено ако са близнаци.

– Валериън е твой близък? Направо прекрасно! Съвсем еднакви ли сте?

– Не съвсем – бавно каза тя.

Софи се изчерви.

– Колко съм глупава. Разбира се, че не сте съвсем еднакви. Нали... – гласът й неочаквано секна.

Мисис Рамзи поклати глава.

– Да, виждам как стоят нещата, скъпо мое дете. Въпреки всичкото ти четене, ти не знаеш нищо за фактите, взети направо от живота. Твое образование не е завършено. Ще трябва да направя нещо по въпроса.

– Ще го направиш ли? – запита Софи, а очите й блестяха от нетърпение.

– За мен ще бъде удоволствие – отговори мисис Рамзи. Още веднъж Софи имаше чувството, че е попаднала в устата на вълка.

Джулиет беше сама в скромната кухня на Сатърс Хед, когато нейният спасител влезе там. За първи път тя го виждаше на дневна светлина, нищо, че денят се случи дъждовен. През нощта той й се струваше опасен с извисяващия си ръст, със сардоничната си усмивка и със

сребристите си очи, но и дневната светлина не намаляваше особено заплахата, излъчваща се от него. И новопридобитото самообладание на Джулиет веднага изчезна.

За първи път от месеци се чувстваше спокойна така, както си седеше до кухненската маса и поглъщаше чудесната храна, която Дулси беше приготвила. Дори таванската стаичка на „Птицата и перата“ беше временна спирка, място, където можеше да се скрие за малко и да си поеме дъх.

Тук, на това място, се чувстваше различно. Като у дома си.

И все пак – нямаше нищо познато. Беше стара провинциална къща, построена на върха на склон, който се спускаше чак до морето. Огромна къща, в която цареше безпорядък и в чиято занемареност имаше нещо привлекателно. В нея работеха двойка прислужници на средна възраст, които се грижеха за господарите си със собственическа гордост. Дулси беше приветлива и любезна и главната ѝ грижа, като на всички готвачки, беше да храни добре и да кара останалите да напълняват. Всичко вършеше с дълбоко вкоренена преданост към господарите си.

Странно беше, че тя се чувстваше тук като у дома си. Ценеше високо свободата си и искаше отново да бъде свободна, искаше да се върне в Егейско море или на бреговете на Нил; или пък да изследва нови места. Но понякога ѝ се искаше да изпита поне малко чувство за сигурност. За привързаност. За принадлежност към дадено място.

Но всъщност тя принадлежеше на някого. На Марк-Дейвид Лемур. И споменът я накара да потръпне от отвращение точно в момента, в който Филип Рамзи влезе в стаята.

Господарите обикновено не влизаха в кухните на къщите си, особено пък да търсят новия прислужник. Те просто нареждаха да се яви. Но мистър Рамзи беше по-различен мъжете, които Джулиет беше срещала досега. Високото му слабо тяло беше доста елегантно и грациозно и подсказваше, че той би бил като у дома си дори в двореца „Сейнт Джеймс“. Въпреки че беше отегчена от мъжете, това в него ѝ харесваше.

– Дулси ми каза, че ядеш така, като че ли се каниш да погълнеш цялата къща – каза той, като си взе един стол и седна срещу нея.

Изведнъж тя си спомни, че е длъжна да стане на крака в присъствието на господаря си. Но вече беше доста късно да поправи грешката си, затова тя остана на мястото си. Тънката ѝ ръка все още стискаше здраво чашата с кафе – най-вкусното кафе, което беше пила извън Италия.

– Ще работя за прехраната си – каза тя.

– Няма нужда да се защитаващ, момче – каза той и присмехулното пламъче пак просветна в очите му. – Предполагам, че ще успеем да те изхраним. Въпросът обаче е какво да правим с тебе, след като вече сме те взели в къщата си?

– Справям се добре с конете – каза тя.

– Ханигън е достатъчен за работата в конюшните – отвърна той.

– Мога да нося вода и да върша всякаква черна работа. Много съм силен.

Новият ѝ работодател обаче беше доста скептично настроен.

– Ами, един по-силен вятър ще те събори на земята.

– Тогава защо ме доведохте тук, щом мислите, че не мога да работя? – запита го тя, но под предизвикателството ѝ прозираше известно неудобство.

– Може би и аз като Пинуърт се интересувам от тебе? – доста безцеремонно предположи той.

И тя му повярва, но само за миг. Имаше нещо в начина, по който той я гледаше, нещо, което тя не можеше да определи.

– Не – каза тя. – Вие не сте от тези мъже.

– Може би наистина не съм – допусна той. – Може би просто съм искал да те спася от безрадостната ти съдба.

Той се протегна и вдигна крехката ѝ ръка, а после започна да я изучава бавно и с огромно любопитство. Несъзнателната ласка на пръстите му предизвика горещи вълни в тялото ѝ.

Тя скочи и се отдалечи от масата. И от него.

– Вече ти казах, че мога и сам да се грижа за себе си – каза тя рязко, като ѝ се искаше сама да си вярва. – Способен съм да се защитавам. Не се нуждая от съжалението и благоволенieto на хората. Пътят обратно до града няма да ми отнеме много време. Ако Маубрей няма нужда от мен, мога да намеря работа и на друго място.

Измина половината разстояние до вратата на кухнята. Не очакваше това, което последва. Ако го подозираше, щеше да има по-добри шансове да се пребори с него. Или поне така си мислеше тя.

Той хвана китката ѝ, изви ръката ѝ и я избута до грубата, замазана с хоросан стена. Задържа я там. Ръцете му бяха здрави като стомана. Нямахме как да му избяга.

– Аз не мисля така, млади момко Джулиън – прошепна той в ухото ѝ. – Никъде няма да ходиш, поне засега. Можеш да се грижиш за себе си колкото и коте, родено вчера. Тук никой няма да ти стори зло, затова няма да става нужда да се защитаващ.

– Никой няма да ми стори зло? – противопостави му се тя, задушавайки се. – Тогава какво правите вие в момента?

– Аз не ти причинявам никаква болка.

И тя разбра, че това беше самата истина. Вярно, че не можеше да се движи; вярно, че беше безпомощна, но не изпитваше болка. Тогава той я пусна и отстъпи назад. Тя се обърна и го изгледа отдолу догоре с надеждата да прочете нещо в очите му. Но те бяха студени и загадъчни както винаги.

– Какво искате от мен? – запита тя с дрезгав глас.

Той вдигна ръката си и тя се сви от страх, че може да я докосне. Но той бързо отпусна ръката до тялото си.

– Проклетият проблем, млади момко – прошепна той ласкаво, – е, че и аз самият нямам ни най-малка представа. Когато ми хрумне нещо, ще ти кажа.

Джулиет погледна непроницаемото лице на мъжа, който се извисяваше над нея, и потрепера. Можеше би проявяваше малодушие, но истината беше, че не желае да узнае отговора на въпроса си. Оставаше й само надеждата, че докато вземе решение, тя отдавна ще бъде далече от него.

Глава 4

Този ден на южното крайбрежие на Англия беше прекрасен. Дори Фелън Ромни трябваше да го признае. Въпреки че родната му земя предизвикваше у него неприятно чувство, защото му създаваше впечатление за дълбока и глуха провинция, в горещ летен ден като този, когато от океана подухва свеж солен бриз и слънцето грее ярко над главите на хората, той можеше да си представя, че пак е в Италия, Египет или Гърция, където нямаше правила, нямаше строг обществен ред, нямаше отговорности. Е, поне за хора, които бяха твърдо решили да бездействат и да бъдат смятани за нехранимайковци.

Но дори тук, в Англия, и дори в този момент, не обръщаше много внимание на тези неща, напомни си той с горчивина, докато се спускаше по тясната пътека към заливчето. Да се криеш от правосъдието, си имаше своите предимства. Поне не му се налагаше да се тревожи относно проблемите на имението на лорд Хари и да се крие от майки, които са тръгнали на лов за съпрузи на дъщерите си. Дори не трябваше да мисли за майка си и за нейните пристъпи на лудост. Предпочиташе грижите, които има, да са на по-ниско и елементарно ниво. Например как да предпази по-малкия си брат от незаслуженото кърваво отмъщение на майка си. Как да не позволи на Валериън да се върне в Йоркшир, кипейки от неразумен и заслеляващ гняв. Как да му внуши, че не това е начинът да се изясни истината и да се изчисти позорът от семейното име, че сигурно по този начин той ще свърши на бесилката.

А какво да прави с крехкото, прилично на сърна девойче, което върви до него и носи кошница за пикник, платната му за рисуване и бутилка „Бордо“, от която той нямаше намерение да пие. Той щеше да носи по-тежките неща, но младият Джулиън не искаше и да чуе. Проклетото й упорство щеше да доведе до нейната гибел и той искаше да й го каже без заобикалки. Тя беше бледа. Потеше се под тежкия жакет, но той се съмняваше дали ще успее да я убеди да го съблече. Но много му се искаше тя да го направи. Искаше да види дали под бялата батистена риза се крият женски гърди.

„Не че имаше значение“ – припомни си той строго. Не беше я довел в къщата си, за да я съблазни. Само Бог знаеше защо въобще го беше направил. Може би това беше каприз, някаква своеобразна прищявка. Тъй като също играеше свой собствен маскарад, той беше сметнал, че

може да се присъедини към тяхното семейство. Те всички бяха своеобразни измамници. А можеше би – защото търсеше начин да разсее скуката, която го беше обзела и беше дори по-силна от тази на брат му. Валериън поне имаше тайното удоволствие да си прави шеги и да мами глупавото население на Хемптън Реджис. Но Фелън беше лишен дори от това дребно удоволствие.

Поне в Англия не беше се задържал толкова дълго на едно място от времето, когато беше навършил пълнолетие. В Хемптън Реджис почти четири седмици единственото му развлечение беше рисуването. А на всичкото отгоре, тук нямаше нищо, което можеше да рисува. Цветята бяха бледи и незабележителни в сравнение с тропическите цветове, океанът – сив и безличен, сравнен с ярката небесна синева над Средиземно море. Най-вече – не беше имал жена, откакто беше напуснал Гърция. Никога не беше позволял на инстинктите си да го ръководят, но точно сега едно топло женско тяло би му доставило развлечението, от което имаше нужда.

Джулиън Смит, както тя беше избрала да се нарича, не беше отговорът на проблемите му. Тя не искаше дори да си признае, че е жена, и едва ли щеше да преустанови маскарада, за да разсее скуката му. Фелън трябваше да се задоволи с игрите на въображението си и да се чуди дали под момчешките дрехи тя не е плоскогърда и с прекалено широка талия. Но ужасно се страхуваше, че тя е много привлекателна.

Обърна се назад и я погледна. Тя сумтеше и пуфтеше, местеше тежкия си товар ту на едното рамо, ту на другото, ту на гърба си и той я съжали.

– Товарът ти е прекалено тежък, момче – каза той, като присмехулно наблегна на думата „момче“.

Тя го изгледа внимателно. В погледа ѝ липсваше почитителност и това странно обстоятелство щеше да я издаде рано или късно, ако беше останала в хана.

– Аз съм добре – каза тя и повдигна товара си още по-нависоко. – Сър – добави тя, като леко потрепера от презрение и недоволство.

Той се замисли дали да не вземе кошницата и вързопата от ръцете ѝ. Подозираше, че това ще се окаже повод за избухването на война, която щеше да му даде така очаквания случай да сложи ръцете си върху тялото ѝ. Реши обаче, че моментът не е подходящ.

– Както искаш – каза той, като сви рамене. – Не сме много далече.

– Да, по-добре е да вървим още много – промърмори тя под нос си.

Предположи, че той няма да я чуе, но беше сбъркала. Той се усмихна. Имаше невероятно остър слух, който му беше останал от дните, които беше прекарал в Арабия, където и най-малкият шум можеше да бележи границата между живота и смъртта. Едва ли пропускаше много от шумовете и тук, в Англия. Чуваше почти всичко.

Тя сигурно не беше щастлива от това, че са я измъкнали от къщата, натоварили са я с разни неща и са ѝ заповядали да върви. Беше го разбрал от тихите изсумтявания, издаващи недоволството ѝ, и от редките стенания, които беше успял да долови. А също и от начина, по който тя стъпваше. Краката ѝ, обути в неподходящи обувки, се плъзгаха по тясната, обсипана с камъчета пътечка. Но тя едва ли щеше да се почувства по-щастлива, когато стигнат до отдалеченото място, което беше тяхната цел.

Пътеката изведнъж стана още по-стръмна и чу как тя дълбоко си пое въздух. Това означаваше, че пак се е спънала. Той нарочно намали крачката си. Питаше се дали тя няма да направи неочаквано и неподвижено гмуркане в морето.

– Къде отиваме? – запита го най-после с глас, за който може би мислеше, че е достатъчно угоднически. Но той просто издаваше раздразнение. Слухът на Фелън не долови нищо друго в него.

– До едно много отдалечено и спокойно кътче на морския бряг. Наричат го Заливчето на Мъртвеца – отговори Фелън и още повече намали крачката си, защото чу колко тежко диша тя.

– Очарователно – отвърна тя, като пак забрави положението си на подчинен.

Той пак се усмихна.

– Тази част от крайбрежието е била обитавана от хора, които нарочно са предизвиквали корабокрушения, за да си присвояват неща и стоки от разбитите кораби. Без съмнение, ти си чувал за тях. Много части от крайбрежието на Англия са били обитавани от подобни банди по едно или друго време. Когато времената са лоши, хората правят това, което е необходимо, за да оцелеят и да нахранят децата си. Никой не може да ги обвинява.

– Дори това да включва заблуждаването на моряците, воденето на кораба до скалите и удавянето на чуждите деца, за да си напълниш джобовете? – остро отвърна Джулиън.

– Да, дори това. Съмнявам се, че тези хора са били способни да извършат хладнокръвно убийство. Те всъщност дори не са го желали. Те са се интересували от товара на кораба, а не от живота на пътниците.

Той си позволи да спре и да се обърне към нея. Тя беше малко по-нависоко по тясната пътека и той успя да види очите ѝ.

– И те спасявали ли са живота на пътниците, след като са обричали кораба на гибел? – запита тя и стисна здраво кошницата в нежните си ръце, които не бяха подходящи за такава тежка работа.

– Не, мисля, че точно в тази част на Англия те са предпочитали да ги ударят здраво по главата, за да са сигурни, че няма да има свидетели.

Грееше ярко слънце, но тя потрепери като от студ. Погледна към морето зад него с лека и необяснима тревога – като че ли очакваше бандата разбойници да се появи всеки момент.

– Не се тревожи – каза Фелън. – Тези хора отдавна не упражняват занаята си. Оттогава е минал повече от един век. Ако някой от техните потомци са все още живи, те без съмнение са кротки, миролюбиви, почитащи закона и десетте божи заповеди, също като теб и мен.

– Но това не винаги е похвално – прошепна тя.

– Да, и аз мисля така. Ти може би ще се окажеш много по-обикновен човек, отколкото изглеждаш на пръв поглед.

Тя вдигна глава и се втренчи в него с изненада, която беше доста издайническа.

– Нима видът ми не е съвсем обикновен? – запита го тя.

– Не, не особено.

– Е – отвърна тя небрежно, – може и много да се изненадате.

Той само се обърна и продължи да слиза по тясната пътека.

– Аз рядко позволявам на хората да ме изненадват, млади момко Джулиън. Не се доверявам на никого и наистина трябва много усилия, за да бъда изненадан. И как възнамеряваш да направиш това? Като докажеш, че външността ти е съвсем обикновена? Или пък като разкриеш, че под лошите ти обноски се крие абсолютен безумец?

– Не, нито едното, нито другото. Аз съм точно такъв, какъвто изглеждам.

– Да, разбира се, че си, момче – каза той, като извънредно много се забавляваше. – Нито за миг не съм се съмнявал.

Той чу подхлъзването ѝ, половин секунда преди тя да изпищи. Камъчетата се разпиляха под краката ѝ и той чу как тя бързо и панически си пое въздух. Извърна се светкавично и успя да я хване, но товарът ѝ се разпиля на всички страни.

Тя се отпусна в ръцете му, като първо здраво се блъсна в него. Разбра, че е привързала и здраво стегнала гърдите си. Тялото ѝ беше меко и, дявол да го вземе, от него се носеше уханието на жена – свежа

миризма на цветя, лек дъх на мускус и слаб повеи на канела като от най-вкусните рула на Дулси. И той се запита какъв ли ще е вкусът ѝ при това чудно ухане.

Тя трепереше. Той не я пусна, макар да знаеше, че трябва бързо да го направи. Но той беше мъж, който никога не правеше нещо само заради това, че така трябва да се постъпи.

Усети колко слаба и нежна е талията ѝ под тежкия жакет, усети къде точно започват бедрата ѝ. Беше преминала седемнайсетте години, които си признаваше. На ярката слънчева светлина той видя много повече опит в уморените ѝ кафяви очи и изведнъж изпита желание да заличи горчивината в погледа ѝ.

Нима можеше да направи това? Той я пусна толкова внезапно, че тя залитна и успя да стъпи на краката си с доста голямо усилие.

– Аз ще нося товара през останалата част от пътя – каза той студено, докато събираше разпилените по пътя неща.

Тя се опита да възрази:

– Но това е мое задължение...

– Ти си най-ненадеждният слуга, когото съм имал нещастieto да срещна – безизразно каза Фелън. – Не искам в обeда ми да има пясък, нито искам да счупиш триножника ми; или пък... – Той вдигна счупената бутилка „Бордо“ и тъжно я загледа. – Или пък да счупиш бутилката с вино – с досада завърши той.

Ако беше очаквал, че ще я сплaши или украти, той трябваше да се разочарова.

– Вие винаги можете да ме победите – каза тя и му обърна гръб.

Студенината ѝ беше равна на неговата. Той я изгледа с присвити очи – поглед, който можеше да уплаши много смели мъже. Но тя дори не трепна.

– Не ме изкушавай – изръмжа той.

Заливчето на Мъртвеца имаше формата на полумесец и беше измамно спокойно. Водата в него беше неподвижна и сива, но под нея се криеха опасни плитчини и пясъчни насипи. Човек можеше и да го помисли за идеално малко пристанище, но не и след като види лежащия на една страна кораб и счупените му мачти, които се белееха на яркосиньото небе. Веднага щом стъпи на пясъка, Фелън сложи товара си на земята и съблече жакета си. Хвърли поглед през рамо към момичето. Тя стоеше на няколко метра от него, не помръдваше и гледаше с тъжни очи останките на кораба.

– Преди колко време се е разбил този кораб? – попита тя.

– Не съм сигурен. Той е все още доста запазен, предполагам, че преди около петдесет години. Солената вода запазва за известно време дървото от разложение. Сигурно няма да е станал на парчета и след още петдесет години.

Той пусна жакета си на пясъка и седна върху него. Започна да събува обувките си.

– И ти може да се поразсъблечеш, момче – с копринен глас каза той. – Днес е дяволски топло, а и тези обувки са ти големи. Ще си по-добре бос.

Тя, разбира се, веднага се смути и обърка:

– Предпочитам да остана с жакета си.

Той стана и тръгна към нея. Допира на пясъка до босите му ходила беше особено приятен.

– А аз предпочитам да го съблечеш – каза той. – И след като си мой слуга, ще правиш това, което ти казвам.

По изражението на лицето ѝ той отгатна, че събира цялото си самообладание, за да не се обърне и побегне. Беше много уплашена от неговото приближаване.

– И ако откажа?

Той се усмихна. Тя беше неуверена, думите ѝ прозвучаха колебливо.

– Тогава аз ще го съблека вместо теб.

Тя доста бързо съблече жакета си. Батистената риза, която беше облякла под него, ѝ беше прекалено голяма, разбира се, и успешно скриваше всички извивки на тялото ѝ.

– И обувките – каза той вече спокойно и нежно.

Тя го изгледа, но прояви благоразумие и не започна да спори. Седна на пясъка и започна да събува прекалено големите за нея тежки обувки с дебела подметка. Доволен, Фелън взе скицирника и моливите си и се отдалечи от нея.

– Не обичам да ме безпокоят, докато работя – извика ѝ той през рамо. – Намери си някакво занимание, докато аз скицирам останките на този кораб.

– След като не обичате да ви безпокоят, тогава защо ме доведохте тук? – запита заядливо тя.

Беше все още седнала на пясъка, а босите ѝ деликатни нозе бяха протегнати напред.

– Джулиън, моето момче – с укор в гласа каза Фелън, – трябва да се научиш да изразяваш почит към господарите си, ако искаш да

продължаваш да играеш сегашната си роля.

– Сегашната си роля? – повтори тя, като се опитваше да скрие колко нервна е всъщност.

– Ролята ти на слуга – добави той, развеселен. В гласа му се долавяха успокоителни нотки. – От слугите се очаква да мълчат, да не възразяват и да се подчиняват. Те никога не предизвикват господарите си. Докато аз работя, ти можеш да се разхождаш по водната ивица и да размишляваш за грешките, които постоянно допускаш.

– Вие сте много великодушен, сър – каза тя с нежния си, мелодичен глас.

В същото време го гледаше гневно изпод спуснатите си клепащи. Той се усмихна.

– Ти нямаш представа колко съм великодушен, моето момче.

Той знаеше. Нямаше особена причина да смята, че се е досетил. Джулиет реши, че напразно е обзета от паника. Не можеше обаче да се отрече от чувството, че нейният загадъчен нов работодател, мистър Филип Рамзи, знае, че тя несъмнено е жена.

Не беше направила нищо, с което да се издаде, в това беше абсолютно сигурна. Беше изучила мъжката походка и идеално я наподобяваше. Държеше тесните си рамене гордо изправени и опънати назад и дори подсвиркваше, когато се сетеше да го направи; гласеше брадичката си воинствено издадена напред. Та тя дори не знаеше как трябва да се държи една дама! Чувстваше се неудобно в рокли, не знаеше подробностите на етикета и въобще не умееше да флиртува. След наложеното ѝ усамотение с Марк-Дейвид Лемур тя смяташе, че повечето членове на мъжкото общество са отвратителни. Правеше всичко възможно да се движи, говори и действа като мъж. Новият ѝ господар нямаше как да се досети за тайната ѝ.

Тя отново започна да мисли за заминаване. Беше дошла в пристанищния град Хемптън Реджис само поради една-единствена причина – да спечели достатъчно пари и да си купи билет за първия кораб, който заминава към слънчевите страни. Нямаше значение точно къде – Гърция, Арабия, Египет или Италия – всички тези страни ѝ се струаха еднакво приемливи. Някое място, където ще може да живее спокойно с малкото средства, които щяха да ѝ донесат обиците, украсени с диаманти и перли; някое място, където няма да се сблъска с мъжа, който се наричаше неин съпруг.

Тя потопа пръстите си в ледената вода и леко потрепери. Дори в тази горещина ледените води на Атлантическия океан не се бяха стоплили. Да, този океан не беше като Средиземно и Егейско море, нито като река Нил. Тя искаше пак да види онези води. Само там щеше бъде в безопасност от мъжа, който я преследваше. Щеше да изчезне някъде дълбоко в провинцията, да се смеси с тамошните хора, а един типичен английски джентълмен като Марк-Дейвид Лемур щеше да бъде безпомощен, нямаше да успее да хване следите ѝ. Тук, в Англия, тя беше много по-уязвима и всеки следващ ден ѝ носеше все по-голяма заплаха.

Тя погледна пак към мъжа, който я беше довел в това безлюдно, красиво кътче на морския бряг. Беше седнал на една подаваща се от водата гола скала, скицата беше подпряна на коляното му и изцяло се беше отдал на работата си. Тъмната му коса падаше около лицето му, а тънките му устни бяха здраво стиснати. Цялото му внимание беше приковано в рисунката. Сигурна беше, че ако подозираше каква е тайната ѝ, той нямаше да я доведе на такова усамотено място, а после въобще да забрави за нея.

Не, тя беше дала прекалено голяма свобода на въображението си. Напрежението от изминалите седмици си казваше думата. Беше се уморила да се крие, да работи усилено тежка работа, беше изтощена от липсата на сън и оскъдната храна. И се тревожеше, непрекъснато се тревожеше, че Лемур ще изникне иззад някоя скала и ще предяви правата си над нея.

Разбира се, той щеше да го направи. Но той нямаше представа къде е тя. След като беше изчезнала от хотела в Лондон, той сигурно я беше потърсил в най-близкото голямо пристанище. Ето защо тя беше избрала отдалечения и малко известен Хемптън Реджис. Той беше достатъчно малък и неизвестен, но в същото време достатъчно голям град, в който спираха непретенциозни, скромни на вид кораби, които пътуваха до Средиземно море. Ако Лемур продължеше да я търси, а несъмнено той щеше да го направи, той щеше да съсредоточи усилията си в Доувър или Плимут. Нямаше да си губи времето в малките пристанища по английското крайбрежие.

И, разбира се, той нямаше да търси едно момче.

Знаеше за предпочитанията ѝ към мъжките дрехи, все пак познаваше я повече от двайсет и две години. Но щеше да предположи, с типично мъжка арогантност, че тя никога няма да обуе панталони, след като изглежда толкова добре в роклите, които беше ушил за нея.

Тя мразеше всяка една от онези рокли, с техните високи,

задушаваци я яки, тежки поли и убити, кални цветове. Мразеше пристягащите корсети и дантеленото бельо, мразеше всички ония фустички, които трябваше да навлича отдолу, а също така мразеше и неудобните дамски обувки. И ги мразеше най-вече заради това, че ѝ бяха подарени от Марк-Дейвид Лемур.

Приливът идваше и над скалите се носеше приятно бучене. Вълничките станаха по-големи и заемаха все повече пространство от мократа ивица пясък. Джулиет се наведе, за да навие крачолите на панталоните си. Дори ледените води на Атлантическия океан бяха добре дошли.

Тя се питаше дали не е направила сериозна грешка, като е напуснала „Птицата и перата“ и е последвала Филип Рамзи. Сигурно щеше да намери начин да се изплъзне от ноктите на Пинуърт. Щом беше успяла да избяга от Лемур, щеше да успее да избяга от всеки друг мъж. Пак погледна към господаря си, който все още беше вгълбен в работата си. Но Рамзи можеше да се окаже по-различен. Може би нямаше да успее да избяга от него. Той виждаше много повече неща от сър Невил – неговите сребристо-сиви очи бяха далеч по-остри, леко изпъкнали и жабешки. Те виждаха по-ясно дори от безцветните очи на Лемур. Щеше да ѝ трябва доста изобретателност и най-вече смелост, за да надхитри силния, властен мъж, който седеше съвсем наблизо.

Джулиет нямаше съмнения, че притежава и ум, и смелост да го направи. Толкова лесно и просто беше да реши накъде да тръгне. Но при сегашната си заплата и сегашната си работа щеше да събере парите за пътуването до Италия чак като стане на трийсет години. Тези изгледи не бяха никак радостни. Можеше, разбира се, да продаде обиците. Но не го правеше заради една-единствена причина – диамантите на Макгауън бяха добре известни и ако се опиташе да ги продаде в някое провинциално градче, само щеше да доведе преследвача до собствената си врата. Освен това, щеше да има нужда от парите, когато се установи някъде.

Не, за да се измъкне от страната, май ще трябва да краде. Дамата на къщата имаше бижута, които стояха на тоалетната ѝ масичка и винаги бяха в ужасен безпорядък, Джулиет вече се беше уверила в това. Можеше да вземе някое по-скромно бижу и да го продаде на някой безскрупулен капитан. По този начин щеше да си осигури място на кораба му. А можеше да си отваря очите и да види къде държат сухата пара. И ако Рамзи я ядосаше много, тя щеше да вземе цялата сума.

От друга страна, добре беше, че беше приела предложението му. Маубрей и Беси бяха толкова мили с нея, че не можеше да открадне от тях. Филип Рамзи, с язвителната си физиономия и хапливи забележки,

заслужаваше това, което щеше да го сполети.

Слънцето се беше издигнало високо над главите им. Като прилежен слуга, тя трябваше да изпълни задълженията си. Дулси беше опаковала цяла планина от храна, Джулиет го знаеше добре, защото раменете още я боляха от тежестта на кошницата. Чудеше се дали трябва да сподели храната с господаря си, или трябва да го изчака да се нахрани, а после да вземе остатъците, да се скрие зад някоя скала и да ги изяде. Или може би трябва да чака, докато се изкачат обратно по дългия път до Сатърс Хед? Не, не знаеше как трябва да постъпи.

Погледна към хоризонта и през костите ѝ премина тръпка. Копнееше да пътешества. Почти можеше да ги види, онези хора от миналото, с техните фалшиви обещания за сигурност, как отмъкват кораб подир кораб към скалите и плитчините на Заливчето на Мъртвеца. Чудеше се дали някога са платили за греховете си. И дали призраците на техните жертви не населяват останките на онзи кораб и самото заливче.

Джулиет не вярваше в призраци. Но, все пак, по-добре беше да се доближи до господаря си, който възбуждаше у нея странни чувства. Запъти се към него и хвърли небрежен поглед през рамото му към скицата, над която той работеше. Той обаче я обърна с лицето надолу и ѝ се усмихна.

– Не ми трябва публика, когато работя – срязва я той.

– Много добре – изненадана, отвърна тя.

Грубата скица, нахвърляните шрихи бяха повече от точно възпроизвеждане на всички детайли. Те предаваха чувството за разрушение, за зловеща и мрачна самота, за изоставеност, за загуба и мъка и за неосъзнато престъпление.

– Ти критик на изкуството ли си, моето момче? – бавно провлече думите той и я изгледа с проникващия до дълбините на душата ѝ поглед. Очите му наистина бяха забележителни. – Аз само съм нахвърлял образа. Тази скица ще ми напомня за моите странствания.

Бележникът, пълен със скици, рисувани от него, беше дебел и поизносен. Без да се замисля за последиците, тя протегна ръка към него. За нейна изненада, той ѝ го подаде и проследи с поглед как тя сяда на пясъка до него и започва да го прелиства.

Скиците бяха повече от добри. Те бяха забележителни. Същината и детайлите, чувствата и разума, всичко беше идеално предадено. Рисуваните с молив и мастило рисунки бяха еднакво живи. Беше рисувал странни арабски градове и кози пътечки, които приличаха на онези, по които беше стъпвала в Гърция. Обръщаше страница след страница,

завладяна от носталгия. Изведнъж спря изненадана на една страница, на която се виждаше огромна, гола жена.

– Сарита – каза тя с глас, изразяващ огромната ѝ изненада. И успя да стъписа господаря си. Той се взря в нея.

– Откъде, за бога, познаваш най-известната куртизанка в Александрия? – запита я той.

Джулиет се усмихна. Усмивката ѝ беше самодоволна, мъжка.

– И аз съм пътувал малко – каза тя. – Дори съм бил в къщата ѝ на улица „Ел Бабеер“.

Тъмните му вежди се свиха неодобрително.

– Не е трябвало да ходиш – категорично рече той. – Кой глупак те е завел там?

– Мой п... приятел.

Без малко щеше да се изгърве и да каже „баща ми“. Наистина, по онова време тя беше на дванайсет години и, както обикновено, беше облечена като момче. Сарита я беше нахранила с грозде и сладки, а после беше изчезнала с Черния Джак Макгауън, като остави малката Джулиет да се забавлява с домашния любимец на Сарита – една маймунка.

– Тогава бях на петнайсет – продължи тя да доукрасява лъжата. – Моят приятел и аз спестихме пари и отидохме да я видим от любопитство, така да се каже.

– Съмнявам се – с горчива усмивка каза той. – Тя не си губи времето с недорасли момченца.

– Аз не съм недорасло момченце!

– Ами какво си тогава, млади Джулиън? – запита той, като дори не се постара да прикрие заплахата в гласа си.

„Дявол да го вземе“ – помисли си Джулиет. Той нямаше как да знае истината, но със сигурност беше много проникателен и беше разбрал, че под нейната външност се крие нещо. Тя сви коленете към тялото си, обхвана ги с ръце и се обърна, за да срещне погледа му. Не беше разбрала, че е седнала прекалено близо до него. Той се беше облегал удобно на скалата, позата му беше отпусната, но тя не можеше да се отърве от усещането, че под привидното му спокойствие се крие неизчерпаема енергия, готова всеки момент да избухне. Той далеч не беше спокоен и тих човек.

– Вие какво мислите, че съм? – хладнокръвно му се противопостави тя.

Тогава той се усмихна с онази лека присмехулна усмивка, която предизвикваше у нея желание да го удари.

– Не съм съвсем сигурен. Може би ще е по-лесно да ти кажа какво не мисля, че си.

Джулиет почувства тръпки на ужас в стомаха си, но не се предаде.

– Добре – каза тя, – какво не мислиш, че съм?

– Не мисля, че си момче прислужник. Очевидно, ти си казал на Дулси, че майка ти е била слугиня в кухнята, а баща ти е бил моряк. Много се съмнявам във всичко това. Поне единият от родителите ти е от висшата класа. Може би си копелето на някой по-незначителен аристократ. А майката може и да е била слугиня в кухнята. Познавам едно момче, чиито родители са точно такива.

– Но това момче не съм аз, сър – отрече Джулиет. – Моят баща наистина беше моряк. И аз пътувах с него, след като останахме без майка ми. А после и той умря на борда на един кораб; започнах да странствам из Египет. Нямах кой да се грижи за мен. Рано се научих сам да отговарям за себе си.

– Да, наистина – прошепна той. – И какво те накара да се върнеш в Англия? Носталгията по дома? Патриотизмът? Копнежът по родната земя?

Тя се опита да потисне усмивката, която напираше на устните ѝ.

– Направих грешка – каза тя. – Мислех си, че трябва да се върна и да видя дали ще мога да намеря някои от роднините на майка си. Но те, изглежда, всички са измрели. Не успях да намеря никого. И така, аз мисля пак да тръгна към страните с топъл климат веднага щом събера пари да си купя билет.

– Винаги можеш да работиш като момче, което обслужва каютите – предложи Рамзи сериозно, но в сивите му очи танцуваше присмехулно пламъче. – Ти си достатъчно красиво момче и едва ли ще откажат да те вземат на работа.

– Като се има предвид какви неприятности си навлякохте, за да ме отървете от сър Невил, мисля, че сегашното ви предложение е само губене на време. Не мислите ли и вие така? – възрази Джулиет.

– Няма проблеми, моето момче – прошепна той. – Въобще не мисли за това. Но ако мислиш да спестиш пари за билет до Египет от заплащата, която мисля да ти давам, трябва да ти кажа, че доста си надценил моята щедрост.

Джулиет прехапа устни. Не трябваше така чистосърдечно да споделя планове си, но все още можеше и сега да се защити.

– Ще трябва да следя и за някоя друга възможност.

– Да, сигурен съм, че ще следиш внимателно. Напомни ми да кажа

на Ханигън да заключи всичките ни ценности.

– Сър! – запротестира Джулиет. – Не съм имал намерение да се отплатя за щедростта ви с кражба.

– Джулиън! – като я подиграваше, той ѝ отговори по абсолютно същия начин: – Вярвам, че за нищо не те бива. Защо не видиш какви деликатеси ни е сложила Дулси? Аз май умирам от глад.

Тя се изправи с вродена грация, но после се сети за ролята си.

– Добре, господарю, ох – каза тя, като му отдаде чест. Присмехулният му глас достигна до нея, докато тя тършуваше из кошницата за пикник.

– Аз и ти имаме нещо общо, моето момче.

– И какво е то, сър?

Сякаш започваше да запомня и да използва добре това задължително „сър“, помисли си Джулиет, горда със себе си.

– И двамата не обичаме това благословено кътче, тази земя, това кралство – Англия – каза той.

– Не че не я обичам – призна тя. – Наистина, за някои хора тя е рай, един прекрасен остров. Но аз не се чувствам у дома си тук.

– Момче, което е чувало за Шекспир? – каза Рамзи. – Учудващо. Забележително. Да не си чул за него, докато си бил в дома на Сарита?

Тя срещна погледа му със забележително самообладание.

– След като я познавате достатъчно добре, за да направите тази скица, мисля, че знаете отговора на въпроса си. Тя не е жена, която си губи времето с интелектуални разговори.

Той ѝ отговори с гръмогласен смях.

– Вярно, наистина. Но езикът на нейното тяло няма равен на себе си.

Тя почувства как неволно се изчервява. Можеше само да се надява, че тенът ѝ ще прикрие руменината.

– Аз не знам за това – сковано отговори тя. Мисълта за високия мъж с елегантното слабо тяло, впримчен в дебелите, надарени ръце на Сарита, никак не ѝ беше приятна.

– Мислех, че ти и твоят приятел сте се радвали на услугите ѝ поне една нощ – каза той.

Ад и проклятие, този мъж започваше да става досаден. Тя обмисли възможността да му отговори безочливо, без да ѝ мигне окото, но после се отказа от идеята. Можеше да започне да ѝ задава въпроси относно подробностите, а за тези въпроси тя нямаше готови отговори.

– Излъгах – каза тя.

– Знаех си, моето момче. Чудя се за какво друго още си излъгал.

– За нищо друго, сър – запротестира тя, извикала на помощ цялата си честност.

– Наистина ли? Предполагам, че ще трябва да се задоволя с думата ти – каза той доста любезно. – Поне засега – добави след кратък размисъл.

Джулиет седеше съвсем тихо и неподвижно и го гледаше през тясната ивица пясък, която ги разделяше.

– Ако не ми вярвате... – поде тя сърдито...

– Ни най-малко не ти вярвам. Но, помни, аз не вярвам на никого. Освен на Вал, разбира се. Мога да ти дам един малък съвет, Джулиън, който ще ти помогне да се справиш по-добре с ролята си в този свят.

Джулиет потисна яростното си желание да му каже да млъкне и да прати съвета му по дяволите.

– За мен ще бъде чест, сър.

– По-добре поддържай акцента си през цялото време – каза той.

Тя се втренчи в него, без да си даде труд да прикрие враждебността си.

– Не знам за какво говорите – смразяващо отвърна тя.

Той се засмя, изправи се в целия си огромен ръст и тръгна към нея.

– Сигурен съм, че не знаеш – присмя й се той. – Може би трябва да ти обясня в подробности.

Той протегна ръка към нея. Ръката му беше много дълга. Джулиет се запита дали ще й се наложи да плува, за да избяга на безопасно разстояние. Но той взе кошницата и се отдалечи, без да я докосне. Чувството, което я заля, беше облекчение, не разочарование. Чувството беше толкова силно, че главата й се замая. Тя го проследи с поглед как стигна до осветената от слънцето скала и се настани удобно до нея. Той потуша с ръка пясъка до себе си и я подкани:

– Ела и хапни малко, моето момче.

Тогава, на това същото място, Джулиет реши, че ще напусне Хемптън Реджис при първа възможност и ще си опита късмета в някой по-голям пристанищен град. Започваше да подозира, че Филип Рамзи е много по-опасен и от Марк-Дейвид Лемур.

По отношение на Лемур поне чувствата й бяха прости и ясни. Тя го мразеше, омразата й беше силна и неподправена.

По отношение на Филип Рамзи, нейните чувства бяха много пообъркани. А точно сега в нейния живот нямаше място за несигурност.

Щеше да избяга. При първа възможност. Преди да й е станало

пределно ясно, че иска да остане.

Глава 5

Фелън не познаваше друго същество като нея. Разбира се, жени, преоблечени като мъже, не бяха често срещани измежду обикновените му познати, но по време на странстванията си беше виждал доста неща. И все пак, нищо не се доближаваше до момичето, което наричаше себе си Джулиън Смит.

Очите ѝ, на първо място. Те не бяха умишлено и пресметнато очарователни и омагьосващи; тя не използваше прах за почерняне на миглите като професионалните съблазнителки, като Сарита например. Не бяха престорено скромни и срамежливо флиртуващи като на спазващите благоприличие млади английски дами, които му се докарваха, когато се появеше в обществото, и се мъчеха да го впримчат в хомотите на брака. И не бяха хладните и показващи безразличие към всичко очи на някои от жените, които познаваше и които бяха прекалено погълнати от любовниците или от други страсти на собствения си живот и поради това не им оставаше нищо за другите.

Нейните очи бяха живи и изразителни, показваха множество чувства и богат вътрешен живот, изразяваха досада, враждебност, предизвикателство, хладнокръвие. Тя го наблюдаваше, без да знае, че той я гледа. Тогава той разпознаваше в погледа ѝ неволния интерес и очарование, които предизвикваше у нея. Топлите ѝ кафяви очи излъчваха огромно любопитство, примесено с неподправен страх.

Тя си хапваше с апетит от прекрасната храна, която Дулси беше приготвила, а той тайничко я наблюдаваше. Рядко беше виждал жени, които да ядат толкова много, а според Ханигън тя беше яла като ламя и по-рано през деня. Той се зачуди дали не е бременна.

Една бременност би обяснила много неща. Може би тя беше дъщеря на аристократ, съблазнена от някой развратник, а после изгонена от суровия си баща. А може би беше избягала сама още преди да я изгонят.

Но той всъщност не мислеше, че истината е такава. Любопитните ѝ кафяви очи бяха чисти и невинни. Искаше му се да задоволи любопитството ѝ. Въпреки всички странни обстоятелства в сегашния ѝ живот, той беше сигурен, че тя е невинна. Може би не невинна в общоприетия смисъл – така, както бяха невинни английските девойки; всеки, който познава легендарната Сарита знае повече по плътските въпроси, отколкото много жени успяват да научат през целия си живот. А и той не се

интересуваше дали тя все още пази своята девственост. Според него, девствеността на жените беше надценявана и превъзнасяна повече, отколкото е необходимо, тя беше неудобство, от което трябва да се отървеш колкото е възможно по-бързо. Той не беше романтик и не се интересуваше дали е първият.

Но нейната душа беше недокосната, в това беше абсолютно сигурен. В много отношения тя беше по-девствена дори от любимата на Валериън – Софи. Невинността на Джулиън Смит беше по-дълбока от повърхностната плът. В нея имаше нещо по детски трогателно, с което тя постоянно се опитваше да се пребори, но така само го караше да изпъква по-ярко. Какво ли, за бога, я беше накарало да предприеме такъв смешен маскарад. И какво, за бога, ѝ даваше увереността да мисли, че ще успее да се отърве чрез него?

– Наистина е много горещо – каза тя с дрезгавия си глас и отметна кафявите си къдри от нежната си шия.

Той отмести погледа си от нея и го насочи към морето. Никога преди не му се беше случвало да се възбуди само от вида на гола женска шия, но беше явно, че много неща предстои да се случат за първи път.

– Предполагам, че дори в Англия понякога е горещо – каза той и хвърли огризката от ябълката в храстите. – Защо не поплуваш малко? – предложи той и с интерес зачака нейната реакция.

Тя започваше да свиква с него. Наклони главата си на една страна, като че ли обмисляше идеята.

– Може и да поплувам – отговори тя, но той знаеше, че тя няма да съблече скриващите я дрехи само за да поплува, – но мисля, че водата е ледена.

– Не и за такова силно и непоколебимо момче като тебе.

– А вие защо не се присъедините към мене? – отвърна тя.

Очевидно, не беше успял да я уплаши. Започваше да разбира, че не би могъл да я изплаши, и това го раздразни. В следващия момент обаче той се развесели отново.

– Ще си помисля. Ти първи се съблечи и влез във водата.

За негова изненада, тя стана, грациозно както винаги, и хвана найгорното копче на жакета си. Разкопча го, после и второто. Показа се малка част от нейната кожа. Тя беше потъмняла от слънцето и добила златист оттенък, както и кожата на лицето ѝ. Тенът беше резултат на времето, което беше прекарала извън пределите на Англия. Той се запита докъде ли е потъмняла кожата ѝ. И докъде ли ще стигне тя със своя блъф. Изтегна се в цял ръст на пясъка.

– Хайде, отивай – весело каза той. – Аз ще те наблюдавам, за да съм сигурен, че няма да се удавиш.

Тя дори не се поколеба, дявол да я вземе. Отиде направо до водата, тесният ѝ гръб беше обърнат към него. Миг по-късно бялата риза се смъкна от раменете ѝ. Той имаше достатъчно време да се полюбува на прекрасната форма на гръбнака ѝ, но после тя отново облече ризата и се отдалечи от прииждащия прилив. Когато се обърна с лице към него, ризата беше внимателно закопчана чак горе до врата ѝ, а той беше толкова възбуден, че трябваше да пусне бележника със скици в скута си, за да скрие състоянието си.

– Водата е доста студена – каза тя.

Очевидно, ликуваше, че е успяла да го измами. Очевидно, не знаеше, че нито едно момче на света няма такива красиви, нежни рамене. Той скочи на крака и се усмихна, но усмивката не успя да скрие неудобството му.

– Отивам да се поразходя – каза той. – Чакай ме тук.

– Няма ли да поплуваш? – невинно го запита тя.

Той беше объркан и готов да изръмжи през зъби. От една страна, студените английски води щяха да се погрижат за настоящия му проблем. От друга, само един поглед към разсъблеченото му тяло, и тя щеше да реши, че той е перверзен като сър Невил. Ако се осмелеше да погледне.

Изкушаваше се да го направи, за да ѝ плати със същата монета. Той се сещаше и за по-приятни начини да ѝ даде урок по заяждане, но нали вече беше решил, че моментът не е подходящ. *Беше ли решил?*

– Ще се върна – каза той и се отдалечи бързо, преди тя да е успяла да забележи интересното му състояние.

Пяскът беше горещ под босите му нозе, слънцето жарко печеше над главата му и призрачните останки на обречения кораб хвърляха тъмни сенки по плажа. Тази картина идеално отговаряше на настроението му.

Джулиет се отпусна на земята много доволна от себе си. Беше успяла да премахне всякакви възможни съмнения, беше сигурна в това. Дори по някаква случайност той да се досещаше, че тя е жена, вече беше успяла да приспи подозренията му. Също така беше доволна, че прие поканата му за плуване. Не искаше да го гледа как съблича дрехите си и се гмурва във водата. И напълно облечено, тялото му я смущаваше.

Наистина беше горещо. Много ѝ се искаше да се разхлади в хладните води на Атлантическия океан, но без да има свидетел на къпането си. А сега можеше да се отпусне и да позволи на изтощението от последните няколко седмици да я надвие, да позволи на слънцето да я напече чак до костите и да я стопли за първи път, откакто се беше върнала в тази студена земя. Легна по гръб на пясъка и почувства горещината му през леката батистена риза. Изпъна се, зарови босите си пръсти в пясъка и сложи ръце на челото си. Най-сетне беше сама и никой не я наблюдаваше.

Чувстваше се някак странно, по женски чувствена, въпреки панталоните и късо подстриганата си коса. Така излегната на яркото следобедно слънце, тя се чувстваше като добре охранена, доволна котка – грациозна, погълната от себе си, и малко порочна. обстоятелството, че господарят ѝ беше решил да се махне, беше чудесно и добре дошло. Ако я беше видял как се изтяга на пясъка, сигурно щеше да реши, че е дори по-странна, отколкото му се струваше досега.

Затвори очи и се загледа в светлите и тъмни петна, които танцуваха пред тях, причинени от играта на слънчевата светлина върху клепачите ѝ. Вдъхваше аромата на морето, на земята и уханието на далечни рози, което се носеше из въздуха. И тогава, доволна и сита, тя започна да си спомня за събитията, които най-накрая я бяха довели на това място, точно по това време.

Като че ли всичко се случваше отново. Марк-Дейвид Лемур, неговата мека ръка държи нейната и слага венчалния пръстен на пръста ѝ, дланта му е влажна и гореща, допирът – болезнен. След смъртта на Черния Джак тя беше изпаднала във вцепенение и не можеше да мисли ясно. Разсъдъкът ѝ беше замъглен. Треската го беше покосила толкова бързо, беше превърнала прашящото му от здраве и бликащо от енергия тяло в скелет и му беше оставила сили само колкото да умре. Тя трябваше да се омъжи за най-добрия му приятел Лемур и да се върне в Англия с него.

Беше го направила, разбира се. Как въобще можеше да откаже нещо на скъпия си баща? Нима можеше да не се подчини на предсмъртното му желание? Наистина, през първата седмица тя нищо не усещаше и нищо нямаше значение. Едва ли беше усетила разликата. Беше прекарала времето в опаковане вещите на баща си. Целият му живот се събра в няколко вързопа и кутии.

Едва на борда на кораба, който ги носеше към бреговете на Англия, тя разбра, че е направила много сериозна грешка. Чувствата на Марк-

Дейвид към нея не бяха искрени, той дори не изпитваше привързаност към нея. Представата му за дълго отлаганата брачна нощ беше такава, че той остави съпругата си наранена и унижена. И все още девствена.

Той се гневеше на нея и я обвиняваше за своето безсилие да изпълни сексуалния акт. Искаше от нея да му помогне, но тя беше ядосана и не искаше да го направи, а и не знаеше как. А после той я нарани, нарочно и умишлено. Да гледа нейната болка му доставяше неимоверно удоволствие.

Пътуването до Англия ѝ се стори безкрайно. Дни наред тя не виждаше никого, заключена в малката си задушна каюта. А после Марк-Дейвид пак беше дошъл при нея. И отново се беше провалил.

Нямаше къде да избяга от борда на кораба, който се носеше през океана, освен в самите води, а Джулиет не беше готова да извърши самоубийство. Баща ѝ я беше научил, че малодушието е най-страшният от всички грехове. Тя не искаше да се измъкне от изпитанията по този начин. Навеждаше очите си надолу, за да не види той изпълнения ѝ с омраза поглед, говореше му нежно и чакаше да дойде подходящият момент.

А той не закъсня. Бяха в Лондон едва от три дни, а Лемур имаше намерение да я отведе в Чичестър, в мрачната и влажна стара къща, която принадлежеше на семейство Макгауън от векове. Черният Джак винаги беше казвал, че точно тази къща го е принудила да замине за топлите страни и да намрази завинаги проклетото студено време в Англия.

Джулиет беше обмислила добре плана си. Беше успяла да продаде диамантената карфица за вратовръзка, която принадлежеше на баща ѝ, и да си купи чифт мъжки дрехи. Нямаше достъп до повечето от всеизвестните диаманти на Макгауънови, но Марк-Дейвид беше настоял да сложи покритите с диаманти обици същата онази вечер, защото щяха да посетят операта. А после беше забравил да ги изиска обратно. Те щяха да я предпазят от пълна катастрофа.

Не хранеше фалшиви надежди, че някой ще ѝ помогне. Тя беше съпруга на Лемур, негова собственост. Нейната собственост сега му принадлежеше, а също така бяха негови и тялото, и душата ѝ. Но умът и сърцето ѝ все още си бяха нейни собствени, а тя повече не искаше да му дава тялото си. Отрязва късо дългата си тъмна коса, облече се в мъжките дрехи, обу прекалено големите обувки и се измъкна в предутринния мрак.

Може би имаше вероятност Лемур да я пусне да си отиде. Той вече имаше това, за което ламтеше най-много – контрол над парите, които ѝ

беше оставил баща ѝ. Въпреки че беше разумна и практична, Джулиет имаше малка представа дали той ѝ беше оставил цяло състояние, или нищожно подаяние. А и въобще не се интересуваше. Парите ѝ бяха навлекли присъствието на Лемур и затова тя ги мразеше и проклинаше. Освен това, след като вече не бяха нейни, едва ли имаше значение колко са на брой.

Но, все пак, не трябваше да подценява Лемур. Той беше алчен, ненаситен човек, не би оставил своето – дори да няма стойност. А и имаше още работа с нея.

Студена тръпка прониза тялото ѝ, лежашо на горещия пясък. Рано или късно, той щеше да я убие, тя знаеше това. Инстинктът ѝ го подсказваше и колкото и да противоречеше на здравия разум, тя беше абсолютно сигурна в него. Всеки път, когато отиваше при нея, гневът му ставаше все по-силен, а погледът на безцветните му очи беше почти убийствен. Ако я откриеше скоро след бягството ѝ, за нея вече нямаше да има надежда.

Но той няма да я намери. Няма да претърсва малките крайбрежни градчета, за да търси избягалата си съпруга. А и нямаше да се досети, че момчето прислужник в Сатърс Хед всъщност е Джулиет Макгауън. „Джулиет Макгауън Лемур“ – поправи се тя, защото обичаше истината, но потръпна с омраза при последното име.

По-добре беше да не мисли за това, да не се връща към миналото, а да се наслаждава на топлината на слънцето, което стопляше костите ѝ и премахваше спомена за студените тръпки, които изпитваше от месеци, сякаш никога нямаше да престанат.

Погледът на Филип Рамзи беше друг източник на топлина. Не беше сигурна защо е така, в него нямаше влагата и сладта, които беше свикнала да вижда в погледа на Лемур и в изражението на бледото му лице. Но съществуваше топлината, която я изгаряше дори по-силно от слънчевата и към чийто силен пламък тя искаше да се доближи още повече.

А какво ли щеше да бъде, ако беше омъжена за мъж като Филип Рамзи? Ако той беше този, който докосваше тялото ѝ и я караше да прави срамни неща. Дали тогава щеше да се съпротивлява толкова упорито?

Той обаче не ѝ приличаше на мъж, който с удоволствие би се оженил. После ѝ хрумна, че дори някои от най-странните желания на Лемур може би нямаше да ѝ се сторят толкова странни, ако идваха от страна на мъж, привлекателен като Филип Рамзи.

Тя сложи длани на бузите си и се запита дали от горещото слънце

не я е хванала треска. Каква странна, неприлична мисъл! Уж не искаше никога повече да я докосва мъж, особено пък по онзи начин. Разбира се, че не искаше да я докосва мъж като Филип Рамзи – със силни, красиви ръце и тънки, чувствени устни.

Но поне можеше да си мечтае за идеалния любовник. Някой нежен, сладък, не нахален и дързък, някой, който да я боготвори и защитава. Някой, който да победи дракона и да ѝ осигури безопасност. Но и с рицарите щеше да остане един проблем. Те винаги държат дамите на своите сърца заключени под девет ключа. Те побеждават дракона, но после карат дамата да живее живота си така, както те желаят. Тя може би щеше да предпочете огнената смърт, която драконът предлага. Но какво беше Филип Рамзи – рицар или дракон?

Нямаше значение. Тя не искаше нищо от него, освен парите му. И сигурно място, където да се крие, докато събере пари и си купи билет за някой кораб, докато се махне от тази зелена и студена страна. Това преддверие на ада, тази Англия.

Сигурно беше заспала. Сънищата ѝ бяха неясни, бързо редуващи се, еротични, нежни като полъха на морски бриз и влажни като повърхността на водата. Не можеше да си спомни подробностите, защото дори не ги беше видяла ясно. Всичко, което си спомняше, беше топлината и изнервящото чувство за неудовлетвореност, което изпълваше тялото ѝ, докато то се извиваше към ръката, която бавно се плъзгаше по бузата ѝ, надолу към тила под тежката коса, където се спря и нежно я погали. Тя обърна лицето си към тази ръка и се сгуши в нея, устните ѝ нежно докоснаха твърдата длан и усетиха вкуса ѝ – вкус на солена морска вода.

А после очите ѝ се отвориха и срещнаха ироничния поглед на господаря ѝ. Тя се извърна рязко, удари главата си в една издатина на скалата и изстена от болка.

Той седна назад на петите си и я загледа. Ризата му беше разкопча на и излагаше на показ гърдите му. Тя видя, силно очарована, тъмните косми, които ги покриваха. Запита се какво ли ще стане, ако ги докосне, и какви са те – меки или твърди? А ако го целуне там?

– Опитвах се да те събудя много нежно – каза той, а хладните му сребристи очи виждаха прекалено много. – Лицето ти имаше такова изражение, като че ли ти сънуваше някакъв много приятен сън.

– Не си го спомням – каза тя и се отдалечи от него. Това, разбира се, беше лъжа, но само наполовина. Тя не си спомняше целия сън, но знаеше, че сънят ѝ беше свързан с неговата уста, с неговата целувка.

– Жалко – прошепна той. – Ти дори се беше зачервил. Може би ще

промениш мнението си и ще поплуваш малко?

Тя сложи ръка на гърлото си и закопча ризата си.

– Не и аз, сър – каза тя, като навреме си спомни за неговото предупреждение винаги да използва един и същи акцент. – Вие може да поплувате, ако искате.

– Много великодушно от твоя страна – отвърна той. Този път усмивката му не беше присмехулна, тя просто издаваше факта, че той се забавлява. Беше ужасно привлекателна и Джулиет остана загледана в него като омагьосана. А после се опомни и скочи на крака. Сигурно беше ударила много силно главата си, щом мислеше за такива глупости. А и човекът, за когото мислеше, принадлежеше към онази класа, която беше най-големият ѝ враг. Класата на мъжете.

– Време е да се връщаме – внезапно каза той, като се отдалечи от нея. – Изкачването нагоре по пътеката ще бъде по-трудно от слизането. Ако бях на твоё място, щях да събуя тези неудобни обувки. Ще ги обуеш, когато стигнем на върха. Не искам да се приземиш отгоре ми.

– Да, сър – съгласи се тя.

Надяваше се, че в гласа ѝ има достатъчно почитателност. Наведе се и започна да събира останките от пикника. Бележникът му със скици беше няколко метра по-нататък. Тя се протегна към него, същото направи и той. Нейните ръце първи го достигнаха и тя погали износената кожена подвързия. Той обаче грубо го изтръгна от ръцете ѝ.

– Аз ще го нося – остро каза той.

Тя все още имаше проблеми с непрекословното подчинение. Опитта се да го задържи и нейният отпор, колкото и слаб да беше, се оказа достатъчен. Бележникът със скици падна на земята и се отвори на една грубо нахвърляна скица на красива спяща жена.

Джулиет, изненадана и шокирана, се втренчи в нея. Но, разбира се, това не беше жена. Беше съществото, за което Рамзи мислеше, че се казва Джулиън Смит. А и въобще не беше красива, никога не е била. Само че неговите шрихи я бяха уловили и предали така – по-красива и някак си по-чувствена. Приличаше на омагьосано същество от вълшебна приказка, което чака някой да го събуди и да го изтръгне от магията. Обикновено това правеше някой мъж, и то задължително с целувка. Но тя предпочиташе да спи, и то недокосната.

Безпокоеше я обаче мисълта, че той е стоял там и я наблюдавал, докато тя спи. Знаеше, че в древността са живели примитивни хора, които са смятали, че ако някой нарисова портрета им, това означава, че е хванал в плен душите им. И ето че сега тя не можеше да се отърве от

странната, суеверна мисъл, че докато е запечатвал чертите ѝ на хартията, той е уловил част от нея и я е запазил за себе си. И че тя никога няма да си я вземе обратно. Тази мисъл беше безкрайно смушаваща.

– Не е лоша – сопна се тя, след като взе скицника и критично изследва рисунката. – Но си ме нарисувал така, че твърде много приличам на момиче.

Този ход беше прекалено смел и тя с трепет и нетърпение зачака отговора му.

– Джулиън, моето момче – каза той, докато в същото време нежно измъкна скицника от ръцете ѝ, – ти твърде много ме изненадаваш.

– Как така, сър?

Рамзи сложи длан под брадичката ѝ и отново допирът на неговата ръка накара кожата ѝ да пламне и огън да протече по вените ѝ. Стана ѝ много, много горещо.

– Ти си безстрашен, нали?

В гласа му имаше странна нежност. Тези думи, без съмнение, също бяха странни. Джулиет застина като хипнотизирана, не направи никакъв опит да избегне допира на ръката му. Тя дори не можеше да откъсне погледа си от неговия. Далеч не беше безстрашна – ужасно се страхуваше от змии, плъхове и от Марк-Дейвид Лемур. Струваше ѝ се, че мъж като Рамзи, за когото тя беше почти прозрачна, би трябвало да усети това. Но тя нямаше да му каже, разбира се. Тя навлажни пресъхналите си устни и каза:

– И от какво трябва да се страхувам? – отвърна тя.

Гласът ѝ беше леко дрезгав, но тя си каза, че това е добре, защото е в подкрепа на ролята ѝ и не издава колко нервна е всъщност.

Той се усмихна, този път в усмивката нямаше подигравателност. Тази усмивка беше нежна, сладка, очарователна и привлекателна. Тя разтопи малка част от коравото сърце на Джулиет.

– Ще ти кажа някога – прошепна той, – но не сега. Той пусна брадичката ѝ и се отдалечи. Добре беше, че го направи. Трябваша ѝ миг-два, за да се съвземе. Гледаше го как върви по пясъка и трепереше. В неговото докосване до лицето ѝ имаше много повече еротичност, отколкото във всичките атаки на Лемур към тялото ѝ. Внезапно, безпричинно я обзе неописуем ужас.

Изкачиха се по тясната пътека в мълчание. Тя вървеше пред него, не защото особено искаше да бъде така, а защото той не ѝ даде възможност за избор. Той носеше всичко – нейните протести въобще не бяха чути. Но това беше добре дошло. Подскачаше по стръмната пътека,

пъргава като дива коза, и се надяваше, че той не обръща особено внимание на гърба ѝ. Подозираше, въпреки че, разбира се, не можеше да бъде сигурна, че извивката на гърба далеч не е момчешка.

Но ако тя се надяваше, че товарът ще му попречи да наблюдава, то значи, че беше подценила силата му. Когато стигнаха на върха, той беше абсолютно спокоен и дори не беше изпотен, стръмната пътека и тежкия товар въобще не го бяха затруднили. Джулиет откри, че тази невероятна негова сила също я смущава. Но нима всичко у Филип Рамзи я смущаваше?!

– Ела тук, момче – каза той, докато вървеше с широки крачки по пътя. – Доколкото те познавам, вече отново си гладен. Вече доказа, че стомахът ти е просто бездънна яма.

Джулиет заподскача волно след него. Странно, колко леко беше и на сърцето, и на душата ѝ. Засега тя беше обречена да бъде с него в старата му и удобна къща в Сатърс Хед, засега трябваше да забрави за морето и корабите. Трябваше да се примири с това. И тя не само се примиряваше, но се и радваше.

– Предполагам, че ужасно ще надебелея – весело изчурулика тя.

– Можеш да поемеш още малко тлъстини.

– Аз все още ще раста – запротестира тя.

– Нима?

Въпросителните нотки в гласа му не бяха много ясно изразени и Джулиет реши, че може да се престори, че не забелязва иронията.

– Да – отговори тя, като се изравни с него. – Аз все още не съм достигнал пълния си ръст. Е, разбира се, няма да стана висок колкото теб – каза тя, задълбочавайки темата и хвърляйки кос поглед към огромното му тяло. – Баща ми не беше много над среден ръст, също и майка ми. Но все пак, не вярвам да остана чак толкова дребен.

– Аха, да. Твоят баща, морякът – каза Рамзи. – И кога, мислиш, ще достигнеш окончателния си ръст, Джулиън?

Тя сви рамене, пхна ръце в джобовете си с един, на дяваше се, напълно момчешки жест.

– Не мога да кажа – безгрижно и весело отговори тя. – Още не съм станал мъж.

– Аха, не си – каза той, а гласът му издаваше, че неимоверно много се забавлява. – И скоро няма да станеш.

Къщата Сатърс Хед се разпростираше на ивица земя, вдаваща се в морето. Беше обградена с ниска каменна стена. Именно на тази стена беше седнал Ханигън, който ги чакаше, а грубото му зачервено лице

изразяваше недоволство.

Но Джулиет не се страхуваше от нищо. На този мъж тя се доверяваше безрезервно, разбираше го и одобряваше всичко в него. Ханигън имаше една-единствена цел в живота си – добруването и щастието на господаря и господарката му. Като се тръгне от тази позиция, ставаше ясно, че любовта и грижите му се разпростират и върху хората, свързани с тях, включително и върху Джулиет. Той сигурно нямаше да повярва, че тя има намерение да ограби господаря му. Но ако я хванеше на местопрестъплението, той щеше да я спре без излишна грубост и щеше да ѝ изнесе лекция за това, колко грешно постъпва, а после щеше да я изпрати в кухнята, за да напълни стомаха си.

– Изглеждаш така, като че ли си глътнал кисела ябълка, стари друже – отбеляза Рамзи.

– Можеше да ми кажете къде отивате, господарю мой – отговори Ханигън – Вал се върна преди час и двамата вече се тревожехме за вас.

– Мога да се грижа за себе си – весело каза Рамзи. – Освен това, както виждаш, взел съм със себе си младия Джулигън да ме пази от беди. Той е едно смело малко момче – лесно ще се справи с всичко, което може да ми причини вреда.

Ханигън показа неодобрението с едно леко изсумтяване.

– Може и така да е. Но следващия път все пак ми кажете къде отивате. Нов сте на това място, а тук може би има опасности...

– Бяхме в Заливчето на Мъртвеца – успокои го Рамзи. – Щом съм оцелял в пустинята и джунглата, сигурно мога да оцелея и в едно населявано от духове заливче.

Ханигън изведнъж преbledня и смръщи вежди.

– Но аз ви казах да не ходите там, господарю мой.

– Ханигън – каза Рамзи, спокойствието в гласа му беше измамно. – Знаем, че сам си се провъзгласил за мой телохранител, но аз имам намерение да посещавам което си искам проклето място. Пет пари не давам за призраците. Джулигън също. Той не се страхува от нищо, нали, моето момче?

Тя слушаше размяната на реплики напълно очарована и не можа веднага да разбере, че се обръщат към нея.

– Точно така – хладнокръвно излъга тя. – Почти от нищо. Всъщност, страхувам се от змии.

– Не те обвинявам, момче – каза Ханигън, като неволно потрепна. – Аз също не обичам змиите.

– Нито пък обитаваните от духове заливчета – отбеляза Рамзи. –

Жалко, че чак след като дойдохме тук, разбрах колко си суеверен.

– Суеверието помага, защото кара хората да бъдат по-предпазливи – разпалено каза Ханигън. – През целия си живот съм слушал да се разказват различни истории за това заливче. Там долу някакво дело останало недовършено. Изгубени души не могат да намерят покой.

– Ханигън се е родил тук – сподели Рамзи с Джулиет. – Семейството му все още живее тук из околностите. Сигурно те са напълнили главата му с тези приказки за призраци.

– Знам, каквото знам – загадъчно каза Ханигън.

– Сигурен съм в това, стари друже. Междувременно, аз се оттеглям, за да видя скъпата си съпруга. – В гласа му звучеше дълбока ирония. – Освен ако няма нещо важно, което трябва да споделиш с мен.

Ханигън погледна Джулиет, която не направи опит да скрие интереса си към разговора им.

– То може да почака.

– Хайде, ела с мен, момче – тихо каза Рамзи. – Сигурно умираш от глад.

Всъщност, този ден тя беше яла много и най-сетне се чувстваше сита, но нямаше намерение да си го признава. Завтече се след него, като осезателно чувстваше върху себе си учудения поглед на Ханигън, който ги наблюдаваше как влизат в мрачната и хладна къща.

Рамзи се обърна и тикна кошницата за пикник в протегнатите ѝ ръце. Тя политна под тежестта ѝ и още веднъж се удиви на огромната мощ на Рамзи. Той обаче продължи здраво да стиска скицника си, нещо, за което тя дълбоко съжаляваше. Искаше по-спокойно и по-внимателно да разгледа някои от рисунките. Особено онази рисунка, на която беше нарисувана тя и която беше така смущаваща.

Не беше предполагала, че притежава суета. Може би това, че искаше да види образа си по-привлекателен, отколкото мислеше, че е възможно, беше последица от този наложителен маскарад. Трябваше да подчини и за в бъдеще да контролира този импулс. Ако продължаваше да му се поддава, беше обречена на провал.

– Отиди в кухнята, момче – каза ѝ той. – Аз ще остана при съпругата си доста дълго.

– Да, сър – съгласи се тя, но това изобщо не ѝ хареса. – Ще се любите ли с нея?

Тя се спря, но твърде късно. Беше ужасена от мислите, които се въртяха в главата ѝ. Той гръмогласно се засмя:

– Какъв нахален въпрос – възкликна той. – Разбира се, аз нямам

намерение да ти отговоря. Защо питаш?

– Извинете, сър – отговори тя.

Червенина обливаше лицето ѝ и този път тя нямаше как да я прикрие.

– Имаш ли още някакъв груб и безцеремонен въпрос, или мога да се оттегля? – запита я подигравателно той.

Тя го погледна. Той беше много красив мъж, макар и не в общоприетия смисъл. Смяташе за красиви мъжете, които бяха руси и широкоплещести, с пълни розови устни, сини очи и с безкраен наниз от зъби.

Този мъж беше слаб и жилив, тъмнокос и понякога страшен, с тясно, издаващо цинизма му лице, с опасни сиви очи и тънки, присмехулни устни, които обаче бяха неизразимо еротични. Той я беше очаровал още първия път, когато го беше видяла. Предполагаше, че щеше да го помни дълго, дори след като напусне Англия.

– Само още един – каза тя, решила да не показва малодушие.

– Давай, Джулиън – подкани я той.

– Защо Ханигън се обръща към вас с „господарю мой“?

Ударът попадна точно в целта. Лицето на Рамзи потъмня, а устните му останаха стиснати, но само за миг.

– Стара шега между двама ни – каза той, но в гласа му пролича колебание. – Ханигън винаги е бил самовлюбен и прекалено зает със собствената си персона, а аз винаги съм се заяждал с него за това и съм му напомнял, че дължи известно уважение на господаря си. В отговор, той започна да ме нарича „Ваше благородие“. Тогава бях още на десет години. Мислех си, че наистина съм един мъничък лорд.

– Да, наистина – каза тя, като същата представа изникна и в нейното съзнание.

– А сега, ти ми отговори на един безцеремонен въпрос, Джулиън – каза той и тя веднага усети заплахата в гласа му.

Обаче не трепна.

– Разбира се.

– Кажи ми от кого се криеш и откъде си избягал.

Глава 6

Сагърс Хед беше стара сграда, несиметрично разположена, отделните крила бяха строени по различно време и без предварителен план. Допълнителните постройките в двора бяха в плачевно състояние и само над конюшните покривът беше здрав и стабилен. Стаите и на Фелън, и на Валериън бяха на втория етаж на главната сграда и от тях се виждаше ивицата земя, която се вдаваше навътре в морето. Валериън беше разтворил широко прозореца, за да се наслади на гледката и на летния здрач.

– Къде е любимото ти домашно животинче? – запита той, когато Фелън влезе в стаята му, без да си направи труд да почука. – Според Ханигън, тя върви по петите ти още от сутринта. Мислиш ли, че постъпваш разумно?

– Изглежда доста дълго носиш рокли, Валериън? – безгрижно отбеляза Фелън и се запъти към перваза на прозореца. Седна на него и се загледа в прекрасната гледка, която се разкриваше оттам. Мракът значително се беше сгъстил, вятърът се беше засилил, а вълните бяха станали по-големи и по-силни. – Говориш като ревнива любовница.

– Не съвсем – каза Валериън и избухна в смях. – Въпреки че отчасти си прав. Доста дълго вече нося рокли.

Той с отвращение ритна дългите поли на роклята си.

– Как прекара времето си с твоята интелигентна приятелка, братко? Сигурно не ти беше лесно?

Фелън внимаваше да не изрази съчувствие в гласа си. Валериън не беше в настроение и нямаше да понесе ненавременната проява на чувства.

– Може и така да се каже. Само да не беше така нежна и любвеобилна. Сгушва се в мен като котенце, а аз едва се сдържам да не я катурна върху най-близката мебел.

– Жените се държат така помежду си, дават израз на своята привързаност. И запазват физическите прояви на своята привързаност за онези, които наистина ги заслужават – каза Фелън.

– Говориш ми за поведението на жените? – настръхна Валериън, но гневът му явно беше престорен и шеговит. – Ти, който винаги си мразил жените?!

– Аз ни най-малко не мразя жените. Просто не съм ревностен

женкар и развратник като нашия покоен баща. Запазвам любовта си за онези, които нямат кой знае какви претенции и предпочитания и знаят какво ги очаква. И за онези, които знаят какво няма да получат от мен, пък ако ще да минат и хиляда години.

– Каж ми, Фелън, какво няма да получат от теб жените, пък било то и след хиляда години?

Фелън се обърна и погледна брат си, който явно беше кандидат за нехранимайко. Валериън се беше излегнал на леглото и беше изпружил дългите си крака, здравите му глезени изглеждаха доста смешно под купа подплати и дантели.

– Много неща – каза той. – И между тях – любов, доверие, деца и титлата ми.

– Това означава, че нямаш намерение да се ожениш.

– Никога няма да се ожена – каза Фелън категорично. – Имам си причини за това решение. Една от тях е, че не съм открил нищо, което да ме убеди, че в брака е възможно щастие. – Той се облегна на стената и попита: – А ти?

– Ти си ужасен циник, Фелън. Наистина, признавам, че родителите ти не са особено подходящ пример за щастлив брак и за семейна топлина, но моята майка е достатъчно щастлива с нейния фермер – отговори Валериън, в гласа му се долавяше желание да защити и себе си, и майка си. – Предполагам, че и в брака може да се живее достатъчно добре.

– Ако имаш желание да се ожениш за фермерка. Софи не е за теб, Вал. Бих искал да мога да твърдя обратното...

– Знам го.

Усмивката на Валериън беше горчива, но изразяваше съгласието му с братовите думи.

– Ако не беше толкова богата и осигурена...

– И ако не беше от такъв добър произход – добави Валериън. – И ако аз не бях копеле, и ако не бях заподозрян в убийство, и ако не носех поли... Има ужасно много „ако“, братко мой. Прекалено много, и едва ли ще успея да се поборя с всички.

– Значи, си помъдрял и си взел правилното решение? Значи, ще стоиш по-далече от изкушението? – попита го Фелън, но прекрасно знаеше какъв ще бъде отговорът. – Ела с мен на континента. Там ще бъдеш в безопасност, докато аз мисля как да те измъкна от кашата.

– Аз ще направя точно това, което би направил и ти при подобни обстоятелства – отговори Валериън. – Ще отида на езда с нея утре сутринта.

– Вал, Вал – каза брат му уж подигравателно, но в гласа се долавяше и отчаяние. – Никога ли няма да поумнееш?

– Съмнявам се, че някога ще поумнея достатъчно. – Валериън скочи от леглото и закричи из стаята. – Какво ново успя да научиш за новия член на нашето домакинство? Имаш ли някаква представа защо е облекчена като момче?

– Направо я запитах от кого се крие. Отговори ми с непресторена изненада. Съмнявам се дали ще успее да изтръгна от нея някакъв верен отговор, освен ако не настоявам и не употребя сила. А не съм готов за това.

– И защо не? Поне единият от нас трябва да прекарва приятно и полезно времето си.

– Не сме тук, за да се забавляваме.

– Това доста облекчава мозъка ми. Вече започвах да се чудя – каза Валериън, спрял се пред един от прозорците – защо, всъщност, сме тук? И не се опитвай отново да ме убеждаваш да напусна страната. Омръзна ми да бягам. По-далече от тук не отивам. Но ти никога нищо не ми обясняваш. Защо, по дяволите, спряхме точно в Хемптън Реджис? Само защото Ханигън ни посъветва да го направим? Защо не останахме по-близо до дома, където можехме да правим нещо, вместо само да се мотаем безцелно и бездейно?

– Ако мислиш, че това принудително чакане ме забавлява, си много далеч от истината – каза Фелън горчиво. – Аз просто те изведох от Йоркшир, преди лудата ми майка и горещият ти темперамент да са те довели до бесилката. Извадихме късмет. Знаеше за това отдалечено и подходящо за целта място. Ако зависеше от мен, отдавна да съм напуснал тази проклетата страна.

– Тогава заминавай! – гневно му отвърна Валериън. – Казах ти, че мога и сам да се грижа за себе си. Нямам нужда от твоята защита!

– Казваш това, без да мислиш. – Фелън с усилие се сдържаше да не избухне. – Щом отказваш да напуснеш Англия, то Хемптън Реджис си има своите предимства и без да слагаме в сметката твоето любовно приключение. Главното е, че е морски град. Веднага щом ти дойде акъла, можем да хванем кораба за Франция, още със следващия прилив. Друго предимство е, че семейството на Ханигън е разпръснато навсякъде из областта. Ние може никога да не ги видим, но те са наоколо и се грижат за нас. Ако някой дойде и започне да разпитва за Валериън Ромни, ще чуем навреме и ще успеем да избягаме. И ще потеглим към континента и към живота на необузданото веселие – кисело заключи той.

– Успокой се, сърце мое – каза Валериън. – Ще вземеш ли със себе си и нашия нов прислужник, ако се наложи да заминем?

– Не.

– Не? Ти ме учудваш, Фелън. Защо не?

– Защото, също като твоята любима интелектуалка, детето е невинно. Не знам защо е предприела този абсурден маскарад, но е истина, че тя няма нужда от евентуално съблазняване и последващо изоставяне.

– Няма да стане нужда да я изоставиш, Фелън – меко му възрази Валериън.

– Тя ще остане тук. Хората на Ханигън ще се грижат за нея, ако стане нужда. Но засега, аз също оставам тук. Неохотно, без да искам това, мога да добавя. Предполагам, че и тук сме в безопасност, предрешени като провинциален благородник и неговата съпруга – каза Фелън, все със същата горчивина в гласа. – Ти можеш да продължаваш да се измъчваш с твоята интелектуалка, а аз ще се измъчвам с новия прислужник. И можем само да се надяваме, че никой няма да ни намери тук.

– Кой мислиш, че го е убил, Фелън?

На този въпрос Фелън не искаше да отговори.

– Някой странстващ крадец – категорично отговори той. – Или някой луд слуга.

– Не, не е слуга – каза Валериън. – И не е крадец. – Техните очи, които толкова си приличаха, се срещнаха и дълго, дълго се гледаха, докато най-после помежду им се възцари безмълвно съгласие.

– Може и да грешим – каза най-накрая Фелън.

– Дори да не грешим, знаеш, че няма да ти позволя да предприемеш нищо по въпроса – отговори Валериън. – И без това съм й причинил достатъчно вреда...

– Но не трябва да заплащаш за това с живота си. И вредата, и болката й бяха нанесени от нашия баща, не от теб. Ти не си го молил за своето съществуване, но и не трябва да се отказваш от него, за да угодиш на една луда жена – твърдо отвърна Фелън. – Освен това, може и да грешим. Все пак, може да се окаже, че не майка ми го е убила.

Сега, след като думите бяха изречени на глас, неизказаното подозрение престана да съществува между двамата. Фелън трябваше да почувства облекчение, че най-после е изказал на глас мислите, които отдавна се бяха загнездили в главата му. Но вместо това той се чувства дори още по-разтревожен.

Валериън не отговори веднага и думите на Фелън увиснаха във въздуха между тях като тъмен облак.

– Може и да заминем – каза Валериън най-накрая. – Бих заминал за Франция или за Италия и бих прекарал остатъка от живота си там. Все пак, не съм аз този, който ще обърне гръб на наследството си. След смъртта на лорд Хари, аз вече не съм добре дошъл в Ромни Хол, дори и подозрението за убийството да падне от мен. Всъщност, нищо не ме задържа в Англия.

– Нищо, освен любовта ти към страната. Аз съм този, който предпочита да живее в чужбина и да се скита по света. Може би трябва да направя фалшиво признание, че аз съм извършил престъплението. По този начин ти поне ще можеш да се завърнеш у дома...

– Не бих ти позволил да направиш това заради мен – разярено му отвърна Валериън.

– И аз няма да ти позволя да се жертваш заради майка ми. И ето ни пак там, откъдето тръгнахме. Чакане, надежда за някакво друго разрешение.

– И ако не го намерим? – запита Валериън.

– Тогава ще заминем заедно.

Тонът на Фелън не допускаше възражения. Валериън беше единственият човек, за когото Фелън се тревожеше и чиято съдба му беше присърце, като се изключи Ханигън. Той нямаше да го изостави в този момент.

– Ти си много упорит човек, Фелън.

– Това е семейна черта.

Не можеше да се сбърка почукването на Ханигън, нито липсата на колебание, с която той отвори вратата, преди да е чул съгласието им. Той влезе в стаята и бързо затвори вратата, за да не може никие нахално око да надникне вътре.

– Ще трябва да направим нещо по отношение на твоята изгора – каза Ханигън.

– Коя изгора? – запита Валериън, като тежко се отпусна на един стол.

– Новата. Не мога да я наричам Джулиън, след като е ясно като бял ден, че тя не е кръстена с това име. Тя задава въпроси.

– Въпроси? – повтори Фелън.

– За вас, Ваше благородие. Изглежда е много любопитна откъде идвате, какво ви е довело тук, откога сте женени. Бих могъл да си помисля, че е влюбена във вас.

Фелън откри, че за него все още е възможно да се усмихва.

– И какво те възпира да си го помислиш?

– Прекалено е умна, за да се влюби сега. Тя се грижи за себе си, и то доста добре, и не би се подвела по хубавата ви външност. Ако ставаше въпрос за младия господин, бих хранил известни съмнения. Той има такова красиво лице, че може да завърти главата и на най-умната жена. Но тя, изглежда се е влюбила във вас, или аз вече нищо не разбирам. Тя ви наблюдава, а нейните кафяви очи излъчват интелигентност. И това не е всичко – мрачно добави той.

– Осведоми ни, Ханигън – бавно рече Фелън, в очакване на най-лошото.

– Току-що я заварих точно пред вратата. Мисля, че е подслушвала разговора между двама ви.

– Съвсем разумно предположение – каза Фелън. – Но не мисля, че е чула нещо поучително и полезно.

– Може би е чула, а може би – не. Няма смисъл да подценяваме момичето. Не бих се изненадал, ако разбере, че тя знае какво се крие под полите на мистър Валериън.

– Ханигън, ти ме изненадваш! – запротестира Валериън, гласът му преливаше от насмешка.

– Може да се досеща, а може и да не се досеща – каза Ханигън, все още напълно сериозен. – Мисля, че трябва да се отървем от нея.

– И как предлагаш да го направим, Ханигън? Да я ударим по главата и да я хвърлим в морето, така, както са правили бандите по това крайбрежие преди петдесет и повече години? – небрежно подметна Валериън.

– Това въобще не е смешно, млади господарю – строго му отговори Ханигън. – Аз съм роден тук. Трябва да ви кажа, че в онези банди нямаше нищо смешно, нищо, с което човек може да се пошегува. Те платиха за престъпленията си, платиха скъпо и прескъпо. Тук няма да се види вече нещо подобно.

– Това е добре – прошепна Фелън. – И така, какво предлагаш да правя с момичето? Да я изпратя на Пинуърт? Не мисля, че той ще ми благодари, след като открие истинската ѝ самоличност.

– Така, както аз виждам нещата, вие имате две възможности, Ваше благородие. Или да я оставите да върви по пътя си и може би да се върне там, откъдето е дошла, или да я вземете в леглото си. Независимо кой от тези два пътя ще изберете, тя вече няма да представлява заплаха за вас.

– Ханигън, ти продължаваш да ме изненадваш! – каза Фелън с гръмогласен смях. – Колко малко познаваш жените! Най-опасното нещо на

света е да вземеш романтична, влюбена в теб жена за партньорка в леглото. Тя ще си въобрази, че си влюбен в нея, ще започне да иска най-различни неща, а после, когато разбере, че любовта ѝ е несподелена, ще побеснее. По-скоро бих си прерязал гърлото, отколкото да я взема в леглото си.

– Нима? – намеси се Валериън, който лудо се забавляваше от думите на брат си. – Щом се чувстваш толкова силен, аз ще бъда повече от щастлив да ти направя тази услуга. Задачата ще бъде доста неприятна, но мисля, че ще се справя някак си.

– Не си толкова голям, че да не мога да те победя – каза Фелън. В гласа му се долавяха опасни нотки. – Никой, освен мен, няма дори да я докосне. Освен това, какво ще каже твоята прекрасна интелектуалка?

– В случай, че не си забелязал, тя си мисли, че аз съм жена – ядосано му се тросна Валериън.

– Винаги можеш да я осведомиш по въпроса.

– Нима наистина предлагаш да го направя? – запита Валериън.

– Не – призна си Фелън. – Засега мисля, че трябва да продължаваме така. Ти – в рокли, нашият нов слуга – в панталони. Междувременно, какво ще правим с нашия любопитен приятел?

– Мисля си, че ще успееш да измислиш нещо, което да отвлече вниманието ѝ, Фелън. Особено като се има предвид, че тя си пада по теб – последните думи Валериън подчерта особено старателно.

– Въпрос на мнение. Аз пък мисля, че тя се интересува много повече от портмонето ми, отколкото от мен. Сигурен съм, че мога да измисля нещо, което да я разтревожи повече от това, кой и какъв си ти. Мисля, че ефектът ще бъде моментален, дори и тя да подозира каква е истината. Къде е тя, Ханигън?

– Изпратих я в кухнята да помогне на Дулси да обелят картофите. Наредих ѝ да нахрани и напои конете, след като свърши работата си в кухнята. Мисля, че ще я намерите в конюшните.

– Отлично – прошепна Фелън, изведнъж обзет от неописуема веселост. – Докато аз се занимавам с нея, ти, Ханигън, претърси стаята ѝ и виж дали ще откриеш нещо интересно. Ще видя какво можем да направим с нея.

– Да не си променил мнението си относно съвета на Ханигън, братко? – запита го Валериън.

– Не точно това. Има и други начини да отвлечеш вниманието на жена.

– Да, но те не са толкова приятни.

– Развратник – бавно изрече тази единствена дума Фелън, като че ли да подчертае нейното значение, и излезе от стаята, за да намери набе-
лязаната си жертва.

Тя беше излязла от кухнята, което беше добре дошло за него. Дулси беше жена, която изпитваше майчински чувства към всички. Нямаше да разбере неговата тактика и веднага щеше да му каже. Той искаше да остане насаме с малката мис Инкогнито и спокойно да я подложи на терор, с който да си осигури нейното мълчание.

Тя не чу кога е влязъл в конюшните. Постройката беше малка и в нея имаше едва шест ясли, а само в четири от тях – коне. Тя стоеше в празната ясла до коня на брат му, галеше дългата му кафява муцуна и му шепнеше нежно в ухото. Фелън застана точно на входа и се заслуша в нежния ѝ глас.

– Ти си красиво конче – тихо и монотонно редеше думите тя. – Гласът ѝ беше нисък, гърлен и ужасно еротичен. Фелън изпита безумното желание тя да говори така на него. Тя продължи: – Но си малко големи-
чък за една дама. Въпреки това, обзалагам се, че аз ще мога да те яздя. – Малките ѝ, но силни ръце погалиха широкия гръб на коня, а Фелън почувства тръпки по собствения си тил. – Въпросът обаче е какво става между господаря и господарката? И защо красавица като мисис Рамзи си е пожелала такъв огромен кон като теб?

– Може би тя обича предизвикателствата – каза Фелън.

Тя имаше хладнокръвие в излишък, той вече беше забелязал това ѝ качество и ѝ се възхищаваше. Джулиет не подскочи, въпреки че беше повече от очевидно, че не е усетила присъствието му. Беше прекалено тъмно и той не успя да забележи дали лицето ѝ не е пребледняло, но предполагаше, че ако е, би било единственият знак за нейната несигурност. Продължи просто да милва коня и да му шепне същите нежни, успокоителни думи.

– Може би – съгласи се тя. Обърна се и го погледна. Никакъв страх нямаше в огромните ѝ кафяви очи. – И може би мисис Рамзи е по-силна, отколкото изглежда.

– Да, има такава вероятност, тя винаги съществува – съгласи се той и затвори вратата на конюшната зад себе си. Мракът вътре стана непрогледен. Тръгна към нея. Беше тъмно и не можеше да види дали тя не се движи, но конят на Валериън реагира на внезапното напрежение, което усети в галещата го ръка, с тревожно изпръхтяване.

– Спокойно, моето момче – прошепна Фелън, като се приближи още повече.

Сега нямаше как да избяга, той беше препречил единствения ѝ изход. Тя вдигна глава.

– На мен ли говорите, или на коня? – запита тя и предизвикателно добави: – Сър.

– На коня, очевидно.

– Защо да е очевидно?

Тя стоеше гордо и напето изправена пред него, раменете ѝ бяха леко изтеглени назад, а брадичката ѝ – решително вирната нагоре. Може би си мислеше, че изглежда като уличен хлапак, докато всъщност изглеждаше много привлекателна и неустойимо женствена.

Той се приближи още повече и тя отстъпи назад, гърбът ѝ опря в грубата дървена стена. В малката постройка изобилстваха множество миризми – на коне, на дъбово дърво, на прясно сено и на море, на диви рози, растящи навън, и на дивата роза, която беше пред него.

– Защо ти не ми кажеш? – нежно, с опасни нотки в гласа я запита той.

– Аз... аз не знам за какво говорите.

Заекването ѝ беше толкова слабо, че някой друг можеше и да не го забележи. Но Фелън беше много чувствителен към всичко, свързано с нея – усещаше биенето на сърцето ѝ, учестяването на пулса ѝ, туптенето на вратната ѝ вена, видя капчиците пот, оросили челото ѝ, чу как нервно и дълбоко си пое въздух. Искаше да поеме дъха ѝ в устата си, да я целуне. Не можеше да си спомни някога преди да е пожелавал да целуне жена. Обикновено не той беше този, който поемаше инициативата. Но сега искаше да поеме тази предизвикателна уста в своята и да опита вкуса ѝ.

– Подслушвал си на вратата – каза той, вместо да продължи подхващата тема. – Ханигън те е хванал да надничаш в стаята на господарката. Чудя се дали си открил нещо интересно.

– Не съм подслушвал! – запротестира тя и ако вече не беше убеден, че умее прекрасно да лъже, може би щеше да ѝ повярва. – Не знам какво ви е казал Ханигън, но аз просто минавах край вратата и ми се стори, че някой споменава името ми...

– Това няма да мине. Твоята стая е в задната част на къщата, зад кухнята. Нямаш работа на горния етаж.

Тя опита друга лъжа.

– Ами... бях любопитен. Не можете да обвините едно момче за това, нали? Аз съм нов тук. Откъде мога да знам дали вие заслужавате повече доверие от сър Невил? Разумно е да разбера колкото мога повече за новия си господар, нали?

– Да, не мога да обвиня едно момче за това – нежно каза той и се приближи още малко. Сега между тях имаше само няколко сантиметра, той дори чуваше биенето на сърцето ѝ. – Само се чудех какви ли интересни новини си научил.

– Никакви – гласът ѝ беше пълен с толкова искрено възмущение, че той почти ѝ повярва. Почти. – Вратите са толкова дебели и плътни, а и вие, и господарката говорехте много тихо. Няма нищо лошо в една малка проява на любопитство, нали?

– Нищо лошо няма в любопитството – съгласи се той. – Но мисля, че те предупредих.

– Предупредили сте ме?

– Да не бъркаш и да не смесваш акцентите, на които говориш. А когато станеш нервен, гласът става направо женски.

На лицето ѝ се изписа истинска, неподправена паника, която не можеше да се сбърка с нищо друго.

– Гласът ми все още мутира.

– Не мисля, че промените се дължат на мутирането на гласа ти – каза той с ирония. – Какво е истинското ти име? Джулия?

– Не знам какво...

– Спести ми това – каза той, като пристъпи още една крачка и сложи двете си ръце на стената до главата ѝ, като по този начин я хвана в капан. – Прекрасно знаеш за какво говоря.

Погледна го в лицето, предизвикателна до последно, но това трая само миг.

– Проклет да си! – каза тя.

И направи сериозната грешка да сложи ръцете си на гърдния му кош и да направи безполезен опит да го отблъсне. Това беше достатъчно, за да го накара да загуби самоконтрола, който постигаше с цената на неимоверни усилия. Той хвана китките ѝ, смъкна ръцете ѝ долу и притисна тялото ѝ в своето. Нейната сила беше нищо в сравнение с неговата, а сега той беше неумолим.

– Време е за малко честност, Джулия – тихо каза той. – Маскарадът свърши. Не си губи времето да ме убеждаваш, че си момче. Защото не си.

Тя се опита да се отскубне, но той нямаше намерение да ѝ позволи да му се изплъзне.

– И така, кажи ми, моето момиче – каза той, а в гласа му имаше студенина и заплаха, – коя си ти?

– Пусни ме да си отида – каза тя.

Това беше молба, искрена и изразена толкова скромно, че изненадваше със своята простота. Той веднага я пусна и отстъпи назад, въпреки че тялото му се съпротивляваше и искаше друго. Видя как тя политна и се облегна преbledняла на стената зад гърба си, трепереше, не можеше да сдържи чувствата, които я вълнуваха в този момент. За жалост, страстта не беше сред тези чувства.

Нейната реакция даде незабавен и точен отговор на въпроса му. Тя бягаше от някой мъж. Мъж, който я беше наранил така, както само един мъж може да го направи. Искаше му се да проклена, да прокълне онзи неизвестен мъж и самия себе си, защото и той искаше да направи същото с нея.

– Добре – каза той, след като успя да овладее своите собствени силни чувства и реакциите на тялото си. – Обясни ми сега.

– Аз съм никоя – каза тя. – Ако ме оставиш да си отида...

– Не мисля, че мога да го направя. Мисля, че знаеш прекалено много за нас. Не мога да те оставя да се навърташ наоколо и да разказваш на хората неща, които те не бива да чуват.

– Но нима не искаш да си отида отук, от този край? Все пак, аз те излъгах – лъжа те от самото начало.

Тя бързо губеше завидното си до този момент самообладание.

– Може и да си правила опити да ме излъжеш – каза той, – но никога не си успявала. Аз съм много опитен и виждам ясно нещата. Винаги усещам измамата. Нима не те изненада фактът, че не те оставяхме да вършиш черната работа? Да не говорим, че хората ни проявяваха завидна скромност в твое присъствие? Ако беше помислила малко, всичко щеше веднага да ти стане ясно. Щом си решила да поддържаш този абсурден маскарад, трябва да мислиш през цялото време.

– Не е абсурден! – запротестира тя. – Вече шест седмици успявам да заблуждавам хората и ти си първият, който прозря маскировката ми. Трябваше да се досетя – горчиво добави тя. – Ти имаш дяволски очи, също като тези на съпругата ти. Остави ме да си отида. Наистина не знам нищо, което може да навреди на теб или на домакинството ти. Ще се преместя в Плимут, може би, и...

– Имаше намерение да ме ограбиш, нали? – запита той. – Мислеше да преровиш джобовете ми и да си купиш билет за следващия кораб, който ще напусне бреговете на Англия. Мисля, че е настъпило времето да отговаряш на въпросите ми, скъпа Джулия. От кого бягаш и защо?

– Джулиет – тихо каза тя, предавайки се. Той направи грешката да се засмее.

– Трябваше да се досетя! У Шекспир има достатъчно жени, преоблечени като мъже, които си въобразяват, че могат да заблудят хората, въпреки че не мога да се сетя Джулиет да е предприемала такъв маскарад. Оказва се, че имаш романтична жилка.

– Никак не е смешно – гневно изсъска тя. – Пусни ме, или ще кажа на органите на правосъдието.

– Ще им кажеш какво?

– Че криеш нещо.

– Какво?

Той продължаваше да пита, настояваше за отговор, но внимаваше да не я докосва, въпреки че копнееше да го направи.

– Не знам – каза тя, а в гласа ѝ се долавяше огромно разочарование. – Но то е свързано със съпругата ти и с твоя доверен слуга.

Фелън силно се изсмя.

– Такава гръмогласна титла за човек, скромнен като Ханигън! Е, той няма да бъде дълбоко наранен от думите ти. Аз ще му спестя твоето мнение за него. Все пак, ти ще трябва да се погаждаш с него през следващите няколко седмици.

– Ще си замина оттук! – извика тя и се опита да се шмугне покрай него.

Той хвана тесните ѝ рамене с големите си силни ръце и се учуди колко крехки, колко нежни са те.

– Никъде няма да ходиш – каза той. – Не и докато аз не реша да те пусна.

– Не можеш да ме задържиш тук.

– Не ставай смешна. Разбира се, че мога. С помощта на моя доверен слуга, разбира се. Без да споменаваме неговото многобройно семейство. Не можеш да направиш и десет крачки из тази област, ако аз не ти разреша. Приеми съдбата си, Джулиет. Оставаш тук.

– Защо?

Само за миг той остана загледан в нея. Беше объркан.

– Защо? – повтори той. – Защото ме забавляваш, а аз ужасно се отегчавам.

– Ако ме докоснеш, ще извадя сърцето ти – каза тя толкова разпалено, че той почти ѝ повярва.

– Джулиет – прошепна той, – аз вече те докосвам.

И той раздвижи пръстите си и погали кожата под бялата батистена риза, а после и голата ѝ шия. Тя потрепери. И нещо друго се прибавяше към чисто животинския ѝ ужас, нещо, което тя не успяваше да скрие.

Може би не се досещаше какво е, но то съществуваше – дълбоко вътре в нея, там, където другият мъж не беше успял да достигне и да я нарани.

– Моля те – каза тя отново и това беше достатъчно, за да пречупи волята му и да накара сърцето му да омекне. Но дали той притежаваше сърце?

Той се наведе и докосна мекото ѝ вратле с устните си, много нежно, галейки нежната ѝ кожа, чувствайки паниката, която пулсираше във вените ѝ. Ароматът на кожата ѝ беше дяволски приятен. Той искаше да плъзне ръцете си под проклетата риза и да я разкъса. Искаше да я събори в дъхавото сено и да се наслади на всеки сантиметър от кожата ѝ.

Но кожата ѝ беше студена и той знаеше, че тя се страхува. Вдигна глава и я погледна. Обмисляше дали да ѝ даде някакви обещания. Реши да не го прави. Обеща само едно нещо на себе си и се надяваше, че ще спази даденото обещание. Обеща си никога да не я наранява, но не можеше да гарантира, че ще успее да го направи. Не беше сигурен, че ще успее да свали ръцете си от тялото ѝ, независимо от това, колко силен беше нейният страх. По някаква необяснима и за самия него причина той я желаше. Изпитваше неистов, неразумен копнеж по нея, който беше по-силен от всички сладни чувства, които беше изпитвал през изпълнения си с приключения живот.

Пусна я и двете му ръце останаха безпомощни. Видя как малкото ѝ стегнато лице се отпусна, обзето от облекчение.

– Върни се в къщата – каза той с измамно спокоен и нежен глас.

– Какво ще правиш с мен?

– Абсолютно нищо, засега. Ще обсъдя положението с моя... с моята съпруга. Ние двамата ще решим какво да правим с тебе.

– Мога да служа като нейна камериерка – предложи тя с внезапен ентузиазъм. – Дулси е другата единствена жена в домакинството. Мисля, че мисис Рамзи може и да приеме моята помощ.

– Ще ѝ предам твоето предложение – с доста крива усмивка каза той. – Отивай да си лягаш.

– Рано е.

– Лягай си – рязко каза той. – Или аз ще те заведа до леглото ти.

Беше достатъчно умна, за да разпознае заплахата. Тя се шмугна покрай него и се измъкна от конюшната, без нито веднъж да погледне назад.

Той гледаше след нея и се питаше дали тя ще направи опит веднага да си тръгне, или ще почака няколко дни. Ще трябва да предупреди Ханигън, въпреки че неговият доверен слуга сигурно вече знаеше какво е

положението.

Тя няма да стигне далече, той не се съмняваше в това. А и предполагаше, че тя ще изчака ден-два, за да приспи подозренията му. Не можеше, обаче, да го заблуди.

Тя щеше да научи много неща за него. Щеше да му достави искрено удоволствие да я научи на някои неща за себе си, а и за света.

Глава 7

– Дявол да го вземе, дявол да го вземе, дявол да го вземе! – мърмореше си Джулиет под носа чак докато се добра до стаята си, където най-после остана сама и извика: – Дяволите да ги вземат всичките и да ги завлекат в пъкъла.

С голямо удоволствие използваше богатството на английския език от ругатни. Баща ѝ я беше научил на тези, и дори на още по-лоши, но тя избягваше да използва най-грубите псувни. Марк-Дейвид Лемур ги беше изричал по неин адрес и тя не искаше да ги използва срещу мъжа, който виждаше прекалено много неща.

Тя можеше да къдне на много езици: на френски, италиански, гръцки, арабски и испански. Но нямаше по-добри от старите англосаксонски фрази, които единствено можеха да разпръснат лошото ѝ настроение.

Хвърли се на тясното легло и се загледа през прозореца. Гледката на морето и вечерното небе ѝ доставяше голяма наслада. Стаята беше малка и оскъдно мебелирана, но беше нейна, а това беше голямо предимство и я изкушаваше да остане. Никога преди не ѝ бяха давали собствена стая в домакинство като това.

Беше права – беше глупава и сляпа, нямаше право да се надява, че никой няма да види какво се крие под външността ѝ. Беше станала самодоволна и арогантна, вярваше, че ще успее да заблуди всички. Никой не се беше изтървал пред нея, никой не беше коментирал ситните ѝ стъпки, които никак не приличаха на широките крачки на мъжете. Никой не беше събличал дрехите ѝ, въпреки че Рамзи я беше заплашил. Но той го беше направил нарочно, за да види каква ще бъде нейната реакция. Тя не се беше издала тогава, но това се оказа недостатъчно да приспи поздравленията му. Дявол да го вземе, дявол да го вземе, дявол да го вземе!

Нямаше да избяга веднага. Той ще я наблюдава, сигурно очаква бягството ѝ. Той я познаваше прекалено добре – факт, който я плашеше още повече и заради обстоятелството, че беше проникнал под маскировката ѝ. Никак не ѝ харесваше, че се е намерил мъж, който да вижда ясно какво става в душата ѝ.

Щеше да изчака два дена. Той нямаше да я докосне отново – все пак, той имаше прекрасна жена, а Джулиет отлично знаеше, че тя самата е дребна, мургава и обикновена. Лемур ѝ беше дал да разбере, че ѝ липсва онова, което всяка жена трябва да има – факт, който извънредно

силно я радваше.

Ако успееше да дочака подходящия момент, щеше да бъде в безопасност. Все още щяха да ѝ трябват пари, ако искаше да си купи билет за някой от корабите. Сега обаче се страхуваше, че след Рамзи, и някой друг може да прозреш под маскировката ѝ. Може би трябваше да обмисли наново стратегията си. Вече беше усвоила акцента на работническата класа. Може би можеше да си купи билет, предрешена като шивачка или като камериерка, която пътува към новото си работно място.

Но дори на нея това не ѝ изглеждаше особено убедително. Сама же на борда на кораб, особено на кораб, който тя би могла да си позволи; ще си навлече много неприятности и ще се изложи на опасности, които може би щяха да я накарат да избере дори Марк-Дейвид Лемур. Не можеше да си представи ясно всички възможни опасности, но на борда на кораб всичко се случваше.

Стана от тясното легло и отиде до прозореца. Погледът ѝ се зарея над градините и морето, обгърна целия хоризонт – открай докрай. Нощният въздух беше изпълнен с аромата на рози, който се смесваше със соления мирис на океана. Тя се облегна на перваза и въздъхна. Трябва да избяга. Трябва да престане да си търси извинения и да храни напразни надежди, че ще успее да приспи подозренията на Рамзи. Защото, изправена лице в лице с истинските си чувства, трябваше да признае, че всъщност никъде не иска да замине. Не искаше да напусне това място, където за първи път от смъртта на баща си беше намерила сигурност и удобство.

И по някаква нелогична и необяснима причина, не искаше да се отдалечи от най-голямата заплаха, която някога беше срещала – мъжа, чийто дяволски очи лесно бяха проникнали под маската ѝ. Мъжът, чието докосване я ужасяваше и отвращаваше, също като докосването на който и да е друг мъж, но в същото време разпалваше странни копнежи в нея, копнежи, които тя се страхуваше.

Тя решително се отдалечи от прозореца и се запъти към леглото. Повдигна тънкия дюшек и отново разгледа всичките си вещи, които наистина никак не бяха много. Лекото дантелено бельо, предназначено за изискана дама и другият чифт дрехи.

Джулиет седна на петите си, а в нея бушуваха гняв и паника. От вързопчето липсваха обичните, украсени с диаманти.

– Интересно – прошепна Фелън е поглед, вперен в бижутата, които

Ханигън беше оставил на бюрото – не са неща, които едно момче от коношните би место да притежава. Намери ли нещо друго, което би представлявало някакъв интерес?

Ханигън повдигна рамене.

– Тя се върна прекалено бързо. Трябва да ти кажа, че под дрехите си тя носи дамско бельо. Бельото също е от висока класа.

– Защо ли мисълта, че си се ровил в бельото ѝ, никак не ми харесва? – запита Фелън с измамно спокойствие.

Ханигън се усмихна.

– Мисля, че вие по-добре от мене знаете отговора на този въпрос, въпреки че май не искате да си го признаете. Искате ли да я заключа в стаята ѝ? Тя може и да реши, че времето е подходящо за бягство.

– Тя е енергично момиче и сигурно ще избяга през прозореца – каза Фелън. – Мисля, че просто ще скрия дрехите ѝ. Тя няма как да се скита без дрехи. Въпреки че се преструва, че е свободомислеща, тя все пак има разум в главата си.

– Искате ли да се погрижа за нея?

Фелън знаеше, че Ханигън просто се заяжда с него и чака гневната му реакция.

– Не ме предизвиквай. Ако някой ще влиза в спалнята ѝ, то това ще бъда аз.

– Знаех си, че ще кажете това – самодоволно отбеляза Ханигън. – Добре, ще оставя тази работа на вас.

Фелън беше готов да го извика обратно. Тревожеше го фактът, че изпитва необяснима и неразумна ревност. Нали беше решил, че никога през живота си няма да се влюбва в жена?! Докато успяваше да се държи настрана и да не се поддава на чувствата, всички жени щяха да му изглеждат еднакво хубави и добри и той щеше успешно да участва в играта Отдавна, още преди години, той се беше отделил от семейството си – физически и емоционално. Отдавна беше решил, че той самият няма да има семейство – съпруга и деца, че няма да води живота, който другите хора смятаха за нормален. Наследството му беше много мрачно и неясно, твърде нестабилно. Докато успяваше да държи чувствата и желанията си под контрол, нямаше защо да се тревожи.

Джулиет заплашваше трудно извоюваното му спокойствие, заплашваше самообладанието му. Мисълта, че Ханигън е докосвал финото ѝ бельо, беше непоносима и го ядосваше. Мисълта, че той е влизал в стаята ѝ, където тя лежеше, караше вътрешностите му да се свиват от обикновена, неусложнена и проста сладост.

Но не беше точно така, не всичко е толкова просто.

Сластта винаги ясно заявява за себе си и лесно се задоволява, ако не с една жена, то с друга. Ако продължаваше да се поддава на неразумните си копнежи по нея, щеше най-накрая да падне в пропастта. Не можеше да си позволи да се интересува прекалено много от нея.

Той почака да мине полунощ и обитателите на къщата да легнат да спят, а в нея да се възцари покой и тишина. Тя сигурно е заключила вратата, а може би дори я е барикадирала. Глупаво дете. Ако решише да влезе, нищо не би могло да го задържи отвън.

Но сега беше в настроение за насилие. Излезе навън в градината и започна да обикаля около къщата. Лунната светлина му показваше пътя. Прозорецът на приземната ѝ стайчка гледаше към океана. Той беше затворен, сигурно за да я предпази от хладния нощен въздух, но той го отвори само с едно леко побутване.

Тя лежеше, изпъната на леглото, а върху нея беше хвърлена лека завивка. Вратата беше подсигурена с един стол, на който лежаха дрехите ѝ.

За него беше просто като детска игра да скочи през прозореца и леко да се приземи на босите си крака. Взе дрехите ѝ и се обърна, за да излезе пак през прозореца, но се спря, поддавайки се на изкушението.

Тя лежеше по корем и той виждаше нежната, грациозна извивка на гърба ѝ. Свитата ѝ в юмрук ръка беше съвсем близо до устата ѝ, а по бузите ѝ се виждаха следи от изсъхнали сълзи.

Това го изненада. Джулиет не беше жена, която лесно би се поддавала на слабостта и сълзите. Но сама в стаята си, изправена пред загубата на обичите ѝ и пред разкриването на маскарада ѝ, тя се беше предала.

Той протегна ръка, за да отстрани мокрите кичури коса от лицето ѝ, но размисли и се спря. Ако я докоснеше, щеше и да я целуне. А ако я целунеше, докато тя лежеше съвсем гола в леглото, щеше да се поддаде на изкушението и да я люби. А ако я любеше, щеше да бъде принуден да я накара да си тръгне. Преди да е направил фаталната грешка да се влюби в нея.

А не искаше да я остави да си тръгне. Не и преди да е узнал какви тайни крие в себе си. Трябваше да се задоволи с един последен, изпълнен с копнеж поглед. След това отново се промъкна през прозореца, а нейните дрехи бяха преметнати през ръката му. Те миришеха на рози, на море, бяха запечатали нейното ухание. Той стоеше в осветената от луната градина и притискаше лицето си до грубия плат, вдишвайки нейната миризма. А после се съвзе, като че ли изплува от небитието.

Като че ли беше луд. Може би луната беше причината за тази лудост? Започваше да изглупява и да се побърква, също както Валериън беше побъркан по малката си интелектуалка. Не беше чак толкова луд, колкото беше майка му.

Не, не беше. Все още не беше.

Това особено проклятие все още го чакаше, все още беше някъде в бъдещето.

– Отивам да пояздя – каза Валериън на следващата сутрин.

Седяха на масата за закуска. Фелън го погледна над приборите, а очите му бяха присвити, за да хванат всички нюанси на настроението на брат му. Валериън не си правеше труд да прикрива настроенията и мислите си. Беше облечен в панталони и бяла риза, златнорусата му коса беше завързана отзад и разкриваше красивото му лице. Той наистина беше красив като жена, безстрастно си помисли Фелън. Но като мъж беше още по-красив.

– Мислиш ли, че е разумно? – меко възрази той и си сипа кафе.

Дулси приготвяше прекрасно кафе, вкусът му беше като на арабското кафе, което предпочиташе. Валериън обаче винаги казваше, че усещал зърната в устата си.

– Разбрах, че страховете ни са се оказали напразни и че нашата малка Джулиет още не е разкрила тайната ни. Може би ще е по-добре да я запазим.

– Нашата малка Джулиет? – повтори Валериън и също си сипа чаша кафе. – Означава ли това, че си готов да я делиш с мен?

– Недей да изпитваш търпението ми, Вал – каза Фелън.

Направи усилие и потисна инстинктивния си гняв. Никога преди не беше ревнувал жена, още по-малко пък от собствения си брат. Но сега ревнуваше.

– Тя предложи да ти стане камериерка.

– Наистина ли? Това може и да ми хареса. – Валериън се отпусна на стола и зачака гневната реакция на Фелън. Но Фелън не му достави това удоволствие.

– Не мисля обаче, че ще го направи. Тя мрази мъжете.

Чувството за хумор на Валериън си беше непокътнато.

– Предполагам, че ти ще успееш да я убедиш.

– Може би. Ако си направя труда.

– Уведоми ме, когато загубиш интерес към нея.

– Достатъчно! – гласът на Фелън прогърмя.

Чашите затракаха в чинийките си, толкова мощен беше ревът му Той вече не криеше чувствата си. След това добави, вече по-тихо:

– Мисля, че ясно дадох да се разбере, че само аз ще имам право да я докосвам.

– Да, братко мой, беше повече от ясен. Беше направо прозрачен – весело каза Валериън. – Любопитно е само колко груб и стиснат си станал. Не съм свикнал със сегашните ти настроения. Преди жените означаваха за теб само няколкочасово развлечение.

– Джулиет не е нещо повече от другите за мен. – Фелън беше категоричен.

– Нима? Защо тогава не искаш да я делиш с никого?

– Валериън...

– По дяволите, братко мой – каза Валериън, умолително скръстил ръце, – аз само се заяждам с теб. Тя не може да се мери с моята умница, поне аз мисля така. Но нали съм облечен в рокли, аз съм обречен на безбрачие.

– Винаги можеш да съблазниш Невил Пинуърт – предложи му Фелън.

– Той е само един нещастник. – Валериън сви рамене. – Къде е в този момент твоята героиня?

– Все още в стаята си, където ще остане и през следващите няколко часа.

– Откъде си толкова сигурен?

– Откраднах дрехите й.

Валериън изрази учудването си с леко подсвирване.

– И какво си откраднал, докато си бил в стаята й? – присмехулно запита той.

– Тя спеше, брат. Дори не разбра, че съм бил там. Ако реша да я имам, ще го направя, когато тя е в пълно съзнание.

– Ако?

Златните вежди на Валериън се извиха в дъга. Фелън се направи, че не забелязва.

– Тя също така притежава и чифт украсени с диаманти обици. Аз изпратих Ханигън да види дали няма да разбере нещо, свързано с тях. Очевидното обяснение е, че ги е откраднала и затова бяга и се крие. Аз обаче не мога да го приема. Тя не ми прилича на крадла.

– Но нали беше убеден, че тя се кани да обере джобовете ти и да бяга?

– Това е друга работа. Тя ме мрази. И смята, че играя опасна игра. – Фелън се облегна назад, наслаждавайки се на кафето. – Мисля, че обичите са нейни и че си имат своя собствена история. Скъпоценни камъни с такава големина лесно се разпознават и Ханигън ще намери отговорите на моите въпроси.

Валериън се протегна и си взе една козуначена кифла. Дулси беше усвоила и тънкостите на френската кухня. Тя беше достойна за уважение жена.

– И защо мислиш, че ще успее да ги намери? – запита Валериън. – Какви необикновени способности е развил този мъж, докато е странствал с теб?

– Мисля, че той винаги е имал определени способности – отговори му Фелън. – А и аз не се интересувам по какъв начин той се добира до сведенията. Предполагам, че има познати или роднини, които са осведомени за притежателите на по-известните диаманти и за кражбите, които са се случили напоследък.

– Ти си предан и верен работодател.

– Ханигън служи на нашето семейство още от времето преди моето раждане. Ти го знаеш също толкова добре, колкото и аз – простичко отговори Фелън. – Той е готов да умре за нас. За мен, а също и за теб – добави той.

– Вярвам, че се опитва да го стори. Но да се надяваме, че няма да бъдеш принуден да стига дотам.

Валериън стана, протегна се и каза:

– Е, аз тръгвам.

– Внимавай! Този край е доста пуст, а сега е още много рано. Не искам да има свидетели на утринната ти езда. Никак не си приличаме и никой няма да те вземе за мен.

– Какъв скучен досадник си ти, братче – заяде де Валериън.

– Не бих искал да те загубя.

– Ти си за мен по-добър брат, отколкото заслужавам. – Валериън изведнъж беше станал много сериозен.

– Вярно е. Все още можеш да имаш Джулиет – отговори брат му, като разпръсна събралите се у него чувства. – Хайде, отиваш да яздиш. Колкото по-бързо свършиш с ездата, толкова по-скоро ще облечеш роклята си и ще бъдеш в безопасност.

– Не ми напомняй за роклите – изстена Валериън. – Не ми е ясно защо все трябва да се връщаме към този абсурден маскарад.

– Щом се е оказал достатъчно добър за принц Чарли, значи е

достатъчно добър и за теб.

Фелън внимаваше да изчисти гласа си от съчувствието, което изпитваше. Наистина той много добре усещаше разочарованието, което Валериън сигурно изпитваше. Той беше енергичен мъж, много обичаше жените, а сега беше като хванат в капан, облечен в рокли. Язденето беше наистина много опасно, но ако не яздеше, Валериън едва ли щеше да намери отдушник на чувствата си и щеше да избухне.

– Направи ми услуга. Сложи си шапка. По този начин хората ще те помислят за мен.

– Шапката няма да се задържи на главата ми при скоростта, с която смятам да яздя – каза Валериън. – Сигурно ще сметнат, че изисканата мисис Рамзи е мъжкарана и затова язди по мъжки и носи мъжки панталони.

– Съмнявам се. Яздиш съвсем като мъж.

– Благодаря на бога за това. Мислех си, че вече заприличвам на жена. Не искам да стана друг сър Невил.

– Нямах никакъв шанс да станеш като него. Не и докато въздишаш по Софи.

– Ах, Софи – замечтано каза Валериън. – Тя ще причини смъртта ми.

– Да се надяваме, че няма, Вал. Искрено се надявам, че тя няма да ти причини зло.

На вратата се появи Ханигън, мълчалив както винаги. Фелън беше свикнал на маниерите му, защото двамата обикаляха света заедно през последните десет години: отначало в служба на армията, а после – за собствено удоволствие. Валериън обаче още подскачаше нервно при появяването на Ханигън.

– Аз също тръгвам – каза Ханигън. – Оставих дрехите пред вратата ѝ, но тя отказа да я отвори. Каза ми да вървя да си гледам работата, но думите ѝ бяха доста двусмислени.

– Напсува те, нали? – развеселен, запита Вал.

– На няколко езика.

– Е, тя поне ще поддържа формата ти в това отношение – каза Валериън. – Благодаря на бога за това.

– Защо да благодаря на бога? Защо ми желаеш злото? – запита Фелън.

– Добре дошло е всичко, което разсейва суката. Докато тя те забавлява, няма да ме караш да бягам от страната. Освен това, предполагам, че и ти ще искаш да останеш тук заради такова малко,

очарователно същество като нея.

– Оценявам искреността ти, братко мой – с горчивина в гласа каза Фелън. – Надявам се, че тя е съвсем навременна.

Той остана сам и довърши закуската си на спокойствие. Валериън и Ханигън бяха излезли едновременно от стаята. Беше ярък, слънчев летен ден, ден, който можеше да се нарече спокоен и щастлив. Той си позволи няколко секунди бездействие, през които се поддаде на очарованието на деня и вкуси от измамното спокойствие, а после се запъти към кухнята, прекоси и пое към стаята в задната част на къщата. Нейната врата беше последната по коридора. Черните ѝ дрехи все още бяха скупчени пред нея.

Той почука силно.

– Дрехите ти са тук и те очакват, Джулиет. Имаш пет минути да се облечеш.

– Върви по дяволите.

Гласът беше гневен, но долиташе приглушен от вътрешността на стаята. В него нямаше и следа от плач или съжаление, помисли си със задоволство Фелън. Тя наистина не беше от тези жени, които проливат сълзи и се поддават на разочарованието. Тя въобще не приличаше на жена, която би могла да плаче. Той мразеше женските сълзи. Сълзите, които беше видял снощи, сигурно бяха нещо, което твърде рядко можеше да се види на лицето ѝ.

– Пет минути – повтори той, – или ще вляза и сам ще се погрижа за облеклото ти. Задачата може и да ми хареса, но се съмнявам, че ще хареса и на теб.

Тя му отговори на арабски, а псувнята беше толкова неприлична, че той беше шокиран. Но въпреки това ужасно се забавляваше.

– Права си – отговори той на същия език. – Баща ми наистина беше развратно магаре но не мисля, че някога е ял свински изпражнения. И доколкото знам, майка ми никога не се е съешавала с камили.

Тишината, която беше настъпила зад вратата, беше достатъчно красноречива.

– Пет минути – повтори той и се отдалечи, подсвирквайки си.

Той говореше арабски. По-добре от нея. Тя можеше единствено да повтаря псувните, които беше научила и механично запомнила, а той наистина можеше да води разговор на този език. И защо ли му трябва на един провинциален благородник да знае арабски?

Тя чакаше и внимателно се заслушваше. Чак когато стъпките му заглъхнаха, ти стана и отиде до вратата. Беше я подпряла с един стол, но не се съмняваше, че ако пожелае, той може да го строши и пак да отвори вратата. Не се съмняваше също така, че разполага само с пет минути.

Вече се беше уморила да проклена. Ругатните поемаха само известно количество от нейното разочарование, а след това загубваха тази си способност. Нищо нямаше да успее да извърши, ако само си стоеше в стаята и вдигаше пара.

Преброи до шейсет, след това отмести стола и предпазливо отвори вратата, увита в тънко одеяло. Дрехите ѝ бяха внимателно наредени на пода. Тя ги сграбчи и силно затръшна вратата зад гърба си.

Бяха мъжки дрехи. Тя се втренчи в тях шокирана, но с благодарност. Мислеше си, че Рамзи ще иска от нея да носи рокли, в най-добрия случай. А в най-лошия – нещо евтино и яркочервено. Явно го беше подценила, дрехите бяха като тези на сериозните ученици, черни панталони, жилетка и бяла риза. Три чифта дрехи и към тях пълен комплект леноно бельо.

Имаше само един проблем. Нямаше нищо, с което да стегне гърдите си. Наистина те бяха малки, но безспорно бяха много женствени. Въпреки че тя се смяташе за плоскогърда, беше по-надарена от златокосата съпруга на Рамзи, а беше чувала, че мъжете отдават голямо внимание на женските гърди. Но тя всъщност не искаше да се сравнява с мисис Рамзи.

Бързо се облече и започна да се мие, но остави на себе и собствена си батистена риза, в случай че господарят ѝ наистина реши да изпълни заканата си. Изминаха цели десет минути, преди да отвори вратата. Точно навреме, почти е блъсна в него.

Нямаше представа как изглежда. Стаята ѝ беше удобна, но в нея нямаше огледало. А и по неговото лице не успя нищо да прочете. Рамзи умееше да пази мислите си само за себе си. Нямаше нищо чудно в това, че тя се беше заблудила и беше сметнала, че е успяла да го излъже. Той само кимна с глава.

– Мисля, ще се съгласиш, че тези дрехи са по-удобни – каза той.

– Откъде ги взехте?

Тя нямаше намерение да се преструва повече и затова не добави „сър“.

– Ханигън има много способности. Аз просто трябва да го помоля и той ми доставя всичко. Открил съм, че понякога е по-добре да не го питам как намира нещата.

– Дали ще успее да донесе украсени с диаманти обици?

Рамзи дори не трепна.

– Напоследък не съм го молил да ми доставя такива обици. Нима искаш да притежаваш един такъв чифт? Аз бих ти предложил първо да ги заслужиш.

Джулиет щеше да изсипе няколко ругатни на гръцки, но навреме се отказа. Щом говореше арабски, може би знаеше и други езици. Но не можеше направо да го попита, а и той едва ли щеше да ѝ отговори. Може би щеше да го направи, когато той е готов и е в настроение затова.

– Какво искате от мен?

Той се облегна на стената, обмисляйки въпроса ѝ. Той наистина никак не приличаше на английски джентълмен с мургавото си присмехулно лице и сардонична усмивка. Не приличаше и на военните офицери, които беше срещала, докато пътуваше с баща си. И никак не приличаше на педантичния ѝ съпруг.

– Зависи – отговори той.

– От какво?

– От настроението ми. И твоето желание да ми сътрудничиш. Засега Дулси има нужда от помощ в кухнята, а аз предполагам, че момче като тебе, което все още расте, има нужда от закуска.

– Казахте ли на Дулси?

– Дулси винаги го е знаела. Цялото домакинство знаеше за твоя маскарад.

– Защо тогава съм облечена в това? – И тя посочи панталоните си.

– Мислех, че ще ги предпочетеш. Но ако искаш, мога да ти дам някоя от роклите на Вал, макар да ми се струва, че ще ти бъдат прекалено големи.

– Тези дрехи са ми добре.

Усмивката му беше лека и студена.

– Освен това, ако облечеш рокля, хората в града ще заговорят, а ние предпочитаме да пазим всичко в тайна и да не даваме на хората повод за разговори.

– Но, тогава, защо въобще ме доведохте тук? Не беше ли по-разумно да ме оставите на милостта на сър Невил?

– Не мисля, че сър Невил щеше да бъде особено нежен или милостив с тебе – отговори гой, – а и бях отегчен до смърт. Ти беше относително забавна и аз с нетърпение очаквам другата част от прекрасните ти истории за майка ти, камериерката, и за баща ти, моряка.

– Но това беше лъжа.

– Сигурен съм, че и следващото ти обяснение ще бъде също толкова фантастично.

Тя се втрени в него. Беше готова да му каже, че майка ѝ е била шивачка, а баща ѝ – коняр, но подозираше, че този път номерът няма да мине.

– Няма да си губя времето – каза тя с огромно достойнство – Вие няма да повярвате на нищо, което ви казвам.

– Може би няма – съгласи се той. – Но винаги можеш да ме изпиташ. Кой е баща ти?

– Не знам – важно каза тя. – Мисля, че майка ми не знаеше.

При тези думи той се усмихна. Усмивката му изразяваше число и неподправено удоволствие, а Джулиет отново почувства онези предателски тръпки.

– Очарователно – прошепна той. – А коя е майка ти?

Тя обмисли няколко възможни отговора, които бързо отхвърли.

– Вашата съпруга – сладко каза тя с надеждата, че ще го накара да избухне.

Но неговият гръмогласен смях я свари неподготвена и много я изненада.

– Това наистина ще бъде огромна изненада за Вал – каза гоѝ. – Хайде, отивай в кухнята, момче, и виж дали можеш да измислиш нещо по-смислено.

Той се обърна и се отдалечи бързо. Изчезна в края на коридора и като че ли никога нямаше да се върне. Може би завинаги беше изгубил интереса си към нея.

С присвити очи тя го гледаше как се отдалечава. „Още по-добре“ – каза си тя. Беше ѝ дал нещо – беше ѝ подсказал как да оцелее в Сатърс Хол. Трябваше само да бъде ужасно отегчителна и щеше да предотврати всякакви опити за внимание от негова страна. Не че много ѝ се отдаваше и затова се питаше дали не преувеличава малко способностите си.

Едно нещо беше сигурно: тя не искаше никога вече да почувства ръцете му върху тялото си. Усещането беше прекалено обезпокоително, прекалено объркващо. Най-разумният начин да се защити като че ли беше да се сприятели със съпругата му. Той сигурно нямаше да се бърка в отношенията между съпругата си и нейната камериерка.

Ако се беше тревожила каква ще бъде реакцията на Дулси и как тя ще я посрещне в кухнята, скоро трябваше да се увери, че няма нищо страшно. Дулси сложи обилна закуска пред нея, а после седна да бели картофи със същото весело настроение и бодър дух които винаги

показваше. Джулиет почти беше готова да реши, че Дулси не знае истината за нея, но тя се обърна към нея с името „Джулиет“.

– Нещо друго? – попита Джулиет, след като пусна и последния картоф в купата с вода.

– Нищо засега. Излез малко. Иди да се разходиш и да подишаш чист въздух. Предполагам, че по-късно през деня ще потрябваш на господаря. А сега времето си е изцяло твое.

Джулиет никак не се успокои от това предложение. Тя като че ли предчувстваше, че господарят наистина ще я извика после.

– А къде е мисис Рамзи сега? – запита тя с възможно най-невинен глас.

Думите ѝ изненадаха дори невъзмутимата Дулси.

– В стаята си, предполагам – каза тя след моментно колебание. – Тя току-що се върна от езда. Ако бях на твое място, не бих се приближавала до нея без разрешението на господаря.

– Защо?

Дулси изглеждаше извънредно объркана.

– Защо? – повтори тя. – Защото... а-а... рано сутрин тя е бясна като дявол. Хвърля разни неща, наистина.

Джулиет нито за миг не повярва на думите ѝ.

– Но тя няма такъв вид. Изглежда много мила и възпитана.

– Не всичко е такова, каквото изглежда – категорично отрязва Дулси. – Стой по-далеч от нея, мис, ако не искаш да пострадаш.

– Разбира се – тихо се съгласи Джулиет.

Но веднага реши, че никой и нищо не би могло да я застави да стои по-далече от мисис Рамзи. Нейният съпруг можеше да забрани достъпа до нея, но решението му щеше да бъде неочаквано грубо и абсурдно. Тя си взе ябълка и излезе навън. Зарядвана от яркото слънце, тя тръгна към конюшните.

В момента, в който никой не можеше да я види през прозореца на кухнята, тя заобиколи къщата и се покатери върху широката каменна стена. Скочи от другата ѝ страна и тръгна през градината с рози, която имаше спешна нужда от плевене. Розовите пъпки почти не се виждаха и Джулиет се спря опечалена. Малко ѝ трябваше, за да остане там и да започне да плеви, но имаше по-важна работа, напомни си тя. Трябваше да се добере до мисис Рамзи и да си осигури нейната помощ, преди онзи дявол, съпругът ѝ, да я е спрял.

Предната врата беше широко разтворена, за да пропуска слънчевата светлина. Наоколо не се виждаше жива душа. Джулиет се шмугна вътре

и се заизкачва по предното стълбище. Беше се събула боса, за да стъпва по-тихо. Беше се отправила към стаята на мисис Рамзи и мислеше, че няма начин да я сбърка. Вече знаеше, че, за съжаление, вратите и стени-те са доста дебели и не допускат шпиониране и подслушване. Но мислеше, че ще успее да се увери поне дали господарката на къщата е сама в стаята си. А може би беше заета със съпруга си?

Спря се пред малката дъбова врата и допря ухото си до нея. Заслуша се внимателно. Не се чуваха гласове, а само весело подсвиркване, което беше много изненадващо за такава изискана дама като мисис Рамзи, и плискането на вода.

Джулиет сложи ръка на дръжката на вратата и тихичко я изпробва. Тя поддаде. После си пое дълбоко дъх и извика:

– Мисис Рамзи!

А после отвори вратата.

Ваната беше в средата на стаята. Мисис Рамзи се беше изправила и се протягаше да вземе една хавлия, когато Джулиет влезе.

Мисис Рамзи несъмнено не беше мисис Рамзи! Той незабавно се пхна обратно във ваната, а сапунената пяна се разплиска по пода. Той нададе приглушен вик, а после се засмя.

– Вие не сте жена!

– Очевидно – отговори той с горчивина, която много приличаше на онази, която се долавяше в гласа на предполагаемия му съпруг – Това не бива да те ужасява чак толкова – добави той. – Изглежда идеята да се обличаш като противоположния пол не е чужда и на теб.

– Хиляди дяволи – Рамзи се появи на отсрещната стена. Изражението му не предсказваше нищо добро. – Казах ти да стоиш далеч от тази стая?

– Не се сърди на момичето, Фелън – безгрижно каза мъжът във ваната – Можеш да я обвиниш единствено в любопитство. – Така или иначе тя щеше да узнае и ти го знаеше, когато я доведе у дома.

– Но щеше да узнае, когато аз сметнех за необходимо – сръза го той и се втренчи в нея.

Джулиет започна да отстъпва към вратата, по-далеч и от двамата. Шокът и съмнението бяха изтрили от съзнанието ѝ всяка разумна мисъл.

– Вие сте по-лоши и от сър Невил – задъхано каза тя, обърна се и побягна.

– По дяволите – повтори Рамзи и се втурна след нея.

Тя беше хукнала по стълбите, но едва беше стигнала до първата

площадка, когато Рамзи я хвана за китката и я привлече към себе си.

– Махни се от мен, ти извратено създание! – изпищя тя.

– Не съм по-извратен от тебе. Ако си мислиш, че на брат ми му харесва да носи рокли, значи, прекалено прибързано си правиш изводите. Той никак не обича полите, нито пък аз.

– Брат ти?

– Ти вече забеляза приликата, нали, моето момче? – иронията му беше трудно поносима. – Той предпочита да има жени в леглото си – каза Фелън, огромен и страшен в мрака, – а също и аз.

Обзета от паника, тя се опита да го удари и да избяга, но напразно. Той беше много по-едър и по-силен от нея, а стълбището беше тясно и задимено. Нямаше къде да избяга. Обгърна я с ръце и притисна устни в нейните. Тя не се съмняваше какво означава това. Той хвана малките ѝ длани само с едната си ръка, а с другата – здраво брадичката ѝ, за да не мърда. Целуна я силно, като прилепи гърба ѝ към стената.

Тя чу ужасяващо скимтене и разбра, че бе нейното собствено. Презираше се за това. Никога не беше хленчила с Марк-Дейвид Лемур, никога не беше молила за милост. Нямаше да го направи и сега, с този мъж.

Нямаше и нужда. Силният натиск на устните му почти веднага омекна. Целувката, която беше започната като нападение, се превърна, по някакъв загадъчен начин, в милувка, в ухажване, което победи ужаса и страха ѝ. Той пусна китките ѝ, прегърна я през кръста и нежно я придърпа към себе си. Може би сега, когато той не я държеше толкова здраво, тя трябваше да използва свободата си и да избяга. Но не, тя остана в прегръдките му и му позволи да се наслади на устните ѝ, позволи му да я милва, да проникне зад паниката ѝ и да достигне до някаква нейна скрита и незайна частица, която копнееше за нещо, което тя дори не разбираше.

И тогава езикът му докосна устните ѝ, а тя се отдръпна ужасена назад.

Той я пусна, остави я да си отиде. Сребърните му очи проблясваха в оскъдната светлина на стълбището. Тя видя как гърдите му бързо се издигат и спускат, видя несъмненото доказателство за неговата възбуда.

Тя избърса устните си с длан в опит да изтрие целувката му. Не си направи труд да прикрие реакцията си на недоволство. А той просто я гледаше. Погледът му беше мрачен и непробиваем.

– Мисля, че вече си разбрала защо не можеш да бъдеш камериерка на Вал. Той се оправя много по-добре с Ханигън. На тебе няма да ти

стигне силата, за да завържеш връзките на неговия корсет.

Като че ли целувката въобще не съществуваше. Тя щеше да играе по същия начин.

– Защо се преоблича като жена?

Нямаше как да се съборка студената му мъжка усмивка. Как му беше извикал брат му? Не беше Филип. Фелън?

– Ще ти кажа, моя скъпа Джулиет – прошепна той, – ако и когато реша да ти се доверя.

Той протегна ръка и докосна устните ѝ. Пръстите му бяха нежни и търсещи, а кожата им беше леко загрубяла. Тя отдръпна главата си назад и го погледна.

– Е, сега поне няма да му се налага да носи рокли вкъщи – продължи той спокойно. – Знам, че той ще бъде възхитен.

– Фелън – каза тя.

Той присви очи.

– И това ли успя да дочуеш?

– Това истинското ти име ли е?

– Да – каза той безизразно.

– Странно име.

– Да, име, което бие на очи – съгласи се той. – Според майка ми, то означава „вълкът“.

Чувството за сила, което Джулиет изпитваше, явно беше временно и изчезна така бързо, както се беше появило. Името му беше много подходящо.

– Мисля, че не трябва да оставам тук.

– Аз пък мисля – решително каза Фелън, – че няма да си тръгнеш, докато аз не ти кажа. А това няма да стане скоро. – Той отстъпи крачка назад и добави: – Качи се обратно горе. Предполагам, че Валериън вече е прилично облечен. Вие двамата трябва официално да се запознаете.

– Мисля, че видях от брат ти повече, отколкото бих желала – измърмори Джулиет.

– Да, вероятно е така – с горчивина в гласа каза Фелън. – Няма значение, ще правиш това, което ти казвам.

– А ако откажа?

– Ще приема, че си малка страхлива госпожица, която бяга от суровия си и строг баща. И ще направя всичко възможно да те върна на скъпото ти семейство.

– Ще дойда – горчиво се съгласи тя.

– Да, така си и знаех.

А Джулиет се чудеше дали би могла да убие мъж. Сигурна беше, че може да опита и ще ѝ достави радост.

Глава 8

Жената беше грациозна, прекрасна. Но мъжът, когото беше изненадала в банята, беше дори още по-привлекателен. Висок, силен и невъобразимо мъжествен, въпреки че лицето му беше много красиво, а косата му – копринена и златна като узряло жито. Той стана, щом Джулиет влезе в стаята, а на изразителната му уста заигра горчива усмивка. Самообвиняваше се за онова, което беше станало.

– Предполагам, че вече няма тайни между нас – каза той, като й се усмихна чаровно. – Аз съм Валериън Ромни.

– Ромни? – запита тя и постави малката си ръка в неговата.

– Валериън!

Гласът на Фелън долетя точно иззад гърба й, но предупреждението му закъсня. Брат му повдигна рамене. Тя му беше предложила да си стиснат ръцете по мъжки, но той обърна дланта й и й целуна ръка.

– Тя живее с нас, Фелън. Рано или късно, щеше да разбули всички тайни. Ако питаш мен, сега ми е по-леко на душата. Играеш ли шах?

– Не много добре – призна си тя.

– Още по-добре – каза Валериън. – Брат ми винаги безмилостно ме побеждава. Сега ще мога да си отмъстя на теб.

Над рамото му тя погледна към мъжа, чието име явно беше Фелън Ромни. Той стоеше и просто ги наблюдаваше, а в сребърносивите му очи нямаше никакво изражение.

– За мен ще бъде удоволствие – каза тя скромно. – Ако не съм необходима в кухнята.

– Няма да я караш да работи, нали, Фелън? – под формата на въпрос, но доста настоятелно, го помоли брат му.

– И защо не? Тя дойде тук като момче за всичко, а не като момиче, за което трябва да се грижим – отговори той и се отправи към вратата.

– Тя може да бъде моят паж – заяви Валериън – Може да й дадем костюм от кадифе и тя ще ми подава парфюма, когато ми потрябва.

– Но ти не искаш свидетел на срещите си с интелектуалката, нали, малки ми братко? – запита го Фелън.

Усмивката на Валериън стана несигурна, а после изчезна.

– Да, не бих желал – съгласи се той. – Въпреки че чуждата компания може и да е добре дошла. Поне ще ме накара да се съдържам.

– Аз пък разчитам на здравия ти разум.

– Ако бях на твое място, не бих разчитал на него. Здравият ми разум като че ли излита през прозореца в момента, в който се оставя ти и Ханигън да ме убедите да навлека някоя рокля – каза Валериън, а гласът му преливаше от отвращение.

– Това е много добро прикритие – колебливо рече Джулиет. – Никога не бих се досетила.

Валериън ѝ се усмихна.

– Защото и ти самата беше заета да се мъчиш да изкараш другите глупаци. Признавам, изглежда имам актьорска дарба. Може би трябва да си опитам щастието на сцената, Фелън. Ако се наложи завинаги да напуснем Англия.

– Да напуснете Англия? – повтори Джулиет.

– Валериън – уморено каза Фелън, – какво е станало с твоето благоразумие?

– Използвах го като защита срещу всички други – каза той. – И сега не ми остана такова, че да ме защити от твоя шпаньол.

– Шпаньол? – обиди се Джулиет.

– Защото те влачи след себе си под фалшивия предлог, че иска да те държи под око. Макар че сега, след като се вгледам в тебе, виждам, че ти въобще не приличаш на шпаньол. Може би приличаш на лъвица. Или на много млада вълчица. Въобще не си кротка, нито пък безинтересна.

Разбира се, той сигурно знаеше какво означава името на Фелън. Изборът му на животни, на които да я оприличава, не беше случаен.

– Мисли за мене като за малко, галено кученце – каза тя с неискрена приветливост. – Много дебел, злонравен мопс с много остри зъби.

Валериън избухна в гръмогласен смях.

– Тя ми харесва, Фелън – каза той. – Наистина, много ми харесва.

– Така ли?

Гласът на Фелън беше студен и уклончив. Джулиет потисна импулса си и не погледна към него. Не се досещаше какво мисли за нея по-големият брат, а и не искаше да знае. Защото можеше да ѝ се прииска да го накара да мисли за нея по друг начин, а това щеше да бъде катастрофално.

Валериън беше друго нещо. Красив, очарователен, весел, той беше много различен от мрачния си, вечно замислен брат – така, както денят е различен от нощта. Той не представляваше заплаха за нея. Защо тогава сърцето я теглеше към Фелън?

Никога не е била особено прагматична, но последните седмици напълно бяха разклатили здравия ѝ разум. Колкото по-бързо избягаше от

това загадъчно семейство, толкова по-добре щеше да бъде. Вече знаеше, че не може да разчита на никого друго, освен на себе си. Трябваше винаги да помни това – особено тогава, когато се поддаваше на усмивките и студения чар на този мъж.

– Докато говорим за галени кученца, трябва да ти кажа – каза Фелън, – че идеята на хубавата Джулиет започва да ми харесва. Тя може да те следи със зоркото си око, докато си на посещение при мис Де Куинси. Защо да не купим един джафкаш малък териер, който младият Джулиън да носи с вас, където и да отидете?

– Не можеш да ме уплашиш, Фелън. Намери териера и ние ще го носим със себе си – мило се съгласи Валериън. – Междувременно, оставай Джулиет при мене. Искам да си говоря с някого.

– По-късно, сополанко. Точно сега ми е необходима.

Джулиет се обърна и го погледне право в очите, но както винаги, не успя нищо да прочете в тях. Те бяха все така неразгадаеми. Не искаше да отиде с него, и то само защото не искаше да се подчинява на командите му, които даваше без някаква ясно определена цел. И защото не искаше да се отдалечи от лъчезарния брат, за да отиде с несъмнено поопасния от двамата. Наистина ли не искаше?

Знаеше, че няма избор. Направи нисък поклон.

– Да, Ваше благородие, господарю мой.

Валериън се задави от смях.

– По-добре внимавай с нея, Фелън. Да не вземеш да я тръпнеш, когато ти се присмива. Не можеш да постъпиш така с дама.

– Аз не съм толкова сигурен в това – студено каза Фелън. – Ела, момче.

Той даде нареждането си с глас, изпълнен с ирония. Тя веднага го последва, питаше се дали трябва да му говори учтиво, или не. Резкият ѝ, понякога груб език, винаги ѝ беше създавал проблеми и винаги ѝ беше трудно да го съдържа. Дали имаше нещо, което щеше да загуби, ако не му се подчиняваше. Реши, че няма.

– Бих искала да не правиш това – каза тя.

Фелън се спря на най-горното стъпало, обърна се и я погледна със спокойствие, което беше силно смущаващо.

– Да не правя кое?

– Да не ме наричаш „момче“ с такъв сарказъм.

– Прости ми – каза той, но в гласа му нямаше и следа от искреност.

– Казвали са ми, че цинизмът е най-големият ми недостатък.

– Съмнявам се.

Усмивка озари мрачното му лице.

– Без съмнение, ти мислиш, че имам и много по-големи недостатъци – предположи той.

– Без съмнение – смело потвърди тя.

– Искаш да ме предизвикаш да те пратя да си вървиш по пътя ли? Както вече отбелязах, ти си прекалено наивна. Ако ме ядосаш много, ще се погрижа да стоиш заключена в стаята си.

– Мога да изляза през прозореца.

– Знам това. Аз самият влязох през прозореца в стаята ти, когато взех дрехите ти. Ще се погрижа да сложат решетки на прозореца.

Тя почувства как пребледнява.

– Ти ли го направи?

– А ти кой мислеше, че го е направил? Ханигън? Въпреки че изцяло му се доверявам, аз не бих му позволил да се разхожда в стаята на спящо момиче. Той е мъж, все пак, и се поддава на същите изкушения, на които се поддават и останалите мъже.

– Но не и ти.

– Моля?

– Ти не си бил изложен на никакви изкушения, когато си влязъл в стаята ми.

Тя продължаваше да говори по темата, като пренебрегваше собствената си безопасност.

– Напротив – каза той, а гласът му беше нисък, равен, криещ особена заплаха. – Но имах предимство, знаех какво искам да направя с тебе.

– Ще си направиш ли труда да ме осветлиш по въпроса? – Откри, че може да говори почти толкова присмехулно като него. *Почти*. Фелън Ромни беше недостижим.

– Не.

Тя го погледна, но не изказа разочарованието си.

– Към кухнята, момко Джулиън – каза той.

– Вече помогнах на Дулси...

– Тя има нужда от повече помощ – спокойно възрази Фелън.

– Ти просто искаш да ме държиш по-далече от брат си – доста проицателно отбеляза тя.

– И защо бих искал това?

Тя се замисли. Ревността не беше сред възможните мотиви.

– Защото трябва да го предупредиш да не бъде така откровен. Не бива, ако искате да запазите поне някои от тайните си, мистър Ромни.

Тя използва истинското му фамилно име и дори постави ударение

на него с надеждата, че ще го накара да реагира. Отговорът му обаче, не й хареса.

– Грешно име, малка моя – прошепна той с подигравателна усмивка. – Но ти си права за брат ми. Ще трябва да завържа езика му на възел, преди да ти разреши да се доближиш до него. Той трябва да се научи от тебе как да пази тайна.

Кой знае защо, тя беше извънредно доволна от този неясен комплимент.

– Но дори това няма да помогне – добави той.

– Кое?

– Способността ти да пазиш тайна. Когато реша да разбуля тайните ти, ще го направя. А засега може да си ги запазиш. Имам друга, много по-важна работа.

Той се отдалечи, после се обърна и й подхвърли през рамо:

– Към кухнята, дете.

Обръщението му я обиди.

– Аз съм на двайсет и две години.

Той повторно се обърна и я погледна. С нищо не можеше да се съборка триумфът, който се излъчваше от него.

– Колко си стара, а? – прошепна той. – Никога не бих се досетил. Ето сега мога да ти дам един урок. Аз просто те изиграх, за да ми дадеш някаква информация. И останалото мога да измъкна също толкова лесно.

– Опитай се – предизвика го тя много ядосана, и то преди всичко – на себе си.

Той пристъпи към нея и този път тя успя да прочете нещо на лицето му – решителност. Щеше да я докосне. А тя ужасно се страхуваше, че може да започне да харесва докосванията му.

– Няма значение – бързо каза тя. – Вярвам ти.

И тя се обърна и бързо се втурна надолу по тъмното и тясно стълбище към кухнята.

Фелън трябваше да бъде доволен от развитието на нещата. Или поне така си казваше, докато седеше съвсем сам в библиотеката на Сатърс Хед и гледаше към светлината на късния слънчев следобед. Последните няколко дни бяха изминали в относително спокойствие и хармония. Влизането на Джулиет в техния живот беше отвлякло, поне временно, Валериън от налудничавите му мисли за рисковани начинания. Разбира

се, той пак яздеше гологлав по брега, за да облекчи неспокойствието си. Но останалото време прекарваше с Джулиет. Играеше с нея на шах, заждаше се с нея, и се опитваше, напълно безуспешно, да изтръгне тайните ѝ. Той не направи нито един опит да отиде до Хемптън Реджис и да посети уж невинната мис Софи де Куинси, а за това Фелън можеше да бъде единствено благодарен. Още няколко дена и той може би щеше да убеди Валериън, че Париж е един прелестен град.

Фелън знаеше, че трябва да се откаже от интереса си към Джулиет и да се жертва за доброто на Валериън. Но дори братската преданост си има граници. Този път границата имаше вида и формата на дребно, изпълнено с решителност същество, което не осъзнаваше колко женствено и привлекателно е всъщност.

Вероятно в това беше и силата на нейния чар. Повечето жени флиртуваха, като използваша всички оръжия от арсенала си, за да завладеят мъжете, независимо дали имаха нужда от тях, или не. Или го правеха просто за да поддържат формата си.

Фелън винаги беше смятал флиртуването за много досадно и скучно. Но Джулиет Еди-коя-си беше съвсем различно нещо. Тя наистина не искаше никого да омагьосва, нито да съблазнява. Нейната грация и женственост идваха някъде отвътре, те бяха самата ѝ същност, но тя не го съзнаваше и затова беше още по-желана.

С мрачен хумор Фелън си мислеше, че му е много трудно и тежко. Ще трябва да се отърве от нея. Ако не го направеше, щеше да му се наложи да окуражи Валериън да легне с нея. А не можеше да направи нито едното, нито другото. Доколкото можеше да разбере, а той ги наблюдаваше с ревниво око, Валериън се отнасяше към нея като към по-малък брат, като към питомно кученце, все едно, че тя беше нова играчка. И докато това продължаваше, на него нямаше да му се налага да взема решение. И щеше да успява да потиска собствените си мъжки желания, независимо колко неразумно силни бяха станали през последната седмица.

Господи, само ако можеха да напуснат това място! Да я остави тук и да забрави за изкушението, което тя беше за него, без да го съзнава. Фелън нямаше дом, а и не искаше да има. На континента той се чувстваше свободен. Там можеше да скита, да открива, да живее.

Това, че беше с чин в армията с периодично отпусканите му пари, беше прибързано. Беше постъпил по детски глупаво, но тогава беше едва осемнайсетгодишен, а и имаше доста горещ темперамент. Тогава баща му го беше провъзгласил за луд. Но всъщност, оказа се, че едва ли е

вземал по-разумно решение. Нито един от офицерите, които го познаваха, нямаше представа защо един наследник на огромно имение може да реши да постъпи в армията. Но го бяха приели и той позна приятелството, което свързваше онези мъже, чийто живот беше винаги в опасност. Ханигън беше неотлъчно до него и той беше спокоен. Беше заживял в хармония със себе си, нещо, което не мислеше, че е възможно. Беше приел съдбата си със скептична благосклонност и служи в армията цели осем години, след което продаде чина си. Връщането му в Йоркшир обаче си беше чиста лудост.

Изтегна се удобно в кожения стол, но челото му беше набраздено от бръчки, а веждите му бяха смръщени. Отдавна беше минало времето, когато се поддаваше на безполезни съжаления и копнежи по невъзможното. Много хора вече бяха платили цената на семейното наследство. Проклет да бъде, ако позволи на Валериън да направи същото.

– Имаме проблем, Ваше благородие.

Фелън вдигна глава и присви очите си. Ханигън влезе в стаята. Дрехите му все още бяха прашни от пътуването. Лицето му беше мрачно.

– Не изглеждаш добре – каза Фелън. – Искаш ли нещо, с което да утолиш жаждата си, преди да ми кажеш?

– Дулси ще ми донесе малко бира.

Ханигън се отпусна тежко на един стол. Наистина беше много уморен. Взаимоотношенията между двамата бяха по-скоро приятелски, отколкото като тези между работодател и слуга. Сега Фелън разбра, че нещата наистина са много сериозни.

Фелън не беше човек, който зачита условностите. Не даваше и пукнат грош за правилата на обществото, нито за класовите различия или пък за други подобни абсурдности. Когато, а това беше много, много отдавна, беше научил, че малкото момченце, което си играе в кухнята, е неговият полубрат, той се погрижи Валериън да се присъедини към него и да взема уроци заедно с него. Майката на Фелън се беше противопоставила и изпаднала в ярост, но дори на петнайсет години той вече не ѝ обръщаше никакво внимание, а баща му беше одобрил действията му. И така, той взе Валериън под крилото си.

Фелън винаги беше чувствал Ханигън като свой баща. Той му беше по-близък от мъжа, който го беше заченал. По време на скитанията им зад граница Ханигън също беше започнал да пренебрегва някои от условностите. В Англия обаче той се отнасяше с Фелън почтително, никога не пропускаше да спомене титлата му. В Англия разговорите между

тях винаги бяха кратки.

Фелън се облегна назад и търпеливо зачака. Наистина, той беше човек, който се е научил да овладява импулсите си. Винаги беше успявал да го направи, независимо колко усилия му струваше това. Винаги, но не и сега, когато беше срещнал момичето, което наричаше себе си Джулиън Смит.

– Тя е благородничка – каза Ханигън.

Дулси му беше донесла чашата бира, беше я оставила пред него и се беше оттеглила с обичайната си дискретност. Фелън обмисли получената информация.

– Валериън ще бъде доволен – с горчивина в гласа каза той. – Той търси наследничка, за която да се ожени.

– Тя не става. Вече е омъжена.

Фелън запази лицето си напълно безизразно. Не позволи на нито едно от чувствата си да се изпише на него.

– Така ли? – спокойно каза той.

Но Ханигън го познаваше още от рождението му.

– Знаех си, че няма да си доволен – каза той. – А като ти кажа за когото е омъжена, ще си още по-малко доволен.

– За някого, когото познавам? – Вече не се опитваше да скрие реакциите си, шеше да бъде безполезно. – Защо не ми кажеш всичко наведнъж? Предполагам, че момичето си има име?

– Джулиет Макгауън Лемур. Съпругът ѝ е Марк-Дейвид Лемур. Срещнахме го в...

– В Александрия – подсказа му Фелън, който веднага си спомни лицето на мъжа. И веднага го намрази. – Не си спомням да съм чувал за неговата съпруга.

– Не са били женени тогава. Реших, че е по-добре незабавно да се върна и да ти кажа какво съм открил, вместо да губя време да уточнявам подробностите. Предполагам, че лесно ще успееш да ги измъкнеш от нея. Всичко, което знам, е, че са се оженили в Египет, върнали са се в Лондон с кораб, а после тя е изчезнала. Той я търси.

– Вярвам, че е така – спокойно каза Фелън.

– Обещите са си лично нейни, между другото.

– Макгауън. – Фелън замислено повтори името. А после каза. – Тогава, излиза, че баща ѝ е Черния Джак Макгауън. Никак не е чудно, че тя е толкова необикновена. Той беше единствен по рода си.

– Срещали ли сме го някога?

Фелън поклати глава.

– Не. И сега аз два пъти повече съжалявам. Знаех, че той има дете, но винаги съм мислил, че то е момче. Това обяснява много от нещата. Той умря преди няколко месеца. Сигурно тогава Лемур се е появил на сцената. Той би постъпил точно така.

– Ти пет пари не даваш за мъжа – каза Ханигън.

– Слабо казано. Значи, тя бяга от съпруга си, а не от строгия си баща. Никога не бих се досетил – промърмори Фелън, мислейки за гневните й, предизвикателни, но невинни очи и за устните й, които беше целувал само веднъж. – Как успя да научиш всичко това?

Ханигън, изглежда, доста се смути.

– Имам връзки – смутолеви той, без да дава подробности. – Приятели, семейство.

– Приятели и семейство, които знаят всичко за откраднатите диаманти.

Ханигън се усмихна. Усмивката му беше съвсем невинна.

– Предполагам, че Ваше благородие не иска да го отегчавам и с най-малките подробности. Достатъчно е да кажа, че при споменаването на обещите всичко излезе наяве. За тях е обявена награда, а когато нещата стигнат дотам да се избира между предаността и златото, мисля, решението лесно се взема. Лемур ще успее да проследи пътя на обещите и ще стигне дотук.

– Така ли мислиш? След като дори правосъдието не може да ни открие?

– Някои обстоятелства ни помогнаха. А и не ставаше въпрос за пари. Моето семейство наблюдава и се грижи за вас и вашия брат. Но избягалата наследничка и диамантените обещи ще усложнят нещата.

– Нима огромното семейство Ханигън държи правосъдието далеч от нас? – запита Фелън, силно изненадан.

Но очевидно Ханигън вече беше казал повече, отколкото желаше. Той се изправи и взе празната чаша със себе си.

– Трябва да измия праха от пътуването от себе си – каза той, като смени темата, и Фелън разбра, че няма да измъкне нищо повече от него. Единствено Ханигън можеше да устои на решителността на Фелън. – Къде е момичето? В кухнята?

– Предполагам, че играе шах с Валериън – отговори Фелън. – Надявах се, че ще успее да ги държи далече един от друг, но съдбата е отредила друго.

Той внимателно подбра думите и тона, за да не издаде чувствата си. Надяваше се, че ще успее да заблуди най-добрия си приятел. Не

вярваше особено в способността си да лъже, но си заслужаваше да опита.

– Да не би той вече да е решил, че е влюбен в нея? – попита Ханигън, който познаваше Валериън отдавна.

– Не съм сигурен. Предполагам, че все още е влюбен в Софи де Куинси, макар че се опитва да устои на изкушението. Ела да го видиш и ми кажи какво мислиш.

– Ще трябва – каза Ханигън. – Не искам тя да нарани нечие сърце.

– Сърцето на Валериън е много устойчиво. А и двамата знаем, че аз въобще нямам сърце, поне когато са замесени млади дами.

Ханигън не каза нито дума. Нямахше нужда. Присмехулната му физиономия казваше всичко необходимо.

– Не, не, не – каза Вал. – Вървиш като онзи проклет Пинуърт! Трябва да правиш по-широки крачки. Трябва да размахваш ръцете си напред-назад... но не прекалено! Ще преобърнеш мебелите!

Той седеше на малкия изящен диван, а полите на жълтата му копринена рокля падаха свободно около него. Лек кашмирен шал беше предметна през раменете му, за да скрива мускулите на ръцете му, които, въпреки че бяха силни и можеха да се справят с всичко, сега си играеха с чаената чашка. Джулиет спря да върви и го изгледа критично.

– Разхождах се наоколо, облечена в момчешки дрехи, цели шест месеца и никога не забеляза. Мисля, че добре се справях. Поне по-добре от тебе, дето не знаеш как да държиш чаена чаша. Все едно държиш кофа с боклук. Първо се сипва млякото, глупаче, после – чайт и най-накрая – горещата вода. И не разливай всичко на масата, за бога! Жена на твоята възраст трябва да умее да сервира чай!

– Жена на моята възраст трябва да има слугиня, която да ѝ сервира чая – сръза я Валериън.

Джулиет повдигна вежди.

– Интересно, в каква къща си пораснал? Слугинята внася подноса с чая в стаята, но господарката на къщата налива чая. Нима майка ти никога не ти е правила чай?

– Майка ми ми приготвяше чая в кухнята – отговори Валериън. – Ако пиех чай с майката на Фелън, тя сигурно щеше да сложи отрова в него.

– Нима нямате обща майка? – попита Джулиет, която беше престанала да върви из стаята и беше седнала на дивана до него с

очарователна момчешка грация.

– Аз съм копелето в семейството – каза Валериън, който беше в добро настроение. – Майка ми беше слугиня, а баща ми беше господарят на имението.

– Ето защо твоят полубрат сега е лорд – проникателно отбеляза тя. – И така, ти си бил черната овца?

– Не, не аз. Тази чест се падна на Фелън. Той следва някакви свои правила, винаги го е правил. На него не му харесва фактът, че трябва да наследи титлата, но нищо не може да направи по въпроса. Никога не е харесвал Йоркшир, нито семейството си. Не мога да го обвинявам за това. Майка му... е, колкото по-малко говорим за нея, толкова по-добре. Ако зависеше от Фелън, той щеше да прекара живота си, скитайки се по света, откривайки нови места. Нямахте да стои затворен в онова мрачно имение в Северна Англия. Но не зависи от него. Не може да върне баща ни към живота, а и не съм сигурен, че би искал да го направи, ако можеше. Дори и в името на свободата си не би го направил. Никога не съм разбираал защо, но баща ни го мразеше. И не пропускаше случай да му го покаже.

– Отвратително! – каза ужасена Джулиет.

Тя поне си имаше спомена за обичта на Черния Джак Макгауън към нея и този спомен щеше да ѝ помага в трудни времена. Валериън сви рамене.

– Той не се нуждае от твоето съчувствие. Той е свикнал да живее порядъчно и да води самостоятелен живот. Никой не може да се докосне до душата му. Той самият не дава пет пари за никого.

– Това предупреждение ли е?

Усмивката на Валериън беше съвсем невинна.

– Защо го приемаш така? Ти не се интересуваш от брат ми, нали?

– Не, дори не искам да го виждам – твърдо рече Джулиет. После смени темата. – Как умря баща ви? Скоро ли умря?

Тя протегна крака пред себе си и кръстоса глезените им, също като Валериън, когато носеше панталони.

– Не е лошо – каза той, след като я огледа от глава до пети. – Но трябва още малко да изправиш раменете си. Вдигни брадичката си нагоре, все едно, че предизвикваш света.

– А ти трябва да се усмихваш малко по-превзето.

– Да, но не мога. Проблемът е, че май и ти не знаеш как да се усмихваш превзето. И не можеш да ми помогнеш с указания по въпроса.

– Страхувам се, че не зная нищо за изкуството на флирта – доста

студено каза тя.

Валериън се засмя.

– Да не би аз да трябва да те уча как да бъдеш жена, че и мъж?

– Не ставай нахален, момче – отговори му Джулиет.

– Прекрасна двойка, нали?

Гласът на Ханигън достигна до тях и прекъсна веселите им занимания. Тя вдигна очи и го видя да стои на прага. Фелън беше зад гърба му. В коридора беше тъмно и тя не можеше да види изражението на Фелън, но можеше да усети сдържаността му и да се досети за неодобрението му.

– Чудесно – каза той, а в гласа му се долавяха нотки, които можеха да се приемат и като ревност.

– Като брат и сестра – весело продължи Ханигън. – Единственият проблем е – кой е братът и кой – сестрата?

Забележката му предизвика гръмогласния смях на Фелън, който изненада всички. В смеха му нямаше и следа от присмехулност.

– Наистина, трудно е да се каже кой е по-красив от двамата.

– Валериън. – Джулиет беше категорична. – А и той е несъмнено по-женственият.

– Не знам дали думите ти трябва да ми харесват – запротестира Валериън.

– Ти си по-сръчен в полагането на грима – отбеляза тя, като концентрира вниманието си върху единствения мъж, с когото се чувстваше свободна да разговаря.

– Това е, защото трябва да крия мъжката си брада, а ти нямаш такава. Ти си голобрав – добави той, за да подсили ефекта.

– Но поне те бия на шах – сладко каза тя.

– Разбирам какво имаш предвид. Вие сте чудесни брат и сестра – каза Фелън, влезе в стаята и седна до брат си. – Налей ми чаша чай, братко, и ми покажи дали имаш напредък в тази област след обучението на Джулиет.

– Да, напредва – каза Джулиет, докато следеше с критичен поглед как Валериън налива чая, след което подаде чашата на Фелън, като внимаваше да не докосва ръката му. – Но все още е малко несръчен.

– Аз се справям по-добре като жена, отколкото ти като мъж – настоя Валериън.

– Не – възрази самодоволно тя, – не е вярно.

– Деца, деца – каза Фелън. – Спрете кавгата и ми кажете какво на кара Вал пак да облече роклите. Мислех, че нищо на света не би могло

да те накара доброволно да облечеш рокля. Да не би да са започнали да ти харесват.

– Престани, Фелън – със сладък гласец отговори брат му, а Джулиет изрече на ум онова, което може би щеше да последва. – Ще направя една светска визита.

– Нима ще посетиш интелектуалката? – простена Фелън. – Мислех, че си се отказал от нея.

– Опитах се да устоя на изкушението – каза Валериън с усмивка, която беше много мъжествена. – Опитах се, кълна се. Джулиет дори ми изнесе лекция относно това, колко неучтиво и неправилно е да се ползвам с доверието на една дама. Но не мога. Освен това, аз и Софи сме приятелки. Страхувам се, че ако не се появя у тях, тя самата ще реши да ме посети, а посещението ѝ може да ни причини известно неудобство. Този път ще взема Джулиет със себе си. Няма да направя нищо неприлично, след като имам свидетел със себе си.

– Не искам да ти го казвам – бавно каза Фелън, – но Джулиет никъде няма да ходи. Засега поне.

– Защо не? – разгневена попита тя. – Не можеш да ме държиш тук! Няма причина...

– Има много основателна причина. – Той успя да прекъсне възраженията ѝ с непоносимата си физиономия. – А и аз вече те държа тук без особени проблеми. И ще продължа да го правя.

– Но идеята тя да ме придружава беше твоя – запротестира Валериън. Гласът и гневът му бяха много младежки.

– Промених решението си. Можеш да посетиш любимата си, Вал, но трябва да помниш поради каква причина се налага да обличаш рокли. Трябва да бъдеш по-предпазлив отпреди. Но Джулиет остава в Сатърс Хед.

Не се знае дали тя очакваше от Валериън да я защити, или не, но прие разочарованието, когато го видя само да свива широките си рамене и да ѝ се усмихва горчиво. Той стана от канапето с женска грация, която винаги учудваше Джулиет и я караше да свива устни. В този момент тя не можеше да се усмихва.

– Няма смисъл да се спори с него, когато говори с този тон, Джулиет – каза Валериън. – По-добре не си хаби думите.

Той погледна брат си.

– Предполагам, че Ханигън е открил нещо интересно?

– Точно така.

– Относно младата дама, предполагам, а не нещо, което засяга нас?

– добави той, като се спря на вратата и развя полите си.

– Дискретност, Вал – уморено го предупреди Фелън.

Валериън се усмихна.

– Никога няма да се науча да бъда дискретен. Не ми оставяйте обяд.

Мисля, че ще успея да склоня мис Де Куинси да ме нахрани. Ако не с истинско угощение, то поне с плодовете на своята мъдрост.

– Дръж се прилично! – предупреди го Фелън.

– Ти също, големи братко.

Те бяха сами. Джулиет се изправи, но острият глас на Фелън я сряза.

– Седни!

– Аз не...

– Седни!

Джулиет седна. Тя го гледаше гневно през масата, наредена за чая.

Чувстваше се като дете, но не като дете, което обичат и глежат.

– Ще ми налееш ли малко чай?

– Ти вече пи.

– С прекалено малко мляко и прекалено много вода. – Брат ми трябва още да се упражнява.

– Не е мотивиран да го прави.

– Вярно. Аз мисля, че ти се справяш с ролята си по-добре от него – лениво каза Фелън. – Ти поне влагаш и сърцето, и душата си в ролята. А той не иска да се преструва на жена и роклите го вбесяват. Докато ти, мисля, щеше да бъдеш щастлива, ако наистина можеше да се превърнеш в момче. Или поне ти си мислиш така.

– Ти си много наблюдателен – каза тя. – Без съмнение, родила съм се в неправилно избрано тяло.

Очите им се срещнаха и се гледаха дълго и напрегнато.

– Чудя се дали наистина си вярваш – нежно каза той. – Може да се изкуша да пробвам.

Тя не успя да скрие паниката, която я обзе.

– Такава е истината – каза тя.

– Може би. Въпреки това се чудя дали Марк-Дейвид Лемур ще се съгласи с теб.

Ушите ѝ изведнъж забучаха. Оглушаваше ли? Не, чуваше единствено гласа на паниката. Тя се втренчи в него, но неговите очи бяха тъмни, безмилостни дупки, в които нямаше пощада и милост за нея. Тя се изправи на несигурните си нозе, преобърна масичката за чай и се уплаши от трясъка. А после избяга от стаята, от мъжа и от миналото, в което той

беше надникнал със своите дяволски очи.

Избяга, ужасена, че той ще я настигне и ще я сграбчи. Ужасена, че може и да не го направи.

И ужасена преди всичко от истината, срещу която дори не можеше да се изправи.

Фелън я гледаше как излиза от стаята. Първото му, инстинктивно решение, беше да изтича след нея. Искрената ѝ, сляпа паника го беше наранила дълбоко, накара го да се чувства виновен, а това се случваше за първи път в живота му. Той си беше играл с нея, защото искаше да види реакцията ѝ. Жестоката награда, която получи, беше съвсем заслужена.

Искаше да отиде при нея и да я утеши. Да я прегърне, да притисне главата ѝ към рамото си и да останат така.

Но това не беше всичко, което искаше да направи. Искаше да разкопчее малките бели копченца, които се спускаха по цялата дължина на меката батистена риза. Искаше да плъзне ръката си по нежния плат и да обхване с длани малките ѝ, но прекрасни гърди. Искаше отново да се наслади на устните ѝ, този път по-цялостно. Искаше да използва езика си, искаше да я принуди и тя да го целуне.

Искаше прекалено много неща, които тя не беше готова да му даде. Неща, които би могъл и сам да вземе. Неща, които Марк-Дейвид Лемур вече беше получил от нея.

Остави я да си отиде. Нямаше избор. Не можеше да я последва, без да я вземе. Не и в този момент, когато тялото му беше напрегнато от желание, а пулсът му беше ускорен. Желанието му беше силно – като на седемнайсетгодишен хлапак, за какъвто се представяше Джулиет Макгауън Лемур.

Имаше нужда от време. Тя също имаше нужда от време. Той се надриваше, че жестоката, безразлична съдба ще им даде нужното време. Дали щяха да се справят с миналото, той не знаеше, но се съмняваше.

Нещастие то дебнеше зад всеки ъгъл. По-добре беше да се подготви за него.

Глава 9

Валериън беше започнал да забравя колко много мразеше този маскарад. Джулиет му беше дала така жадуваното развлечение и той се беше освободил от неприятните чувства и мисли. Беше му добре, докато абсурдният му копнеж по Софи де Куинси не беше станал непоносим и той наново надяна корсета и полите си. Този път откри, че те вече не му се струват забавни и смешни.

Възможностите за избор бяха очевидни. Можеше да остане в Сатърс Хед и да играе шах с Джулиет, наблюдаван от ревнивите, критични очи на Фелън. Това, само по себе си, беше доста забавно. Никога досега не беше предполагал, че студеният му, емоционално неангажиран брат ще се поддаде на ревността, но нямаше съмнение, че под присмехулно то изражение на Фелън се крият силни чувства.

Можеше да отстъпи пред настояванията на Фелън и да избяга в Париж като презрян страхливец. И бягството от Йоркшир му беше достатъчно. Беше изпаднал в шок и беше объркан и от двете неща, които се бяха случили – и от смъртта на баща си, и от обвиненията на лейди Марджъри. Преди още да може да мисли трезво, Фелън, с помощта и вероятно по настояване на Ханигън, го беше довел в това кътче на южно-то крайбрежие, откъдето щяха да тръгнат за Франция.

Но той не искаше да замине. Имаше хиляди причини за нежеланието му, повечето от които можеше и да пренебрегне, но защо трябваше да го прави? Ако истината беше, както и двамата с Фелън предполагаха, че лейди Марджъри е убила съпруга си, Валериън не би искал тя да се узнае. Въпреки че по този начин името му щеше да остане неопетнено, а животът му щеше да бъде вън от опасност. Неговото присъствие в Ромни Хол, колкото и невинно да беше, щеше да се превърне в проклятие за лейди Марджъри. Предателството, което синът ѝ Фелън беше извършил спрямо нея, беше най-лошото, което можеше да ѝ се случи.

Не, той нямаше да обвини старата лейди. И заради самата нея, и заради брат си.

Но не можеше да послуша брат си и да избяга. Не още. Рано или късно, щеше да му се наложи да приеме факта, че никога вече няма да види Англия. Но само за няколко кратки мига – минути, часове, дни, той щеше да се наслади на прекрасното английско лято. И на едно прекрасно английско момиче.

И ако ръката на правосъдието го достигне, преди да е успял да избяга, нямаше да съжалява за тези мигове. Не би облякъл рокля и не би се показвал така пред целия град за никоя друга жена. Той беше мъж, който винаги се беше възхищавал от жените в тяхното блестящо разнообразие, изпитваше към тях нормално сексуално влечение, но също и уважение. Имаше толкова много жени и всяка от тях си имаше своя собствен чар. Той не беше и предполагал, че ще се увлече по едно толкова младо момиче, току-що излязло от училище. Че ще се впечатли дотолкова, че да пренебрегне собствената си безопасност, а и тази на брат си.

И защо трябваше да е така богата, така красива и така дяволски добре възпитана? Нима не можеше да се влюби и камериерка, в дъщеря на воденичар или в кръчмарска слугиня? Защо ли му трябваше да стига до напредналата възраст двайсет и пет години само за да се влюби безнадеждно в младо невинно момиче?

Не беше успял да намери у себе си достатъчно разум и да се откаже от нея. Не беше се вслушал в предупрежденията на брат си, в предложенията на Ханигън, нито в своята собствена по-добра преценка. Слушаше само сърцето си. А сърцето му копнееше по интелектуалката.

Срамен беше фактът, че Фелън е така хлътнал по Джулиет. Ако Джулиет беше до него, облечена в момчешките си дрехи, Валериън може би щеше да успее по-добре да контролира нещата. Едва ли щеше да се опита да се люби със Софи, докато тъмните, мъдри очи на Джулиет го наблюдават.

Но го накараха да тръгне сам и каквото и да се случеше, щеше да тежи на съвестта на Фелън. Разбира се, той нямаше да направи нищо, с което да застраши безопасността си, а и тази на брат си. Но можеше да си позволи един лек флирт, толкова умел, че мис Софи де Куинси никога да не се досети, че разговаря с майстора на флиртовете.

Само за това можеше да се моли, само на това можеше да се надява в тяхната обречена връзка. И той щеше да се наслади на всяка секунда от разговора им.

Хемптън Реджис беше малко крайбрежно градче. Не беше нито красиво, нито прекалено неугледно. „Птицата и перата“ беше единственият хан в него. Имаше още няколко магазина, сладкарница и библиотека, в която Валериън се отби най-напред. От френските романи беше научил за жените повече, отколкото през целия си живот, през който беше наблюдавал жените внимателно. Смяташе, че в това отношение е възприемчив ученик, жаден да научи повече. Освен това, любовните сцени в тях бяха толкова деликатно описани, че се покриваха с представата му

за физическо удоволствие. Поне той и Софи четяха едни и същи пасажки, след като не можеха да извършат описаните в тях действия.

Този път късметът беше с него. Мис Де Куинси си беше вкъщи. Гласът ѝ долиташе от някоя от задните стаи, а също и нежният ѝ смях. По тялото му пропъзяха тръпките на желанието – мъчение, което беше добре дошло. Те поне му напомняха, че все още е мъж.

Той мина през библиотеката, за да намери този глас, но се спираше, за да отговори на многобройните поздрави. Пофлиртува малко с генерал Монтегю, позволи на сър Хилъри Бекуит да целуне огромната му, облечена в ръкавица ръка. Когато влезе в задната стая, придаде на лицето си подходящата апатична физиономия. Добре, че умееше да се владее, защото му бяха необходими неимоверни усилия, за да задържи това изражение. Желанието му беше да смръщи гневно вежди и да изкрещи.

Мис Софи де Куинси не беше сама. До нея седеше и държеше ръката ѝ един, за бога, истински Адонис. Не безполезно и надутото конте като сър Невил, а истински враг. „Истински съперник“ – нещастно отбеляза Валериън. Косата му беше щедро намазана с помада, беше облечен небрежно, но елегантно, шалчето му беше внимателно завързано, панталоните му бяха кожени и прилягаха точно по мускулестите му крака, а жакетът му беше толкова добре ушит, че отдалече се виждаше, че шивачът му е добър. Той беше великият Уестън, а не някой незначителен човек. Мъжът, облечен в тези безупречни дрехи, беше пример за подражание. Зъбите му също бяха безупречни, профилът му беше ясно изразен, раменете – широки, а коремът – без никакви тлъстини. Валериън се спря до вратата. Държеше полите си със силната си ръка и се вираше в двамата.

Мъжът, който без съмнение сипеше комплименти в благосклонните уши на Софи, първи вдигна поглед. Изпълненият му с възхищение поглед накара Валериън да побеснее. Беше хванат натясно. А после Софи се обърна и ярките ѝ сини очи блеснаха от радост. Нейната радост премахна лошото настроение на Валериън и той прекоси стаята със съвсем не дамски, а с широки крачки, за да поеме протегнатите ръце.

Но ръкостискането не беше достатъчно за мис Софи де Куинси. Тя се хвърли в ръцете му и здраво го прегърна. Нададе вик, в който се примесваха огромна радост и скрита болка.

– Толкова много ми липсваше! – прошепна му тя развълнувано.

Той не можа да устои. Погали я по гърба, но внимателно. Не позволи на ръката си да се задържи на талията ѝ, нито пък на някое друго място. Пошепна в ухото ѝ успокоителни думи и въобще, направи всичко, което бе необходимо. Когато най-накрая тя го пусна, очите ѝ бяха

влажни и бляскави.

– Добре ли си? – попита тя, като изпитателно се вгледа в лицето му. – Толкова много се тревожих през цялото време. Ти въобще не се появяваше в града и...

– Леко неразположение – каза той, като грациозно махна с ръка, следвайки инструкциите на Джулиет. Беше убеден, че ръкомахането му е по-женствено дори от нейното. – Вече съм съвсем добре.

– О, не! – задъхано възкликна Софи. – Не ми казвай. Ти не си... не е... искам да кажа...

Той беше в пълно неведение какво се опитва да му каже тя. Присъствието на контето до нея не му помагаше да си изясни въпроса. Но поне прояви достатъчно усет към ситуацията и каза:

– Мисля, че в момента съм излишен. Вече трябва да си тръгвам, но ще очаквам официално представяне по-късно. Ваш слуга, мис Де Куинси.

С учтив поклон и един последен, отвратително изпълнен с копнеж поглед към Софи той ги остави сами.

– Кое беше това конте? – разгневено запита Валериън.

Софи се засмя гърлено.

– О, не трябва да го наричаш така. Капитан Мелбърн е най-преследваният мъж в града. Чест за мен е да бъде предмет на неговото внимание. Или поне така твърдят приятелите ми.

– Надут самохвалко – каза Валериън, като потисна желанието си да изрече някакви по-груби думи, които въобще не биха подхождали на една дама. – Изглежда доста високомерен.

– Наистина е. Но когато човек е неимоверно богат, от добър род, а и герой при това, той сигурно има причини да бъде високомерен и самонадеян.

– Но тъй като аз не съм никое от тези неща, мога да си остана съвсем кротка и смирена.

Софи се засмя, а през него премина и го разтърси силно сексуално желание. А после изражението на лицето ѝ се промени и тя каза.

– Но ти все още не си ми казала! Може би не трябва да питам, но чувствам... Е, между нас има известна близост и известна липса на задръжки и...

– Ти можеш да споделиш всичко с мен и да ме питаш каквото и да е – каза Валериън и взе крехката ѝ длан в своята с надеждата, че тя няма да забележи несъответствието между дланите им.

– Загуби ли бебето?

– Какво?

Той не успя да скрие объркването си.

– Знаех си, че нищо не трябваше да споменавам! – нещастно каза Софи. – Но твоят съпруг спомена за бременността на Маубрей, а ти знаеш как новините бързо се разпространяват. Ти, разбира се, не си споделила нищо по този въпрос с мене и аз разбирам твоята деликатност, но когато дни наред ти никъде не се виждаше, аз толкова се разтревожих...

– Аз не съм бременна – каза Валериън категорично, като вътрешно кипеше от недоволство.

– О, толкова съжалявам – каза Софи и още веднъж обви ръцете му около себе си.

Това си беше истинско мъчение. Но в същото време той се чувстваше като в рая. Гърдите ѝ се допираха до гърдния му кош, златнорусата ѝ, мека коса гъделичкаше носа му, тя миришеше на лавандула, люляк и коприна и той си помисли, че ако не я целуне, ще умре.

Но тя плачеше! Горещите ѝ сълзи пареха врата му, крехкото ѝ тяло се тресеше от риданията, а той се чувстваше по-виновен и зъл и от разбойника, който беше забил ножа в бащиното му сърце.

Бяха му необходими много усилия, за да я накара да се отдръпне.

– Няма нужда да плачеш, Софи – каза той с дрезгав глас.

– Но бебето! – прошепна тя. – Ти си загубила бебето.

Дявол да го вземе, този негов брат с всичките му прибързани приказки, помисли си Валериън.

– Позволи ми да те уверя, мила Софи, че никога не съм била бременна. Това беше грешка. Уви – добави той, за да подсили ефекта, с подходящо тъжен глас. – Оказа се, че никога няма да мога да имам деца.

Тя беше готова пак да започне да риде, а Валериън се зачуди как да отвлече вниманието от темата. Докато мисълта за Софи, плачеща за неговото бъдеще, му носеше известна наслада, то мисълта за Софи, ридеща за несъществуващо, никак не беше очарователна.

– Хайде да говорим за по-весели неща – решително каза той и я хвана под ръка. – Разкажи ми за своя ухажор. Ще се ожениш ли за него? – А наум добави: „Ще се наложи ли да го убия?“

– Той иска да се оженим.

Валериън преглътна стенанието си.

– Предложи ли ти вече брак?

– О, не официално. Но направи няколко намека, които да ме подготвят за честта. И мама говори с мен по въпроса.

Тя сбърчи нослето си.

– Така ли? И какво ти каза?

– О, обясни какъв е дългът ми и ми каза, че капитан Мелбърн е също толкова подходящ кандидат, колкото и всеки друг. Той поне бил красив и не би имал кой знае какви претенции.

– Значи, ти не искаш прекалено придирчив съпруг? – невинно попита Валериън.

– А нима някоя жена иска такъв съпруг? Бракът е обществена институция, все пак, и не прилича на браковете, които са описани в книгите и пиесите. Човек се жени заради сигурността и социалното положение.

– И заради децата – добави той.

– О, Валери! – каза тя, готова пак да се разплаче.

– Успокой се, скъпа. – Той я помилва по главата. – Мисля, че с подходящия партньор бракът е нещо повече от сигурност и удобство.

– Какво? – попита тя и го погледна изненадана.

– Страст? – предположи той.

Тя обмисли думите му.

– За мъжа, може би. Но жените не изпитват страст. Любов, може би, ако си късметлия и обстоятелствата се стекат благоприятно. Но не и страст.

– По своя собствен богат опит ли съдиш? – меко я запита Валериън.

Тя се спря на вратата и несигурно го погледна. Наблизо нямаше никой, който можеше да чуе, а това беше истинско щастие.

– Ти обеща, че ще ми разкажеш какво всъщност се случва между мъжа и жената – каза тя. – Имаш ли намерение да изпълниш обещанието си?

Валериън затвори очи за миг. Беше дал прибързано обещание. Вероятно го беше подтикнал самият дявол и желанието поне да й каже за любовта си. Ако спазеше даденото обещание, той щеше да бъде този, който ще страда.

– Не мислиш ли, че това може да направи и капитан Мелбърн? – предложи той. А наум си помисли: „Първо ще му откъсна топките.“

Софи неуверено събърчи нослето си.

– Не мисля, че ще бъде добре да говоря с него по тези въпроси. Някак си, идеята да имам потомство от капитана е... много смешна. Не мога да си представя как ще изглежда без прекрасните си ботуши.

– Той вероятно няма да ги събуе – измърмори Валериън.

Софи го погледна изненадано.

– Няма да ги събуе ли? Но как...? Но защо...?

– Ела с мен, любов моя – каза нежно Валериън, – и аз ще ти

разкажа всичко, което знам по въпроса.

В огромните ѝ сини очи се смесваха трепетно очакване и известно безпокойство. Тя запита:

– Нима е така ужасно, както мама твърди?

Прииска му се начаса да удуши строгата майка на Софи.

– Всичко зависи от това, дали ще се омъжиш за капитан Мелбърн – каза той. – Или за някого, когото обичаш и на когото не можеш да устоиш.

Софи се изкикоти.

– Мъж, на когото да не мога да устоя?! Не мога да си представя такова нещо.

Той погали дланта ѝ, като внимаваше ласката да не бъде много настойчива.

– Ще се изненадаш сама от себе си, дете. Ще се изненадаш.

Денят беше красив. Слънцето блестеше във водите на пристанището, небето беше чисто и яркосиньо, а до него беше мис Софи де Куинси. Те излязоха от библиотеката и се отправиха към брега. Никой мъж на света не би могъл да иска повече от живота, помисли си Валериън. Освен ако не беше облечен като него в рокля, а не в обичайните за мъжете панталони.

Софи гледаше към морето със замечтан поглед.

– Някой ден – каза тя – ще пожелая да избягам от всичко. Просто ще се кача на някой кораб и ще отплувам и никой няма да може да ме спре. Никой няма да може да ми задава въпроси, никой няма да може да ми чете лекции за моя дълг към обществото.

– Странно – каза той, като нарочно придаде на гласа си весели нотки, – никога не бих се досетила, че ти си човек, който копнее за пътешествия.

– Всъщност, не съм такъв човек – каза тя. – Обичам морето, но предпочитам да го наблюдавам от прозореца, стъпила на твърда земя, а не от борда на кораб. Но сега се чувствам неспокойна. – Усмихна му се дяволито и добави: – Обаче когато си до мен, се чувствам по-добре.

– Може би ти все пак ще се омъжиш за капитан Мелбърн – каза той. – На колко си години? На седемнайсет? На осемнайсет? Има си причина жените да се омъжват толкова млади.

– Защото стават неспокойни ли? – вметна Софи. – Ти затова ли се омъжи?

– Нека да не говорим за мен – каза Валериън, на когото беше омръзнало да реди лъжа след лъжа. – Нека да помислим за твоето бъдеще.

Много по-вълнуваща тема за разговор. Моето е вече твърдо определено.

– Твърдо определено? Не мислех, че мистър Рамзи е така твърдоглав.

– Такъв е, скъпа приятелко, такъв е – мрачно каза Валериън. – И така, капитан Мелбърн е кандидат за твоята ръка. Той е много красив, разбира се, въпреки че е прекалено едър.

– Не е толкова едър, колкото е твоят съпруг – отбеляза Софи.

– Но и ти не си така едра като мен – отвърна Валериън. – От друга страна, твоят капитан Мелбърн изглежда приятен човек.

– Той не е моят капитан Мелбърн. Поне не още – искрено добави тя. – Той има други предимства. Живее в Лейк Дистрикт. Далече, далече от моите родители.

– Това винаги е точка в полза на бъдещия съпруг – учтиво се съгласи Валериън. – Обича да ходи на лов?

– Много.

– О, Господи.

– И е влюбен в кучетата си.

– Това в негова полза ли говори, или против него? – попита я Валериън.

– Не съм много сигурна. Твърди, че е обикновен човек, а аз вярвам, че точно такъв ми е необходим. Искам да живея в провинцията и да имам дузина бебета, да затварям буркани с мармалад и сладко, да броя чаршафите си и да поливам цветята си.

– Прилича на истинска идилия. И капитан Мелбърн ще ти даде всичко това, а после ще отиде на лов и няма да те безпокои – каза той, като се прокле за искреността си.

– Да – отговори тя с мрачен глас, – но когато погледна тази розова картина, някак си не виждам в нея капитан Мелбърн до себе си.

– Ами, той може и да си счупи врата някой ден, докато обикаля на кон да прибира дузината си деца.

Софи се изкикоти.

– Животът рядко е толкова благосклонен.

– Предполагам, че е така – с въздишка се съгласи Валериън.

– Но ако беше, може би и твоят съпруг щеше да продължи да пътешества без теб, а ти щеше да останеш тук, при мен. Лейк Дистрикт е твърде красива област, знаеш ли?

– Знам – мрачно каза Валериън. – Но не мисля, че можеш да разчиташ, че животът ще е особено благосклонен към теб, скъпо момиче. Предполагам, че ще последвам мистър Рамзи дори в дивата джунгла. И

предполагам, че съпругът ти ще доживее до дълбока старост, а ти вероятно ще се съсипеш с толкова много деца.

– Глупости – каза тя. – Аз съм млада, здрава и силна. Нямам намерение да се превръщам в една от онези крехки жени, които се отказват от работата, когато тя започне да нараства с всеки изминал ден. Имам намерение да доживея до почтена възраст.

Той погледна свежото ѝ младо лице, блестящите ѝ очи и нежната, любима нему уста и се усмихна. Самият той вече се чувстваше много възрастен.

– Предполагам, че ще постъпиш така, както ти решиш.

– И така, кажи ми, скъпа Валери – каза Софи с ведра усмивка, като седна на една огромна скала, без да я е грижа за светлата муселинова рокля, – щом капитан Мелбърн не става, за кого да се омъжа?

Той я погледна. Той нямаше толкова много рокли и трябваше да внимава да не ги изцапа. Трудно беше да се ушийт рокли за неговата фигура. Той беше висок метър и осемдесет и доста едричък. А Фелън винаги го кореше, силно и продължително, ако повреди някой от тоалетите си.

Дяволите да го вземат Фелън! Той седна до Софи на огромната скала. Бяха на самия бряг и шумът от града долиташе съвсем далечен и приглушен. Хората може и да ги забележеха, но никой нямаше да чуе какво ѝ казва. Можеше да си позволи толкова неприличности, за колко то събереше смелост. А той беше в особено настроение и много смел.

– Не съм казала, че не бива да се омъжиш за капитан Мелбърн – каза той сериозно и разумно.

– Ти мислиш, че трябва да чакам някого, към когото ще изпитвам страст.

– Така ли съм казала?

– Не с толкова много думи. Но аз мисля, че имам честта да те познавам много добре, макар че сме заедно от сравнително малко време. Ти мислиш, че ще бъде скучно, ако се омъжа без любов. Ти мислиш, че идиличният живот, който описах, ще бъде истинско мъчение.

– Въобще не мисля така – каза той. – Има моменти, в които много бих искал да живея във ферма до някое езеро, да имам овце, говеда и всякакви култури, но да нямам съпруг, който през цялото време да ми намира работа. Въпреки че предпочитам Йоркшир пред Лейк Дистрикт.

– Аз също харесвам Йоркшир – възкликна Софи. – Знаех си, че двете много си подходяме.

– За нещастие, аз вече съм омъжена – горчиво каза той.

Тя се засмя. Смахът ѝ беше великолепен и топъл и беше истинско мъчение за него.

– Вярно – каза тя, – а и ти не можеш да ми дадеш деца. – Тя се изчерви леко при това шокиращо твърдение. В този момент той не можеше да реши кое е по-силно – неговата гордост или неговата страст. Искаше да прати предпазливостта и здравия разум по дяволите, да я отведе в някое забутано кътче и да ѝ покаже колко способен е всъщност да ѝ даде деца. Да ѝ даде онова, за което той самият отдавна мечтаеше.

Чувството за самосъхранение не можеше да го спре. Но го възпря усмивката ѝ и доверието, което светеше в сините ѝ очи. Независимо от това колко я обичаше и колко мразеше този маскарад, той не можеше да я накара да плати за всичко. Неговата майка беше платила същата цена преди двайсет и пет години. Той не можеше да постъпи така с невинно младо момиче, в което е имал глупостта да се влюби. Трябваше да се задоволи със съмнителното удовлетворение да стисне зъби.

– Трябва да те предупредя, мила Софи, че ако избереш живота, подчинен на страстта, дните ти понякога ще бъдат извънредно напрегнати, а друг път – дори нещастни. Може би ще бъдеш по-щастлива със своя капитан.

– Може би – със съмнение в гласа каза тя. – Докато те нямаше, бях почти убедена, че е така.

Той я погледна.

– А сега?

– А сега не съм толкова сигурна. Каж ми, ти изпитваш ли страстни чувства към мистър Рамзи?

Думите ѝ го накараха да избухне в гръмогласен смях.

– Не – кратко отговори той.

– Тогава защо аз трябва да очаквам нещо повече?

– Защото заслужаваш повече.

– Какво точно заслужавам?

Искаше да ѝ каже. Дори нещо повече, искаше да ѝ покаже. Облечените му в ръкавици ръце се впиха в скалата. Успя да се усмихне спокойно.

– Заслужаваш да бъдеш щастлива – каза той.

– Имам намерение да бъда – каза тя и ритна полите на роклята си.

Под муселина се показа глезенът ѝ – нежен, добре оформен и непоносимо еротичен. Ако някога му се отдадеше възможност да я люби, щеше да започне от глезените ѝ. А после бавно да се придвижи нагоре – бавно, съзнателно бавно. И когато най-после стигне до горния край на

бедрата й...

Той стана от скалата много бързо. В движенията му нямаше никаква грация, дори леко се препъна.

– Хайде да се поразходим – каза той с дрезгав глас, който беше малко по-дълбок от обикновено.

– Добре ли си? – запита го тя и се плъзна долу след него.

Той нямаше друг избор, трябваше да протегне ръце и да я хване, да я задържи за малко, само за миг, но миг, който беше истинско мъчение за него.

– Чувствам се прекрасно – процеди той през стиснатите си зъби. – Изведнъж почувствах копнеж по морето.

– Ще се поразходим – каза тя – и ти ще ми кажеш какво да правя с капитан Мелбърн.

– Моля? – „Става все по-лошо и по-лошо“ – горчиво си помисли Валериън.

– Ти си светска жена. Разбираш много повече от останалите хора. Ако съпругът ми обича повече кучетата си и лова, отколкото мен, какво трябва да направя, за да променя нещата?

– Ако съпругът обича повече кучетата си и лова, отколкото теб, от тази работа нищо няма да излезе, тя е обречена. – Валериън беше категоричен. – А и, първо на първо, не трябва да се омъжваш за него.

Но тя не се отказваше лесно.

– Може би трябва да се обличам в прекрасни дрехи – започна да разсъждава тя – или пък въобще нищо да не обличам. Да нося само перлите, които майка ми ми даде, когато станах пълнолетна. Те наистина са прекалено едри за мен, но са принадлежали на прабаба ми и са страшно хубави. Виждала ли си ги?

– Да – каза той.

Беше видял проклетите перли, да. Те бяха с големината на нокътя на палеца му и изглеждаха прекалено големи за нейното нежно вратле. Те дори не подхождаха на муселинената й рокля и на скромното й шалче. Щеше да бъде по-красива, ако не носеше никакви украшения. Млечнобялата й кожа беше единственото украшение, което му харесваше. Той се препъна, изруга и се изправи.

– Като че ли вече си взела решение – със студен глас каза той.

– Взела съм – спокойно и ведро отговори тя. – Няма да се омъжа за него.

Заля го облекчение.

– Защо не? Мислех, че искаш да живееш в Лейк Дистрикт с един

толерантен съпруг.

– Искам да живея с някой, който ще ме обича повече от кучетата си. Не знам как да се състезавам с някой мокър шпаньол – каза тя, като се усмихна леко. – Мисля, че по-добре ще направя, ако почакам да се запозная с брат ти.

– Ще го убия – промърмори Валериън.

– Не искаш да се ожена за твоя близък? – озадачена, попита тя.

За миг Валериън изпадна в недоумение за какво всъщност говори тя. А после се сети.

– О, моят близък, Валериън? Но ти дори не си го срещала. Двата може и да не се харесат.

– Той на тебе ли прилича?

– Почти еднакви сме, само дето той е мъж – напълно искрено каза Валериън.

– А по характер приличате ли си?

– Той лъже – твърдо каза Валериън.

Лицето на Софи помръкна.

– Наистина ли?

– Наистина – каза Валериън.

– Тогава, предполагам, че и за него няма да се омъжа. Не искам да бъда лъгана. Това е единственото нещо, което не бих простила.

„Чудесно!“ – мрачно си помисли Валериън. Дори и да се беше наднавал на някакво чудо и на щастлив завършек, вече нямаше и тази утеха – надеждата.

– Мисля, че хората ще ме сметнат за чудачка – спокойно каза Софи.

– Ако не мога да открия подходящия човек, за когото да се омъжа, аз въобще няма да сключя брак.

– Ами какво ще стане с дузината деца?

– О, ще ги имам при всички случаи – каза тя с дяволита усмивка. – И всички ще бъдат от различни бащи. Мама ми каза, че жените са робини на мъжете, а за това няма основателна причина. Аз мога да бъда и искам да бъда по-различна.

– Не, не можеш да бъдеш толкова различна, колкото си мислиш – каза Валериън. – Мисля, че майка ти иска да се омъжиш за капитан Мелбърн.

– Може би тя чувства, че ще успее да се справя с него. И че той няма да се меси в моите удоволствия.

– Тук е права. Повечето жени търсят съпрузи, които няма да пречат на малките им прищевки. Но такава бъдеще винаги ми е изглеждало

лишено от топлина.

– Но аз мислех, че ти и мистър Рамзи водите независим живот – каза Софи, а красивите ѝ вежди бяха смръщени. Тя беше много объркана.

– Да, така е. За голямо съжаление – неискрено добави той. – Мисля, че трябва да търсиш истинската любов, онази, за която си чела в романите. Тогава сърцето ти ще бие силно, пулсът ти ще бъде учестен, стомахът ти ще се свива, а ти цялата ще трептиш.

– Звучи ми така, сякаш ще бъда болна от грип – каза Софи присмехулно. – Много неприятно.

– Но си заслужава, дете мое. Определено си заслужава – каза той с въздишка.

– Била ли си някога влюбена, Вал? И не ме залъгвай с някоя история за мистър Рамзи, защото няма да ти повярвам. Ако въобще съществуват бракове, сключени за удобство, твоят трябва да е такъв. Обичала ли си някога някого истински?

– Да – каза той и я погледна.

– И краят е бил нещастен?

Гласът ѝ беше нежен и изпълнен със съчувствие.

– Да. Краят беше предопределен. От самото начало знаех, че любовта ми е безнадеждна.

– Защо? Любовта не бива да бъде безнадеждна! – каза тя с увлечение и жар, присъщи на нейните осемнайсет години.

– Той беше копеле. Беше от ниско потекло, криеше се от правосъдието, беше без пукната пара и нямаше никакво бъдеще – каза той. Гледаше я внимателно и дебнеше да види каква ще бъде реакцията ѝ.

– И той не те помоли да го последваш?

– Не. Беше му останала поне малко чест. Не ме помоли. А и аз не му го предложих.

– Тогава не си го обичала истински – каза тя твърдо.

– Ти не знаеш нищо по въпроса – каза той с приглушен глас.

Тя взе огромните му длани в своите и здраво ги стисна, а изражението на лицето ѝ беше гневно.

– Вие не сте се обичали истински – каза тя отново, – защото, ако се обичахте, щяхте да преодолеете пречките. Любовта може да победи всичко. Аз искрено вярвам в това.

Той погледна надолу към нея, към нежните, решителни устни, към ясните сини очи, към облака златноруса коса.

– И аз бих искала да вярвам в същото – каза той. – Бих искала да можеш да ме убедиш в това.

Но той беше по-възрастен и по-мъдър. И знаеше, че за тях нямаше да има хепиенд.

Глава 10

В Сатърс Хед беше спокойно и тихо, когато Джулиет се измъкна от къщата. Беше малко преди зазоряване, най-студената част от денонощието, и наоколо нямаше жива душа. Птичките весело чуруликаха, след като през цялата нощ бяха мълчали. Приливът прииждаше. Джулиет чуваше как вълните се разбиват в пясъка. Утринната мъгла се вплете в косите ѝ и ги превърна в рошави вълни.

Тя бягаше. Вчера беше подложена на мъчение, макар да не разбираше защо. Знаеше само, че самотата ѝ ще трае дълго. Колкото по-скоро избягаше, в толкова по-голяма безопасност щеше да бъде.

Фелън Ромни не я потърси, след като тя избяга от него. Името на Марк-Дейвид Лемур се оказа достатъчно, за да я накара да загуби и ума, и дума. Той не си бе направил труда да я последва, защото очевидно мислеше, че я е уплашил.

Точно обратното. От самото начало ѝ беше ясно, че ще трябва да избяга. обстоятелството, че той беше узнал истината за нея, само правеше бягството още по-наложително. Доколкото можеше да съди, той щеше да я върне на съпруга и да прибере в джоба си обявената за награда тлъста сума.

Според нея той вече беше получил наградата си. Сигурно украсените с диаманти обеци го бяха отвели до нейния съпруг. И, без съмнение, сега пък Ромни щеше да доведе съпруга ѝ при нея.

По-скоро би умряла. По-скоро би се хвърлила в морето, отколкото да се върне при този мъж. И би го направила наистина, ако няма никакъв друг избор.

Всички в Сатърс Хед все още спяха. Валериън се беше върнал доста късно през нощта, а изражението на обикновено засмяното му лице беше мрачно. Той беше взел в стаята си бутилка вино и, според Дулси, не беше се появявал повече из къщата.

Фелън беше вечерял сам, Ханигън беше единственият свидетел на вечерята му. Джулиет се беше нахранила в кухнята, доволна да бъде в компанията на Дулси и да слуша неспирното ѝ бърборене. А през цялото време мозъкът ѝ трескаво мислеше. Беше обзета от тревога. Когато вечерта напредна, а Ромни не я беше потърсил, нито пък беше изпратил да я повикат, тя си каза, че би трябвало да изпитва облекчение. Но вместо това, паниката ѝ се беше увеличила и беше станала непоносима.

Нямаше намерение да си ляга да спи. Не се осмеляваше да заспи, защото знаеше, че решетките на прозореца и заключената врата не могат да попречат на Ромни да влезе. Дори не направи опит. Нощта беше топла и тя се задушаваше в стаята. Искаше ѝ се да диша свежия, изпълнен с мирис на море, въздух. Лежеше на леглото в тъмнината и чакаше сънят да дойде, но той не идваше. После започна да очаква утринната дрезгавина, за да стане и да избяга. Страхуваше се, че някой може да ѝ попречи, очакваше го. И не знаеше какво иска да дойде по-напред – сънят или светлината.

Сънят дойде първи и въпреки опасенията ѝ, победи умореното ѝ тяло. А след това дойдоха сънищата.

Стаята беше осветена от свещи и населена със сенки. Лемур обикновено идваше при нея в мрака, защото искаше да скрие перверзните си желания, но тази нощ беше по-различно. Тя лежеше в леглото и го гледаше. Знаеше, че няма къде да избяга. Когато се опита да му се изплъзне, той я нарани дори по-лошо. Тя знаеше, че е най-добре да лежи неподвижно и да се подчинява.

Гледаше го как прекосява стаята. Той настояваше да държи очите си отворени, за да вижда омразата в тях.

Беше красив мъж. Беше в разцвета на силите си и нямаше нито грам мазнина около талията си. В кафявата му коса нямаше нито един бял косъм, поведението му беше мило и безупречно. Но той беше чудовище. Тя знаеше какво ще я кара да прави. При тази мисъл се задуши и омразата в погледа ѝ стана още по-силна. Тя също така знаеше, че, за съжаление, нейната омраза го възбужда.

– Обърни се – каза той тихо и нежно.

Нямаше избор. Той отново щеше да се опита да я обладае и отново щеше да се провали. И след това щеше да я нарани. Беше се случвало толкова много пъти, че тя вече беше престанала да ги брои.

Лежеше по корем на леглото и здраво стискаше юмруци. Беше заровила лице във възглавницата, за да задушаваше виковете и риданията си, и чакаше докосването на малките му, но жестоки длани.

Първото леко, като погалване с перце, докосване беше истинска ласка, беше откровение. Пръстите се спуснаха нежно по дължината на гръбнака ѝ, следвайки извивките на тялото ѝ през тънката памучна нощница. Тя се стегна в очакване на атаката, в очакване той да разкъса дрехите ѝ, да се покачи върху нея и да се опита да влезе в тялото ѝ, което винаги му отказваше достъпа до него.

Но нищо не се случи. Ръцете му продължаваха да я гаят бавно,

търпеливо, нежно. Качиха се нагоре по гръбнака ѝ и повдигнаха главата ѝ.

А после устните му докоснаха тила ѝ и трепет премина през тялото ѝ. Никога преди не я беше целувал. Докосването на хладните му влажни устни до тила ѝ беше още едно откровение, но тя не искаше да признае това. Мразеше го. Не искаше да се научи да харесва нещата, които той правеше с нея. Не искаше болката да бъде съпътствана от удоволствие.

Но нямаше нито избор, нито възможност да промени нещата. Тази вечер нямаше да има болка, нямаше да има унижение. Дори така, както лежеше на леглото с глава, заровена във възглавницата, тя не можеше да се бори с усещанията, които неговите сръчни и опитни пръсти предизвикваха по тялото ѝ. Те се промъкнаха под нощницата ѝ и докоснаха кожата ѝ. Като че ли и ръцете му бяха различни, бяха по-големи, по-силни и по-загрубели. Тя пак се стегна в очакване той да се качи отгоре ѝ и да я нарани, но той не го направи. Продължаваше да я гали, да я милва. И да я възбужда.

А после ръцете му станаха по-настойчиви. Обгърнаха раменете ѝ и я накараха да се обърне. Тя продължаваше да държи очите си затворени, за да не вижда триумфа, изписан на тясното му, бледо лице.

Той докосна клепачите ѝ с устни и тя изпита неземно блаженство. Той целуна и двете ѝ очи, а клепачите ѝ запърхаха безпомощни. Той целуна слепоочията ѝ, скулите, ушите ѝ. А после, за първи път, я целуна по устните.

Отначало целувката беше лека, той просто докосна с устните си нейните, които бяха здраво стиснати. Ласката беше толкова нежна, че я накара да се отпусне. След това дойде и първото докосване с език, на което тя трябваше да устои, знаеше го и беше твърдо решена да успее. Но не успя.

Езикът и устните му бяха нежни, но настоятелни. Тя отвори своята уста и му позволи да я целуне, позволи на езика му да докосне нейния. Отметна косите от лицето ѝ и нежно я помилва, за да я успокои.

Никога преди не я беше целувал, а се оказа, че тя познава вкуса на устата му. В слабо осветената от свещта стая тя отвори очите си и видя, че мъжът, който лежи над нея, има тъмна коса и сребристосиви очи. И присмехулна усмивка.

– Ти знаеше, че съм аз – прошепна той.

И тя не можеше да го отрече. Не можеше да отрече и факта, че тялото ѝ охотно отговаряше на ласките му. Вдигна ръцете си и ги плъзна по гърба му. После обгърна врата му и го придържа към себе си. Искаше

да чувства тялото му върху своето. Така и стана – неговото тяло покри нейното толкова плътно, колкото тялото на Марк-Дейвид Лемуур никога не би могло.

Той лежеше като в люлка между бедрата ѝ, върху вдигнатата и измачкана нощница. Тя се намести под него, неспокойна, копнееща по нещо. И когато той я докосна, тя извика леко, докато бавно я завладяваха горещина и някакви непознати тръпки.

Нейният вик я събуди. Беше изненадана, почти изпаднала в шок. Беше сама в мрака, лежеше на леглото, а кожата ѝ беше покрита с пот. До прозореца нямаше никой, вратата все още беше заключена. Било е сън. Сладен, предателски сън.

Тя бързо се облече, а ръцете ѝ трепереха. Дори сънищата ѝ я бяха предали. Трябваше да избяга по-бързо и по-далече.

Нямаше за какво да съжالياва, казваше си тя, докато слизаше по пътеката надолу към морето. Новите ѝ дрехи бяха завити в лекото одеяло. Съжالياваше, че не успя да се сбогува с Дулси и Ханигън. Дулси беше като всички жени, които се отнасяха майчински с нея. Искаше да я нахрани добре и да я закриля и Джулиет ѝ беше благодарна. А в Ханигън имаше нещо, което я караше да му вярва и да му се доверява. Тя разбираше неговата главна грижа – братята Ромни и опазването на техните тайни. Но нещо ѝ подсказваше, че той би се погрижил и за нея, а тя така копнееше за ръце, в които да остави грижите си.

Не беше успяла да се види и с Валериън. Той я караше да се смее, беше за нея онзи брат, който винаги ѝ е липсвал, а и сестра, помисли си тя с горчива усмивка. Тя никога нямаше да узнае какво го е накарало да предприеме този маскарад, доста по-труден за изпълнение от нейния. Можеше обаче да му пожелае успех, по-голям от нейния.

Фелън нямаше да ѝ липсва. Нито за миг. Едва ли щеше да съжالياва за това, че неговите сребристосиви очи няма повече да шарят по тялото ѝ, да я наблюдават, да я преценяват, да проникват под външността и защитата ѝ и да виждат това, което тя иска да скрие от всички. Нямаше да съжالياва и за допира на ръцете му. Нито пък за допира на устните му.

Това, че беше сънувала онзи сън, беше жестока подигравка на съдбата. А може би не чак толкова жестока?! Може би, някъде далеч, далеч в бъдещето съществуваше мъж, чието докосване нямаше да ѝ е неприятно. Мъж, който щеше да ѝ даде деца и нежност, колкото и невъзможно да ѝ се струваше това сега.

Тя имаше намерение да върви покрай брега, докато се отдалечи достатъчно от Хемптън Реджис. Беше се отправила на запад към

Плимут. Щеше да се смеси с тълпата в големия град, да изчезне в нея и да се крие, докато реши как ще бъде най-добре да избяга. Вече нямаше обеци, които да ѝ осигурят някаква безопасност. Не се беше осмелила да претърси къщата, за да види дали няма да намери нещо ценно. Фелън Ромни я познаваше прекалено добре. Той не би оставил бижута на място, където тя би могла да ги намери. Той не би ѝ помогнал да избяга.

От морето се издигаше гъста мъгла. Тя се спря за миг, за да събуе обувките си и да върви точно по границата на вълните. Ужасена разбра, че не е сама на брега.

Застина на място и се опита да види нещо през гъстата мъгла. На една скала, която скоро щеше да бъде покрита от прилива, видя куп древи. А после видя човека, къпещ се в морето.

Нито за миг не се усъмни кой може да е. Само един мъж в Сатърс Хед обичаше морето, само той би станал още призори, за да поплува. Фелън Ромни.

Трябваше да се обърне и бързо да се изкачи там, откъдето беше дошла. Трябваше да избяга, защото той несъмнено щеше да я забележи. Само те двамата бяха на безлюдния бряг. Трябваше да избяга веднага, по-бързо, по-далече от Сатърс Хед и изкушенията, които дори не беше започнала да разбира. Но вместо това – стоеше там – неподвижна и втръчена в него.

Той беше невероятно гъвкав и грациозен. Гмуркаше се в бялата пяна на вълните като делфин, гладък, лъскав и силен. Чувстваше се в морето като у дома си. Джулиет си спомни приказките, които ѝ беше разказвала нейната стара бавачка. Приказки за неземни същества, които живеели през деня на сушата, а нощем – в морето. Русалки и морски богове, красиви и нежни. В тази мъглива утрин би могла да повярва, че тези приказки са истина.

А после разбра, обзета от ужас, че той излиза от морето. Зададе се от пяната и тръгна право срещу нея, но като че ли не я виждаше, нито пък усещаше присъствието ѝ. А тя беше като вкаменена. Не можеше да се помръдне. Гледаше го с почуда и удивление.

Той не носеше никакви дрехи, беше чисто гол. Беше съвсем различен от нейния съпруг и съвсем различен от децата, които беше виждала да играят голи на морския бряг. Беше красив, нямаше друга дума, която да го описва по-добре. А тя никога не беше и предполагала, че мъжкото тяло може да ѝ се струва красиво. Гледаше го втръчено, шокирана и смутена. А после разбра, че няма да има време да избяга. Можеше единствено да се скрие.

Наблизо имаше струпване на скали и дръвчета. Тя се скри там, сви се на топка и съдържа дъха си. Помоли се на немилостивия Бог да я запази, да направи така, че той да не я види.

Тя чакаше. Шумът на вълните заглушаваше всички други шумове. Тя се надяваше, че той е тръгнал към къщата и че ще има време да избяга. Когато напрежението стана непоносимо, тя се изпъна и вдигна главата си. Очите ѝ веднага срещнаха сребристосивия поглед на Фелън Ромни.

Беше обул панталоните си, което беше утеха, макар и малка, за нея. Гърдите му обаче бяха голи и по тях все още проблясваха капчици морска вода, тъмната му коса блестеше на слънцето. Той клекна до нея. Тази поза трябваше да го направи по-малко заплашителен, но вместо това тя се почувства по-уязвима от всякога.

– Нима искаш да избягаш, хубава Джулиет? – запита той с измамно нежен глас.

Но тя не се излъга. Не беше готова и да излъже, защото прекрасно знаеше, че лъжата няма да ѝ помогне. Ако се опиташе да избяга, той щеше да я хване. Можеше само да се опита да се споразумее с него.

– Това ми изглеждаше най-разумно – каза тя. – Ти знаеш прекалено много за мен. Предполагам, че вече си информирал Лемур...

– И защо предполагаш така?

– Ти открадна обещите ми. Проследи откъде съм избягала. Сигурно знаеш, че е обявена награда за онзи, който знае нещо за мен.

Той повдигна рамене, а движението му привлече вниманието ѝ към ширината им. Те наистина бяха много красиви, широки, мускулести рамене. Не бяха прекалено, грозно развити. Тя се запита каква ли е кожата му. Мека, като на Марк-Дейвид? Или твърда?

– Има много неща, които са по-важни от парите – каза той.

– Аз няма да ти ги дам.

– Не се ласкай с подобни мисли, моето момиче. Аз не изгарям от необузdana страст по тебе.

Тя се изчерви.

– Добре – каза му. – Ти не искаш тялото ми, не искаш и парите, които би спечелил, ако ме предадеш на Лемур. Какво, тогава, искаш от мен?

Той седна на петите си, обмисляйки въпроса ѝ. Тя се опита да съредоточи вниманието си върху лицето му, но очите му бяха твърде смущаващи. Бяха дори много по-смущаващи от тялото му. Опита се да не вдига поглед от пясъка, но не успя. Постоянно нещо отвличаше

вниманието ѝ.

Коремът му беше плосък и мускулест. Тялото му беше окосмено, беше го забелязала и преди. Космите по гърдите му бяха тъмни и къдрави. Окосмена пътека се спускаше чак до корема му. „Сигурно са твърди“ – помисли си тя. На гърдите му се белееше стар белег, който ясно изпъкваше на почернялата му от слънцето кожа. Раната имаше нащърбени краища, което подсказваше, че най-вероятно е била причинена от нож. Тя отмести погледа си.

– Какво искам от тебе? – зачуди се той. – Не съм сигурен. Развлечение, може би. Твоите тайни. Дори лошия ти нрав.

– Мислех, че вече знаеш тайните ми – каза тя.

– Колко си наивна! Не прави прибързани заключения. Знам, че Марк-Дейвид Лемур те търси. Знам, че си негова съпруга. Всичко друго е загадка за мен. А напоследък доста се отегчавам.

– Мислех, че загадките около самия теб ще ти бъдат достатъчни.

– Малкото котенце вече има нокти, така ли? Чуждите тайни са загадка само ако не можеш да намериш отговорите. Докато при тебе това не беше толкова трудно. Всичко, което трябва да направя, е да те докосна и ти ще изпаднеш в паника. Ще ми кажеш всичко, което поискам.

Той протегна ръка и я погали по косата, а после я отмести от лице-то ѝ. Допирът му я изненада и тя се отдръпна.

– Ти каза, че не искаш тялото ми – напомни тя, като се бореше с паниката.

Студената му усмивка не ѝ помогна да възстанови самообладание-то си.

– Никога не съм казвал това. Казах само, че не съм обременен от необуздана страст по теб. Аз съм мъж, който притежава завидно самообладание. Нещо, което щеше да забележиш, ако познаваше малко повече живота.

– Аз съм събрала достатъчно опит – остро му отговори тя. На лицето му не се появи нито съчувствие, нито симпатия.

– Предполагам, че си мислиш така. Бракът с мъж като Лемур едва ли е бил приятно преживяване.

– Защо казваш това?

– Защо иначе би избягала от него? – контрира я той.

– Той може да ме е измамил. Може да е имал любовница. Може да ме е пренебрегвал – предложи му тя няколко възможни отговора.

– В такъв случай ти нямаше да избягаш и да се криеш от него. Ня-маше да се ужасяваш всеки път, когато те докосне мъж. Ти самата щеше

да си намериш любовник, за да си отмъстиш.

– Нима така постъпват хората от английското висше общество? – попита го тя.

– Това би опростило нещата.

– Не ми харесва тук – каза тя.

Тонът ѝ беше категоричен. Не можеше повече да си държи езика зад зъбите. Наистина ѝ се струваше, че няма смисъл да се опитва да скрие от него. Фелън Ромни винаги се досещаше кога го лъжат.

– Не ми харесва тази страна, където хората лъжат и мамят.

– Това е твоята страна!

– Не, вече не – каза тя твърдо. – Не съм сигурна на коя страна принадлежа, но не и на тази.

Той дълго и замислено я гледа. Прииска ѝ се да притежава поне малко от неговата способност да чете мисли.

– Мисля, че ще намериш отговорите на въпросите, които си задаваш – каза той, – но само ако престанеш да бягаш.

Тя не се помръдна. Желанието ѝ за бягство беше по-силно от всякога, но желанието ѝ да остане беше по-силно и от него. Каза си, че бяга заради страха от Марк-Дейвид Лемур и нежеланието да го види отново. Каза си, че иска да се върне в Египет, в екзотичната земя, където се чувстваше у дома си.

Но всъщност, най-много ѝ се искаше да избяга от този мъж, който беше коленичил твърде близо до нея. Мъжът, който я наблюдаваше с такъв интерес.

– Остави ме да си отида – каза тя изведнъж, без да крие молбата в гласа си. – Върни ми обещаните и ме остави да си отида. Никога вече няма да ме видиш, обещавам. Ако остана тук, Марк-Дейвид Лемур ще ме открие рано или късно, а на теб това няма да ти хареса. Той може да бъде много неприятен, когато е ядосан.

– И аз мога.

– Моля те – отново повтори желанието си.

– Така ще е може би най-разумно – замислено каза той. – И без това нашето собствено положение е неясно и сложно. Постъпих неразумно, като те доведох тук, като те спасих от Пинуърт, но както ти казах, бя много отегчен. Ако въобще имах разум, щях да постъпя точно така, както предлагаш ти. Дори щях да ти дам малко пари, за да напуснеш този остров, който и без това силно мразиш.

Тя почувства предателска, измамна надежда да се промъква в сърцето ѝ.

– Ще го направиш ли? – с дрезгав глас запита тя.

Той протегна ръце и взе лицето ѝ в дланите си. Прокара дългите си пръсти през косите ѝ. Очите му блестяха.

– Бих могъл – прошепна той. – Убеди ме.

Устните му бяха студени и влажни, имаха соления вкус на морето. Тя не можеше да се отдръпне, дланите му все още държаха лицето ѝ. Не можеше, а и не искаше да се съпротивлява. Коленичи на пясъка, ръцете ѝ бяха свити в юмруци и положени в скута ѝ. Позволи му да я целуне. Каза си, че би понесла всичко, само и само той да я остави да си отиде.

Грешеше. Можеше да устои на груба сила, можеше да устои и на нахалство. Но не можеше да устои на нежността на неговите устни, на настойчивостта, с която те успяха да разтворят нейните. Не можеше да устои на нахлуването на езика му в устата ѝ.

Марк-Дейвид Лемур не беше я целувал по този начин. Марк-Дейвид Лемур въобще не я беше целувал, с изключение на обществени места и светски събирания, когато целувката по бузата беше задължителна. И сега, изведнъж, тя изпита страстно желание да бъде целувана. Прииска ѝ се дори да отвърне на целувката на Фелън.

Езикът ѝ срамежливо докосна неговия. Той нададе гърлено стенание и покри тялото ѝ със своето. Кожата му беше хладна, също като утринния въздух. Беше все още влажна от водата, а космите, които покриваха гърдите му, бяха меки и податливи на милувката на дългите пръсти на Джулиет. Тя си каза, че трябва да го отблъсне. Но не можеше дори сама себе си да убеди, че наистина иска това.

Той раздвижи главата си. Тя помисли, че ще се отдръпне, че ще прекъсне целувката. Но той само я наклони под ъгъл и пак я целуна. Езикът му нежно и ритмично проникваше в устата ѝ, устните му бяха плътно прилепени до нейните, а хладната му кожа се сгорещи под милувките на нейните пръсти. Тя чу тихо стенание. То изразяваше страх и подсказваше началото на отстъплението. С ужас установи, че стенанието излиза от нейните уста.

Изпадна в паника и се вцепени. Отскубна се от прегръдката му, преди той да успее да я затегне. Покатери се на скалата и го загледа оттам. Дишаше тежко. Той беше откраднал сърцето ѝ, разума ѝ и дори дъха ѝ. Тя се сви и затрепери.

Той не се спусна след нея. Просто коленичи там, на пясъка. Той самият дишаше тежко. Гърдите му се вдигаха и спускаха бързо. Тя не искаше да гледа към тях, затова насочи погледа си по-надолу, към втвърдената плът под опънатите черни панталони. Паниката ѝ още повече

нарасна.

– Промени ли решението си, прекрасна Джулиет? – прошепна той. Дори не се опита да прикрие напрежението в гласа си. – Мислех, че искаш да се пазариш за освобождението си.

Тя срещна изпълнения му с ирония поглед.

– Какво искаш да кажеш?

Усмивката му беше присмехулна, неприятна.

– Че можеш просто да съблечеш момчешките си дрехи и да заслужиш свободата си, а и двацет шилинга отгоре. Все пак, същото нещо си давала на Лемур поне дузина пъти.

Тя му зашлеви шамар. Силен шамар. Ръката ѝ му нанесе удар, който изненада и двамата със своята сила и неочакваност. Тя втренчи поглед в него, пребледняла от страх. Очакваше силния удар, с който той вероятно щеше да ѝ отвърне. Но той не я удари.

– Възможно е – каза той – да съм си го заслужил. Предлагам ти обаче да не повтаряш това действие. Понякога се поддавам на настроението си.

Джулиет не можеше да се помръдне. Никога преди, през целия си живот, не беше удряла друго човешко същество. Никога не беше изпитвала такъв гняв. Беше видяла достатъчно от света и от неговите жестокости и не искаше да пренася своите чувства върху другите. Но никой не беше предизвиквал толкова силен гняв у нея, както този мъж с непредпазливите си думи. Ръката още я болеше от удара, който му беше нанесла.

– Сега ще се върнем в къщата – каза той.

Изправи се на крака и се извиси в цял ръст над нея. Тя погледна нагоре към него.

– Ти никога няма да ме пуснеш, нали? – попита го тя.

– Не – каза той. – Поне засега няма да те пусна. Просто исках да видя колко ще дадеш, за да откупиш свободата си.

– А щеше ли да ми я дадеш?

– Мога да се досетя за много неща, които бих могъл да ти дам – каза той. – Но свободата ти не е сред тях. Стани, Джулиет. Освен ако не искаш да те нося. Не мисля, че идеята ти харесва. Аз съм доста силен, но дори такъв лек товар като тебе може да ме изтощи, а ако се спрем, за да си починем...

Джулиет скочи на крака.

– Ти си по-лош и от Лемур – изстреля тя.

Той не се трогна от обидата.

– Нима? Тъй като още не си ми разказала до какви дълбочини стига неговото коварство, не знам дали трябва да се чувствам обиден, или не. Хайде, ела – каза той и тръгна по виещата се пътека, която водеше към къщата.

Тя се загледа в гърба му, в грацията и силата, които се излъчваха от него. От цялата си душа пожела да има сега в ръката си остър нож, който да забие в мургавата му, силна плът. Запита се дали има някакъв шанс да го надбяга.

Не беше вероятно да успее. Тя беше малко по-млада от него, но неговите крака бяха по-дълги, а и той беше босоног, докато тя беше обува в неудобните, прекалено големи за нея обувки. Той щеше да я хване, да я блъсне върху пясъка и може би щеше да се сбъдне кошмарът, който беше сънувала. Ако въобще можеше да се нарече кошмар. Сънят можеше да носи и друго име. За последен път тя се опита да призове в него здравия му разум.

– Много по-удачно би било да ме оставиш да отида далеч оттук. Лемур все някога ще ме открие, а той е опасен, когато е ядосан.

Той се обърна и я погледна.

– Никога не съм се славел с благоразумие. Аз държа на своето. Докато си тук, аз няма да му позволя да те нарани.

– Аз не ти принадлежа – гневно рече тя.

– Не, не още. Но може да станеш моя.

– И ако откажа? Ще ме върнеш ли на него?...

– Марк-Дейвид Лемур няма никога вече да те докосне! – Той беше категоричен. – Имаш моята дума.

– И какво те кара да мислиш, че вярвам на думата ти?

Той повдигна рамене. И тази обида не успя да го засегне.

– Твоите инстинкти, прекрасна Джулиет. Мисля, че инстинктите ти са съвършено развити. Мисля, че ако трябва да избираш между мен и съпруга си, ти ще избереш мъжа, който поне не е отявлан негодник. Права си за едно. Рано или късно, той ще се появи тук. Ако не тук, то на друго място, където ще се опиташ да се скриеш. Много по-добре ще бъде за теб да останеш под закрилата ни – моята и на Валериън. – Той повдигна ръка, за да спре възраженията ѝ и продължи: – И не ми казвай, че можеш и сама да се грижиш за себе си. Видях те как се справяш. Не е достатъчно добре. Можеш само да бягаш, а накрая той ще те хване.

Тя го погледна. Той беше прав, усещаше го, знаеше го. Нищо не можеше да бъде по-лошо от нещата, които Лемур ѝ беше сторил, и от онези, другите, които се беше опитал да ѝ стори. Може би щеше да

оцелее, дори и да изпиташе същото с Фелън Ромни. Той едва ли щеше да бъде по-брутален. Неговите целувки поне раздвижваха кръвта ѝ, тя ги намираще за прекрасни.

Кое то може би беше още по-лошо. Чувствата ѝ към Лемур бяха прости и ясни. Тя го презираше и желаше неговата смърт.

А чувствата ѝ към Ромни не бяха така прости. Преплиташа се страх и копнеж. А той беше способен да нарани не само тялото ѝ. Можеше да нарани и душата ѝ. Можеше да разруши и двете.

– Нима ми предлагаш някакъв избор? – запита тя с високо изправена глава.

– Не. Давам ти възможност да проявиш гордостта си и да се преструваш, че решението е твое. Но всъщност решението ни най-малко не е твое.

Тя се усмихна горчиво.

– Ти поне си честен – каза тя.

– В някои отношения.

– Ще дойда с теб – каза тя – при едно условие.

– И то е?

– Да не ме докосваш отново. Да не ме целуваш, да не слагаш ръцете си върху мен. Съгласен ли си?

Той прекоси ивицата пясък, която ги разделяше, хвана я за раменете, притегли я към себе си и я целуна. Целувката му беше завладяваща, притежаваше разрушителна сексуална сила. Целува я дотогава, докато тя започна да му отговаря. А после я пусна.

– Съгласен съм – каза той.

И се заизкачва по пътеката, този път – без да си направи труда да види дали тя го следва. Тя изтри устните си с ръка. Опита се да изтрие и вкуса на устните му. Погледна още един път към безкрайната ивица пясък, която я делеше от Плимут и която водеше към свободата. А после тръгна след Фелън.

Глава 11

Вчерашният ден като че ли беше подготовка за преизподнята. Валериън беше изпълнен с мъчения от най-различен вид, сякаш всичките заслужени от него. Фелън го беше предупредил. Ханигън също му беше говорил. Ако ги беше послушал, самият той щеше да види бедата. И щеше да стои настрана от мис Софи де Куинси. Но пък никога нямаше да се влюби в нея. А тя беше такова слънчево и интересно младо момиче.

Бяха се изкачили по покрития със скали склон и бяха стигнали граищата на имението на семейство Де Куинси. Валериън се чудеше как да смени опасната тема, която беше подхванал. Софи бодро крачеше до него, лека и грациозна, малката ѝ ръка почиваше в огромната му длан.

– И така, кажи ми, скъпа Валери – каза тя.

Бяха стигнали до малкия белведер, който се намираше в градината на майка ѝ, и продължиха започнатия разговор. Той ѝ позволи да го дръпне вътре. В далечината се виждаше самата мисис Де Куинси, която ги гледаше с одобрение. Смелата и екстравагантна мисис Рамзи беше малко леконравна и поради това не беше съвсем подходяща компания за сладко и младо момиче като Софи, но поне беше безвредна. Все пак, тя не беше опасна като някой развратен млад мъж.

Валериън се отпусна на тапицирания диван и протегна напред дългите си крака, като забрави, че така излага на показ прекалено големите си ходила. Софи, която винаги беше тактична, просто седна дяволски близо до него. Направо се сгуши в него и го хвана под ръка.

– Да ти кажа какво?

Ръката му опираше в нежните ѝ гърди, а малкият белведер беше изпълнен с аромата на парфюма на Софи.

– Да ми разкажеш за онова. За мъжете и жените: какво правят заедно и защо то си заслужава шума, който се вдига около него.

– Мислех, че майка ти ти е обяснила всичко.

Софи сбърчи нос.

– Да, но с ужасно научни думи. Звучеше ми така, като че ли тази работа е лишена от достойнство, а и всичко ми се видя много объркано.

Той погледна надолу към нея, като заглуши стона, който напираше да излезе от гърлото му.

– Но то наистина е така – каза той. – Ако мъжът, който прави любов с тебе, мисли за достойнството си, то значи, че не мисли за теб. А

това няма да е добре за нито един от двамата ви и няма да ви донесе удоволствие.

– Удоволствие? – Тя, изглежда, беше шокирана от подобно представяне на нещата. – Но нали не се предполага, че това нещо носи удоволствие.

– Разбира се, че носи. Как мислиш, защо на света се раждат толкова много бебета? Не защото хората ги искат всичките, Господ да ги благослови. Повечето от тези бебета са последица, която не може да се избегне. Хората не могат да се наситят един на друг, не могат да се откъснат един от друг, а после е много късно.

– Но щом хората не искат бебетата, защо тогава правят любов?

– Мила – бавно каза той, – бебетата не идват при всеки любовен акт. Има начини, които предпазват жените от забременяване.

Тя беше шокирана. Очите ѝ се отвориха широко.

– Какви? – направо го попита тя.

Валериън изруга наум и с голямо усилие успя да не изрече ругатнята и на глас.

– Мъжете правят определени неща – опита се той да се изплъзне.

– И ти няма да ми кажеш? – настоя тя. – Не мислех, че си толкова малодушна. Може би ще трябва да се омъжа за капитан Мелбърн и да го помоля той да ми каже.

– Ако си мислиш, че такова надуто и педантично конте като него ще ти обясни нещо, очаква те голямо разочарование. Предполагам, че всичките му знания за правенето на любов се изчерпват с наблюденията му върху неговите кучета.

– Тогава ти ми кажи – каза тя.

Пусна ръката му и се отдръпна от него, а той прие това с облекчение. Облекчението му обаче беше краткотрайно. Тя се изтегна на тапицирания диван и сложи главата си в скута му. Опасно близо до онази част от анатомията му, която Софи щеше да разпознае със затруднение.

„Проклятие“ – нещастно си помисли той.

– Започни ти – каза той, като потисна импулса си да я погали по златнорусата коса.

Тя стисна устни и прие сериозно изражение. Обмисляше неговото предложение.

– Добре – каза тя. – Знам, че мъжът се покатерва върху жената и пъха члена си в нея. А тя лежи, докато всичко свърши, а после е... влажна и трябва да се изкъпе. Трябва да използва и тампони. Знам, че първия път ще има болка и кръв, макар че количеството няма да бъде като това

на месечния цикъл. Така ли беше и с теб?

Валериън си спомни за пълничката, сладна дъщеря на мандраджията, за миризмата на тяхната плевня и за върховното удоволствие, което изпита още първия път. Тя беше много по-опитна от него. Чувствата, които изпитваше към нея, бяха доста близо до любовта, макар че сега тя беше щастливо омъжена и имаше три малки деца, а съпругът ѝ беше дяволски ревнив и много силен.

– Не съвсем – каза той.

– Майка ми каза, че жените не обичали много секса, въпреки че понякога много харесвали милувките, които идвали след него. И ти предпочиташ тях?

Тя премести главата си, за да го погледне. Лицето ѝ се потърка нежно в полата му и той почувства, че цялото тяло го боли. Преглътна с мъка.

– Милувките наистина са приятни – позволи си да каже той. – И тези, които предхождат акта, и онези, които идват след него. Но в секса има много повече от това.

– Нима?

Тогава той се предаде. Май нямаше да може да я убеди да изоставят темата, а се чувстваше толкова нещастен вече, че едва ли положението можеше да стане по-лошо.

– Да, има – каза той, като остави гласа си да прозвучи гърлено и съблазнително.

Взе в дланта си кичур от нейните златни коси и започна да си играе с него. Тя нямаше да разпознае скритата ласка, която се криеше в това движение.

– Първо, много по-добре е, ако жената не лежи неподвижно. Ако обвие ръцете си около врата на мъжа, а краката си – около талията му...

– Краката си? – повтори Софи, ужасно шокирана.

– И тя се движи – каза той, като прокара длан по кичура коси.

Той обикновено носеше ръкавици, за да скрива мъжката форма на дланите си, но сега ги беше смъкнал и ги развяваше насам-натам. Софи преглътна.

– Движи се? Как?

– В съответствие с неговите движения.

– И той ли се движи? – Тя беше още по-ужасена, ако това въобще беше възможно. – Мислех, че той просто лежи отгоре ѝ, докато семето влезе в утробата ѝ. Като кокошка, която снася яйца.

Валериън се усмихна и подпря главата си на стената.

– Не е точно така. Изискват се... определен брой движения, които носят удоволствие и на двамата. Той влиза в нея. А после се движи навън-навътре.

– Наистина ли?

Очите ѝ бяха широко отворени.

– Наистина. Не си ли виждала как се съвкупляват животните?

– Само веднъж, много отдавна. Но те го правеха различно. Едно зад друго и бяха...

Лицето ѝ придоби възможно най-привлекателния нюанс на розовото.

– Това е само различна поза, която хората също използват – каза той и пусна кичура коса. – Но движенията по принцип са същите.

– И на жените това им харесва? – попита тя.

– Да, ако мъжът е сръчен и знае как да им достави удоволствие. Ако иска да достави удоволствие и на нея, както и на себе си. Прекалено много мъже обаче се грижат само за своето собствено освобождаване.

– Освобождаване?

Мисълта беше убийствено сладка.

– Освобождаване – каза той. – Едновременно физическо и духовно. Кулминацията на любовната игра. Двойката продължава движенията, напред-назад, навън-навътре, и напрежението се натрупва и натрупва, докато избухне в оргазъм. Французите го наричат *la petite morte*.

– Малката смърт – каза Софи. – Не звучи приятно.

Той се усмихна.

– Да, но е. Това май е най-върховното преживяване на света. И за двамата.

– Трудно ми е да го повярвам – каза тя с глас, изпълнен със съмнение. – Откъде тогава идва влагата? Мама казва, че първия път само кървиш.

Ако сладката Софи преместеше главата си само на сантиметър, щеше да почерпи знания от първа ръка.

– Когато мъжът стигне до оргазъм, той изпразва в жената своето семе. То е част от влагата.

– А останалата част?

– Идва от нея. Когато жената изпитва удоволствие, тя става гореща и влажна...

Той се насили да спре и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

– Очарователно – възкликна Софи. – Но доста объркано.

– Без съмнение – съгласи се Валериън. – Когато жената стигне до оргазъм...

– Какво? – изпищя тя и премести главата си опасно близо до онази част от неговата анатомия, която уж не съществуваше.

Той стисна зъби.

– Жената също стига до оргазъм. Но само ако мъжът е достатъчно опитен. Според някои мъже усилието не си заслужава. Но ако мъжът те обича истински, той няма да те остави незадоволена. И за него удоволствието няма да е пълно, ако само той стигне до оргазъм.

– Наистина ли?

Той се замисли дали да ѝ каже истината. Да ѝ каже ли, че повечето мъже въобще няма да се интересуват от нея, че ще вземат прекрасното ѝ младо тяло и ще го използват за своето собствено удоволствие, а после ще я оставят – изцапана, поругана и разочарована. Че ще ѝ дадат само бебета и нищо друго. Той не искаше това да се случва на неговата Софи. Не искаше никой друг, освен него, да я докосва, да ѝ дава бебета или да я води до оргазъм.

– Ще бъде така само за мъжа, който те обича – постави условие той. – Ето защо не трябва да прибързваш да се омъжваш за мъж, който се интересува повече от своите кучета, отколкото от теб. Твоето удоволствие ще бъде последното, което го интересува.

– Значи, ти не мислиш, че капитан Мелбърн ще ме накара да изпитам... – тя се замисли за думата – оргазъм?

„Не мога да издържам повече“ – помисли си Валериън отчаяно и се опита да стои неподвижно.

– Мисля, че е малко вероятно да ти достави удоволствие.

Тя вдигна главата си от скута му и седна. Точно навреме, защото не се знаеше какво може да се случи.

– Тогава със сигурност няма да се омъжа за него – спокойно каза тя. – Но не знам как да обясня това на мама. Истината може и да не ѝ хареса.

Дяволитата ѝ усмивка почти го накара да изстене.

– Доколкото познавам майка ти, тя няма ни най-малка представа за какво говорим.

Той нарочно говореше бавно, за да прикрие напрежението в гласа си. Тя също беше неспокойна. Отново промени позата си. Седна с подвити крака и грациозно извито тяло.

– Знаеш ли какво искам, Вал? – каза тя с очарователна сериозност. – Искам да срещна мъж, който да е точно като теб.

След тези думи те излязоха от белведера. Софи беше загрижена за него, защото той никак не изглеждаше добре. Тя приписа това на проблемите със здравето, което уж беше имал преди. Той прие поканата на мисис Де Куинси за обяд и през цялото време, докато поглъщаше храната, беше измъчван от въпросите на майката относно наклонностите на дъщеря ѝ. Софи допринасяше немалко за неговото неудобство, като риташе под масата. Той се сбогува с тях навреме, преди да са си помислили, че е станал досаден и невъзпитан. При сбогуването беше подложен на ново мъчение – Софи обви врата му с ръце и го целуна по бузата, която, надяваше се той, все още беше гладко обръсната.

– Ти си най-любимото ми същество в целия свят – прошепна тя в ухото му. – Благодаря ти за следобеда.

А той си помисли за мъченията и нещастията, които беше преживял.

– Благодарих ми за какво? – запита я той.

– За твоята откровеност. Аз ценя откровеността повече от всичко.

Думите ѝ бяха като нож, който се заби в сърцето му. Той успя спокойно и невъзмутимо да премине през града, но едва дочака да вземе завоя, който водеше към Сатърс Хед, и се втурна към къщата като обезумял. Опитваше се да потисне гнева и разочарованието, които изпитваше, като бягаше в тръс и надаваше високи стонове. Но не успя.

Когато се прибра, изпи две бутилки вино. Но и те не бяха достатъчни, за да изтрият доверчивото лице на Софи от паметта му. Нито пък за да заличат спомена за усещането, което нежните ѝ ръце бяха предизвикали, докато почиваха на бедрото му. Ако тя разбере, че е говорила по толкова интимни въпроси с мъж, никога нямаше да му прости. Проклятие! А ако откриеше, че е била лъгана през цялото време, нима щеше някога да му прости?

Думите ѝ още звучаха в ушите му. Тя ценеше откровеността повече от всичко, а той непрекъснато я лъжеше. Каквато и надежда да беше хранил за щастлив завършек, тя вече не съществуваше. Можеше спокойно да придружава Фелън в скитанията му по света и да бъде като него – без корен. Без Софи не би се чувствал спокоен и у дома си.

На всичкото отгоре, той се беше оставил да го придума да излязат утре на разходка. Не беше успял да ѝ откаже, както не успя да откаже и на невинните ѝ въпроси. Беше платил цената за всичко това, а утре сигурно щеше да бъде още по-лошо. Щяха да бъдат само двамата в нейната малка открита карета и щяха да пътуват чак до останките от римската крепост. Ще трябва да внимава да не бъде подхваната отново темата за

секса. Защото не беше сигурен дали ще успее да запази самоконтрол.

Останките от римската крепост се намираха в Кинли, на дванайсет мили. Щяха да отсъстват през целия ден, затова готвачката на Софи щеше да им приготви храна като за пикник. Пътуването щеше да бъде едновременно пътуване към рая и пътуване към ада. Той се зарече, че това ще бъде последният път, когато ще бъде в нейната компания без други лица, които да бъдат свидетели на неговото поведение. След утрешния ден той щеше да я държи настрана. Трябваше да приключи с това положение, което приличаше на задънена улица, и да замине за Париж. А това означаваше да признае несъществуваща вина и да прояви малодушие. Не го тревожеше петното, което щеше да украси името му. Първо на първо, това име никога не е било неговото. Поне не законно.

Можеше само да се надява, че ще успее да изпълни замисленото. Колкото по-голямо е разстоянието между тях, толкова по-голяма ще е възможността тя да му прости, ако въобще някога открие истината. Макар и тази възможност сега да му изглеждаше нищожна.

На следващата сутрин нямаше и следа от Фелън, нито от Джулиет. Валериън се беше събудил с ужасно главоболие. За наказание се изкъпа със студена вода и застана в средата на стаята, обут само в долни гащи. Беше започнал да се бръсне, когато Джулиет влезе и го загледа критично.

– Не знаех, че джентълмените се бръснат сами – каза тя.

Той наистина харесваше Джулиет, харесваше дори нейните хапливи забележки и високомерието, което като че ли й беше вродено. Защо не можеше да се влюби в момиче като нея?

Защото неговият изненадващо ревнив брат щеше да го убие. Той я погледна и й се усмихна.

– Но аз не съм джентълмен – каза той, като внимаваше да се обръсне съвсем гладко.

Тя се засмя.

– Вярно. Не съм сигурна като какъв изглеждаш. Може би като някое митично същество, може би като кентавър.

– Уверявам те, че съм истински мъж.

– Ще запомня – каза тя.

Дяволитата й усмивка не се съчетаваше много добре с обръкването, което лицето й излъчваше. „Нищо чудно, че Фелън е лудо влюбен в нея“ – помисли си Валериън.

– Какво прави тази сутрин? – запита я той, като започна да бръсне другата си буза.

Тя не му отговори. Той я погледна и видя, че цветът на лицето ѝ се е променил. Сега кожата ѝ беше обагрена от червенина. Така, значи Фелън се е приближил с една крачка към нея. А може и с повече. Той се запита къде ли е прекарала нощта. Реши, че не е била в леглото на брат му. Ако беше, нямаше да изглежда така... свежа.

– Разхождах се на чист въздух – отговори тя.

Тонът ѝ беше весел и безгрижен и почти успя да го заблуди. Но, очевидно, не се беше разхождала сама. Като си спомни, че брат му много обича да плува рано сутрин, той отчасти успя да се досети за сутрешните събития.

– Господи, какво правиш? – изпищя тя.

Той пак ѝ се усмихна.

– Бръсна гърдите си, мило момиче. Трябва да го правя на няколко дена. Едва ли ще е добре за мисис Рамзи да има руси косми по несъществуващите си гърди.

– Отвратително – каза тя и потрепера, но продължи да го гледа като омагьосана как работи с ножчето.

– Съгласен съм с теб, но нямам никакъв избор. Не се тревожи, Фелън не бръсне гърдите си.

– Знам – чистосърдечно си призна тя и се изчерви още повече. – Искам да кажа, че не ме интересува какво прави той с тялото си.

– Разбира се, че не те интересува – каза Валериън, а в гласа му прозвучаха успокоителни нотки.

Той обра пяната, която беше останала по гърдите му, и я попита:

– Колко си силна?

Тя изненадано го погледна и на свой ред каза:

– Защо питаш?

Той ѝ подаде една огромна банела, която изглеждаше като уред за мъчение, и каза.

– Трябва да придам нова форма на моето женско тяло.

– Откъде взе това? – Гласът ѝ беше изпълнен с уважение. – Никога преди не съм виждала подобно нещо.

– Вярвам, че дебелите стари дами ги носят. А може би и дебелите стари мъже. – Той обви тялото си с банелата и се обърна с гръб към нея. – Просто дръпни вървите, колкото можеш по-силно.

– Валериън!

Гласът на Фелън изплющя като камшик и Валериън трепна. Обърна се и видя брат си да го гледа от прага.

– Имам ужасно главоболие – каза той уморено. – Моля те, не крещи

така.

Фелън поомекна.

– И да имаш главоболие, вината за това е твоя. Знаеш, че не можеш повече от бутилка вино. За нещастие, май не падаш по-долу от баща ни в това отношение.

– Малка утеха – неблагоприятно каза Валериън.

Джулиет беше изгървала вървите на банелата, а лицето ѝ беше преbledняло. Бяха ѝ се струпали прекалено много емоции и Валериън вече не можеше да разчете изражението на лицето ѝ. Но не можеше да събърка реакцията на Фелън. Затова Валериън реши да я съжали.

– Ако можеш да ми донесеш малко кафе от кухнята – каза той на Джулиет, – ще бъда твой роб цял живот. Фелън ще ми помогне с утринния тоалет.

Тя избяга, без да каже дума, и Фелън веднага тръгна към него със страшно изражение на лицето.

– Фелън ще ти помогне с тоалета, добре – изръмжа той. – Дръж проклетите си ръце по-далеч от нея!

Ако главата не го болеше толкова много, Валериън може би щеше да се позабавлява за сметка на брат си. Може би щеше да му се стори странно, че иначе невъзмутимият му брат, сега е изпаднал в ярост. Но успя само да поклати глава.

– Погледни ме, човече! Да не би да мислиш, че имам намерение да я съблазня, като ѝ предложа да ми помогне да се облека като жена?!

Но целият здрав разум на Фелън се беше стопил.

– Не мога да знам какво става в главата ти. Просто не искам да я докосваш.

– Но аз не съм я докоснал, дявол да го вземе. Тя се опитваше да завърже корсета ми. Това не е най-еротичното нещо на света, уверявам те. Ако мислиш, че е, с радост ще ти дам корсета назаем и ще можеш сам да разбереш дали той възбужда Джулиет.

Фелън замахна към него. Обикновено рефлексите на Валериън бяха по-бързи и той успяваше навреме да клекне, но днес, като последица от двете бутилки вино и недостатъчния сън, те бяха забавени. Юмрукът на Фелън попадна в лицето му. Силата на удара наруши равновесието и на двамата и те паднаха на земята.

– Слез от мен, кон такъв! – каза ядосано Валериън, който беше като хванат в капан от проклетите поли на роклята.

Фелън се изправи на крака и протегна ръка на брат си, за да му помогне да стане. Валериън не обърна внимание на жеста му.

– Дявол да те вземе – каза той. – Как, по дяволите, да обясня това на Софи?

– Е, имаш синина, добре – каза тихо Фелън. – Тя просто ще си помисли, че съпругът ти те бие. И че, без съмнение, ти си го заслужаваш.

– Всичко това е прекрасно, но вчера аз ѝ говорих за добрите страни на брака и удоволствията, които един добър съпруг може да ѝ даде.

Той стана, отиде до огледалото и огледа лицето си. Изражението му беше объркано.

– Нима наистина си го направил? Не мога да си представя каква е била причината за подобен разговор. Сигурен съм, че не искаш да я окуражиш да се омъжи, тъй като, очевидно, не може да се омъжи за теб.

– Очевидно – простена Валериън. Удареното място щеше да се поуде, дявол да го вземе. – И аз не бързам да я задомя. Искам просто да бъда сигурен, че когато го направи, тя няма да получи по-малко, отколкото заслужава.

– О, добри ми Боже, Валериън! И какво си ѝ казал?

– Разказах ѝ за чудесата на сексуалното преживяване. Тя беше направо очарована.

– Да, мога да си представя. Колко благородно от твоя страна. Защото това сигурно е бил разговорът, който ти е носел най-голяма утеха.

– Едва ли.

И тогава Валериън се засмя на несклопосната си шега.

– Щом не мога да я имам за себе си, искам поне да е щастлива. С информацията, която ѝ дадох, тя никога няма да се омъжи за смотаняк като капитан Мелбърн.

– Кой, моля те, е капитан Мелбърн? – учуден попита Фелън.

– Един от нейните ухажори.

Настъпи дълго мълчание.

– Съжалявам, Валериън – със сериозен глас каза Фелън.

– Синината ще изчезне.

– Не за това говорех.

– Знам.

Очите им се срещаха и дълго и напрегнато се гледаха, а после Валериън сви рамене и се усмихна.

– Ще взема от живота това, което мога. Което не е много, за съжаление. Ние ще прекараме деня заедно, а после аз ще отсъствам дълго. Ще се изпълни желанието ти, Фелън. Ще избягам като презривно псе. Ще дойда във Франция с теб.

Брат му продължаваше да мълчи и Валериън, изненадан, впи

поглед в него.

– Мислех, че ще ликуваш. Откакто сме тук, се опитваш да ме качиш на някой кораб. Казах ти, вече искам да избягам.

– Защо?

– Защото се примирих. Примирих се с това, че Софи не е за мен. Примирих се с това, че истината за смъртта на стария лорд Хари никога няма да излезе на бял свят. И може би това е за добро.

– Не съм съвсем сигурен, че го е направила тя – безизразно каза Фелън.

Валериън седна на края на леглото и продължи да обува копринените си чорапи.

– Естествено е, че не искаш да го повярваш. Не ти се иска да мислиш, че майка ти е убила баща ти.

– Естествено е майка ми да бъде първата след заподозрените – каза Фелън отново безизразно. – Мисля, че тя е способна на всичко. Но нещо в цялата работа ме смущава, нещо не е на място. Свикнал съм да се доверявам на инстинктите си, а те ми казват, че не го е извършила тя.

– Тогава кой?

– Ако имах и най-малкото подозрение, щях да предприема нещо по въпроса, нали? Но не знам откъде да започна.

– Фелън – поде Валериън, – сигурен ли си, че можем да се доверим на Ханигън? И не ме гледай така! По едно насинено око на ден е достатъчно.

– Познавам Ханигън, откакто съм жив. Той е предан на семейството.

– Знам. Питам се само дали предаността му включва и преданост към истината. Имам чувството, че знае повече, отколкото казва.

– Може и да си прав – каза Фелън бавно. – Той ни е предан, но е малко прекалено покровителствен. – Той отиде до прозореца и погледна към морето, а после продължи: – Още три дена. Те няма кой знае колко да променят нещата. Ако дотогава не сме изпитали и най-малкото възможно подозрение, ще тръгнем към чуждите земи и ще живеем живот, изпълнен с прекарасни приключения.

– Не съм сигурен, че обичам приключенията. Подозирам, че съм фермер по душа, точно като майка ми.

– Щеше да бъде добре, ако можеше да се грижиш за Ромни Хол – каза Фелън.

Валериън сви рамене.

– Не всичко е в нашите ръце. Ти не искаш имението, а аз не мога да

го имам.

– Чуй какво ще ти кажа. Ако се наложи да емигрираме, ще отвлечем мис Де Куинси и ще я вземем с нас. Тя ми прилича на романтично младо момиче. Вероятно обича приключенията. И ще се ожениш за нея веднага щом стъпим във Франция.

– Съмнявам се. Тя може и да обича приключенията, но мрази лъжата във всичките ѝ форми – мрачно каза Валериън.

– О! – Фелън нямаше какво повече да каже.

– Разбира се, ти винаги можеш да поделиш Джулиет с мен. – Валериън протегна ръце, за да се защити, и избухна в смях. – Не ме удрай отново, Фелън. Аз само се заяждам с теб.

– Аз не го намирам за забавно.

– Забелязах. Това е първият път, когато вземаш на сериозно жената, която ти харесва. Ако въобще си я взел.

– Да съм взел какво?

– Нея, разбира се.

– Нямам такива намерения.

– Луд ли си? Не трябва и двамата да сме луди от любов и да се чувстваме нещастни – възрази му Валериън.

– Любовта няма нищо общо с мен. Аз няма да я взема в леглото си, нито пък на континента. Не отричам, че я намирам привлекателна...

– Много добре, защото и без това не бих ти повярвал...

Фелън се втренчи в него и настана тежко мълчание.

– Не се нуждая от допълнителното усложнение да взема в леглото си жена, която има същите проблеми като нас.

– Какво е открил Ханигън за нея? Узнал ли е откъде идват диамантите? И какво е името ѝ?

– Да – каза Фелън. – И аз ще бъда повече от щастлив да споделя тази информация с теб, ако поне един път проявиш здрав разум и си останеш вкъщи днес.

– Здравият разум никога не е бил сред моите качества – весело му отговори Валериън. – Утре ще бъда толкова сериозен и толкова изпълнен с чувство за отговорност, колкото искаш. Но днес имам намерение да се насладя на последните часове, които ще прекарам с мис Софи де Куинси.

Фелън поклати глава присмехулно, опитвайки се шеговито да изрази отвращение.

– Тогава ще трябва да оставиш на мен да реша какво ще е най-добро за Джулиет. И какво ще е най-добре за нас, а то не включва нейното

пътуване до континента. Ще ѝ дадем подслон, докато живеем в тази къща, а когато тръгнем, ще се погрижим за нейната безопасност. Това е всичко, което можем да направим.

– Ти не я искаш, а аз не мога да я имам. Също като имението. В цялата тази работа май няма много разум, а?

– Не съм казал, че не я искам. Казах само, че няма да я взема в леглото си. И ако още веднъж я намеря сама с тебе в спалнята ти и ти си полугол, ще получиш нещо повече от едно насинено око.

Валериън щедро напудри лицето си. Удареното място вече беше станало мораво и към края на деня сигурно щеше да е подуто значително.

– Никога преди не си бил ревнив, Фелън – замислено каза той.

– Какво искаш да кажеш?

– Всеки, който има очи, може да види, че тя е влюбена в теб. Тя мисли за мен като за по-голям брат. Или като за по-голяма сестра – горчиво добави той. – Все едно, че нямам пол за нея. Но ти си друго нещо. Когато си край нея, тя не сваля очи от теб. Гледа те като хипнотизирана. Както и ти нея.

– Не е вярно.

– Ти си безнадежден случай – каза Валериън. – И си толкова ревнив, че не виждаш това, което е под носа ти.

Успя да забележи, че Фелън с усилие сдържа гнева си.

– Едва ли има значение. Сега не е моментът да усложняваме нещата с... с глупостта си.

– С влюбване, бих казал аз. Използвай правилната дума, Фелън. Тя няма да изгори езика ти – весело му каза Валериън.

– Не го вярвам, братко. Едва ли мога да вярвам на дете като теб. Заемавай се с твоята любовна афера, а мен остави на спокойствие.

– Съгласен – каза Валериън. – Само че другия път, когато си обзет от ревност по някого, в когото не си влюбен, не ми насинявай окото.

Фелън само го погледна.

– Надявам се, че твоята интелектуалка ще превърне живота ти в ад днес – спокойно му каза той.

– Не се тревожи, братко мой – отговори Валериън с горчивина. – Тя вече го направи.

Глава 12

Софи де Куинси нетърпеливо изучаваше отражението си в огледалото, което, само по себе си, вече беше странно. Важно беше също, че тя осъзнава този факт. Тя не беше от онези момичета, които се превземат и правят пози пред огледалото. Знаеше, че е щедро надарена от природата, а родителите ѝ се грижеха да е облечена по последната мода. Не притежаваше особено силна суета, просто приемаше външността си като нещо дадено.

Но тази сутрин тя беше нетърпелива и се тревожеше за външния си вид. Стоеше пред огледалото, изучаваше се и се опитваше да променя вида си. Искаше да изглежда възможно най-хубава. И всичко това заради удоволствието да прекара деня с необичайната мисис Рамзи.

Всичко това я озадачаваше. И тъй като имаше жив и пъргав ум и притежаваше интелигентност, Софи обикновено не оставяше загадките неразгадани. Имаше нещо във Валери Рамзи, което докосваше дълбините на душата ѝ и което я привързваше към високата, странна жена. Чувствата ѝ бяха неясни, загадъчни, но и непреодолими. Сравнени с привързаността ѝ към нейната приятелка, чувствата ѝ към красивите мъже като капитан Мелбърн и другите, които я бяха ухаждали, направо бледнееха. Поне докато можеше, тя винаги щеше да изразява предпочитания към компанията на мисис Рамзи.

Още не се беше съвзела от вчерашния учудващо откровен разговор. Беше направила всичко възможно да представи интереса си към сексуалния акт като чисто интелектуално любопитство, но всъщност той беше много, много по-дълбок. Когато майка ѝ беше описала цялостно техническата страна на въпроса, и то с научни изрази, всичко ѝ се беше сторило толкова мръсно и неприятно като месечния ѝ цикъл.

А когато Вал го беше описала, всичко звучеше като райска музика.

Това я безпокоеше. Не можеше да си представи капитан Мелбърн да предизвика такива чувства у нея, а и не беше сигурна, че иска това. Силните чувства винаги откъсваха парче от човека, който ги изпитваше. А тя вече беше силно привързана към Вал. Май вече нямаше какво да даде на другото.

– Може да те придружа – каза майка ѝ, когато Софи премина през всекидневната, която се намираще в предната част на къщата.

Софи се беше запътила към предната врата, за да чака приятелката

си. Направи всичко възможно, за да скрие изражението на лицето си, което издаваше мъката ѝ. Ако майка ѝ узнаеше колко скъпо ѝ е времето, прекарано насаме с мисис Рамзи, повече от сигурно беше, че щеше да ги придружи. И през цялото време щеше да насочва разговора към такива благоприлични теми като правата на жените и окаяното положение на робите в Съединените щати. И въпреки че Софи беше напълно съгласна с майка си по тези въпроси, сега ѝ се искаше да чуе нещо повече за секса.

– Това наистина ще бъде чудесно – излъга тя, както се надяваше, достатъчно убедително.

Нямаше навика да лъже и затова не беше опитен лъжец. Мисис де Куинси добре познаваше дъщеря си и сега отново успя да разбере мислите ѝ. Тя просто поклати глава.

– Но предполагам, че ще бъда много заета. Имам пълно доверие на мисис Рамзи. Тя може и да е малко екстравагантна, но не мога да открия никакъв друг недостатък у нея. Тя има жива, присъща на мъжете интелигентност, а държанието ѝ е открито и приятно. Не искам да ѝ подражаваш във всичко, но тя положително има стил, който липсва на момиче като теб.

Софи хвърли изпълнен с тревога поглед към бледорозовата си рокля, която винаги беше смятала за най-хубавата в гардероба си.

– На мен ми липсва стил?

– О, Господи, стилът е точно такъв, какъвто трябва да бъде стилът на младо момиче с твоето социално положение. Девојка, току-що завършила училище, не може да има като нейния бронзов загар. Но ще можеш да го придобиеш, след като се омъжиш за капитан Мелбърн – каза майка ѝ, която рядко говореше толкова дълго.

Софи чу думите, които я накараха да помръкне.

– Значи е направил предложение?

– Не с много думи, съвсем кратко. Но аз му дадох да разбере, че бихме посрещнали предложението му с благосклонност. Защото може и да не получиш толкова добро предложение втори път. С капитан Мелбърн за съпруг винаги ще можеш да планираш и внасяш ред в живота си. Представи си, например, че си омъжена за човек като мистър Рамзи, че трябва да пътуваш по цялото земно кълбо и че никога няма да имаш дом, който да наречеш свой.

– Щом обичаш някого, ще можеш да понесеш и това – колебливо рече Софи.

Това е най-неприятното, което може да ти се случи – каза твърдо

майка й. – Капитан Мелбърн ще ти даде имена, които ще отговарят на твоя ранг. Няма да се налага да си мръднеш дори малкото пръстче, освен в случаите, когато правиш знак на прислугата.

– Нима не смяташ, че този живот би бил прекалено разточителен?

– Бих го сметнала за такъв при всички други случаи, но не и когато е замесена моята дъщеря. Знам, че ти ще използваш времето, за да развиваш ума си, че ще четеш научни и философски текстове. Ти си интелигентна, дете мое. Но трябва да си малко по-дисциплинирана и да четеш по-малко романтични истории.

Софи си помисли с тъга за конфитюрите и мармаладите, които искаше да прави, за чаршафите, които искаше да подрежда и брои. Да остави всичко на прислугата, на която работата нямаше да доставя никакво удоволствие!

– Права си, мамо – каза тя, изпълнена с чувство за дълг. Но в същото време си мислеше за членове, влага и за „малката смърт“, която Вал беше описала и която беше олицетворение на живота.

– А, ето я и мисис Рамзи – каза майка й.

Когато гостенката влезе в стаята, лицето на майка й засия.

– Аз и дъщеря ми тъкмо си говорехме за бъдещето. Знам, че мога да разчитам и на вас да й дадете мъдър съвет.

– Разбира се – отговори мисис Рамзи с дълбокия си гърлен глас, който Софи толкова много харесваше. – Да тръгваме, дете. Ако не сме уговорили подробностите за твоето бъдеще, докато се върнем, ще съм много изненадана.

Мисис Де Куинси им се усмихна мило.

– Знаех си, че мога да разчитам на вас. Вие сте видели достатъчно от живота и света и сигурно сте практична жена.

Софи едва успяваше да овладее объркването и смущението си, като се осмеляваше само крадешком да хвърли поглед към високата си, яка приятелка. В нейните прекрасни сребристи очи имаше горчивина. Те много приличаха на очите на съпруга й. Погледите им се срещнаха и се разбраха. Софи отново почувства онази странна, предателска топлина в тялото си.

– Аз искрено вярвам в практичността – прошепна нейната приятелка.

– Ще пътувате с каретата през целия път до Кинли? Значи, ще се върнете доста късно. – Мисис Де Куинси погледна дъщеря си с любов. – Не се оставяйте да ви безпокои с непрестанното си бърборене, мисис Рамзи. Въпреки старателните ми усилия, тя все още е много романтично

младо момиче.

– Намирам приказките на вашата дъщеря за високо интелигентни.

Мисис Де Куинси придаде строго изражение на лицето си, защото Софи изпищя от радост при тези думи на приятелката си.

– Мисля, че мога да поздравя себе си за това. Винаги съм се старала да развивам ума й – още от невръстна, когато разсъждаваше съвсем по-детски.

Софи нарочно не придаде никакво изражение на лицето си. „Детски ум, как ли не!“ – кипна вътрешно той. Майка й настоя да ги изпрати до каретата и съмнително погледна към яркосиньото небе.

– Никога не съм имала доверие във времето – мрачно отбеляза тя.

– Мамо – Софи най-после даде изява на чувствата си, – денят е прекрасен!

– Точно така. Всички неща на света са най-ярки и хубави точно в мига преди катастрофата.

– Мисля, че поговорката беше: „Най-тъмно е преди зазоряване“ – каза мисис Рамзи и Софи долови удивлението в гласа й.

– Никога не съм била оптимистка, мила мисис Рамзи.

Мисис Де Куинси задържа дъщеря си в прегръдките си, после опъна ръцете си, за да я огледа по-добре.

– Май си много топла, моето момиче, а си и бледа. Не съм сигурна дали трябва да те пусна.

Софи прояви съобразителност и остана в ръцете на майка си, въпреки че много й се искаше да избяга от хватката й.

– Свежият въздух ще направи чудеса с мене, мамо – каза тя доста категорично. – Имай доверие на мисис Рамзи, тя ще се грижи за мен.

– Разбира се, че имам доверие в нея, мило мое дете – каза мисис Де Куинси.

Софи се качи в леката двуколка и седна до мирис Рамзи, която взе поводите в силните си, огромни длани, които не бяха добре скрити под тънките кожени ръкавици. Най-забележителното нещо у мисис Рамзи бяха ръста и силата й, помисли си Софи. И усмихнатите й сребристи очи.

Няколко минути се возиха в мълчание. Вниманието на мисис Рамзи беше погълнато от движението на превозните средства в града, а съзнанието на Софи беше още при надменната й, прекалено настоятелна и придирчива майка. Най-накрая, когато излязоха на пътя за Кинли, мисис Рамзи заговори.

– Майка ти е страшничка жена. Трудно е да се разбереш с нея –

сухо отбеляза мисис Рамзи.

– Да, вярно е. Изглежда ме мисли за идиотка.

– Не бих казала, дете мое. Всъщност тя е много горда с тебе. Но, според нея, никой не може да се мери с блестящия ѝ ум.

Софи успя да се усмихне.

– Трябва да ти призная нещо много лошо – каза тя.

– Добре – окуражи я приятелката ѝ. – Обичам лошите неща.

– Понякога се чудя дали пък майка ми наистина не е толкова надарена, колкото самата тя мисли.

Смехът на мисис Рамзи беше нисък, гърлен и топъл.

– Предполагам, че може и да си права. Но тя прекарва толкова много време в опити да убеждава себе си и другите в своето интелектуално превъзходство, че едва ли ѝ остава възможност да упражнява ума си.

– О, тя е много заета – увери я Софи. – Обикновено се занимава с грижите и проблемите на другите хора.

Долови любопитния поглед на приятелката си.

– И ти ли мислиш да станеш като нея, когато поостарееш?

В дълбокия глас се долавяше надежда. Софи изненадано погледна приятелката си.

– Господи, надявам се, че не – разпалено заяви тя. – Всъщност, предполага се, че трябва да се грижа за леля си Едит, която е възхитително непрактична и изоставя всичко в името на любовта. Можеше да се ожени за херцогски син, но вместо това избяга с един свещеник. Наистина, живее щастливо със съпруга си и шестте си деца в Съмърсет, но мама мисли, че тя е похабила живота си.

– А ти какво мислиш?

– Мисля, че животът на леля е много щастлив, и затова смятам, че е пълноценен. Аз бих била доволна и на половината от това – твърдо рече тя.

– Мисля, мило момиче, че ти си много по-мъдра от майка си.

Огромната, облечена в ръкавица длан топло покри ръката на Софи и тя се почувства напълно, божествено щастлива.

– Хайде да не мислим за нея, а? Денят е прекрасен. Въпреки опасенията на мисис Де Куинси, ясно е, че няма да вали. А ако вали, ще го приема като лична обида.

Софи се изкикоти.

– Сега вече звучиш точно като мама.

– Нещастно момиче – весело каза мисис Рамзи и хвана здраво юздите. – Нека се порадваме на прекрасното време. Кой знае кога ще

имаме отново възможност да го направим!?

Мисълта беше тъжна.

– Кой знае? – повтори Софи.

И пхна ръката си под силната ръка на мисис Рамзи, присламчи се по-близо до нея, готова да се наслаждава на чудесния, безоблачен ден.

Но заваля. Валериън трябваше да се досети, че ще стане така, още когато брат му каза, че денят е обречен. Ако имаше малко разум, трябваше да изпрати на Софи съобщение, че елегантната мисис Рамзи пак е неразположена. Но тя сигурна щеше да реши, че скъпата ѝ приятелка страда от мъка за това, че не може да има деца и, без съмнение, щеше да се появи на вратата с гореща супа, лапа и онова непоносимо съчувствие.

Пътуването до Кинли беше наистина много приятно. Не, беше повече от приятно, беше самият рай. Софи седеше сгушена до него и двамата изпитваха блажено доволство. Разгледаха останките от старата римска крепост. Грапавата настилка принуди Валериън да придържа Софи за лакътя, а после дори да я прегърне през тънката талия, но мястото беше безлюдно и затова действията му не се сториха странни на никого.

Седнаха на сянка и обядваха студено пилешко месо, сирене и топъл дъхав хляб. Пиха лимонада и слушаха мързеливото бърмчене на пчелите, които бяха заети с розовите пъпки, разцъфтели навсякъде из околността. А после и двамата заспаха.

Валериън се събуди, защото почувства горещи капки дъжд по лицето си. Той бързо седна. Испита внезапен страх, че дъждът може да размие пудрата, с която се беше поръсил толкова щедро. Кожата му беше станала доста мургава, защото беше изложен на слънце доста отдавна, брадата му растеше с обичайната за всички мъже бързина и като се прибави насиненото му око, ясно беше защо му трябваша цели две прахчета за прикритие. Той бързо сграбчи шапката си и пусна воала пред лицето си. Точно навреме, защото Софи се събуди и го погледна.

Тя изглеждаше прекрасно. Русите ѝ къдрици бяха разрошени, сините ѝ очи – сънени, а меките ѝ нежни устни – приятелски усмихнати. Беше готов да се наведе и да я целуне по устата. Но се усети и се изправи на крака, а после ѝ протегна ръката си.

– Заваля, детето ми – каза той, като нарочно изтъни гласа си. – По-добре да тръгнем обратно, докато не сме станали вир вода мокри.

– Проклятие – съвсем кратко тя изрази своето разочарование.

Зад воала той се усмихна.

– Проклятие? – повтори той. – Какво би казала майка ти?

– Дявол да го вземе – каза Софи. – Майка ми би казала: „Нали ти казах“.

– На света има и по-лоши неща от това, майка ти да ти каже: „Нали ти казах“ – утеши я той.

– Каж ми поне едно.

Потопът започна точно когато стигнаха до отворената карета. Софи се подхлъзна и Валериън протегна ръка, за да я задържи и да ѝ помогне да седне на мястото си. Бяха му нужни доста усилия на волята, за да не остави ръката си да блуждае по тялото ѝ. Качи се след нея и сграбчи камшика. Само след миг бяха потеглили и се носеха надолу по пътя с поразителна скорост.

Сухите, покрити с прах пътища се превърнаха в кално блато. Конете се плашеха от силните гръмотевици, а кожата на ръкавиците му се набръчкваше поради това, че стискаше юздите с всичка сила. Когато можеше, хвърляше поглед на своята спътница.

Тя седеше съвсем близо до него, шапката ѝ беше здраво завързана на главата ѝ и той си каза, че сега ще има възможност да види любимата си в доста окаяно състояние. Още не беше срещал жена, която да посрещне един студен проливен дъжд с добро настроение и чувство за хумор. Можеше само да се надява, че добре възпитаната мис Софи де Куинси ще изпадне в ярост и ще си позволи едно-две гневни избухвания. Това щеше да направи раздялата му с нея по-лесна.

Внезапно тя се изправи, свали шапката от главата си и я запрати в храстите. Вдигна лице към дъжда и започна да се смее. А Валериън се запита как ли въобще ще я остави да изчезне от живота му.

Но нито катастрофата, нито изкушението бяха готови да ги напуснат. Вместо да стихне, дъждът се усилваше все повече. Конете се бореха с всички сили с природните стихии, Софи се беше сгушила в него, потърсила прикритие от по-едротото му тяло. Най-накрая той беше принуден да се откаже.

– Искаш ли да спрем?

Гръмотевиците бяха толкова силни, че той едва чу въпроса ѝ.

– Намираме се тъкмо пред един хан – извика той в отговор. – Ще трябва да се подслоним, докато тази проклета буря отmine.

Един коняр изникна някъде от дъжда, за да поеме юздите. Валериън скочи на земята, без да се разтревожи за полите на роклята си, и протегна ръка на Софи. Тя скочи в ръцете му и се засмя доволно. На него

отново му беше доста трудно да я пусне. Продължи да я държи за ръката, докато бягаха, за да се скрият от дъжда. Влязоха в хана. Появи се съдържателят и изтри ръцете си в забележително чистата си престилка.

– Отвратително време, нали, дами? Имаме топъл огън и горещ чай, които можем да ви предложим, ако бъдете така добри да останете.

– Разбира се, че ще останем, добри човече – каза иззад воала си Валериън. – Но първо ще ни трябва стаи, в които да се погрижим за тоалетите си.

– Със съжаление трябва да ви кажа, че не мога да изпълня искането ви. Имаме само две спални, а едната от тях вече е заета.

– Само две спални в хан с размерите на този?! Не ставайте смешен! – възрази Валериън.

– Но имаме огън, лейди – нещастно повтори мъжът, триейки дланите си една в друга. – Още не сме приключили с ремонта.

– Покажете ни стаята – каза Софи с нежна усмивка на устните. – Сигурна съм, че ще бъде прекрасна.

– Наистина, госпожице, леглото в нея е много удобно.

Валериън едва успя да се овладее.

– Ние нямаме намерение да прекараме тук нощта, добри ми човече, а само да почакаме няколко часа, докато бурята отmine.

– Моля за вашето извинение, мадам, но трябва да ви кажа, че пътищата до Хемптън Реджис вече са наводнени. Дори дъждът да спре още в този момент, водата няма да се оттече и до полунощ.

– Какво приключение! – извика Софи, очевидно много доволна от развитието на нещата. – Не се тревожи, Вал. Твоят съпруг има пълно доверие в тебе и твоите способности да се грижиш за себе си. Моят майка също няма да се тревожи, че аз няма да се справя една нощ навън от къщи. Няма причина да се тревожат.

Валериън си помисли за конското, което брат му щеше да му чете, и направи нещастна гримаса. За щастие, беше добре скрит зад воала.

– Мистър Рамзи е доста по-строг, отколкото изглежда на пръв поглед – каза той.

– Е, сега вече нищо не можем да направим. Освен ако няма друг път до Хемптън Реджис. Има ли такъв? – отправи тя въпроса си, придружен с погледа на блестящите й сини очи към нещастния съдържател.

– Има само един, госпожице, но той е разположен дори по-ниско от главния. Наводненията по него са още по-чести. Не ви съветвам да се опитвате да се приберете по него.

– Добре – каза Валериън с надеждата, че гласът му ще прозвучи

нормално, като на човек, който се е примирил с обстоятелствата, – оказва се, че ще бъдем принудени да прекараме нощта тук. Предполагам, че нямате никакви сухи дрехи, с които да ни услужите, а, добри човече?

– Сигурен съм, че ще успеем да намерим нещо за младата госпожица – каза той. – Моля за извинение, лейди, но едва ли ще намерим дрехи, които да станат на вас. – Той изгледа с уважение Валериън и добави: – Повечето от жените в този край имат по-крехко телосложение...

Нямаше какво да направи, освен да погледне на всичко откъм смешната страна. Софи уморено го гледаше и се опитваше да се досети за изражението на лицето му, което той продължаваше да крие под воала.

– Знам, знам – каза той бавно. – Аз съм грандама. Ще трябва да седна до огъня и да се надявам, че дрехите ми бързо ще изсъхнат.

– Съпругата ми има една излишна нощница, която може да ви даде назаем. Тя не е чак толкова висока, но е доста набита. Предполагам, че нощницата ще ви стане – каза мъжът, който явно се тревожеше за посетителите си.

На Валериън не му хареса особено идеята да носи дрехите на набитата съпруга на съдържателя, но не можеше кой знае какво да възрази.

– Много великодушно от страна на вашата съпруга.

– Междувременно, позволете ми да ви заведа до стаята. Ще се погрижа да ви донесат горещ чай.

Валериън наистина беше в много лошо настроение.

– Всъщност – каза той, – аз предпочитам горещ пунш с ром.

Не беше обичайно дамите да отправят подобни молби. Съдържателят направи всичко възможно да не покаже изненадата си.

– Горещ пунш с ром? Ще се погрижа да ви го донесат. И без това щяхме да приготвяме същото питие за джентълмените, които са наши гости. Може би вашият трябва да бъде малко по-слаб.

– В никакъв случай. Искам го силен, горещ и с много подправки – категорично заяви Валериън.

– И аз – каза Софи. – Забравете за горещия чай.

– Пунш с ром? – повтори съдържателят ужасен. – Значи, и за двете ви, дами?

Валериън взе ръката на Софи в своята.

– Да, и за двете ни – каза той.

Гласът му беше доста гърлен и криеше опасни нотки.

Спалнята, която се намираще под стряхата, беше малка, но много уютна. В нея се носеше слабата миризма на пушек и на мокро дърво.

Леглото беше малко. Ако някой си въобразяваше, че Валериън ще го дели със Софи и няма да я докосва, значи, че не беше с ума си.

Валериън успя да остане сам, докато Софи отиде да потърси тоалетната. Бяха му дадени само няколко минути, но те бяха достатъчни да махне мократа си шапка и да възстанови грима си. Прекара загрижено ръка по силната си челност. Беше се избръснал съвсем гладко тази сутрин и брадата му все още беше трудно различима. Щеше да му се наложи да се затвори сам под някакъв предлог и да се обръсне наново, но не точно в този момент. Все още му липсваше смелост. Софи беше невинна, но не беше глупава. Нямахше да намери извинение дори за екстравагантната мисис Рамзи, ако я свареше да се бръсне.

Трябваше да се задоволи да се намаже обилно с пудра. Насиненото му око започваше да се вижда дори под силния грим и той неохотно се примири с този факт. То поне можеше да отвлече вниманието ѝ от брадичката му, която щеше все по-силно да потъмнява от наболата брада.

Никак не беше сръчен с оправянето на косата си. Успя само да я завърже отзад с панделка. Ефектът не беше добър, прическата бе по-подходяща за мъж, отколкото за жена. Но съдбата се беше намесила и му се налагаше да се справя, както може. Добре, че винаги носеше със себе си бръснарското си ножче и пудрата.

Когато Софи влезе в стаята, той беше много силно зачервен и останал без дъх. Тя го погледна срамежливо. Той се опитваше да изтръска част от водата, която се беше просмукала в полите на роклята му.

– Знаеш ли какво – предложи тя, – вземи назаем дрехи от съдържателя, докато твоите изсъхнат. Знам, че предложението може да те шокира, но така сигурно се чувстваш много неудобно.

Той беше готов да се изсмее.

– Не мисля, че би ми харесало да се облека като мъж – каза той мрачно.

– Да, предполагам, че си права.

Тя държеше в ръката си бледосиня рокля с дантели по ръкавите. Остави дрехите на леглото, а после обърна към него тесния си, нежен гръб.

– Ще развържеш ли роклята ми?

За миг той остана вцепенен, неспособен да се помръдне. Обърна очи към небето в безмълвна молитва. Тя му хвърли поглед през рамо. Без да се колебае повече, той застана зад нея и започна да разкопчава редицата малки копченца.

Беше събличал доста много жени досега. Дами от висшето

общество, работнички от фермите, дючки и краварки, гувернантки. Те всички изгаряха от нетърпение да бъдат разсъблечени, а той добре се беше запознал с тайните на женските дрехи. Но дори изгарящ и почти сляп от желание, досега не беше имал толкова трудности с едни обикновени копчета.

– Добре ли си, Валери? – запита Софи.

Най-последно и последното копче беше разкопчано и роклята се смъкна от раменете ѝ.

– Чувствам се наистина прекрасно – изстена той, а после се закашля, за да прикрие мъжествените нотки в гласа си.

Отдалечи се от нея и ѝ обърна гръб, защото не беше сигурен дали ще издържи, ако продължи да гледа.

– Как са ръцете ти?

Той ги погледна. Те бяха едно от нещата, които най-много го издаваха. Дланите му бяха широки, добре оформени, свикнали на тежка работа и, несъмнено, мъжки.

– Добре са – каза той, но желаше да шият женските дрехи с джобове, в които да може да крие ръцете си.

– Ръкавиците ти пак са се разпорили, нали? Просто исках да се уверя, че не си се ударила...

Нищо неподозиращото момиче застана пред него и взе дланите му в своите. Беше се разделила с розовата си рокля и беше само по шемизета и фуста. Той виждаше твърде много от малките ѝ прекрасни гърди и се досещаше за формата на краката ѝ, защото фустата беше мокра и прилепнала към тях. Беше готов да застане, толкова много се измъчваше.

Опита се да издърпа ръцете си, но нейната хватка беше изненадващо силна.

– Късаш повече ръкавици от всяка жена, която познавам – подигра му се тя и леко прокара нежните си пръсти по мазолите на неговата длан.

Пръстите ѝ бяха сръчни и ловки, допирът – невинно и неосъзнато еротичен. Той се втвърди под прикритието на дрехите. Тя учудено смръщи вежди.

– Сигурно си работила упорито през целия си живот – каза тя.

Сега или никога. Трябваше да я предупреди, да я отведе надалече, но единственото, за което се сещаше, бяха лъжи, все повече и повече лъжи.

– Да, страхувам се, че е така – каза той, като остави огромната си

длан в нейната.

Опитваше се да не гледа към цепката, която разделяше гърдите ѝ, и да не се поддава на аромата на парфюма ѝ.

– Страхувам се, че през цялото време съм те лъгала относно самоличността си.

– Лъгала си ме?

Гласът ѝ беше спокоен и звучеше уморено. Тя продължаваше да държи ръката му. Това беше предупреждение.

– Не – каза той, като за пореден път излъга. – Просто не съм ти казал нищо за произхода си. Не съм от толкова добро потекло, колкото се предполага. Омъжих се... за човек, който ме превъзхожда в това отношение. Макар и малко.

– В това няма нищо лошо – успокой го тя.

– Работих като шивачка – отчаяно продължи да лъже той, изпълнен с отвращение към самия себе си.

– Сигурна съм, че си била много сръчна и работлива.

– А после работих във ферма – добави той и това не беше лъжа.

– Ти си късметлика – каза тя замечтано. – И ръцете ти са свидетели за честния ти труд. Не трябва да се срамуваш от тях.

За негов най-голям ужас, тя се наведе и целуна дланите му. А после ги пусна и се отдалечи, изведнъж обзета от различни чувства.

– Съжалявам – каза тя, – постъпих глупаво.

Обърна му гръб. Гърбът ѝ беше тесен и красив. Тя се протегна към дрехите, които лежах на леглото. Не, той не можеше да остане в тази стая нито миг повече. Все още чувстваше устните ѝ върху дланите си, ароматът на парфюма ѝ се носеше във въздуха, млечнобялата ѝ кожа му причиняваше световъртеж. Той се втурна към вратата.

– Ще те чакам в общата зала – каза той приглушено, като че ли се задушаваше.

Тя се обърна към него. Той успя да види тъмния кръг около зърната ѝ през тънката и мокра шемизета.

– Но на мене ми е необходима помощ при обличането – изрази протеста си тя.

– Не, аз няма да ти помогна, момиче. – „Ако още миг останем тук сами, няма да имаш нужда от обличане“ – мрачно си помисли той. – Ще изпратя камериерката – каза той и избяга.

Съдържателят го посрещна в подножието на стълбите. Изражението на кръглото му розово лице беше измъчено, но Валериън предполагаше, че това е обичайно за него.

– Моля за извинение, лейди, но се появи малък проблем. Имаме само един салон, в който гостите могат да останат необезпокоявани, а и той вече е ангажиран от господина, който заема другата спалня. Помислих си, че няма да е учтиво да го моля да го разделя с други хора. Видях, че вие пътувате сами и не ви придружават джентълмени, и... как да ви кажа, може би ще благоволите да седнете в общата зала. Никой няма да дойде в нощ като тази, а ако дойде някой, ние просто ще го отпратим да върви по пътя си. На вас и младата дама ще бъде осигурено спокойствие, обещавам ви, и никакви господа няма да ви досаждат.

– Добре, чудесно, общата зала ще свърши работа – каза Валериън и махна с ръка, като се надяваше, че жестът му е достатъчно величествен. Спря и се обърна назад: – Сигурен ли сте, че не ви се намира друга спалня? Не ми пречи миризмата на пушек.

– Сигурен съм, лейди. Особено в такова време. Поправяме покрива, но... – Той повдигна рамене. – Нима това е някакъв особен проблем, лейди? На повечето жени им харесва да делят леглото си с друга жена. Поне не са сами. Въпреки че моят хан е благоприличен и сигурен, другата жена ще увеличи сигурността ви, нали така?

Валериън не можеше да спори повече. Много добре знаеше, че неговото настояване за отделна спалня беше странно. Наистина, щеше да бъде необичайно той да не сподели леглото със Софи, да ѝ откаже компанията си и чувството за сигурност, които щеше да ѝ даде. Но той ужасно се страхуваше, че може да пожелае да ѝ даде и други неща.

– Спалнята също е достатъчно добра, не се притеснявайте – умерено каза той. – Мислех само за удобството на младата дама. Аз съм малко прекалено едра за такова малко легло.

Бедният съдържател не успя нищо да каже. Да се съгласи, щеше да означава да обиди дамата, но да не се съгласи, щеше да бъде още по-лошо.

– Може би господинът ще се съгласи да смени стаята си с вашата. Леглото в нея е голямо и...

– Господи, не! – каза Валериън, като се засмя по женски привлекателно. Беше усвоил тази усмивка преди няколко седмици от Невил Пинуърт. – Това наистина би било неприлично, уверявам ви. И през ум не би ми минало да го помоля за това. Аз и племенницата ми ще се оправим някак си. Може би имате допълнителен дюшек...

Съдържателят трябваше още веднъж да поклати глава отрицателно.

– Изгоря, за съжаление.

Валериън изруга наум. „Опитах се, Господи, опитах се!“ – каза

вътрешният му глас.

– Е, тогава предполагам, че не ни остава нищо, друго освен да се справим и така – каза той с нежен глас. – Кога ще ни донесат пунша с ром?

– Приготвих малко за господина, а сега ще приготвя и за вас. Ще бъде малко по-различен, като за дами.

Софи се беше появила на стълбите, прилично облечена в бледосинята рокля, която явно е била върхът на модата преди двайсет години. Деколтето беше ниско изрязано, талията – на естественото си място, цялата рокля следваше извивките на тялото и го обграждаше като втора кожа. Валериън не беше много наясно поради каква причина е така, но усети, че това е дори по-възбуждащо, отколкото ако Софи беше гола.

– Ние искаме силен пунш – каза тя и заслиза по стълбите. – Мисис Рамзи и аз имаме намерение да се наслаждаваме на свободата си. Имаме право на това, нали?

Валериън обходи с поглед раменете ѝ и гърдите ѝ.

– Ние имаме огромно право на това – каза той и прати лошото си настроение по дяволите.

Тази нощ щеше да вземе всичко, което се осмелеше, и щеше да се радва на живота. А утре с наслада ще плати исканата цена. Собственикът потисна въздишката си и каза:

– Много добре. Масата вече е сложена за вас, дами. Ако влезете в общата зала, ще ви донесе пунша с ром. Но е много силен, предупреждавам ви.

– И ние сме много силни дами, нали, Вал? – дяволито го запита Софи и го хвана под ръка.

– Правим всичко по силите си – каза той и вдъхна аромата на тялото ѝ.

– Много добре – повтори съдържателят. – Аз ще предупредя господина да не влиза в общата зала. Не че той ще го направи. И той обича усамотението, а и не е човек, който би обидил една дама.

– Искрено се надяваме да е такъв – бавно каза Валериън.

– Не, истина ви казвам. Разбрах го в мига, в който го видях – твърдо рече съдържателят. – Мистър Лемур никога не би наранил дама.

Глава 13

Фелън Ромни беше в извънредно лошо настроение. Валериън не само че не се върна тази нощ, но беше изчезнал някъде с девствената дъщеря на семейство Де Куинси. Вдъхващата уважение и страхопочитание мисис Де Куинси имаше пълна вяра в способността на Вал да се грижи за скъпоценната ѝ рожба, но Фелън далеч не беше толкова сигурен.

Той познаваше брат си много добре. Знаеше, че по природа той беше безразсъден и весел. Но знаеше също така, че този маскарад вече започваше да му тежи и го караше все по-рядко да проявява здрав разум.

Знаеше, че брат му е влюбен. Странна мисъл за мъж като Фелън, който не вярваше в любовта. Не можеше обаче да пренебрегне фактите. Валериън обичаше жените и към всяка една от тях се отнасяше с еднаква нежност и внимание. Но човек трябваше само да види изражението на лицето му, когато устните му произнасяха името на Софи, за да разбере, че е луд от любов.

Фелън копнееше да препусне по следите на по-малкия си брат и да го спаси, да поправи грешките, които може би беше допуснал, както беше правил толкова много пъти, когато беше малък и безпомощен. Ако беше сторил най-лошото, а той вече беше беглец, който се крие от правосъдието, щеше да си навлече и справедливия гняв на бащата на момичето. Тогава нищо нямаше да помогне, освен да напусне родината си завинаги.

В най-добрия случай, той беше бездомно копеле, което беше дълбоко привързано към земята. Но неговото съществуване беше принудило една добре възпитана дама да заколи съпруга си.

Нито едната от тези две представи не беше утешителна и не се харесваше на Фелън.

И той едва ли можеше да обвини Валериън, че следва безразсъдните си желания, след като той самият не успяваше да подчини своите.

Беше се опитал да запълни времето с действия, които всъщност бяха безполезни. Беше решил да направи известни проучвания и дълго беше яздил в напразни опити да открие загадъчното семейство на Ханигън. Но откри само малкото селце Хемптън Парва, което беше населено единствено от хора на име Ханигън. Нямаше нито един представител на друга фамилия. Посрещнаха го добре, но го гледаха с досада и не

отговориха на нито един от въпросите му. Всеки един от тях можеше да бъде свързан с Ханигън. И когато се завърна обратно въщи и откри, че Валеригън го няма и че всеки момент ще връхлети буря, настроението му съвсем се влоши.

Трябваше да вземе една от книгите на Валеригън и да се оттегли в спалнята си в компанията на две бутилки с вино и на собствените си безрадостни мисли. Трябваше да стои по-далече от Джулиет Макгауън Лемур, докато тя не беше готова да му каже истината.

Но не беше сигурен, че ще успее да го стори. Той беше мъж, който се гордее със способностите си за самоконтрол, със способността си да устоява на почти всички човешки слабости. Но когато всичко уж беше решено, оказа се, че не разполага с повече воля от нахалния си по-малък брат. И хванат като в капан от разразилата се буря на тази безлюдна ивица земя, той се поддаде на изкушението да вкуси малко от опасността. „Само малко, само глътка“ – реши той. Глътка от прекрасната преизвикателна уста на Джулиет.

– Господарят те вика – предаде накратко съобщението Ханигън, като подаде главата си през вратата на кухнята.

Дулси вдигна поглед от фурната.

– Ей сега ще дойда – каза тя и остави дървената лъжица.

– Не тебе, жено. Ей онова момиче.

Джулиет вдигна глава и се опита да потисне страха, който бавно се надигаше и пропълзяваше в гърлото ѝ. Денят беше сравнително спокоен и откъм тревоги, и откъм работа. Беше го прекарала в кухнята, помагайки на Дулси. Очакваше, че ще свърши също така, както беше започнал – без да ѝ се налага да понеса обезпокоителното присъствие на господаря на къщата. Стана и протегна ръце към жакета си.

– Нямах нужда от това, момиче – каза Ханигън. – Иска да му сервираш вечерята. И с тези дрехи ще се справиш с работата.

– Да му сервира вечерята? – повтори Дулси скандализирана. – За каква я мисли той? Ще трябва аз да го уча на маниери.

– Той я мисли за слугиня – остро я сряза Ханигън. – Коего, поне в момента, тя несъмнено е. Освен ако не му каже истината и не го опровергае. Хайде, аз ще дойда с теб, момиче.

Джулиет се колебаеше.

– Кой още е там?

Устните на Ханигън се изкривиха в доста неприятна усмивка.

– Подобни въпроси не се задават от прислугата в къщата – каза той.
– Възшност тази вечер господарят ще вечеря сам.

– Тогава защо има нужда да му сервира вечерята? – отвърна с въпрос тя.

– Попитай го сама, ако имаш смелост – предложи Ханигън.

Това вероятно щеше да бъде поредната битка във войната, която двамата водеха. Тя нямаше да му позволи да я докосне. Щеше спокойно и точно да му сервира вечерята. И щеше да устои на изкушението да запрати чинията в лицето му.

Официалната трапезария в Сатърс Хед беше малка и елегантна, осветена от свещи. Фелън седеше в единия край на масата и държеше чаша вино в ръка. Ръката му беше грациозна, а пръстите – дълги. Тъмната му коса се спускаше на къдрици по високото му чело. Беше облечен в черни панталони и бяла риза, която беше разтворена на врата. Неофициалното и небрежно облекло показваше, че щеше да вечеря сам. Тя внимателно измина цялата дължина на трапезарията. Държеше подноса с двете си ръце и усещаше погледа му върху себе си. Той следеше всяко нейно движение.

Сервираше спокойно и със завидно умение. Вечерята, приготвена от Дулси, беше превъзходна. Тя му отвори втората бутилка вино, разтвори ленената кърпа и я сложи на скута му, а после избърса от масата въображаемите трохи.

– Има ли нещо друго, сър? – почтително го запита тя. В гласа ѝ обаче се долавяше и присмехулност.

Той не си направи труда да я погледне. Цялото му внимание беше насочено към вечерята.

– Седни – кратко нареди той.

– Бих предпочела да се върна в кухнята, сър.

– Седни.

Джулиет седна. Той започна да се храни бавно и изискано. По всяко друго време Джулиет щеше да бъде във възторг от отмерените и точни движения на ръцете му. Тя самата мразеше да я гледат, докато се храни. Ако в стаята имаше слуги, тя обикновено ги отпращаше. Впи поглед в пространството пред себе си и само от време-навреме поглеждаше към него. Чакаше той да я заговори. Той се хранеше, както правеше и всичко друго – с неосъзната грация.

– Опитвам се да реша какво да правя с теб – каза той, а на нея ѝ беше необходимо време, за да осъзнае, че той беше проговорил.

– Не е необходимо да правиш каквото и да било с мен. Можеш

просто да ми върнеш обещаните и да ме оставиш да замина. Със сигурност това би било най-разумно.

– Малко ме интересува какво е разумно и какво – не. Той се облегна удобно назад и я погледна. Тя осъзна, че той пие повече от обикновено. Не му личеше, но в очите му блесяха опасни пламъчета. Изминаха една-две минути и тя едва тогава разбра, че той ѝ беше щракнал с пръсти.

– Да, сър?

– Можеш пак да напълниш чашата ми.

Бутилката с виното беше до лакътя му. Тя стисна зъби и стана от мястото си. Доближи се до бутилката. Потъгнала в мислите си, тя му сипа само глътка и той поклати глава неодобрително.

– Трябва ти повече опит, ако искаш да продължаваш кариерата на слугиня, прекрасна Джулиет – измърмори той. – Може би трябва да те карам да сервираш всичките ми яденета. Да, трябва да придобиеш повече сръчност и по-добро око. Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

– Аз вече съм достатъчно сръчна – процеди тя през зъби.

– И трябва да помниш, че не можеш да възразяваш на по-високопоставените от теб – бавно каза той, очевидно забавлявайки се от създалата се ситуация.

– Ще се постарая, сър – каза тя. – Ако някога попадна в компанията на такива.

Тя започна да се отдалечава, но той протегна ръка и я хвана за китката.

– Ти май наистина нямаш представа колко опасно е поведението ти, а?

Гласът му беше мек, копринен. Тя погледна надолу към него, към ръката, която я държеше. Кожата му беше придобила постоянен загар като последица от годините, които беше прекарал, изложен на лъчите на тропическото слънце. Нейната кожа беше също толкова мургава. Така удобно изпънат и разгърден, той никак не приличаше на английски джентълмен. Приличаше по-скоро на пират, на разбойник. Наистина беше много опасен. И защо ли тя продължаваше да си мисли, че той може да я спаси от Лемур?

– И защо да е опасно? – попита тя.

Тонът ѝ беше равен и спокоен, но това беше измамно. Въпреки че я държеше здраво, тя не изпитваше болка. Палецът му нежно галеше кожата ѝ. Тя се запита какво ли ще стане, ако се опита да избяга. В

следващия миг се запита защо ли не иска да избяга.

– Защото съм мъж – каза той. – Не съм бил толкова дълго без жена още откакто станах на шестнайсет години. Докаран съм до състояние, в което всичко може да привлече моето желание, включително и дете, което не знае дали е момиче, или момче.

Тя отдръпна ръката си, а той я остави да си отиде, като непрекъснато я гледаше с преценяващи очи.

– Аз си лягам – каза тя и с наперена походка тръгна към вратата.

– Ти си моя слугиня – гласът му я последва, в него се долавяше присмехулност. – Поне засега. А аз не съм те освободил.

– Върви по дяволите! – отвърна му тя кратко.

И затръшна вратата след себе си. Смахът му я преследва по целия път до нейната стая. Когато влезе в нея, тя заключи вратата и я подсигури със стола. Вътре беше горещо и задушно, но дъждът валеше толкова силно, че тя не се осмели да отвори прозореца. Седна на леглото, сама в тъмнината, и се зачуди какво ли, за бога, ще стане с нея.

Трябва да беше заспала. Когато се събуди, в къщата цареше тишина, неземна тишина, нарушавана единствено от потрепването на дъжда по прозореца. Беше ѝ горещо, задушаваше се, хваната като в капан в тази стая, в тези дрехи, в този живот, който не беше неин, но беше принудена да избере. Тя отключи съвсем тихо вратата и пристъпи в безлюдния коридор.

Кухнята беше пуста и тъмна. Ханигън и Дулси сигурно се бяха отеглили в стаите си, които се намираха в малката пристройка до конюшната. Надяваше се, че Валериън е успял да се прибере въпреки бурята. Ако не беше, значи тя беше сама в къщата с мъжа, който предизвикваше в нея твърде объркани чувства.

Тя отвори вратата на кухнята, колкото да се образува тесен процеп, и почувства върху лицето си дъжда и вятъра, които се смесваха в мокра вихрушка. Чувстваше се прекрасно – въздухът беше пречистен и хладен. Без да се колебае, тя се плъзна навън, в потопа, и внимателно затвори вратата след себе си.

Незабавно се измокри до кости, бялата ѝ риза залепна за тялото. Едва виждаше на метър пред себе си. Вятърът запращаше косите ѝ в лицето. Ако имаше разум, щеше да се обърне и бързо да избяга в прикритието на стаята си. Но тя никак не се чувстваше подвластна на разума.

Дивата буря беше предизвикала диви страсти в сърцето ѝ, а за тях

тя нямаше отговор. Беше оставила обувките си в стаята и сега вървеше боса през калния двор. Заобиколи къщата и тръгна към градината. Погледна назад към тъмната сграда, нищо не се виждаше. Фелън сигурно отдавна се беше оттеглил в стаята си, където дъждът и виното са го приспали. Нямаше да я безпокои повече тази вечер.

Щеше още веднъж да се опита да избяга. Чак до сутринта никой нямаше да разбере, че е заминала. Дори и тогава можеше да не забележат. Дъждът щеше да измие, да заличи следите ѝ до сутринта. Ако имаше разум, нямаше да изпусне предоставилата ѝ се възможност. Можеше да няма друга.

Неговите аргументи, разбира се, бяха убедителни. Тя нямаше да се справи сама с Лемур. Може би Фелън щеше да я защити. Но дали щеше да го направи? Или щеше да я продаде, както беше направил с обещаните ѝ? Може би щеше да вземе добра цена за нея?

Тя не му вярваше. Не вярваше на нито един мъж. Крайно време беше да си припомни това.

Обувките щяха да ѝ трябват, също и дрехите ѝ, а и пари. Но щеше да ѝ бъде необходима и всяка минута. Не биваше да се колебае повече.

Тя знаеше къде той държи парите си. Наистина, той не беше направил никакъв опит да ги скрие от нея. В горното чекмедже на бюрото му имаше куп златни монети. Нямаше да вземе всичките. Много по-вероятно беше да открие бягството, когато види, че бюрото му е претърсвано. Освен това, тези пари можеше да бъдат по-необходими на Валериън, отколкото на нея, а той беше много любезен с нея. Беше съвсем различен от присмехулния си, циничен по-голям брат.

Тя бавно се прокрадна отново в тихата къща. Отиде в стаята си и събра вещите си, а после се отпрати към библиотеката. На масичката в хола имаше поставена газена лампа, чийто пламък беше съвсем слаб. Тя я взе и влезе в библиотеката. Светлината на лампата никак не беше достатъчна, но тя безгрешно тръгна към бюрото.

То беше отключено. Остави лампата върху него и протегна ръка към парите. Щеше да пхне по-голямата част от тях под ризата си и да излезе навън в дъжда, но после размисли.

Часовникът на Фелън лежеше върху бюрото. Той беше златен и вероятно струваше много пари, а тя го беше виждала да го държи в ръка повече от един път. Протегна ръка и го докосна, казвайки си, че трябва да го вземе като компенсация за липсващите обещания. Стори ѝ се много топъл във влажните ѝ ръце. Тя го помилва така, както влюбена жена би помилвала кожата на любимия.

В стаята миришеше на дъжд, на обработена кожа, на пушек и вино. Напомняше ѝ за нещата, които не можеше да има, които не искаше да има. Трябваше да избяга, напомни си тя отчаяно и взе часовника.

Стори ѝ се като жив, като част от него. Непрестанното му тиктакане беше биенето на неговото сърце. Блестящото злато топлеше ръцете ѝ. Знаеше, че не може да го открадне. Не можеше да открадне и парите му. Не можеше да избяга, независимо от желанието си и от факта, че разбираше необходимостта от това.

Тя внимателно остави часовника на мястото му. Тихо затвори чекмеджето, а парите остави непокътнати вътре. После тръгна да излиза от стаята.

– Решението, което взе, беше мъдро – каза Фелън Ромни.

Джулиет беше обзета от паника, но заглуши вика, който напираше в гърлото ѝ. Изгърва обувките и дрехите си на земята. Монетите, които ѝ беше дал Маубрей, шумно се разпиляха по пода. През цялото време той беше там. Седеше в креслото в пълния мрак и я наблюдаваше. Бутилката, поставена на масата до него, беше празна. В очите му светеше тъмен и опасен пламък.

– Не знаех, че си тук – каза тя не особено умно.

– Разбира се, че не знаеше. Не умееш да крадеш, скъпа Джулиет. Чух те да се приближаваш от цяла миля разстояние и просто загасих лампата. Исках да видя какво ще направиш. Ти ме изненада.

– Бил си изненадан от решението ми да избягам?

Той поклати глава и бавно се изправи. Движенията му бяха грациозни, което показваше, че виното не беше му повлияло особено.

– Изненадан съм, че си променила намеренията си.

– Не съм променила мнението си относно бягството. Само реших да не те ограбвам. Ти ми каза, че ще ме пребиеш от бой, ако го направя, а аз реших, че наистина може да си толкова жесток.

– Да, сигурно ме мислиш за много жесток човек – каза той.

Прекоси бавно стаята. Нощта беше влажна, но на него, изглежда, му беше горещо от изпитото вино. Беше разкопчал ризата си. Краищата ѝ свободно се вееха около силното му тяло. Тя си спомни за обръснатите гърди на Валериън и я напуши смях, който успя да потисне.

– Може би досега съм се държал като животно, а? – попита той.

Тя беше почти готова да се съгласи с него, но после разбра, че както винаги, думите му са пълни с ирония. Той вероятно смяташе, че досега се е въздържал и е бил безупречен. А може би, все пак, наистина беше такъв. Тя знаеше само, че всеки път, когато той я погледне, тялото ѝ

реагира така, все едно я е докоснал.

– Можеш да задържиш обещите – нервно каза тя и отстъпи крачка назад, готова да избяга.

– Много благородно от твоя страна. Но аз не държа на тях.

– Дай ги тогава на Валериън. Ще му стоят чудесно.

Устните му се изкривиха в усмивка. Джулиет не можеше повече да крие от самата себе си реакциите на тялото си. Със същия успех би могла да полети към луната. Ето защо искаше да избяга, разбираше причините за желанието си много добре. Не защото той можеше да ѝ причини болка или да ѝ навреди по някакъв начин. Искеше да избяга от разрушителната му, опасна усмивка.

– По-скоро бих предпочел да ги видя на твоите уши – каза той.

– Те не ми приличат.

– Украсените с диаманти обеци – каза той някак си замечтано, отнесено и тя разбра, че всъщност беше доста пиян – и нищо друго върху тялото ти.

И той протегна ръце към нея. А тя беше почти готова да се спусне към него. Залюля се към ръцете му, които ѝ предлагаха опасна утеха. Искеше да усети тялото му. Но блесна светкавица, почти веднага последвана от силен гръм, и тя се осъзна.

Избяга боса, почти полудяла от страх и желание, навън в бурната нощ. Пет пари не даваше за бушуващите природни стихии. Той я хвана малко преди да се скрие в градината. Дъждът се изливаше върху тях и ги измокри до кости.

– Започнах вече да се уморявам – каза той с дебел, плътен глас – от твоите непрекъснати опити да ми избягаш.

Тя не притежаваше същата сила като него. А и не искаше да я има. Този път се отпусна в ръцете му. Чувстваше се скрита и защитена от мократа пелена на дъжда. Притисна се в него и вдигна лицето си към неговото. Остави се на дъжда и на целувките му, които я заливаха подобно на природната стихия. Тя го прегърна през кръста, а мократа бяла риза я удряше по ръцете, които бяха здраво склучени на гърба му. Нейните собствени, объркани чувства бушуваха като силната буря.

Ръцете му бяха малко загубели. Устните му бяха твърди и настоятелни. И когато той я събори на мократа трева, тя не се опита да се съпротивлява. Тялото му покри нейното, устните му вече не се откъсваха от нейните, а дъждът ги заливаше. Беше едновременно и блаженство, и мъчение.

Той разкъса ризата ѝ, копчетата се разхвърчаха и тя се оказа гола

до кръста. Кожата ѝ почувства влагата и студенината на въздуха, но топлата влага на устата му беше много по-въздействаща. Той притисна раменете ѝ към влажната земя. Целуна гърдите ѝ, устните му заиграха с втвърдените им зърна. После ги засмука, а през нея преминаха горещите вълни на желанието, разтърсиха я цялата и се съсредоточиха между краката ѝ. Почувства как я завладява паника, някакъв тъмен страх, съвсем различен от ужаса, който беше изпитвала при докосванията на Лемур. Не беше страхът от мъжката жестокост, нито страхът от болката. Страхуваше се от своята собствена слабост и от копнежа, който изпитваше по този мъж.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и дланта му я обгърна през мокрите панталони. Галеше я леко през тънкия плат, нежно и изкусително, а устните ѝ се извиха към него. Тялото ѝ реагираше инстинктивно. Този инстинкт беше древен като света.

Той вдигна главата си, оголи гърдите ѝ и тя потрепера от студения нощен въздух. Погледна я. Изражението на лицето му беше неясно, погледът му беше търсещ. Тя затвори очи. Дъждовните капки падаха по бузите и клепачите ѝ. Все още се страхуваше да го остави прекалено да се приближи до нея.

Той си почиваше върху нея. Само сантиметър делеше устните им. Тя чувстваше втвърдената му плът и чакаше. Лежеше неподвижно и се чудеше какво ще бъде следващото му движение. Беше готова за най-лошото.

Той целуна клепачите ѝ, леко ги погали с устни. После нежно прокара устни по нейните, бавно ги засмука, увеличи натиска, а тя можеше единствено да се притиска до него. Ръцете ѝ го потърсиха, не можеше повече да скрива факта, че го иска, че това ѝ харесва. Ръката му се плъзна между двамата и започна да разкопчава копчетата на панталона ѝ.

Отново я завладя паника и тя започна да се съпротивлява. Толкова силно и отчаяно се бранеше, че не го чуваше какво ѝ говори. Дори не го виждаше. Чак когато, изтощена, се отпусна за малко, гласът му долетя до нея през пелената на ужаса, който я беше обзел.

– Успокой се – каза той, очевидно не за първи път. – Няма да те нараня.

Погледът ѝ се фокусира върху мургавото му лице и я прониза тръпка. Продължаваше да чувства огромната му твърдина и знаеше, че няма да може да му попречи да я вземе. Той владееше тялото ѝ – очевидно без никакво особено усилие от негова страна. Нямахше съмнение, че ще я обладае, а това щеше да бъде лошо, много по-лошо от всичко, което ѝ

беше сторил Лемур. Защото тя самата го желаше – него и онова, което щеше да се случи.

– Престани да се съпротивляваш – каза той, – и ще те пусна.

А тя дори не осъзнаваше, че все още се противи. Опита се да се успокои, но не можеше. Ако се отпуснеше, дори за миг, мракът щеше да се спусне над нея, а тя не би могла да понесе това.

– Престани – каза той отново.

Тонът му беше остър, той беше доста раздразнен и гневът му най-сетне проникна през черния облак, който се беше спуснал над нея. Тя замръзна и се втренчи в него. Той се издигаше като заплаха над нея в мрака. Тя премигваше, защото в очите ѝ влизаше вода.

– Така е по-добре – каза той вече по-спокойно и по-нежнo. – Никога през живота си не съм изнасилвал жена и нямам намерение да го правя и занаяпред. Не мисля, че би било забавно, нито пък приятно. Предпочитам жените, които любя, да са топли и доброволно отдаващи се. Да лежат в меко и сухо легло, а не на влажната земя в градината, и то през такава ужасна нощ.

Думите му бяха присмехулни, но и изпълнени с горчивина. Тя не знаеше дали презрението, което се долавяше, е насочено към нея, или към самия него. Внезапно той се изправи рязко и я издърпа след себе си.

– Следващия път – каза той – може и да не ти позволя да се измъкнеш.

За миг и двамата застинаха неподвижни. А после тя осъзна, че ризата ѝ, също като неговата, виси раздрана около тялото ѝ и че гърдите ѝ са изложени на нощния хлад и на неговия втречен поглед. Тя хвана двата края и ги придърпа един към друг. Закри гърдите си и се запрепва обратно към къщата.

– Прекалено късно е, Джулиет – гласът му я последва студен и тъмен като нощта, – аз те видях, докоснах те, вкусих от тебе. Рано или късно, ще те имам. За мен няма значение, че Лемур ме е изпреварил. Той е успял само да те нарани.

– Ти също ме нарани.

Тя спря на прага. Гласът ѝ едва се чуваше, заглушаван от гръмотевиците.

– Не съм. И никога не бих го направил.

Тя затвори очи за миг.

– Остави ме да си отида – помоли го тя.

– Никога.

Той остана сам в градината дълго, след като тя беше влязла в

къщата. Нуждаеше се от съмнителната утеха на студения дъжд. Имаше за какво да мисли и мечтае. Мечтаеше за нея, фантазираше и всичките му видения бяха свързани с нея. Спомни си как беше чул прокрадващите се стъпки в хола, как беше протегнал ръка и потопил стаята в тъмнина.

Силният гняв, който го беше обзел, когато я беше видял да рови из чекмеджето му, беше задвижил нещата. Тогава си каза, че ще бъде студент, ще се държи на разстояние, че ще си поиграе с нея. Видя я как взе в ръце часовника, който му беше много скъп спомен от бащата, когото той презираше. Искаше да потуши гнева си посредством тялото, което го възбуждаше прекалено силно.

Използва първото извинение, което му дойде наум, за да я последва. Тя нямаше да стигне далеч в тази буря без обувки и без пари. Щеше да се върне в стаята си още на зазоряване и двамата можеха да се престорят, че нищо не се е случвало.

Но той търсеше причина, за да я докосне. И щеше да се люби с нея в калната трева, като разгонена свиня, без да обръща внимание на очевидната ѝ срамежливост и на паниката ѝ, но нещо беше победило страстта му и го беше възпряло.

Казваше си, че може да я вземе по всяко време. Тя може би беше свикнала с това. Все пак, беше омъжена за Лемур, а неговата репутация далеч не беше безупречна. Без съмнение, търкалянето в калта с него беше за предпочитане пред прегръдките на съпруга ѝ.

Но беше почувствал паниката ѝ. Тя не беше намалила неговото желание, но му беше върнала здравия разум. Тя беше дребничка, крехка и изплашена, беше ѝ студено. Страхуваше се от него, от неговата страст, от неговия гняв. За първи път от години той се почувства засрамен.

Ако беше сигурен, че ще успее да прояви самоконтрол, щеше да я последва, да я вземе в прегръдките си да пресуши сълзите ѝ с целувки. Щеше да я утеши и да я стопли, да ѝ прошепне всички онези глупави нежни слова, които жените обичат да слушат. Никога преди не беше пожелавал да ги изрече. На никоя жена. Но сега искаше да ги прошепне в нейното ухо.

Но нямаше доверие на себе си. Представата му за утешаване можеше бързо да се превърне в животинско желание, което да го заслепи. Ако я вземеше сега, против волята ѝ, в момент, когато тя се чувстваше изгубена и уплашена, тя никога нямаше да му прости. И той самият нямаше да си прости.

Знаеше, че трябва да се раздели с нея, да я изпрати някъде, където

Лемур няма да може да я намери. Някъде, където щеше да бъде в безопасност, където няма да я заплашват хора като Фелън Ромни. Но също така знаеше, че не е готов да го направи. Първо трябваше да се качат с Валериън на някой кораб за Франция.

Ако зависеше от него, вече щяха да са заминали. Но не можеше да остави Валериън тук, а той отказваше да бяга като престъпник. Бяха в окаяно положение, в задънена улица и Фелън не знаеше кой ще избухне първи. И кой ще оцелее след експлозията.

Времето течеше. Досега все още не бяха възникнали други подозрения и други алтернативи. Оставаше единствено възможността лейди Марджъри да е забила ножа в тялото на съпруга си. Колкото по-дълго братята останеха в Англия, в Сатърс Хед, толкова по-опасно щеше да става тяхното положение.

Рано или късно, някой щеше да смъкне маската на Валериън. Все някога щеше да им се наложи да вземат решение, да направят известна жертва и да напуснат родината. Или да кажат истината. Ако не го направеха, решението вече нямаше да е тяхно.

Щом веднъж се озоват във Франция, Фелън щеше да възстанови контрола над дохода, който беше наследил от леля си и чичо си, които бяха починали в годината на неговото раждане. Той не беше обвинен в престъпление, но необходимостта да пазят в тайна местонахождението си го възпрепятстваше да посегне към парите си. А когато възстановеше достъпа си до тях, щеше да изпрати Джулиет далеч от съпруга ѝ садист, на безопасно място.

А можеше и да я вземе със себе си. Мисълта дойде неканена, изкушаваща. Можеше да я защитава, да я има до себе си, в леглото си...

Не, не можеше да има това, независимо от силното си желание и страстта, която изпитваше към Джулиет. Беше се примирил със съдбата си много отдавна. В живота му нямаше за постоянно място за жена. Рано или късно, всички започваха да настояват за женитба, за бебета и за дом, а Фелън не можеше да стои на едно място. А и не искаше да има деца. Не искаше да предаде на поколенията лудостта, която беше видял в очите на майка си.

Разбира се, Джулиет нямаше да настоява на женитба. Тя вече беше законно омъжена за друг мъж. Докато се отвращаваше от докосването му, нямаше да иска да има деца. Той обаче имаше намерение да я научи да се наслаждава на секса. Вече беше постигнал известен напредък в това отношение и не се съмняваше в крайната си победа.

Тя може би нямаше да се оплаква и от непрекъснатото местене от

място на място. По-голямата част от живота си беше прекарала така, следвайки известния си баща през страни, които повечето англичани дори не бяха чували. А и изглеждаше повече от нетърпелива да напусне този остров, Англия.

А после реалността го връхлетя. Беше полунощ, а той стоеше в градината под проливния дъжд. Все още беше възбуден и твърд от незадоволената страст и си мечтаеше за щастлив завършек на любовта с една избягала чужда съпруга.

Очевидно полудяваше.

Щеше да я изпрати някъде надалеч, заедно с обещите ѝ. Щеше да ѝ даде всички пари, които успееше да отдели. Щеше да ѝ даде и проклетия часовник, оставен му от баща му. Щеше да я изгони утре сутринта, още с пукването на зората.

Преди да е започнал да съжалява за решението си.

Глава 14

Дъждът продължаваше да вали. Стичаше се по прозорците на старата странноприемница. Гръмотевиците бяха силни, все едно, че удряха по покрива. Вятърът стенеше през пролуките на вратите, виеше в комините и изпращаше пушека обратно в стаите. Но вътре беше уютно и приятно. Огнят беше весел, въздухът в стаята – топъл, пуншът – превъзходен, а другият загадъчен гост стоеше на разстояние. Общо взето, Валериън беше доволен. Или поне щеше да бъде, ако споменът за тясно-то легло не го преследваше подсъзнателно.

Щеше да бъде много лесно, казваше си той. Просто трябваше да се преструва, че наистина е жена. Да мисли за себе си като за старата си гувернантка, онази, която споделяха със законния син на лорд Хари. Нана, както я наричаха, беше дебела и неразговорлива. Успявах да я накарат да говори за секс, колкото това правеше елхата в двора. Тя щеше да се сгуши удобно в леглото заедно с по-младата дама, да ѝ предложи мекото си рамо за възглавница и да заспи.

Но дори усилието да си въобразява разни неща би довършило Валериън. Нямах да успея да си въобрази, че е стара гувернантка, знаеше го. Седеше пред огъня вече половин час, след като прозяващата се Софи се беше изкачила горе. Усещаше, че ще прекара там, на стола.

Той изпъна удобно краката си и замислено отпи от пунша си. Дрехите му най-последно бяха изсъхнали. Мокрият корсет се забиваше в ребрата му, а огромните му обувки миришеха на мокра обработена кожа. Искаше да прокълне съдбата, която го беше поставила в това крайно неудобно положение. Но не можеше да кълне съдбата, която го бе събрала със Софи де Куинси макар и за кратко време.

Облегна се назад и започна да се чуди кой ли е другият гост на хана, така нареченият Лемур, който все още оставаше невидим. Собственикът беше изказал предположението, че той току-що е пристигнал от страните с топъл климат. Той, изглежда, беше доста загадъчен господин, но пък притежаваше безукорни маниери. Запита се дали Фелън не е имал щастието да го срещне някъде при своите безкрайни пътувания по света. Отхвърли обаче идеята като крайно невероятна. Наистина нямаше от какво да се страхуват, още по-малко от мистър Лемур.

Опита се да си внуши, че джентълменът всъщност е разбойник и че той е длъжен да се качи горе и да легне в леглото заедно със Софи, за да

я защити от този развратен женкар, който е с тях в странноприемницата. Но много добре знаеше, че той е най-развратният от тримата гости.

Тя сигурно вече беше заспала. Беше изтощена, очите ѝ трескаво го-ряха. Той се беше уверил, че е изпила достатъчно количество пунш, което да ѝ осигури здрав сън и добра почивка през нощта. Не искаше да разбере, че не е прекарал нощта до нея.

По същата логика, щом сънят ѝ щеше да бъде непробуден, защо той да не прекара нощта до нея и да я гледа как спи? Друга възможност нямаше да му се отдаде, а след мъченията, които беше претърпял, той заслужаваше дори много повече...

Не, сигурно беше изпил прекалено много ром, щом можеше да разсъждава така. Още една чаша и можеше да започне да си мисли, че тя няма да усети, ако той я докосне. Ако я целуне. Ако плъзне ръцете си под тънкото ѝ бяло бельо и помилва нежната ѝ, млечнобяла плът...

Шумът от стъпки, който долиташе откъм стълбите, беше приглушен, дискретен, потаен. Валериън бързо спусна полите на роклята върху огромните си ходила, изпъна се и се заслуша. Нима този проклет разбойник си мислеше, че може да се промъкне в стаята на безпомощна, заспала жена? Ако я докоснеше, Валериън щеше да му изтръгне сърцето.

Тихите стъпки приближиха вратата на общата зала. Той тъкмо беше започнал да се оглежда наоколо с надеждата, че ще намери нещо, което би могло да му послужи за оръжие, когато вратата безшумно се отвори. На прага застана Софи, осветена от светлината на огъня.

Валериън беше неспособен да се помръдне, дори не можеше да си поеме въздух от изненада. Наистина, не можеше. Софи беше облечена в тънка памучна нощница и той виждаше силуета на тялото ѝ в пълни подробности. Тя беше вчесала дългата си коса и небрежно я беше сплела. Някои кичури се бяха изплъзнали и спуснали над лицето ѝ. Изглеждаше толкова млада и невинна, че сърцето му започна да се къса от неизказани чувства.

– Няма ли да си лягаш, Вал? – попита тя.

– Мислех, че вече си заспала.

– Чаках те. Аз... не обичам да спя в чуждо легло. Това ме изнервя.

А дъждът вдига страшен шум.

Тя прекоси стаята и той видя, че ходилата ѝ са боси. Пръстите на краката ѝ бяха много красиви. Той се вторачи в нея. Опитваше се да си намери някакво извинение, но копнежът по нея го заслепяваше и прече-ше на ума му да работи.

– Страхувам се, че ще хъркам – каза той.

Тя се усмихна.

– Няма проблеми. Мисля, че аз също хъркам.

– Ще заема по-голямата част от и без това малкото легло.

– На мен не ми е необходимо много място.

„Искам да те любя“ – помисли си той, но не каза тези думи на глас.

Нямаше как да се измъкне, трябваше да се досети от самото начало, че няма да има изход от създалото се положение. Трябваше да понесе наказанието си, а всъщност все още не беше направил нищо чак толкова осъдително. Изправи се, примирен с поражението.

– Ще се кача горе – каза той. – Но не очаквай от мен да заспя. Ще седя на стола и ще ти правя компания, докато заспиш...

– В стаята няма стол.

Тя се протегна и взе дланта му в своите. Не можеше да не забележи дяволития пламък в очите ѝ.

– Всичко е наред, Вал. Знам за тайната ти. Обещавам, че няма да кажа на нито една жива душа.

Шокиран, той се вгледа в очите ѝ.

– Каква тайна? – запита я той с неестествено дрезгав гласът. Чудеше се по какъв ли начин се е издал.

– Въпреки че всички те мислят за такава смела жена, аз знам истината.

– Истината? – глупаво повтори той.

– Ти всъщност си много срамежлива и скромна, нали? Видях колко неудобно се почувства, когато те накарах да разкопчеш роклята ми. Та ти дори не смееше да ме погледнеш – каза тя с неприкрита изненада. – Не знам как жена с твоите познания и възгледи за секса изведнъж може стане неузнаваемо срамежлива. Все пак, нашите тела не са чак толкова различни, нали?

– Така мислиш ти – мрачно каза той.

– Но ние и двете сме жени, въпреки че ти си много по-висока и силна, много по-възрастна и по-опитна...

– Всъщност – призна той, – аз се чувствам малко по-спокойна, когато съм с мъж. Не знам защо...

– Можеш да се съблечеш на тъмно, скъпа Вал – каза тя невинно, с дяволита усмивка. – Обещавам да не поглеждам. Но, моля те, ела да си легнеш. Студено ми е там сама и се страхувам, защото вятърът се вие около стряхата и вдига такъв шум...

Не можеше да устои на молбите ѝ. Прегърна я, което беше голяма

грешка от негова страна, защото, тъй като тя не носеше нищо под тънката памучна нощница, той ясно почувства топлината и податливостта на тялото ѝ. Прииска му се да я отблъсне, кожата ѝ го изгаряше, но нямаше извинение за подобна постъпка.

– Ще дойда, ако наистина го искаш – каза той с нисък, сдържан глас. – Много съм уморена.

Тя лъчезарно му се усмихна.

– Благодаря ти, скъпа Вал. Знаех, че мога да разчитам на теб.

В спалнята беше съвсем тъмно. Облаците закриваха небето, на което не се виждаше нито една звезда. Щом тя затвори вратата зад тях, той премигна. Трябваше му известно време, за да свикне с мрака, който беше черен като индиго. Видя как Софи прилична на призрак, прекоси стаята. Чу изкусителното проскърцване на леглото и едва успя да потисне стенанието си.

– Искаш ли да запаля свещ? – попита тя. – В долния край на леглото е нощницата, която собственикът донесе за теб.

– Не – каза той. Задушаваше се. Изрита мокрите си кожени обувки. И вече с по-нормален глас каза: – Ще се оправя и на тъмно.

Протегна ръка към нощницата, но напипа крака ѝ. Вярно, че той беше покрит с одеялото, но допирът го разтърси. Запита се как ще успее да преживее нощта, легнал до нея. Намъкна нощницата през главата си. За щастие, тя беше с размерите на палатка и той успя да разкопчее роклята си. Тя беше ушита така, че да може лесно да се съблича и облича. Беше я ушила една от невидимите роднини на Ханигън и не за първи път той благодари на неизвестната благодетелка. Под огромната бяла нощница можеше да развърже дори корсета си. Но едва ли щеше да успее да го завърже на сутринта, а беше невъзможно да помоли Софи. Оставаше единствено да се надява, че хората няма да бъдат особено придръжливи към талията на една вдовица. Метна дрехите си върху масата с надеждата, че ще изсъхнат напълно и калта ще се отрони. После се отправя към леглото.

– Не исках да го споменавам преди – каза весело Софи, – но виждам прекрасно в тъмното.

– Господи – възкликна той, питайки се дали тъмнината щеше да му помогне да запази маскировката си. Или, може би, щеше да разкрие тайната му.

– Не знам защо вдигаш толкова шум за нищо, Валери. Хората непрекъснато делят леглото си с някого. Кълна ти се, нямам въшки.

Въпреки обзелото го напрежение, той се засмя.

– Ти си смешно дете.

– Аз съм на осемнайсет. На възраст, когато мога да се сгодя – каза тя.

Гласът ѝ прозвуча глухо. Той стигна до леглото и се взря в нея в тъмното.

– Значи, вече ти е направил предложение – каза той примирено. – За това говореше майка ти, нали?

– Не, още не. Но ще направи. Мама непрекъснато му повтаря колко очарована ще бъде.

– Можеше да попита и теб.

– Мама никога не пита хората за мнението им. Тя просто ги информира за своето и очаква всички да се съгласят с него.

Тя погледна нагоре към Валериън, а на лицето ѝ беше изписана молба.

– Не искам да се омъжа за него.

– Тогава, недей – каза Валериън, предаде се и се качи на леглото до нея.

Чаршафите бяха топли и от чист лен. Той се досети, че нейното тяло ги е стоплило.

– Кажй го на майка ми.

– Ще го направя. Веднага щом се върнем.

Софи се премести неспокойно и го погледна.

– Няма да помогне – отчаяно каза тя. – Мама вече е решила и нищо не може да я разколебае.

– Тогава трябва да променим намеренията на капитан Мелбърн.

Май беше пил прекалено много пунш. Беше обезпокоително близо до изкушението, цялото легло миришеше на лавандула.

– Но как можем да постигнем това?

– Можем да съсипем репутацията ти – безразсъдно предложи той.

Тя се изкикоти.

– Страхувам се, скъпа Вал, че ти не притежаваш необходимото за целта.

Безхитростната ѝ забележка не подобри настроението му. Той нито отрече, нито потвърди думите ѝ.

– Но винаги можем да кажем, че някой друг го е направил.

– Кой?

– Загадъчният мистър Лемур. Или моят съпруг. Или сър Невил Пинуърт.

– Толкова е вероятно той да направи това, колкото и ти, скъпа Вал

– каза тя и избухна в смях.

– Даже по-малко вероятно – позволи си да каже той.

– Права си. Е, да приемем, че репутацията ми е съсипана. Какво следва по-нататък?

– Ще дойдеш с нас на континента. Ще посетим всички големи градове – Париж, Виена, Флоренция. Ще живеем безразсъдния и разсипнически живот на незаконна двойка.

– Мисля, че за тази незаконна двойка ще ни трябва мъж. И се страхувам, че съпругът ти няма да е подходящ за тази роля. Той ме плаши.

– Ф... Филип? – заекна той с неподправена изненада. – Защо?

– Той е толкова мрачен, толкова студен и толкова циничен! Сигурно е много неприятно да се навърта около теб.

Валериън си помисли за насиненото си око.

– Понякога – горчиво каза той. – А и аз не ти предлагам да имаш връзка с него.

– Може да намерим някой много красив любовник за мен – сънено каза Софи и се плъзна в леглото, – след като ти продължаваш да твърдиш, че плътските удоволствия заслужават цената, която се плаща за тях. Разчитам на теб да избереш подходящия за мен мъж.

Валериън лежеше по гръб до нея. Беше скръстил ръце на гърдите си. Задушаваше се.

– Бих искала да е висок – каза тя замечтано, – но не прекалено. Предпочитам да е с руса коса. Искам да бъде силен, но не с прекалено развити мускули.

– Съвсем да не прилича на капитан Мелбърн?

– Точно така. Трябва да бъде по-слаб от него. Още по-добре, ако е красив, но не е абсолютно задължително. Не искам да имам мъж, който се интересува повече от изражението си в огледалото, отколкото от мен.

Валериън беше готов всеки момент да се размее. През последните няколко седмици беше прекарал по-голямата част от времето, застанал пред огледалото. Но беше принуден от обстоятелствата, а не от собствените си наклонности. И не смяташе, че видът му е по-важен от жената, която лежеше така дяволски близо до него.

– Красив, но не самовлюбен – отбеляза той. – И какво друго?

– Искам да бъде нежен – каза тя. – Да обича да живее в провинцията и да иска да доставя удоволствие на жената. Искам да ме обича.

Той беше готов да я докосне – като че ли описваше самия него. Сега беше сигурен, че за тях имаше надежда...

– И искам да бъде честен и верен. Никога да не ме лъже – добави

Софи.

Трябваше да мине известно време, преди той да възвърне гласа си.

– Високи изисквания – каза той.

– Знам. Но тъй като нямам намерение да се омъжвам, никого няма да нараня, нали?

– Не, не е така. Наистина можеш да нараниш някого – каза той.

Една светкавица освети ярко стаята. Последва оглушителен гръм. Софи изпищя, пробяга разстоянието, което ги разделяше и се хвърли на рамото му. Той инстинктивно я обгърна с ръце. Знаеше, че си играе с огъня. Тя се притисна в него и въздъхна доволно. Главата ѝ лежеше като в гнездо в ямката на рамото му. Златнорусата ѝ коса беше мека и копринена и опираше в наболата му брада.

– Имаш ли нещо против? – прошепна тя и се прозя.

– Ни най-малко, дете – отговори той.

Стисна ръцете си в юмруци, за да не може да я докосва. Можеше да направи това за нея. Можеше да я държи и да я утешава в мрака и бурята, независимо колко мъчително беше за него. Дължеше ѝ поне това заради лъжите, които ѝ беше наговорил, и заради радостта, която тя му беше дала. Щеше да преживее нощта. *Дали?*

Нощта му се струваше безкрайна, но и много кратка. Тя спеше и почти не издаваше звуци в съня си. Само понякога сладко и тихо въздъхваше. Въздишките ѝ бяха много съблазнителни. Той очакваше, надяваше се, че тя ще се отмести и ще се отдалечи от него, щом веднъж заспи дълбоко. Но тя не го направи. Притискаше се в него, галеше лицето си в ръката му като доволно котенце. А той лежеше и се измъчваше. Изпитваше странна смесица от чувства: уж изпитваше блаженство, а се надяваше, че сутринта по-скоро ще дойде; в следващия миг желаше въобще да не идва.

Когато най-после заспа, сънят му беше дълбок и продължителен. Събуди се чак когато първите лъчи на зората се промъкваха в тъмната спалня. Тя все още спеше, сгушена в ръцете му, доверила му се в съня си. Ръката ѝ почиваше на равните му гърди, под огромната ношница.

Той се отмести много, много внимателно. Взе ръката ѝ и я постави на леглото до нея, а после стана. Тя се събуди в същия миг, погледна го сънено. Той се надяваше, че няма да успее да го види ясно, защото утринната светлина все още беше слаба.

– Ставаш ли вече?

– Винаги съм ставала рано – весело отговори той, но му се искаше да се върне при нея в топлото тясно легло. – Ти поспи още малко. Поне

още няколко часа няма да можем да тръгнем.

Тя не се нуждаеше от дълго убеждаване. Въздъхна блажено и се сгуши в завивките. А той застана за миг над леглото и я загледа. Можеше да бъде завинаги така, ако животът се беше стекъл различно, ако имаше по-добър произход, ако му се беше отдала възможност да я ухажава, да се ожени за нея. Тогава всяка сутрин щеше да се събужда и да я гледа как спи.

Но при сегашните обстоятелства тази сутрин трябваше да му стигне за цял живот.

Не знаеше колко дълго е останал така, загледан в нея, поглъщайки с очи всяка подробност – розово-белите бузи, леко разтворените устни, едва забележимите сини венички по клепачите. После нарочно се обърна с гръб към нея и се зае с досадното задължение, което представляваше утринният тоалет.

Доста дълго време се бори с нощницата, която приличаше на палатка. Когато най-сетне се измъкна от нея, разбра, че е в беда. Беше успял да завърже корсета, но толкова несръчно, че не беше придал на фигурата си никаква женственост. Роклята му беше корава и набръчкана. Нито една жена на неговата възраст и с неговия опит не би се облякла така отвратително. Шапката му се беше свила и едва ставаше на главата му. Отиде на пръсти до огледалото и видя, че най-лошите му опасения се потвърждават.

Не беше се бръснал вече двайсет и четири часа. Всички щяха да забележат кестенявата брада, която беше набола по бузите и по решителната му брадичка. Окото му беше великолепно синьо и така привличаше погледа, че може би щеше да отвлече вниманието на хората дори от наболата брада на мисис Рамзи. Може би, но не сигурно. Косата му висеше отпуснато около лицето му. Въпреки изпомачканите женски дрехи, той приличаше на мъж – такъв, какъвто беше.

Нямаше как да използва ножчето за бръснене, което беше в дамската му чанта, без да привлече вниманието на Софи. Пудрата пък нямаше да му осигури достатъчно прикритие. Грабна шапката си, нахлупи я, колкото можа по-ниско, и спусна воала.

Часът, който прекара сам в общата трапезария, беше благословен. Самият съдържател му занесе кафето, а после го остави сам. Той седеше, гледаше жаравата, която беше останала от огъня, и размишляваше за това, колко жесток е животът.

Дъждът беше престанал през нощта. Слънцето срамежливо надничаще иззад мокрите листа. Валериън повдигна воала, за да погледне по-

добре. Но чу да се приближават нечии стъпки и побърза да го спусне.

– Извинявам се, мислех, че в стаята няма никой.

Мъжът, който се готвеше за бързо отстъпление, можеше да бъде само загадъчният мистър Лемур.

– Както виждате, има – доста студено и неучтиво му отвърна Валериън.

Мъжът очевидно беше безобиден. Не беше в първа младост, беше облечен елегантно, косата му беше внимателно вчесана. Очите му бяха безцветни, лицето – приятно, а дланите – малки. Човек не можеше да намери нищо загадъчно в него. Той беше просто още един джентълмен на път за Хемптън Реджис.

– Ето ви и вас, сър.

Съдържателят се появи на прага, а на лицето му беше изписано обичайното измъчено изражение.

– Моля за вашето извинение, лейди, но частният салон претърпя известни повреди през изминалата нощ. Състоянието на покрива е по-лошо, отколкото предполагам. Ще благоволите да поделите общата трапезария с господина?

– Наистина много необичайно положение – запротестира Валериън, който не беше в настроение и не можеше да търпи ничие чуждо присъствие. Но се появи Софи и прекъсна възраженията му.

– Разбира се, че няма значение. Благоприличието ще бъде спазено, тъй като аз и мисис Рамзи ще бъдем подкрепа една за друга. Можете да се присъедините към нас, мистър...?

– Лемур – каза той с учтивост, в която нямаше и следа от притворство. Защо ли тогава Валериън настръхна? – Марк-Дейвид Лемур на вашите услуги.

– Аз съм мис Де Куинси, а това е мисис Рамзи.

Тя беше облякла отново своята собствена рокля и изглеждаше божествено. Прекоси стаята и застана до Валериън. Загледа се в него, а усмивките й затрепериха от усилието да не се засмее. Но не можа да се сдържи. От гърлото й излязоха сподавени звуци, които много приличаха на нежен смях.

– Вал! Защо, за бога, си със спуснат воал тази сутрин?

– Ще си помислиш, че изглеждам смешно, ако можеш да надзърнеш под воала – мрачно каза той. – Позволи ми поне тази малка проява на суета, моля те.

– Сигурна съм, че изглеждаш превъзходно.

Софи седна до него и си наля кафе с елегантност, която Валериън

никога нямаше да усвои.

– Искате ли и вие малко, мистър Лемур?

– С удоволствие, мис Де Куинси – каза той важно, взе си стол и се настани срещу тях.

Валериън се облегна назад и ги загледа с горчивина. Нещастното му изражение беше добре скрито зад воала. Тя очароваше Лемур със същата неосъзната грациозност, с която наливаше кафето. Маниерите явно се усвояваха в обществото, но за тях трябваше да имаш и талант. Нищо не означаваха сега, но той беше готов да умре от ревност.

– Нов ли сте в тази област, мистър Лемур?

– Да. Отивам в малкото крайбрежно градче Хемптън Реджис, но бурята ме спря тук.

– Ние живеем там – гордо засия Софи.

– Тогава може би знаете нещо за човека, когото търся. Младо момче на име Джулиън Смит.

„Трябва да благодаря на Бога, че съм със спуснат воал“ – помисли си Валериън. Така поне нямаше нужда да крие реакцията си. Софи поклати глава.

– Страхувам се, че не го познавам. Сигурно не е живял дълго в Хемптън Реджис, иначе, сигурна съм, щях да науча за него...

– Предполагам, че е останал в града само една-две седмици. Той ми беше слуга, но ме окраде и избяга. Чух, че бил видян в тази област. Надявам се, че ще успея да го хвана.

– Ужасна история – каза Валериън с мек копринен глас. – И какво открадна негодникът?

Лемур го погледна спокойно, очите му вдъхваха доверие.

– Чифт украсени с диаманти обеци, които принадлежаха на моята съпруга.

– Отвратително – възкликна Валериън. – И все пак, чудя се, защо лично вие преследвате момчето. Защо не сте пратили по петите му тайните агенти на правосъдието?

– Обичам момчето. То направи грешка, но аз съм убеден, че подходящото възпитание ще го накара да проумее лошото си поведение и да се поправи.

Лемур се усмихна. По гърба на Валериън пропълзяха тръпки на ужас. Напоследък прекарваше толкова малко време в Сатърс Хед, че не знаеше дали Фелън е разбрал какво е накарало Джулиет да облече мъжки дрехи. Отговорът се криеше в мъжа, който седеше срещу тях и който беше съвсем приятен на пръв поглед. Валериън протегна ръка към

кафето си с надеждата, че мистър Лемур няма да обърне внимание на размерите ѝ.

– Сега, след като споменахте за това – тихо каза той, – се сещам, че имаше едно момче, което работеше в „Птицата и перата“ и което беше тогава току-що пристигнало в града. Не помня името му, но беше момче, което тъкмо излизаше от юношеството. Дребно, с кестенява коса и кафяви очи. И много приличаше на момиче.

Лемур не успя да скрие вълнението си.

– Това е той. Къде казахте, че е работил? В „Птицата и перата“?

– Вече не – тъжно каза Валериън. – Мисля, че избяга след седмица с половината сребро на съдържателя. Някой каза, че бил тръгнал на север.

Софи изненадано го погледна, но нищо не каза.

– На север? Но аз тъкмо идвам оттам – каза Лемур и изведнъж придоби неприятна физиономия. – Ще ме извините ли, дами, трябва да тръгвам.

Валериън реши да си поиграе малко с него.

– О, останете и пийнете още малко кафе – каза мило той.

– Може би пътищата на север също са наводнени. Не бива да тръгвате толкова рано.

– Не, благодаря ви, не – припряно каза Лемур. – Пътищата на север са прокарани по-нависоко. Но дори да са наводнени, аз просто ще почукам. Ваш слуга, мадам. Мис Де Куинси.

Той така бързаше, че почти се блъсна в съдържателя.

– Случило ли се е нещо, скъпи дами? – с тревога в гласа запита съдържателят.

– Нищо, добри ми човече – бавно му отговори Валериън. – Мистър Лемур просто откри, че неотложен ангажимент го зове по обратния път.

– А аз идвам да ви кажа, че пътят за Хемптън Реджис вече е в добро състояние.

– Идвате тъкмо навреме. Ако бяхте дошли по-рано, нашият приятел нямаше да се впусне в лов на диви гъски. Ще се погрижите ли да впрегнат конете ни? Мис Де Куинси и аз също трябва да тръгваме.

Съдържателят каза, че ще бъде щастлив да изпълни нареждането на дамата и бързо се оттегли. Настъпи мълчание. Валериън хвърли поглед на Софи, която явно беше недоволна от нещо.

– Ти го излъга, нали?

Тя беше прекалено наблюдателна, тази негова мила Софи.

– Какво искаш да кажеш?

– Сега си спомням онова младо момче от „Птицата и перата“, което твоят съпруг отведе. То не е откраднало нищо и не е тръгнало на север, нали?

– След като вече няколко пъти ми повтори, че презираш хората, които лъжат, ще ти кажа истината. Джулиън Смит е в безопасност в Сатърс Хед. Ние ще го пазим от мистър Лемур, докато можем. Не вярвам, че момчето е откраднало. Той е бил третиран жестоко. Нямаме намерение да го върнем на господаря му, който го е тормозел.

– Въпреки че така повелява законът? – попита тя.

Той не можа да се досети дали одобрява решението им, или не.

– Да, противно на закона – твърдо рече той. – Хората са по-ценни от закона.

Тя му се усмихна.

– Ти си една наистина чудесна жена – каза тя.

Валериън потисна желанието си да изръмжи.

– Защо? Защото изпитвам съжаление към безпомощните същества?

– Да. И защото рискуваш собственото си благополучие, за да им помогнеш.

– Не ме превъзнасяй като светица, Софи. Не съм нито толкова мила, нито толкова благородна, колкото мислиш. Имам скрити недостатъци, които никога не би приела.

– Съмнявам се – каза тя с блеснали очи. – Мисля, че си най-прекрасната, най-милата, най-искрената жена, която познавам.

Тя се наведе и го целуна през воала. Докосна устните му през тънката материя. Целувката беше кратка, но зашеметяваща, невероятна.

– Е – каза тя, останала без дъх, – щом ще тръгваме съвсем скоро, по-добре да се погрижа за... а-а... ами... Ще ми трябва малко време...

Тя заекваше и пристъпваше заднишком към вратата. Беше объркана и пребледняла. Той я гледаше как се оттегля. Стоеше неподвижно, изражението на лицето му беше скрито зад воала. А когато остана сам в стаята, започна тихо да ругае. Дори звукът на собствения му глас не го успокои. Нищо не би могло да го успокои.

Глава 15

Слънцето ту се появяваше иззад мокрите листа, ту се скриваше. Валериън пришпорваше конете и те препускаха из калта. Той караше прекалено бързо и много добре осъзнаваше този факт. Но не намаляваше скоростта. Трябваше да върне Софи при страшничката ѝ мама, при гърдта, която я беше откърмила. Трябваше да предупреди Фелън за внезапното появяване на Лемур. И, преди всичко, трябваше да се обръсне.

Вятърът развяваше воала му и откриваше брадичката му. Софи се беше сгушила в него, очите ѝ бяха затворени, бузите ѝ бяха порозовели. Тя не поглеждаше към него и той се надяваше, че и занапред ще бъде така. Да кара по-бавно беше невъзможно за него. Трябваше да се върне у дома, преди да е настъпила катастрофата.

Нямаше представа кой е Марк-Дейвид Лемур, но мислеше, че Фелън ще знае. Фелън всичко знаеше. Трябваше да бъде предупреден. Каквато и да беше връзката между Лемур и Джулиет, появяването му не вещаеше нищо хубаво за нея. И нито един от двамата братя Ромни нямаше да стои и спокойно да гледа как той я отвлича.

Сведе поглед към жената, която се бе сгушила в него. Очите ѝ горяха, тя се оплакваше, че ѝ е топло и че има главоболие. Той предположи, че причината е във вчерашния проливен дъжд. Искаше да я види у дома ѝ, в леглото, с чаша горещ чай в ръката.

Всъщност, искаше да я види у дома си, в леглото, с него, но не беше възможно. Беше прекарал една нощ с нея и едва ли щеше да има друга. Тялото му все още се измъчваше от близостта ѝ. Вероятно нямаше да преживее още една такава нощ. Можеше ли един мъж да умре от неудовлетвореност? Можеше ли членът му да стои втвърден толкова дълго, че нещо да се повреди и да не функционира повече?

Щеше да му се отдаде възможност да намери отговора на тези въпроси, помисли си той с горчивина и намали скоростта на каретата. Наближаваха Хемптън Реджис. Експериментът може и да имаше научна стойност, но му липсваше всякакво очарование. Помисли си, че би предпочел смъртта, ако можеше да избира.

Софи вдигна глава, когато каретата спря пред бащиния ѝ дом. Беше късна сутрин, слънцето грееше ярко над главите им, а нейните сини очи горяха трескаво и гледаха замаяно.

– Къде сме? – попита тя и го погледна с нескрито възхищение.

– У дома, любов – отговори той.

– Това е добре. Страхувам се, че не се чувствам много... добре – каза тя.

Предната врата се отвори и майка ѝ застана на прага.

– Софи!

Не можеше да се отрече, че в гласа ѝ прозвуча истинска майчинска загриженост.

– Какво се е случило? Чухме, че пътищата били наводнени, но имахме пълно доверие на мисис Рамзи...

– Тя не се чувства добре – сприхаво каза Валериън.

Скочи от каретата с абсолютно пренебрежение към етикета. Мисис Де Куинси, съпругът ѝ и няколко слуги бяха наобиколили каретата. Майката даваше нареждания на всички с ясен глас. Валериън пренебрегна и нея, и нарежданията ѝ, взе лекото тяло на Софи в силните си ръце и се отправи към вратата.

– Моя мила мисис Рамзи! – възкликна мисис Де Куинси. – Позволете на слугите да я занесат. Не ви прилича...

Той отново не ѝ обърна внимание, мина през вратата и стигна до широкото предно стълбище.

– Кажете ми къде е стаята ѝ.

– Наистина, не мисля, че...

– Кажете ми къде е стаята ѝ – повтори той.

Гласът му приличаше на този на брат му. Страховитата мисис Де Куинси нервно отговори, явно отстъпила пред напористата мисис Рамзи.

– Добре ли е тя? – неспокойно бърбеше майката, докато подтичваше край тях. Малката свита от слуги вдигаше невъобразим шум, докато се суетеше напред-назад. – Да не е станала катастрофа, тя наранена ли е...?

– Казах ви вече, тя не се чувства добре. Стоенето под дъжда ѝ е дошло в повече, вероятно е настинала. Няколко дена в леглото и отново ще бъде добре.

Думите, гласът му и въобще цялостното му поведение далеч не бяха подходящи за една дама, но мисис Де Куинси беше толкова загрижена за здравето на дъщеря си, че дори не забеляза.

Спалнята на Софи беше приказна. Отговаряше напълно на неговите мечти. Леглото беше огромно, високо, застлано с нежни бели чаршафи. На него имаше цял куп пухени възглавници. Той внимателно я положи долу.

– Тя има нужда от гореща баня – заяви майка ѝ. – Трябва да направим компреси на гърдите ѝ и да сварим билков чай, от който тя ще се почувства по-добре. Мисис Рамзи, не можем да изразим благодарността си с думи. Веднага ще ви приготвим една стая. Сигурна съм, че ще искате първо да се преоблечете, а после да се явите пред очите на хората. Ще изпратим човек до Сатърс Хед да информира съпруга ви. Мистър Де Куинси, погрижете се за това. Уокър, кажи на готвачката да приготви пилешка супа. Мери, придружи ме...

Тя изчезна, все така давайки нареждания на околните. Свитата от слуги и съпругът изчезнаха заедно с нея. Оставиха Валериън насаме със Софи.

Усамотението им щеше да трае само миг. Скоро щеше да се появи нейната камериерка, вероятно след като изпълни всичките искания на господарката си. Тогава него щяха да го изгонят от стаята. Той се загледа в Софи. Каза си, че я вижда за последен път. Не се доверяваше на себе си, не знаеше какво може да направи, ако продължи да се вижда с нея. Тя като чели спеше, бузите ѝ бяха зачервени, дишането – учестено. А после отвори очите си, погледна го и се засмя.

– Изглеждаш извънредно странно – нежно каза тя.

– Ласкателка – отговори той шепнешком. – Майка ти ще поеме нещата в ръцете си, а аз ще си тръгвам вече. Довиждане, мило момиче.

Лицето ѝ помръкна, в очите ѝ се появи тревожно изражение.

– Ще се върнеш, нали.

Беше я лъгал толкова много пъти, че не искаше повече да я лъже.

– Не съм сигурна. Мистър Рамзи отдавна говори, че ще заминем за континента. Мой дълг като негова съпруга е да го придружа.

– Ти никога не си ми приличала на жена, която е особено привързана към задълженията си.

– У мен има много неща, които силно ще те изненадат – с горчивина рече той.

Отстъпи пред изкушението и я погали по бузата. Тя обърна глава и целуна ръката му.

– Обещай ми – прошепна тя – Обещай ми, че няма да заминеш, преди да си ми казала „довиждане“.

– Довиждане – каза той и се наведе, за да я целуне по бузата.

Тя се обърна в най-неподходящия момент. Той беше вдигнал долния край на воала, съвсем мъничко, колкото да позволи на устните му да докоснат бузата ѝ. Но поради движението, което тя направи, устните му се сблъскаха с устата ѝ – гореща, влажна и отворена.

Прииска му се да използва езика си. Прииска му се да се покатери на леглото и да я люби. Изстена – дълбоко гърлено стенание. Отдръпна се точно навреме, миг преди да ѝ покаже точно какви са мъжките целувки. Тя го гледаше втренчено, пребледняла от шока и изненадата. Смачканият воал закриваше лицето му, а само Господ знаеше дали не е усетила наболата му брада. Той мислеше, че не е, но нямаше намерение да остане и да провери.

– Довиждане – отново каза той.

А после се обърна и излезе от стаята, без да погледне назад.

Настроението на Фелън Ромни беше станало още по-лошо. Избухливият му нрав не се повлия особено от влизането на брат му в библиотеката. Беше пладне. Брат му свали смачканата си шапка и я хвърли в камината Тъй като беше летен, горещ ден, в нея не гореше огън, но в жеста му все пак се криеше предизвикателство.

– Боже мой – едва чуто прошепна той, докато погледът му обхождаше брат му. – Нима си карал през града в този вид?

Валериън се хвърли на един стол. Удареното му око беше придобило невероятно морав цвят, имаше нужда от бърснене и изглеждаше така, като че ли е готов да пребие някого. Фелън се запита дали честта да бъде пребит ще се падне на него.

– Нямах никакъв избор. Бяхме хванати като в капан от дъжда и принудени да прекараме нощта в един хан.

Фелън разтревожено се изправи.

– Вал, ти нали не...

– Не, по дяволите, не съм. Прекарах цялата отвратителна нощ в нейното проклето легло, с проклетата ѝ глава на проклетото ми рамо и не я докоснах нито веднъж!

– Браво на теб – отдъхна си Фелън.

Валериън скочи от стола и наперено закричи из стаята. После се подпря на бюрото. Беше готов да налети на бой, изражението на лицето му беше заядливо. То беше особено смешно, като се има предвид видът му, който беше съвсем окаян.

– Браво на мен – направи гримаса той. – Ще ти кажа какво ще бъде най-добро за мен. Да се махаме оттук. Уморен съм вече. Не мога повече да чакам Ханигън да намери някакво щастливо разрешение на нещата. Уморих се да седя на задника си, без да правя нищо. И ако още веднъж видя Софи де Куинси, ще...

Спря да говори, защото, като джентълмен, не искаше да информира брат си точно какво копнее да направи със своята любима.

– Мога да си представя – каза Фелън не особено радостно.

– Няма повече да споря с теб – каза Валериън. – Да бъде, както ти искаш! Да изчезваме оттук и да вземем Джулиет с нас!

Фелън замръзна на място.

– Не! Казах ти вече, тя ще остане тук. Няма да ти позволя да прехвърлиш неудовлетворените си сексуални желания върху нея.

– Нима мислиш, че съм от мъжете, които постъпват така? Трябва да ти насиня окоето – с опасни нотки в гласа заяви Валериън.

Фелън се усмихна горчиво.

– Само си търсиш извинение, за да ме удариш. Без съмнение, аз го заслужавам. Един бой с юмруци може да се отрази добре и на мен, защото и аз самият напоследък не съм особено задоволен. Но мисля, че ще бъде загуба на време да се бием двамата. Благодаря на бога, че найсетне си готов да заминеш оттук. Но няма да вземем Джулиет.

– Нима ще я оставим на благоволенieto на мъжа, който я търси?

Фелън го зяпна.

– Аз не съм ти разказал за него – каза той. Беше съвсем сигурен.

– Не, не си. Срегнахме го в хана. Доста приятен на вид мъж на име Лемур, който каза, че търси избягалия си прислужник. Момче на име Джулиън Смит.

– Проклятие!

– О, не се тревожи, братко мой. Аз му казах, че тя е тръгнала на север с половината богатство на града. Той се втурна подире й. Но не знам колко дълго може да продължи това. Рано или късно, той ще се върне. А аз нямам намерение да я оставя в ръцете му.

– Нито пък аз – отговори Фелън.

– Тя не е неговият слуга, нали?

– Тя е неговата съпруга.

Валериън тихичко подсвирна.

– Тогава наистина е по-добре да се махаме оттук – каза той. – И да побързаме.

– С тези дрехи ли ще пътуваш?

– Това беше последният път. Повече няма да навличам тези проклети рокли – предупреди го той.

– Не прибързвай. Може да минат ден-два, докато успеем да купим билети. Междувременно, стой настрана от твоята интелектуалка.

– О, точно това имам намерение да правя. Но времето е ценно. Аз

изпратих Лемур по грешна следа, но, рано или късно, той ще разбере истината. Все някога ще се появи тук. Аз мисля, че ще бъде скоро.

Фелън се замисли. Щеше да бъде доволен да излее гнева си върху този жалък, презрян червей. Той беше наранил Джулиет, и то достатъчно лошо. Искаше му се да го убие.

Неканени, мислите продължиха. Ако го убиеше, както, без съмнение, Лемур заслужаваше, Джулиет щеше да бъде вдовица. Защо, по дяволите, нейното социално положение трябваше да го интересува. Нали уж просто искаше да я види в безопасност – толкова недосегаема за съпруга си, колкото Софи беше за Валериън.

– Ще заминем – каза той. – Междувременно, не стъпвай в града. Сигурно вече си предизвикал езиците на хората.

Валериън го погледна.

– Ще ми дадеш ли възможност да те ударя?

Фелън горчиво се усмихна.

– Не сега. Когато стигнем във Франция, можеш да ме смажеш от бой. Тогава няма да има значение, ако и другото ти око е насинено.

– Така си мислиш!

– Аз съм по-силен от теб, малко братче. Винаги ще те победа в един юмручен бой.

– Аз съм по-луд и по-разгневен от теб, големи братко. И съм много по-разочарован и нещастен.

Фелън си спомни за сцената, която се беше разиграла между него и Джулиет в градината.

– Ако бях на твое място, не бих разчитал на това – с горчивина в гласа каза той.

Оказа се, че разполагат с много по-малко време, отколкото мислеше Фелън. Същия следобед той отиде в Хемптън Реджис под предлог да се отбие у семейство Де Куинси и да разбере какво е здравословното състояние на Софи. Но всъщност имаше две причини, които го отведоха в града. Едната – да се увери, че Валериън не е издал самоличността си. И втората – да купи билети за следващия кораб, сал или каквото и да е корито, което се отправя към бреговете на Франция. Или където и да е – но далеч от Англия.

И двете му начинания не се увенчаха с успех. Мисис Де Куинси го прие, но беше разтревожена и разсеяна. Не прояви дори любезност. Софи определено не била добре, изпратили за доктора и тя няма да може

да приема посетители известно време. Фелън учтиво се сбогува, като се питаше дали в неразположението на Софи нямат пръст и емоционални разочарования.

Търсенето на места за кораб към континента беше още по-неуспешно. Единственият кораб, който се намираше в малкото пристанище, беше претърпял повреда по време на проливния дъжд. Нямаше свободни места на нито една от по-малките лодки. Парите не можеха да помогнат в случая. Успя да се сдобие само с обещание, че ще ги вземат след три дена. Но той изпитваше неприятното чувство, че тогава може да е твърде късно.

Искаше да се върне обратно в къщата. Не беше виждал Джулиет от среднощната им среща в дъжда. Казваше си, че пет пари не дава, но знаеше, че се опитва да се самозалъже. Насили се да спре в „Птицата и перата“. Влезе в общата зала с нехайна походка, с намерението да покаже на света, че мистър Рамзи няма какво да крие. Видя сър Невил Пинуърт, който седеше в ъгъла и беше погълнат от разговора си с един друг мъж. Гледката не подобри настроението му. Беше готов да се обърне и да побегне.

– Ето го! – извика сър Невил с високия си, превзет глас. Беше вдигнал глава и видял Фелън. – Какъв късмет! Филип, ела при нас. Никога не би се досетил кого търси този джентълмен.

Проклятие! Фелън не се помръдна, просто не можеше. Марк-Дейвид Лемур се обърна с лице към него. На красивото му, но безлично лице имаше изписано приятно изражение. Но когато погледът му попадна на лицето на Фелън, очите му се присвиха.

Бяха се срещнали само веднъж – преди няколко години в Александрия. Бяха си поделили бутилка вино и бяха водили разговор, от който Фелън беше разбрал, че Лемур е странен човек. После се бяха разделили. Друг човек на негово място сигурно нямаше да го познае.

– Ние вече сме се срещали – Лемур се изправи. – Мина доста време оттогава, Ромни.

– Наистина, сигурно е било отдавна – изкикоти се сър Невил. – Ти дори си забравил името му. А то е Рамзи, Филип Рамзи.

– Сигурно – спокойно се съгласи Лемур, приятно усмихнат. – Простете грешката ми.

– Няма какво да ти прощavam – прошепна Фелън, който нямаше какво друго да направи, освен смело да се включи в разговора. – Хубаво е, че те виждам отново, Лемур. Какво търсиш? Ще бъда повече от щастлив, ако мога да ти помогна.

– Момчето – провъзгласи сър Невил.

Фелън повдигна едната си вежда.

– Момчето? Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

– Не се прави нарочно на глупав. Момчето за всичко, което работеше тук. Ти ми го измъкна под носа. Ако то не беше все така щастливо настанено под покрива на Сатърс Хед, щях да съм научил. Интересът ми към него е постоянен и аз се интересувам от съдбата му. – Пинуърт се усмихна и показа пожълтелите си зъби. – Особено се интересувам от млади момчета, които се нуждаят от помощ.

– Мисля, че може би съм срещнал съпругата ти – спокойно отбеляза Лемур. – В един малък хан на не повече от десет мили на север. Очаквам с нетърпение новата си среща с нея. И с моя племенник.

– Твоят племенник? – Фелън също беше много спокоен. – Не мисля, че младежът, който работеше в конюшните ни в Сатърс Хед, е бил твоят племенник.

– Работил в конюшните! – възкликна Пинуърт. – Какво прахосничество!

– Това, изглежда, му харесва. Той се справя добре с конете.

– Винаги се е справял – каза Лемур. – Но се страхувам, че малкото му приключение завърши. Имам намерение да го върна в Лондон колкото се може по-скоро. Ще дойда с теб до къщата, ако разрешиш.

Фелън не можеше да възрази.

– Какво е накарало момчето да избяга?

– Недоразумение. Мисли, че съм много строг опекун, но, разбира се, на децата понякога така им се струва. Ще го уверя в добрите си чувства и намерения веднага щом го видя.

Фелън искаше да го убие на място. Беше убивал и преди, когато неговият собствен живот биваше застрашен. Не мислеше, че е особено жесток човек, но точно сега мисълта, че може да извърши хладнокръвно пресметнато убийство, го привличаше неимоверно.

– Моята съпруга е много привързана към младия Джулиън – каза Фелън. – Мисля, че е по-добре да я подготвя за твоето пристигане.

– Мисля, че вече е подготвена – учтиво възрази Лемур. – Даде ми много полезна информация, когато я срещнах. Страхувам се, че я накарах да повярва, че момчето има пороци. Трябва да й съобщите, че съм я излъгал.

– Не мисля...

– Хайде сега, Ромни! – запротестира Пинуърт, очевидно забавлявайки се от спора им. – Не можеш да държиш племенника далеч от чичо

му. Особено когато той е опекун на момчето. Приеми го, човече, ще трябва да го загубиш. Приеми го с усмивка.

Фелън се запита дали да не убие и сър Невил. Но реши, че ще бъде чиста загуба на енергия. Нямаше избор, трябваше да вземе Лемур със себе си по обратния път към Сатърс Хед. Рано или късно, той и сам ще-ше да намери пътя, а Фелън предпочиташе да го държи под око.

– Все още продължавам да мисля, че е по-добре да предупредя съпругата си – каза той. – Но ако си решил твърдо, може да тръгнем още сега. Вече се стъмва. Ще приемеш нашето гостоприемство за през нощта, нали, Лемур?

– С удоволствие.

Той беше дяволски учтив, помисли си Фелън. Ако не беше толкова подозрителен, ако не знаеше истината за Джулиет, ако не беше я почувствал как трепери в ръцете му, можеше да повярва на историята, която Лемур беше скалъпил и разправяше на хората.

Нито един от двамата не проговори, докато язدهа през града, а после по западния път, който водеше към Сатърс Хед. Пътеката се виеше близо до скалите. Морето, което се виждаше долу, все още беше бурно. Нямаше да могат да избягат през нощта. Фелън се държеше резервирано. Не споделяше мислите си с човека, язdec до него.

– Не знаех, че имаш племенник – каза по едно време Фелън.

– И аз не знаех, че си се оженил, Ромни. Извинявай, исках да кажа, Рамзи. – Лемур се поправи със спокоен глас, който криеше недобрите му намерения. – Не ми се иска да ви отнемам племенника си, но той е толкова млад и непостоянен, че трябва да се грижа за него. Голям бунтар е.

– И ти се опитваш да го направиш покорен? – Фелън леко подхвърли въпроса и спокойно зачака отговора.

Отговора, който получи, беше неясен и неприятен. Бледите очи на Лемур проблеснаха възбудено, преди да отговори:

– Разбира се, че не – тихо каза той. – Опитвам се да зaley момчето с любов. Вижда ми се странно, че сте го взели в дома си. Имахте нужда от слуги или подозирахте, че племенникът ми не е това, за което се представя?

Фелън се усмихна, доволен от езиковата престрелка.

– От пръв поглед разбрах, че има по-добро възпитание и се опитва да го скрие. Колкото до отвещането в дома ми, той го сметна за спасение.

– Наистина ли? – Лемур показа истинска изненада. – И защо?

– Ти вече срещна Пинуърт. Той поиска да има момчето, а аз и съпругата ми решихме, че момчето е прекалено младо, за да се излага на опасността, която сър Невил представляваше за него. В Сатърс Хед беше поне в безопасност.

– И с мен е в безопасност, разбира се.

– Разбира се – едва чуто се съгласи Фелън.

– Как са твоите мили родители? – попита го Лемур. Ръцете на Фелън стиснаха по-здраво юздите.

– Ти никога не си ги срещал – отбеляза той, но в тона му вече не се долавяше благоволение.

– Вярно е – каза Лемур. – Но съм слушал толкова много за тях, и особено през последните няколко седмици. А също и за твоя полубрат.

Фелън погледна към скалите. Той беше по-висок, по-силен от Лемур и може би десет години по-млад. Но Лемур беше по-набит и ръцете му бяха по-силни. Той беше предпазлив и никак нямаше да е лесно да го примами към скалите, а после да го бутне долу. Фелън не беше сигурен дали мъжът заслужава да умре сега, въпреки че за него щеше да бъде много удобно.

– Те всички са много добре – хладно отговори Фелън.

– Много се радвам да го чуя.

Беше почти вечер, когато стигнаха до Сатърс Хед. Валериън не се виждаше никъде. Фелън се надяваше, че няма да пристигне в галоп, облечен в своите собствени дрехи. Все още не знаеше как да постъпи с неканения гост. Ясно беше, че Лемур знае за убийството на баща му и за това, че брат му е главният заподозрян. Трябваше само да пошушне една-две думи там, където е необходимо, и Валериън щеше да бъде изпратен в затвора.

Но другата алтернатива беше неприемлива. Фелън нямаше да позволи на Лемур да отведе Джулиет. Привлекателна беше възможността да го завържат и да го качат на борда на някой кораб, макар и да отстъпваше като удовлетворение на хладнокръвното убийство Каквото и да се случеше, Фелън Ромни щеше да се погрижи за себе си. И за по-младия си брат И за Джулиет Макгауън, която по някакъв странен начин беше започнала да му принадлежи.

– Ще имаме гост за през нощта, Ханигън – весело каза Фелън и се плъзна от коня.

Ханигън оглеждаше Лемур. Лицето му беше непроницаемо, но умът му трескаво работеше.

– Да го съобщя ли на мисис Рамзи? Тя гледаше през прозореца и ви

видя да идвате. Сигурно ей сега ще слезе долу.

– Дотогава ще мине достатъчно време Ела, Лемур – каза той. – Ще си отворим бутилка „Бордо“, докато тя дойде. Тя е доста суетна и сигурно ще се нагизди, преди да слезе. Да ѝ дадем малко време.

– Воалът, който носеше, ми се видя доста странен – отбеляза Лемур.

– Прекарала е доста трудна нощ, а с нея нямаше нито камериерка, нито фризьорка Нямамо е кой да ѝ помогне. Да не говорим за това, че нямаше резервни дрехи.

– С нея имаше една друга, по-млада дама.

– Да, най-очарователната млада дама в града – съгласи се Фелън. – Тя и моята съпруга са близки приятелки.

Лемур просто кимна. Фелън нямаше представа дали Лемур е успял да установи самоличността на предполагаемата му съпруга, но нищо, освен един директен въпрос, не би му осигурило така желанието отговор. А той не беше готов за искреност. Лемур също не беше сигурен дали Фелън е узнал самоличността на предполагаемия му племенник, а Фелън предпочиташе да я запази в тайна. Във войната, която водеха, тя беше предимство, макар и малко.

– Бих искал да видя племенника си – изказа желанието си Лемур и последва Фелън в библиотеката.

– Няма защо да бързаме, нали? Той няма от какво да се страхува, нали?

– Разбира се, че няма. Но знаеш какви са децата. Те си фантазират какво ли не. – Седна в любимия стол на Фелън, движенията му бяха съдържани и точни. Каза: – Не искам да го предупреждавате.

– Защо да не правя това?

– Заради ненавременната загриженост за неговото благополучие, предполагам – отговори Лемур. – Твоята съпруга ме излъга по отношение на него. Беше достатъчно глупава да ми каже, че е тръгнал на север. Не бях изминал повече от десет мили, когато реших да се върна към Хемптън Реджис въпреки всичко. Племенникът може и да е избягал веднъж, но нямаше причина да го прави повторно. Ние с тебе не се познаваме чак толкова добре. Аз дори съм забравил името ти. Може и да си решил, че съм жесток човек. Повярвай ми, нямам интерес да наранявам племенника си.

Очите им се срещнаха. Проблесна искра на разбирателство.

– Сигурен съм в това – каза Фелън. – Ще отида да го потърся.

Лемур застана на вратата, за да му попречи да излезе. Това беше

смешно, като се има предвид, че беше по-нисък и по-възрастен, но Фелън не искаше да се бори с него.

– Ще изпратя да го повикат – каза Лемур.

Ханигън, Господ да го благослови, вече се беше появил на вратата.

– Мога ли да направя нещо за вас, мистър Рамзи?

– Бутилка „Бордо“ и две чаши – каза Фелън. – И накарай момчето да ги донесе. Мисля, че се казваше Джулиън.

На Ханигън дори окоето му не трепна, но Фелън беше сигурен, че съобщението е прието и правилно разбрано.

– Много добре, сър. Ще видя къде мога да намеря момчето.

– Не е ли тук? – остро запита Лемур.

– Не съм го виждал през последните няколко часа, излезе да се поразходи, защото не беше необходим на никого. Предполагам, че скоро ще се върне. Вече е почти време за вечеря, а вие знаете, че момчетата се отнасят много сериозно към храната. Да го изпратя ли тук?

– Да – каза Лемур, като за момент забрави учтивите маниери.

– Погрижи се за това, Ханигън. Нашият гост започва да губи търпение.

Фелън си взе друг стол, небрежно изпъна краката си и потисна напирания си гняв.

– Момчето, изглежда, означава много за теб, Лемур.

– Повече, отколкото можеш да си представиш. – Контролът над чувствата му беше безупречен. – Няма нищо по-важно от семейното родство. Например, любовта на двама братя. Ти имаш брат, нали? Полубрат, който е някъде по света?

Подтекстът на думите му беше повече от ясен. Лемур беше чул клюките и ако се беше досетил за самоличността на предполагаемата съпруга на Фелън, тях ги чакаше катастрофа. Но тя все още не беше надвиснала застрашително. Фелън се усмихна язвително.

– За нещастие, брат ми замина за чужбина. Но разбирам какво искаш да кажеш. За мен ще бъде удоволствие да те събера отново с племенника ти.

– Знаех си, че гледаш на нещата като мене – тихо каза Лемур.

– Веднага намери Джулиет – изсъска Валериън. – Не се тревожи за мен.

– Опитих се, Господ ми е свидетел – остро се сепна Ханигън в отговор и здраво стегна корсета му. – Половината ми семейство е излязло

навън, за да я търси. Сигурно е слязла долу на брега и се скита по него.

– Не мислиш, че е избягала? – запита го Валериън, останал без дъх. Толкова здраво беше стегнат корсетът му. – Защото прави подобни опити.

– Съмнявам се. Дрехите ѝ са в стаята, а обещите ѝ все още са в брат ви. Няма да стигне далеч без пари. Предполагам, че просто е забравила колко е часът.

– Ще налети направо на това копеле – ядоса се Валериън. Навлече жълта всекидневна рокля през главата си и започна тихичко да ругае. – Дявол да го вземе, мислех, че повече няма да ми се налага да обличам тези неща.

– Правите го заради сигурността на мис Джулиет – каза Ханигън и му подаде пудрата.

– Не можеш ли да направиш нещо, Ханигън? Не може ли някой член на безбройното ти семейство да го бутне долу от скалите или да го завре в някоя изоставена мина?

– В този район няма мини – неodobрително рече Ханигън.

– Е, добре, направи нещо по въпроса. Не мога да си представя защо Фелън го е довел у дома. Очевидно е нямал избор.

– Очевидно. Той вече познава този човек.

Валериън прие новата за него информация с мълчание.

– Ще трябва да го убием – каза той категорично. – Мене и без това вече ме преследват за убийство, което не съм извършил. Рано или късно, ще ме хванат и вероятно ще ме обесят. Поне да направя нещо, с което да го заслужа.

– Не говорете така, млади господарю – каза Ханигън отново неodobрително. – Сигурен съм, че има изход от тази заплетена ситуация.

– А аз не съм. Вече изчерпахме всички възможности, Ханигън. За всички от нас.

– Все още имаме време – каза Ханигън. – Кое е повече, отколкото мога да твърдя за мъжа долу. Ако той заплашва Негово благородие, ще трябва да се оправя с него.

Валериън намести краката си в доста големите си дамски обувки, отметна косата си назад и се засмя.

– Една такава огромна, благодушна и съвсем не опасна мечка като теб, Ханигън? – изгрмя гласът му. – По-добре остави мръсната работа на мен. Поне ще си заслужи присъдата.

– Отиди да пофлиртуваш с господина – каза Ханигън. – А аз ще отида да потърся мис Джулиет. Не искам да го види, преди да е

предупредена. Не се знае какво може да каже или да направи.

– Погрижи се за нея – каза Валериън. – Заради брат ми, ако не заради нея.

– Нима мислите, че аз не съм забелязал? – обидено възрази Ханигън. – Не се тревожете, млади господарю. Ще я запазя за Негово благородие, ако мога. А вие се грижете за себе си. Нямам доверие на този мъж.

Спомняйки си безцветните очи на Лемур и жестоката му усмивка, Валериън кимна в съгласие с думите му.

– Нито пък аз – каза той.

И излезе от стаята, последван от облак парфюм, готов за битката.

Глава 16

Джулиет се беше отказала от опитите за бягство. Явно беше, че това е загубена кауза. Нямаше да се изплъзне на Фелън Ромни, докато той самият не пожелае да я пусне, а моментът не беше дошъл. Най-доброто, което можеше да стори, беше да приеме съдбата си с усмивка.

Но ѝ се искаше да приема всичко толкова весело и леко.

Последиците от бурята бяха доста благоприятни за земята. Всички растения изглеждаха много по-свежи и зелени отпреди. Тя не знаеше обаче дали последиците са толкова благоприятни и за нея. Чувстваше се раздразнителна, неспокойна, объркана. Копнееше да види Фелън, да останетане насаме с него, а това никак не беше разумно.

Щастие беше за нея, че излезе от къщата толкова рано. Дулси я изрита от кухнята, Ханигън я изгони от конюшните. Целият ден беше пред нея, а тя нямаше какво да прави. Отиде на брега и се загледа в останките от кораба, вървеше боса по размекнатата от дъжда земя. Нищо не ѝ тежеше – носеше само ябълка, бучка сирене и парче хляб. В мястото имаше нещо, което я привличаше. Зловещият корпус на стария кораб с развяващите се мачти изпъкваше на фона на притъмнялото от облаци небе. Това едва ли беше най-веселата гледка на света, но настроението на Джулиет беше подходящо за съзерцаването ѝ. Искаше да намери някое спокойно местенце, за да мисли, да планира, да си спомня. И строгата красота на Заливчето на Мъртвеца се оказа отговорът на въпросите ѝ.

Загуби представа за времето. Седеше боса на брега, обгърнала коленете си с ръце, и гледаше как вълните се разбиват в корпуса на стария кораб. Силата на вълните можеше да се мери със силата на нейните чувства. Тя откри, че видът на разбития кораб ѝ носи странна утеха. Катастрофата приближаваше, дебнеше, макар тя да не знаеше защо е толкова сигурна в това.

Когато разбра, че трябва да се връща, слънцето вече потъваше зад хоризонта. Тя бавно се заизкачва по пътеката, като се питаше какво ли си е помислил Фелън. Дали беше решил, че отново се опитва да избяга? Когато най-после стигна в околностите на Сатърс Хед, над местността се беше спуснала мъгла, която ѝ пречеше да вижда ясно.

Огромната кухня беше пуста. Тенджерите с ястията бяха поставени във фурната. Слуги не се виждаха и в двора, нито пък някъде другаде.

Реши да си отиде в стаята и да се затвори там. Някъде отдалеч,

може би от библиотеката, долитаха гласове – дрезгавият глас на Валериън, който се опитваше да говори по женски превзето, и по-дълбокият глас на Фелън. Ако ѝ беше останал някакъв разум, щеше да стои по-далече от тях. Но вече беше доказала, че не притежава достатъчно здрав разум, когато става въпрос за господаря на къщата. Не беше виждала Фелън от онези кратки, но диви мигове в градината. Не можеше да стои далеч от него. Не успяваше да мисли за нищо друго, освен за него, за допира на ръцете му до нейните гърди, за милувката на устните му. Трябваше да го види, за да докаже сама на себе си, че онова не е било нещо повече от среднощна лудост. Че на силната дневна светлина тя е неузвима.

Но вече не беше ден. И светлината не беше силна. Беше мъгливо, топло и тъмно и нейните чувства все още бяха необуздани. Трябваше да стои настрана от него. Но не можеше.

Вратата на библиотеката беше открената. Тя колебливо я отвори по-широко. Тримата обитатели на стаята се втренчиха в нея. Валериън ѝ се мръщеше доста настойчиво. Видът му в тези жълти къдри беше направо абсурден. Фелън стоеше на заден план, изражението на лицето му както винаги беше непроницаемо. А после погледът ѝ се насочи към третия мъж и я обзе ужас. Толкова силен ужас, че не можеше да се помръдне, камо ли да избяга. Не можеше дори да проговори. Остана заглеждана в безцветните, празни очи на съпруга си.

– Племеннико мой! – каза той, изправи се от стола и тръгна към нея. – Колко отдавна очаквах мига, в който ще те видя отново!

Джулиет се опита да пристъпи назад, но вратата се беше затворила зад нея. Нямаше къде да отиде. Лемур я обгърна с ръцете си и я притисна към тялото си. Натискът на ръцете му беше болезнен.

Тя не издаде тревогата си със звук. И когато най-после я пусна, на лицето му беше изписано задоволство.

Въпреки че беше обзета от паника, тя чувстваше погледа на Фелън върху себе си. Знаеше, че той очаква нейната реакция. Той беше довел Лемур в Сатърс Хед. Очевидно беше готов и дори желаше да я предаде в ръцете му. Лемур сигурно беше открил цената на Фелън, въпреки че последният настояваше, че за него такава не съществува.

А после Валериън се вмъкна между тях. Огромните поли на роклята и фустите под тях бяха достатъчна бариера. Големите му длани нежно обхващаха ръцете на Джулиет.

– Палаво момче – забоботи той, очите му бяха потъмнели от иронията. – Може ли така – да не ни кажеш, че имаш чичо. Ние мислехме, че

си бедно сираче, само на света. А се оказа, че имаш опекун, който дълбоко е привързан към теб. Каква щастлива среща. – И той стисна ръцете й, за да й даде кураж.

– Да – прошепна Джулиет.

Лемур се опита да се приближи към нея, но Валериън беше доста едър и успешно препречи пътя на по-възрастния мъж. Разочарованието и нервността на Лемур бяха очевидни. По друго време и на друго място тази игра може би щеше да се стори забавна на Джулиет. Но точно сега се беше поболяла от ужас.

– Ние веднага ще се отправим на път, Рамзи – каза Лемур. – Няма нужда да злоупотребяваме с гостоприемството ти нито миг повече.

– Глупости – каза Валериън. Обърна се с гръб към Джулиет и започна да настъпва към Лемур. – Ние нямаме намерение да ви пуснем, нали, Филип?

– Наистина бихме искали да останете още малко – хладно каза Фелън.

– Минало е доста време, откакто за последен път сте се видели с племенника ти – продължи Валериън, – и сега не трябва веднага да се разделяте. Настояваме да останеш тук няколко дена, през които да се опознаете.

– Искам да заведа Джулиън в Лондон незабавно – отбеляза Лемур. – Делата ми останаха прекалено дълго без надзор.

– Свободен си да тръгнеш – мило каза Фелън. – Ще доведем Джулиън след седмица или две.

– Няма да тръгна без него.

– Тогава просто ще трябва да останеш няколко дена, нали, Лемур? – тихо каза Фелън. – Не се опитвай да се противопоставяш. Знаеш какви стават жените, когато си навият нещо на пръста. Моята съпруга притежава упорството на планинска коза. Кажи ми, приятелю, женен ли си?

Джулиет изтръпна. Лемур я гледаше. Празното изражение на очите му я плашеше.

– Всъщност, женен съм – призна той. – За едно разглезено и своенравно същество, което се нуждае от надзор и дисциплина.

– Може би много прилича на племенника ти, нали, Лемур? – уж навивно го попита Валериън. – Предлагам ти помощта си, но за да бъдат нещата наред, ти също трябва да подадеш ръка.

Лемур беше възвърнал спокойствието си.

– Скъпа лейди – измърка той, – аз съм самата галантност. Искам просто да опозная племенника си и да го уверя в обичта и

загрижеността си.

– И какво по-добро място от това за тази цел, Лемур? – продължи да настоява Валериън. – Стаята ти вече е готова и ние няма да приемем „не“ за отговор. Нали няма, Филип?

– Няма – каза Фелън.

Усмивката на Лемур беше кисела, устните му бяха здраво стиснати. Тя не вещаеше нищо добро. Щеше да я нарани, помисли си Джулиет. Преди я нараняваше, без да има причина, а сега можеше да го прави съвсем справедливо, както можеше да се стори на някои хора. Опитите на Валериън да я защити вероятно щяха само да влошат нещата.

Нямаше значение. Беше онемяла от ужас. Фелън беше довел Лемур тук. Беше я предал. Беше я продал. Трябваше да помни, че на мъж не може да се вярва. Никога не се беше смятала за глупава, защо ли не беше научила този толкова прост урок на живота?

– Ще тръгнем утре сутринта – каза Лемур. Тонът му не търпеше възмущение.

Но Валериън беше в стихията си. Играеше ролята си всеотдайно и вдъхновено. Запърха с дългите си мигли и хвана Лемур под ръка.

– Щом настояваш – отстъпи той. – Но аз ще се опитам да те накарам да удължиш престоя си още малко, съвсем малко. Трябва да се реванширам за глупостта, която проявих в хана. Откъде можех да знам какъв чаровен мъж си? Все пак, ти ми наговори куп лъжи – че Джулиън бил твоят слуга, който ти откраднал това-онова. Знаех, че това не може да бъде истина. Ние много се привързахме към момчето и не искаме да се разделим с него. Освен това, бих се радвала на възможността да те опозная по-добре. Съпругът ми е ужасно скучен и един привлекателен мъж е като дар божи.

Джулиет беше твърде разтревожена, за да се забавлява от думите на Валериън. Но Лемур просто разцъфна, явно поласкан.

– Скъпа лейди – неискрено подхвана той, – нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това, да прекарам няколко дни тук, но бизнесът ме зове.

– А сигурно и съпругата ти ужасно ти липсва – сладко измърмори Валериън.

– Ужасно – повтори Лемур.

Безцветните му очи срещнаха погледа на Джулиет и тя потрепера от ужас.

– Ще се занимаваме с това, когато утрешният ден настъпи – каза Фелън. – Джулиън още не е вечерял, а по-голямата част от слугите са

навън да го търсят. Отиди в кухнята, момче, и си намери нещо за ядене. А после можеш да се оттеглиш за през нощта, докато ние и твоят чичо обсъждаме бъдещето ти.

Тя дълго и мълчаливо го гледа. Очите ѝ му казваха, че го смята за предател.

– Не искате ли да сервирам вечерята, сър? – попита тя. Може би нарочно и съвсем преднамерено беше задала този въпрос, а може би го беше направила, без да мисли. Може би думите бяха продиктувани от напрежението на момента. Фелън не знаеше, но се почувства виновен при спомена за това, как се беше опитал да я унижи предната вечер.

– Отивай да си лягаш – сръза я той, без да си дава труд да бъде мил. – Ще се занимаваме с теб утре сутрин.

Валериън беше успял да обсеби Лемур и те двамата като че ли нямаха представа как се развиват нещата около тях. Очите на Джулиет бяха приковани в тези на Фелън. Тя позволи на чувствата си да вземат надмощие и изява, не се опитваше вече да крие реакциите си. А после се обърна и излезе от стаята, като тихо затвори вратата след себе си.

Фелън стоеше като вцепенен. Дори не забелязваше опитите на брат си да флиртува с Лемур. Изражението на Джулиет се беше запечатало в паметта му, споменът го изгаряше – мозъка, стомаха и сърцето му. Очите ѝ бяха помръкнали, казваха му, че тя се мисли за предадена и загубена. Тя мислеше, че той ще я предостави на Лемур.

Може би той трябваше да бъде бесен заради факта, че тя се съмнява в думата му. Но вместо това, изпитваше задоволство и благодарност. Защото очите ѝ изразяваха и копнеж, който тя вече не се опитваше да скрие. Тя го искаше. Може би не толкова силно, колкото я искаше той, но несъмнено се нуждаеше от него. Това чувство обаче беше погребано под страха и болката. Ако успееше да отстрани Лемур, тя щеше да бъде негова.

Необходимостта да се отърве от Лемур никога не беше поставяна под въпрос. По-скоро щеше да насъска куче срещу този звяр, отколкото да му позволи отново да докосне Джулиет. Но положението беше деликатно и разрешението също трябваше да бъде деликатно. Той наистина можеше да убие Лемур. И така щеше да бъде сигурен, че той няма да отведе Джулиет.

Фелън се възхищаваше от брат си. Валериън се беше отдал на ролята си с цялото си сърце. Присмиваше и се заяждаше с жертвата си, но

толкова мило и изкусно, че дори не подозираше това. Веднага щом Фелън успя да потисне неразумната си ревност по отношение на Джулиет, разбра, че брат му изпитва невинна привързаност към момичето и също иска Лемур да бъде наказан.

Той ги наблюдаваше през сложената за вечеря маса. Говореше малко. Умът му беше зает с обмислянето на различни варианти. Когато Джулиет беше погледнала Лемур, на лицето ѝ беше изписана паника, но също така безнадеждност и чувство за поражение. Тя изпитваше ужас и страх, но нямаше да избяга. Беше изоставила всякаква надежда.

Спасението ѝ зависеше от него – задача, която щеше да му достави удоволствие. Досега не му се беше предоставяла възможност да играе ролята на рицар. Идеята му хареса, защото предполагаемата награда щеше да бъде повече от достатъчна.

Не биваше обаче да подценява Лемур. Той беше умен. Фелън не вярваше, че опитите на Валериън да го накарат да забрави целта на гостуването си в Сатърс Хед, ще бъдат успешни. Може би по-важно беше това, че Валериън много се забавляваше.

Фелън остави двамата мъже сами да флиртуват на спокойствие и излезе в градината под предлог, че иска да изпуши една пура. Не му се пушеше, но искаше да остане за малко сам. Когато се върна, Валериън беше сам, а на лицето му беше изписано отвращение.

– Този мъж е опасен – твърдо рече той.

Фелън кисело се усмихна.

– Какво направи, удари ли те?

– Всъщност, да. Достатъчно силно, за да посинее мястото – отговори Валериън. – Не бях сигурен дали ще успея да го измамя. Много ми се иска да смачкам този червей.

– Ти му даде прекалено щедри обещания. Той, противно на Пинурт, няма да умре от щастие, ако открие какво се крие под полите ти.

– Стига си дрънкал! – изстена Валериън. – Не бих положил подобни усилия заради никого. Видя ли изражението на Джулиет в мига, в който тя се среща с Лемур? Мислех, че ще припадне. Няма да му позволим да я вземе, нали?

– Разбира се, че няма. Само дето не съм сигурен колко далеч ще трябва да стигнем, за да успеем да му попречим – смръщи вежди Фелън. – Той отиде направо в стаята си, така ли?

– Аз самият го придружих дотам, за голямо съжаление на задника ми – изръмжа Валериън. – Този мъж е животно.

– Мисля, че това е слабо казано. Мисля да отида да видя дали

нашият гост е прилично настанен за през нощта. Не бива да го подценяваме.

Валериън потрепера, но в това движение нямаше нищо женско.

– Той е зъл човек, Фелън.

Безпокойството на Фелън нарасна.

– Знам – каза той. И се отправи към вратата.

– Ето те и теб, любов моя.

Мекият, мазен глас на Лемур се разля над Джулиет като гранясала мас. Той беше отворил вратата на стаята ѝ и стоеше на прага. В ръката си държеше ключ. Оглеждаше я с доволна усмивка, която накара кръвта ѝ да се смръзне.

Тя не помръдна. От опит знаеше, че това не би ѝ помогнало. Той беше препречил единствения изход. Ако се опиташе да скочи от леглото, за да избяга, той щеше да има извинение да я удари. Тя просто го наблюдаваше.

– Бях забравил, че предпочиташ да бъдеш момче – замислено рече той. – Не бях ти разрешавал да играеш тази роля преди. Може би затова ти не успяваше да ме възбудиш. Трябва да се научиш коя си и какво си. Ти си жена и аз те притежавам.

Трябваше да направи опит.

– Остави ме, Лемур – помоли го тя. – Ще изчезна. Никой няма дори да чуе за мен. Можеш да задържиш парите ми...

– Не ставай смешна, дете – каза той. – Парите ти и без това са мои. Според английските закони единствено и само съпругът може да се разпорежда с имуществото на съпругата си. Достатъчно умна си, за да го разбереш. А колкото до твоето изчезване – ти вече се опита да изчезнеш. Пребродих страната, търсих те. И сега, най-последно, те намерих – замечтано каза той и протегна ръка, за да я докосне. – Няма да ти разреша да изчезнеш отново.

Тя се сви. Той я помилва по бузата, ласката му приличаше на присмехулност.

– Все още не знам в кой от двамата Ромни си се влюбила – във Фелън или в неговата огромна съпруга. Любовта не би ти сторила добро. Щом Ромни разбере, че си жена, ще бъде отвратен. А предполагам, че съпругата му се интересува повече от обратния пол, отколкото от своя собствен.

Слаб лъч надежда се промъкна през отчаянието на Джулиет. Лемур не беше чак толкова умен, за колкото го смятаха. Той мислеше, че Фелън я възприема като момче, не беше разбрал, че Валериън също беше

преоблечен. Щом можеше да сбърка два пъти, Лемур можеше да сбърка още много пъти.

– Тръгваме утре сутрин – каза той отново замечтано. – Мисля да те заведем в Чичестър. Трябва ни усамотение, за да подновим медения си месец – усмихна се леко. – И не си мисли, че Ромни ще те спаси.

Изведнъж до замъгленото ѝ от страха съзнание достигна фактът, че той използва истинското име на Фелън.

– Рамзи – поправи го тя, а гласът ѝ излизаше едва-едва.

– Това е името, което ти е казал. Но той лъже. Името му е Фелън Ромни. Той и брат му са убили баща си.

– Не може да са го направили! – шокирана запротестира Джулиет.

– О, страхувам се, че са го направили. Поне единият от тях е виновен. Но тъй като и двамата са избягали, няма значение кой всъщност го е извършил. Не че ме интересува. Ако иска, може да изколи цялото си семейство, стига да остави мен и моите интереси на мира – усмивката на Лемур беше смразяваща. – Никой на света няма представа къде е той, разбираш ли? Освен мен. Не бих се колебал да уведомя властите къде могат да го намерят. А, без съмнение, те ще го принудят да каже къде се намира брат му.

– Няма да го направиш!

– Няма да става нужда. Ако дойдеш с мен. Ще трябва да убедиш Ромни и съпругата му, че за теб е истинско щастие да се върнеш с мен. Или не отговарям за последствията.

– Той няма да се опита да те спре. Нали затова те е довел тук.

– Направи го против волята си. Не можеше да стори нищо, за да ми попречи да го придружа дотук. Защото извратеният Пинуърт ми каза къде мога да те намеря. Ромни изпитва привързаност към теб, Джулиет. Чудя се дали не споделя вкусовете на Пинуърт.

Злобните думи на Лемур не достигнаха веднага до съзнанието ѝ.

– Не е искал да те доведе тук?

– Очаквах, че ще се опита да ме бутне от скалите. Но съм достатъчно умен и нямаше да позволя това да се случи.

– Прекалено си умен – замаяна повтори Джулиет.

Лемур я стисна за гърлото, ноктите му се впиха в нежната ѝ кожа.

– Доста време не съм бил с теб, Джулиет – гласът му беше дрезгав.

– Няма да чакам повече.

Ръката му стисна по-здраво гърлото ѝ.

– Лемур.

Гласът на Фелън прозвуча в тъмнината. Тонът му подсказваше, че

отправя съвсем разумно предупреждение. Лемур отдръпна ръката си и бързо отстъпи назад, по-далеч от леглото. Погледна мургавия, едър мъж, който стоеше на прага.

– Тъкмо обсъждахме бъдещите си планове – каза той. Гласът му ед-ва забележимо трепереше.

– Утре ще имате достатъчно време затова, не мислиш ли?

Тонът му беше внимателен, но Лемур не беше глупав и разбра, че не му е предоставен избор.

– Разбира се. До утре, Джулиън.

Лемур излезе в коридора. Джулиет повдигна глава, за да види Фелън. Знаеше, че няма причина да изпитва надежда, но, въпреки това, се надяваше.

– Не исках да го водя тук – каза той толкова тихо, че думите му да достигнат само до нея.

– Знам.

– Няма да заминеш с него.

Не, тя щеше да замине с него! Този път нямаше да има избор. Лемур щеше да постъпи, както беше казал. Никой не можеше да промени решението му. Ако помолеше Фелън за помощ, той щеше да ѝ я даде, но щяха да пострадат с Валериън. Тя нямаше да го допусне.

Можеше и сама да се погрижи за себе си. Имаше достатъчно разум и достатъчно смелост. И преди беше оцелявала след атаките на Лемур, щеше да оцелее и сега. Щеше да се справи с всичко, стига да го държеше на безопасно разстояние от братята Ромни.

Не отговори на Фелън, а и той като че ли не очакваше отговор. Той затвори вратата след себе си. Тя го чу учтиво да си бърби с Лемур, докато го придружаваше по коридора към стаята му. Джулиет стана от леглото и отиде до вратата. Подпря главата си на нея и потрепера. Тази беше последната ѝ нощ.

Последната нощ, в която щеше да бъде свободна. Последната нощ, в която тялото ѝ щеше да остане нейно собствено. Утре Лемур щеше да я отведе далеч оттук и вероятно щеше да довърши онова, което беше започнал толкова отдавна. Щеше да я нарани, да я унижи, а може би дори да я убие. Тя се надяваше, че ще сложи край на живота ѝ.

Но тази нощ си беше нейна собствена и тя можеше да прави каквото си пожелае. Нямаше да прекара нощта, заключена в стаята си, клечаща като подплашен заек. Щеше да почака да се стъмни и да потърси Фелън Ромни. На него щеше да даде онова, което Лемур все не успяваше да вземе.

Щеше да се люби с Фелън Ромни и по този начин щеше да лиши Лемур от възможността за последен триумф.

Фелън беше сам в стаята си, когато чу тихите стъпки, които се приближаваха по коридора. Лемур беше настанен в далечния край на къщата и беше хванат в капан, въпреки че не го знаеше. Ханигън бдеше пред вратата му и ако той се опиташе да излезе, щеше да бъде любезно, но ефективно възпрепятстван.

Това не бяха стъпките на Ханигън, нито пък на Валериън. Въпреки че упорито се опитваше, брат му не беше успял да постигне лекотата на женските стъпки. Дори слепец не би сбъркал стъпките на Валериън с тези на жена.

Дулси стъпваше тежко, а и тя не би се скитала по горния етаж в полунощ. Само един можеше да бъде човекът, който се приближаваше към стаята му.

Фелън лежеше изпънат на леглото си. Беше напълно облечен, дори ризата му беше закопчана. В ръката си държеше чаша бренди. Беше оставил прозореца отворен. Нощта беше студена, въздухът – влажен, но въпреки това приятен. Отдавна минаваше полунощ. Валериън се беше оттеглил преди няколко часа. Фелън седна и зачака.

Не беше сигурен какво да очаква, но в един момент разбра. Джулиет Макгауън не беше жена, която ще позволи да опрат гърба ѝ в стената. Въпреки очевидния ужас, който изпитваше, тя нямаше да се предаде така лесно. Тя се скиташе по етаж и търсеше помощ.

Въпросът беше: кого ще помоли за помощ? Към стаята на Валериън ли се движеше тихичко? Той щеше да бъде очевидното решение, тъй като беше далеч по-любезен с нея от Фелън. Ако имаше разум, щеше да се остави в ръцете на Валериън, който да защити честта си и да ѝ помогне.

Стъпките отминаха стаята на Валериън и спряха пред вратата на неговата стая. Фелън чакаше, неподвижно и тихо, като съдържаше дъха си. Вратата бавно се отвори.

Тази нощ луната беше във фаза три четвърти и излъчваше сребрист блясък. Той видя лицето ѝ, което предизвика у него желание да се размее. Беше бледа и решителна, като дете, което е принудено да изпие особено неприятно и горчиво лекарство.

Той все още не помръдваше. Притвори очи и се престори на заспал, но изпод спуснатите си клепачи я видя как затвори вратата и превърта ключа. Момичето имаше някакви свои тайни планове, но те явно не го

изпълваха с щастие.

Той се опита да диша равномерно и дълбоко, за да я заблуди. Тя се приближи до него. Детска игра беше да разбере какъв е мотивът ѝ. Имаше намерение да му предложи тялото си в замяна на защитата, която той можеше да ѝ осигури.

Въпросът беше: дали да приеме благородната ѝ саможертва?

Щеше да му бъде трудно да откаже. Той трепереше от желание и страст още от първия миг, в който я беше зърнал. Мисълта, че тя идва да му се предложи, му причини световъртеж. Толкова силно беше желанието му. Тя май не беше особено въодушевена, но той беше сигурен, че ще успее да възбуди интереса ѝ.

Можеше да вземе онова, което тя му предлагаше. Заслужаваше го, нали? Беше готов да пожертва сигурността си, както и тази на брат си, заради момичето. Нима не заслужаваше някаква отплата? Предплата за услугите, които щеше да извърши?

Тя беше застанала толкова близо до него, че той усещаше топлината, която струеше от тялото ѝ. Усещаше и миризмата на цветя, която винаги се излъчваше от нея. Всичко, което трябваше да направи, бе да протегне ръка. И тя щеше да дойде при него. И да плати за защитата, която той ѝ предлагаше.

Той отвори очи и я загледа в мрака. Тя хапеше долната си устна. Изражението на лицето ѝ издаваше всичко друго, но не и страстно желание. Опитваше се да събере смелост, за да го докосне. Ако не беше толкова силно възбуден, той щеше страшно много да се забавлява.

– Да? – отегчено я попита той.

Тя подскочи, нададе уплашен писък, който почти веднага задуши, като покри устата си с ръка. Огромните ѝ очи като че ли го обвиняваха.

– Ти си буден – каза тя най-после с гневен шепот.

– Да. Аз спя много леко. Чух те да се препъваш из коридора и се чудех накъде си се запътила.

– При теб – отговори тя.

– Забелязах вече.

Той седна и спокойно я загледа.

– Но се питам защо дойде.

Въпросът му я разгневи.

– Не е ли очевидно? – попита го тя.

– Не съвсем. Защо не ми кажеш?

Тя изглеждаше така, като че ли искаше да го удари. Овлada се с видимо усилие и се опита да се усмихне помирително. Но просто ѝ

личеше колко е ядосана.

– Дойдох при теб – каза тя.

– За да направя какво?

Той започваше да се забавлява. Щом не можеше да я вземе, а съвестта му диктуваше да постъпи така, можеше поне да се позабавлява малко.

– За да ме заведеш до леглото – думите ѝ се забиха като гвоздеи в мозъка му.

– Ти вече беше в леглото си – хладнокръвно и практично отбеляза той.

– За да ме любиш – изфуча тя.

– О! – каза той с престорена изненада, доволен, че тъмнината скрива нормалната му реакция. – Имали някаква специална причина за внезапно връхлетялата те страст?

Тя се втренчи в него.

– Мислех, че ме желаяш – напрегнато каза тя.

– О, да, желая те – прошепна той. – Определено те желая. Просто те питам какви са подбудите ти.

– И защо се интересуваш от тях?

– Струва ми се, че си тук заради нещо друго, а не защото страстта те е довела. Прав ли съм?

– Не – каза тя.

– Не? – повтори той. – Докажи го.

Тя го загледа с празни очи.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, прекрасна Джулиет, че ако изгаряш от желание по мен, трябва да се качиш при мен на леглото и да ми покажеш. Ти си омъжена жена. Няма да ти бъде трудно.

Тя беше готова да си тръгне. Обърна се. А той се запита какво ли да направи, ако тя наистина излезе от стаята. Ако имаше чувство за благоприличие, щеше да я остави да си отиде.

Но знаеше, че ще стигне пръв до вратата и ще ѝ попречи да излезе.

Но тя не го насили да вземе нещата в свои ръце. Обърна се пак към него. Дори на лунната светлина той видя руменината, избила по бузите ѝ. Решителността, изписана на нежните ѝ, бледи устни.

– Добре – каза тя – покорна, както винаги. И се качи на леглото при него.

Глава 17

Леглото беше меко, изкусително меко. Беше спала и в други легла, прекалено много легла. Беше спала със съпруга си. Нито едно от тях не беше така меко и удобно. Не беше лягала в тези легла по свое желание. Но по някаква неясна причина сега искаше да бъде в това легло.

Не, не искаше, напомни сама на себе си. Това беше акт на отмъщение, единственото, което можеше да предприеме. И със сигурност не беше направила избора сама, по свое собствено желание.

Фелън все още лежеше изпънат и я наблюдаваше през спуснатите си клепащи. Тя си мислеше, че той я лъже. Защото, ако я желаше, нямаше да я остави да си отиде. А той беше готов да го направи.

Тя коленичи на леглото. Не беше сигурна какво трябва да направи след това. Той не се беше помръднал. Ако притежаваше инстинкт за самосъхранение, тя щеше да слезе от леглото и да избяга. Но заплахите на Лемур все още звучаха в ушите ѝ. Знаеше, че няма къде да избяга.

Пое си дълбоко въздух. Можеше да го направи. Той беше най-привлекателният мъж, който някога беше виждала. Това със сигурност щеше да направи преживяването по-малко неприятно.

За някои хора Лемур може би беше достатъчно приятен и красив на вид, макар да не беше вече в първа младост. Нямаше съмнение, че Валериън беше ужасно красив и привлекателен и като мъж, и дори като жена. Но Фелън Ромни беше нещо съвсем различно. Черната му коса обрамчваше мрачното му лице, тънките му устни бяха винаги извити в лека присмехулна усмивка. Ризата му беше разкопчана и разкриваше мургавите му гърди, а много дългите му крака бяха обути в плътно прилепнали черни панталони. Тя намираще за красиви дори босите му крака. И нямаше никакво съмнение, че притежаваше най-прекрасните и сръчни ръце на света.

Но сега тези ръце, както и цялото му тяло, лежаха съвсем неподвижни. Той просто лежеше и чакаше.

– Е? – каза тя, неспособна да прикрие раздражението в гласа си.

– Е? – каза той, неспособен да прикрие факта, че ужасно се забавлява.

Тя беше готова да си тръгне. Единствено споменът за Лемур я задържа в леглото. Той не направи никакъв опит да я докосне. Неподвижността му я предизвика. Легна по гръб на леглото до него и се загледа в

балдахина над главите им.

– Хайде, давай – каза тя през стиснатите си зъби. – Направи го.

– Подобно мило и любезно предложение почти ме лишава и от смелост, и от мъжественост – прошепна той. – Почти.

Тя го погледна разтревожено. Беше сигурна, че що се отнася до подобни занимания, не му липсва нито смелост, нито мъжественост.

– Искаш ли да съблека дрехите си? – попита го тя, решила веднъж завинаги да приключи с въпроса.

– Обикновено така нещата са по-приятни и по-лесни.

– Какво трябва да оставя на себе си?

Тя посегна към копчетата на бялата риза, които стигаха до шията ѝ.

– Нищо.

– Нищо?

Самата мисъл за това беше шокираща.

– Абсолютно нищо – каза той отново.

Тя го гледаше внимателно, предпазливо.

– Ще го направиш, нали? – попита го, гласът ѝ беше изпълнен с подозрителност. – Не си играеш само с мен, нали?

Леката усмивка, която украсяваше устните му, изчезна.

– О, определено ще го направя – прошепна той. – Макар много добре да знам, че не бива.

– Защо да не бива?

– Защото ти не го искаш истински. Не ми е много ясно защо дойде в леглото и ми се предлагаш като девственица, като че ли правиш саможертва. Ако бях почтен мъж, с чувство за благоприличие, щях да те изпратя да вървиш по пътя си. Но се страхувам, че не съм такъв. Желая те по-силно, отколкото желая да запазя самоуважението си.

Тя почувства как се изчервява. Истина беше, че е девственица и че прави саможертва, но нямаше намерение да му го казва.

– Има ли значение защо съм тук? – попита Джулиет.

– Би трябвало да има. Нямам навик да се любя с жени, които не го искат. Правя любов, за да получа, а и за да доставя удоволствие. Страхувам се обаче, че те намирам за неустоима. Предполагам, си мислиш, че като се любиш с мен, увеличаваш шансовете да те защитя от Лемур. Вече ти казах, че не е необходимо да го правиш. Няма да му позволя да те отведе.

– Не е заради това – каза тя, но знаеше, че трябва да си премълчи.

– Тогава защо?

Тя се поколеба повече, отколкото беше необходимо, а после

изстреля една-единствена дума.

– Отмъщение.

Той се засмя.

– Колко еротично – каза той.

Тонът му беше присмехулен. Отмести ръката ѝ от шията ѝ. Дългите му пръсти започнаха да разкопчават копчетата.

– Аз мислех, че да си заmine без тебе, ще бъде достатъчно отмъщение за него. Няма нужда да му слагаш рога.

Тя се опита да се изправи до седнало положение, но той ѝ попречи, като сложи ръката си на гръдния ѝ кош.

– Ако не искаш да го направиш... – каза тя.

Той се усмихна. В изражението му имаше нещо особено обезпокоително. Беше като предупреждение. Възбуждаше. Беше като предчувствие. В него имаше и странна нежност.

– Само исках да се уверя, че и ти ще участваш.

– Тук съм, нали? – гласът ѝ беше доста напрегнат.

– Да – каза той. – Повече от ясно е, че си тук.

И той се наведе и я целуна.

Дъхът му леко миришеше на бренди. Тя спря да диша, беше напрегната и изпълнена с очакване. Но той се задоволи само с леката целувка, не се опита да я задълбочи. Тя направи опит да се отпусне. После разбра, че той е разкопчал всички копчета на ризата ѝ и хладният нощен въздух гали кожата ѝ.

Тя потрепера, не можеше да се съдържи. Той повдигна глава и я погледна в очите.

– Да не би да си размислила? – прошепна той. – Или просто ти е студено?

– Не съм размислила – излъга тя.

– Добре.

И той се качи върху нея. Покри я с огромното си, силно тяло. Твърдите му гърди опряха в нейните – по-меки и по-нежни. Кожата му беше топла, почти гореща. Той прокара пръсти през косата ѝ, успокои я. Тя го погледна, както се надяваше, безстрашно.

– Ще отнеме ли много време? – попита го тя. В тона ѝ се прокраднаха остри нотки.

– Бързаш ли за някъде?

Говореше бавно и някак нехайно. Тя си помисли за Лемур, който беше някъде из къщата. Ако се опиташе отново да я намери? Ако решише да заминат посред нощ? Трябваше да приключи с тази неприятна

работа и да се върне в стаята си.

– Просто си помислих, че все някога ще трябва да приключим.

– Като че ли ми говориш за някое делнично задължение – подигра ѝ се той.

Дългите му палци нежно милваха бузите ѝ.

– Но нали се предполага, че за това не е необходимо много време – упорито продължи да пита тя.

Опита се да не обръща внимание на чувствата, които милувката му събуждаше в нея. Опитваше се да не обръща внимание на тялото му. Той вече беше далеч по-готов, отколкото съпругът ѝ някога е бил. Тя имаше достатъчно опит, за да разбере поне това.

– Може да продължи толкова дълго, колкото ние пожелаем – каза той, целуна единия ѝ клепач, а после – другия. – Може да го направим бързо и брутално – и потвърди думите си с рязка и бърза целувка по усните ѝ. – А може и да не бързаме и да се наслаждаваме по-дълго на удоволствието. И двата начина си имат известни предимства.

– Аз бих предпочела да го направиш бързо – каза тя безразлично и студено.

– Нима? – каза той, но дори не слезе от нея. – А аз бих предпочел да го направя бавно и изцяло да му се насладя. Така удоволствието ще бъде по-голямо. За мен. И особено за теб.

Тя не скри изненадата и недоверието си.

– Не се тревожи за мен – каза тя язвително. – Аз не очаквам никакво удоволствие.

Той положи главата си на рамото ѝ и тя почувства, че през тялото му премина тръпка. Разбра, че той се смее на нея.

– Започвам да разбирам – сериозно рече той – Сигурна ли си, че исках да го направиш?

– Вече ме пита. Ако самият ти не проявяваш интерес...

Той притисна бедрата си в нейните, като ясно ѝ показа, че проявява немалък интерес.

– Ще се ужасиш ли, ако ти доставя удоволствие? – учтиво я запита той. – Поне малко удоволствие?

– Предполагам, че не – каза тя неблагодарно. – Не може ли просто да го направим и да спрем да говорим за него?

– Предполагам, че можем.

– Е?

– Е? – отново повтори той.

Този път не се опита да скрие факта, че се забавлява. Сребристите

му очи блестяха.

– Е – каза тя гневно, – слез от мен и аз ще се съблека и ще се обърна.

Изражението му стана сериозно.

– Защо?

Тя бързо започваше да губи търпение.

– Защото се прави по този начин, нали? Мислех, че имаш опит в тези неща.

– Очевидно имам повече опит от теб – каза той. – Лемур по този начин ли го прави?

Тя не пожела да срещне питащия му поглед.

– Мислех, че ще престанем да говорим за това.

Той замълча, но за кратко.

– Даваш ми все повече поводи да те изпратя обратно в стаята ти – каза той, но тихо, като че ли на себе си.

Изведнъж я обзе паника.

– Няма да се откажеш, нали?

– И да те лиша от възможността да си отмъстиш? Ще бъде крайно нелюбезно от моя страна, нали?

– Да, ще бъде крайно нелюбезно – шепнешком се съгласи тя.

– И да отговоря на предишния ти въпрос – каза той, – така се прави понякога, когато двойката иска да промени ритъма. Но аз предпочитам да го направим така. Така ще мога да те гледам, докато изпитваш оргазъм.

Тя премигна.

– Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

– Знам. Но ще разбереш, прекрасна Джулиет. Ще разбереш.

Той се беше повдигнал над нея и бедрата му едва я докосваха. Но като каза това, се отпусна отгоре ѝ, а ръцете му започнаха да милват голите ѝ гърди.

– Ще го направим, без да говорим за това – така, както ти пожела. Освен ако не промениш решението си.

В сравнение с меките ѝ гърди и с хладната ѝ кожа, дланите му бяха много твърди и много горещи. Тя се сви, пожела да отблъсне ръцете му.

– А мога ли?

– Да – отговори той.

Тя сложи дланите си върху неговите. Но след малко ги остави да паднат безволево на дюшека. Застина.

– Няма да променя намерението си – каза тя.

– Знаеш ли, любов моя – каза той и изкусително прокара устни по нейните, – че си могла да бъдеш една от четирийсетте мъченици? Тази измъчена физиономия толкова много ти прилича.

Той увеличи натиска върху устата ѝ, само мъничко, и тя почувства влажния, опипващ връх на езика му. Отвори устата си – движение, по-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно. Той задълбочи целувката, притисна устните си в нейните, езикът му се шумгна между зъбите ѝ в тъмната кухня.

Първият ѝ импулс беше да се бори, да се противопостави. А после си спомни, че беше харесала целувките му, въпреки че те я бяха уплашили. Наклони главата си назад, затвори очи и го остави да я целува, казвайки си, че това може би ще ускори нещата.

Опита се да съсредоточи вниманието си в шума на вятъра, долитащ отвън, в усещането за хладния ношен въздух, в чистотата на ленените чаршафи, в мекотата на дюшека. Но ръцете ѝ вече не бяха върху дюшека. Бяха се плъзнали под ризата на Фелън и милваха гърба му. Откри, че не може да се концентрира върху нищо друго, освен върху движенията на устата и езика му.

Гърбът му беше гладък, мускулите му играеха под пръстите ѝ. Тя усещаше напрежението му, скрито под горещата кожа. Плъзна ръцете си по-надолу, към колана на панталона му, после отново нагоре, към широките му рамене. Усещането за допир ѝ харесваше, той ѝ харесваше.

Той изстена. Стенанието идваше от дълбочина. Легна на една страна и я дръпна до себе си. Отлепи устните си от нейните и тя задъхано и дълбоко си пое въздух. Дори не беше разбрала, че за миг е спряла да диша. Устните му се спуснаха надолу, като че ли той искаше да усети как бие сърцето ѝ. Засмукаха задната част на врата ѝ и тя настръхна.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдяваха под ловките му ръце. Заля я гореща вълна, която се спусна надолу и се съсредоточи между краката ѝ. Тя се опита да стисне здраво бедрата си, но той пхна коляното си между тях и го притисна към пулсиращата ѝ сърцевина. Заляха я тръпки, които, каза си тя, бяха тръпки на ужас, въпреки че много приличаха на тръпките на желанието.

Ръцете му се отместиха от гърдите ѝ. Тя почувства силно разочарование, последвано от истински шок, когато устните му се долепиха до зърната ѝ. Той нежно ги засмука, а ръцете му набързо съблякоха ризата ѝ. Тя смътно си спомни, че, може би, трябва да протестира, че не бива да лежи там само по пристегнатите си панталони, но не знаеше какво

трябва да каже. Особено щом усещането беше толкова приятно и завладяващо.

Устата му се придвижи към падинката между гърдите ѝ – целуваше, смучеше, хапеше. А после се премести по-надолу, между ребрата ѝ.

– Днес си плувала – прошепна той, заровил лице в тялото ѝ. – Кожата ти има вкуса на морето.

Тя искаше да каже нещо подходящо за случая, но устните му имаха такъв ефект върху нея, че не можеше да събере ума си. А той се премести по-надолу, надвеси се над нея. Устата му се вмъкнаха между бедрата ѝ и я целунаха през твърдата материя на черните ѝ панталони.

Въпреки облеклото, тя чувстваше колко горещ е дъхът му. Изви се към него, а ръцете му плътно и здраво обгърнаха бедрата ѝ. Той нежно я захапа през плата. Стори ѝ се, че от нея заструиха горещи вълни и влага.

Тя дишаше учестено. Затвори очи. Но отново ги отвори широко, защото той взе ръката ѝ и я постави върху втвърдената плът, която издуваше панталона му отпред.

– Не – каза тя.

– Не?

Той не пусна ръката ѝ, помилва я, а после я притисна по-силно към плътта си.

– Нима си променила решението си?

В гласа му се долавяше отчаяние и напрежение, но не и гняв. Тя поклати глава.

– Не, не съм – каза тя – Но ми се струва, че няма да стане.

– Защо не?

Тя нямаше намерение да му каже. Нямаше да му позволи да ѝ се смее. Той беше този, който имаше по-богат опит и ако не знаеше, не беше тя тази, която щеше да му каже. Но пък той нямаше намерение да ѝ позволи да мълчи. Той се намести над нея, целувайки я нежно, докато правеше смяна на позицията.

– Защо не? – запита я отново.

Целуна я по устата. Ръката му се шмугна между бедрата ѝ и зае мястото на устата му. Тя не беше сигурна дали влагата идва от нея, или от неговата уста. Самата мисъл за това беше много обезпокояваща и странна, но той, очевидно, не обръщаше внимание. Милваше я нежно, ръцете му шареха навред, почти не оказваха натиск и тя си каза, че няма защо да се тревожи.

– Защо не? – попита я той, като увеличи натиска на ръката си.

– Защото ти си... прекалено голям – каза тя най-после. Знаеше, че

ужасно силно се е изчервила.

Той наистина се засмя, дяволите да го вземат, нежен и мамещ звук.

– Досега винаги е ставало.

– Тогава, може би нещо не е наред с мен – каза тя. – Защото Лемур е много по-малък и все пак не може... искам да кажа, много му е трудно да...

Гласът ѝ заглъхна, защото Фелън я наблюдаваше внимателно.

– Трябва да довършиш изречението си – спокойно рече той. – Големи трудности ли има, или въобще не може?

Знаеше какво ще се случи, ако му каже истината. Той никога нямаше да я вземе, ако узнаеше, че всъщност тя все още е девствена.

А тя го искаше. И не само заради абстрактното отмъщение. Извинението се беше стопило в мрака на нощта. Беше останала голата и неподправена истина, срещу която тя не искаше да се изправи лице в лице. Тя го искаше, искаше тялото му, искаше той да я вземе. А после щеше да си замине завинаги.

Направи единственото нещо, за което се сети. Позволи на пръстите си да се плъзнат по кожата му, да го помилват. И прилепи устата си до неговата, докосна устните му с езика си. Остана изненадана от реакцията му. Той нададе тих стон, издаващ желанието му, придърпа я към себе си, хвана ръката ѝ като в плен, притисната между телата им и я целуна в отговор. А на нея ѝ се прииска да се притисне още по-силно в него, да се слее с него, да потъне под кожата му. Целуна го, езикът ѝ безсрамно се преплете с неговия. Тя се изви под него. Искаше да получи неща, които дори не знаеше какви са.

Той се пресегна и несръчно събу панталона ѝ. А после развърза своя и освободи члена си. Тя се опита да се отскубне, обзета изведнъж от срам.

– Не ме спирай сега – изстена той. – Този вид спорт тъкмо започна да ти харесва.

– Спорт? – ядосано откликна тя. – Ти наричаш това...

Устата му запуши нейната. Целувката му беше толкова дълбока и завладяваща, че протестите ѝ заглъгнаха. Той придърпа ръката ѝ и я сложи върху пулсиращата му мъжка плът, която вече не беше скрита в панталона му, задържа я там, докато първоначалната ѝ паника се стопи и на нейно място се появи странно, чувствено любопитство.

Той беше гладък, копринен и влажен. Тя си каза, че би трябвало да изпитва отвращение. Но пръстите ѝ се плъзнаха по него очаровани. После го обхванаха, измериха дължината и ширината му. Беше очарована от

стоновете, които той издаваше.

Ръката му се придвижи надолу и се пхна между бедрата ѝ. Тя заситина, очакваше болката. Но нямаше такава. Дългите му пръсти разделиха устните, погалиха я и я заля странна, непозната топлина. Тя не можеше да се контролира, не можеше да скрива реакциите си. Бедрата ѝ се извиха в дъга, притиснаха се към ръката му. Тя чу тихия шепот на одобрение, ръката му се пхна по-надълбоко, гмурна се във влажната ѝ вътрешност, възбуди я толкова силно, колкото тя не предполагаше, че е възможно.

Тя усещаше как удоволствието нараства, как я обзема все по-голяма наслада. Знаеше, че няма да продължи дълго, че ще се превърне в болка и страх, но вече беше изпитала толкова наслада, че щеше да ѝ стигне за цял живот.

– Обещай ми – каза тя, но гласът ѝ едва се чуваше. Той не преустанови сладките движения на ръката и пръстите си. Напротив, пхна ги още по-надълбоко. Тя не успя да потисне вика на удоволствие, който напираше в гърлото ѝ.

– Бих ти обещал всичко – каза той.

Тя отвори очи и погледна дълбоко в неговите. Сребристото сияние беше потъмняло, беше придобило тъмнината на нощта. Страстното и диво изражение може би трябваше да я уплаши. Но не, то просто накара удоволствието и да нарасне още повече.

– Не спирай – каза тя. – Дори да те помоля, не ме оставяй да те спра.

Спокойствието му я изнерви.

– Не мога... – поде той.

– Не спирай – повтори тя. – Обещай ми, че няма да спреш. Дори да се изплаша, да се чувствам неспокойна, дори да те моля, трябва да го направиш. Знам какво искам.

– И какво искаш? Отмъщение?

Това извинение беше добро, колкото и всяко друго. Но сега не беше време за извинения.

– Не – каза тя. – Искам теб.

Той тихичко изруга. Думите ѝ отпушиха страстта му. Той я натисна върху леглото, раменете ѝ се забиха в мекия дюшек, а той коленичи между краката ѝ. Тя го почувства, почувства горещината и твърдостта му. Той се колебаеше, а тя трепереше от желание.

– Обещай ми – прошепна отново тя. – Не спирай.

– Обещавам.

Думите му прозвучаха приглушено. Той се плъзна в нея, а после навлезе още по-дълбоко с уверено и силно движение. Но се спъна в доказателството за нейната девственост. Той се вцепени в ръцете ѝ и тя усещаше, че не е спокоен.

– Отвори очите си, дявол да те вземе – ядосано рече той.

Тя не искаше да го направи, но нямаше избор. Трябваше да се подчини. Погледна в очите му. Чакаше.

– Ти си девствена – каза той тихо, горчиво.

– Да.

– Той не те е докосвал.

– Опитваше се. Но не можеше.

Прииска ѝ се да заплаче, да закрещи. Емоции и чувства, бушуваха в тялото ѝ, а тя не успяваше дори да определи какви са. Беше сигурна, че той ще се отдръпне от нея, ще я изостави.

– Фелън – каза тя, а в тона ѝ се съдържаше молба.

– Казах ти, че нямам нужда от жертвите на девственици.

Студенината в гласа му странно контрастиреше с горещината, излъчваща се от тялото му.

– Ти ми обеща – ядоса се тя и здраво го стисна. – Каза, че няма да спреш дори да те помоля.

Той дълго и мълчаливо я гледа.

– Нямам намерение да спирам сега – отговори ѝ. – Ти си моя. Веригите на брака нищо не струват, дори е срамно, че съществуват. Аз съм този, който те кара да се чувстваш жива, затова ти си моя. – Гласът му изразяваше силните му емоции и чувството му за собственост. Тя беше доволна, ликуваше. Той добави: – И аз имам намерение да те взема.

И преди да осъзнае какво прави той, мъжът навлезе дълбоко в нея. Скъса девствената ѝ ципа и се успокои едва когато стигна до самата ѝ утроба.

Тя издаде слаб писък, който показваше по-скоро изненада, отколкото болка. Той бързо покри устата ѝ със своята. Останаха неподвижни, изчакваха. Нейното тяло бавно свикваше с неговото, нагаждаше се. А после той започна да се движи – излизаше навън, още малко и тя щеше да го изтърве, а после бързо влизаше обратно, дори още по-надълбоко. Той се протегна и хвана краката ѝ. Повдигна ги, накара я да ги обвие около хълбоците му. Тя заби ноктите си в рамото му, задържа ги там. Казваше си, че го прави заради него и заради приятното чувство, което изпитваше – чувството, че най-после принадлежи на някого. Тялото ѝ започна да трепери, здраво хванато в неговата прегръдка.

Нещо в нея се надигаше – паника, объркване, копнеж, който не разбираше. Притисна се по-силно към него, ноктите ѝ задраскаха потната му кожа. Всеки път, когато той се забиваше в нея, тя се повдигаше, за да го посрещне. Искаше повече, искаше нещо, което досега не беше получавала, и не знаеше как, с какви думи да помоли за него.

Но не стана нужда да го моли за каквото и да било. Той плъзна ръката си между телата им и я докосна. Другата му ръка запуши устата ѝ точно навреме, защото тя започна да крещи. Тялото ѝ беше обхванато от конвулсии, от тръпки, които бяха знаците на магията и лудостта. Измина като че ли цяла вечност – безкрайна, пурпурна вечност. Когато най-после тя отвори очите си, видя, че той се е надвесил над нея и я гледа, а все още твърдата му плът я изпълваше.

– Това си имал предвид, когато каза, че искаш да ме гледаш, докато изпитвам оргазъм, нали? – каза тя с дрезгав шепот.

– Да.

И той се надигна и се заби в нея – още по-дълбоко. Всеки нов тласък я изпълваше със силно удоволствие, нови и нови тръпки завладяваха тялото ѝ. Тя искаше да го помоли да спре, да му каже, че не би могла да понесе повече. Обаче неговите движения ставаха все по-силни и все по-бързи и тя откри, че я залива гореща вълна. За втори път се разтопи под него. Краката ѝ здраво го стиснаха, ръцете ѝ здраво го обгърнаха и тя се опита да го привлече още по-близо до себе си, да му помогне да влезе още по-надълбоко. Тялото му я притискаше плътнo към леглото, ръцете му натискаха раменете ѝ. Изведнъж той се вцепени в ръцете ѝ, от гърлото му излезе приглушен вик и той я изпълни със семето си.

Тя го пое. Притискаше се в него с все сила, не искаше да се отдели от тялото му. Желанието ѝ за близост нямаше предел. През тези няколко кратки часа той беше неин, само неин, а тя беше изцяло негова. Но скоро, съвсем скоро тя трябваше да замине – заради него и заради себе си. И щеше да остане само неясен спомен в паметта му. Но сега, сега те заедно се наслаждаваха на кратките мигове, които бяха част от вечността.

Тя беше чула приглушения му вик, беше чула и задъханите му слова, беше чула и единствената дума, произнесена в момента, в който напълно ѝ се отдаде.

И тази дума беше „любов“.

Когато се спусна от леглото, беше влажна и лепкава. По белите лени чаршафи имаше кръв – неоспоримо доказателство за

девствеността ѝ. Чувстваше болка между краката си, като чели беше разкъсана. Погледна към мъжа, който кротко спеше, докато утринната светлина бавно се процеждаше в стаята. И сърцето ѝ натежа от мъка и болка.

Дяволите да го вземат. Защо му беше позволила да влезе толкова дълбоко в нея? Защо му се беше оставила да разкъса защитните ѝ стени и да стигне чак до сърцето ѝ? Тя дори не беше усетила скритото му въздействие върху нея, знаеше само, че той я ядосва толкова, колкото допирът му я възбужда. Трябваше да е наясно с тези неща още преди тази нощ. В такъв случай нямаше да направи грешката да дойде в леглото му. И щеше да живее живота си в щастливо невежество, нямаше да знае какво е онова, което ѝ липсва. И нямаше да мисли за Фелън Ромни.

Е, себе си не можеше да излъже, че няма да мисли за него. Но щеше да се опита да не мисли за него с горчивина, а с привързаност, която да не е болезнена, и с копнеж, който да не е прекалено силен.

Не, и това нямаше да успее да стори. Та тя беше влюбена в него. Знаеше и от кой миг се е влюбила в този мъж. Не в мига, в който той беше взел тялото ѝ и ѝ беше показал на какви чудеса е способно то. Не в мига, в който беше разбрала колко различни са неговите ласки от докосванията на Лемур, които ѝ причиняваха болка и разочарование.

Не в мига, в който той я беше целувал в градината, под дъжда. Не в мига, в който я беше спасил от прищевките на сър Невил. Не, не тогава, въпреки че всичко това се прибавяше към заслугите му и усиляше любовта ѝ.

Беше се влюбила в мига, в който беше надникнала в скицника му и беше видяла онази рисунка, на която беше изобразена тя – заспала на морския бряг. Нерадостното, потиснато и уязвимо същество – полужена, полудете, което притежаваше предизвикателна, неочаквана красота. А тя дори не беше подозирала, че е точно такава. Когато видя рисунката, разбра, че той я познава много добре, но въпреки това я е нарисувал по-красива, защото такава я вижда. Разбра още, че може би ще го обикне и ще го обича, въпреки всичко.

Навлече бързо дрехите си. Обеща си, че ще се изкъпе, когато се добере до стаята си. Вече не искаше да си отмъщава на Марк-Дейвид Лемур, не искаше да размахва отмъщението пред лицето му като ръкавица, канеща го на дуел. Ако някога успееше да я вземе, той сам щеше да открие, че някой го е направил преди него. Но тя нямаше никакво намерение да му казва кой е бил той.

Но първо щеше да стори нещо друго. На път за стаята си щеше да

мине покрай кабинета на Фелън. Щеше да спре там, да намери скицника и да откъсне онази рисунка. Искаше да я вземе със себе си.

За да не може никога, каквото и да ѝ се случи през живота, да забрави любовта.

Глава 18

„Дявол да го вземе – помисли си Фелън няколко часа по-късно, докато се обличаше – оказва се, че у мене имало и романтична жилка.“ Искаше да махне изцапания с кръв чаршаф от леглото и да го запрати в лицето на Марк-Дейвид Лемур. Този дребен червей не беше успял дори да обладвае съпругата си. Беше успял единствено да я уплаши и нарани.

Разбира се, можеше да бъде и горд, и благодарен. Защото Фелън Ромни беше първият и единственият мъж, който някога беше притежавал Джулиет Макгауън. Вече имаше основание за изгарящото го чувство за собственост, което го обземаше винаги, щом си помислеше за нея. Нямахше намерение да задълбочава нещата, нито да търси причините за това чувство. То съществуваше. Тя му принадлежеше. Завинаги.

Задоволството, което изпитваше, имаше само един недостатък. Съзнанието, че той също ѝ принадлежи – той, който никога не си беше позволявал да се привързва към някого, освен към по-младия си брат.

Докато се бръснеше, той си каза, че няма защо да се тревожи. Когато я отведе, ще има достатъчно време да изяснява чувствата си. Заедно щяха да посетят слънчевите места, така любими и на двамата. Той почти не дишаше, докато слизаше надолу по стълбите. Ханигън го пресрещна. Изражението на лицето му беше смешно.

– Ти пееш? – изненада се той. – Никога преди не съм те чувал да пееш, въпреки че сме заедно от години.

– Днес виждам света като през розови очила. Благосклонен съм към всичко и към всички – заяви Фелън и продължи да слиза по стълбите.

– Е, няма причини за веселото ти настроение.

Фелън спря на средата на стълбището. Обърна се и се втренчи в Ханигън. Почувства леден страх да пропълзява по вените му.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че нея я няма. Тръгна със съпруга си при пукването на зората. Не можах да направя нищо, за да ги спра – каза Ханигън. И гласът, и изражението му бяха тъжни.

– Дявол да те вземе! – изруга Фелън и се втурна покрай него. – Защо не го спря...

– Тя пожела да тръгне с него – вметна Ханигън. – Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но е истина. Той не я насили ни най-малко.

Фелън вече препускаше надолу по стълбите.

– Тръгвам след тях – каза той, но Ханигън, който както винаги беше по-бърз от него, му препречи пътя.

– Тя пожела да тръгне – повтори той. – Ако не беше така, мислиш ли, че щях да я пусна? Тя беше спокойна и се усмихваше и, дявол да го вземе, носеше онези украсени с диаманти обеци, които уж бяха заключени в библиотеката. Радваше се, че ще се върне с него.

– Въобще не ме интересува! Кажете на Валериън, че съм заминал...

Ханигън здраво хвана ръката му. Беше готов да я счупи.

– Тя ти остави бележка. В библиотеката.

Фелън го изблъска. Искаше да му изкрещи, да му каже, че това не е възможно, да му каже колко е ядосан, да отрече фактите.

– Тръгвам след тях – спокойно каза той, в гласа му се съдържаше смъртна заплаха. – Пет пари не давам за онова, което пише в бележката й. Лемур я е накарал да я напише.

Лемур не беше при нея, когато тя я пишеше.

– Дявол да го вземе – ядосано извика Фелън, – не вярвам нито дума!

– Прочети бележката, момче. Ако след това все още искаш да тръгнеш след тях, аз ще дойда с теб.

В библиотеката царяха мрак и спокойствие, студ и леден страх. Чекмеджето на бюрото му зееше отворено, а обещите ги нямаше. През последните няколко дена той обмисляше дали да й ги върне, или не. Имаше такова намерение. Но, очевидно, тя вече ги беше взела.

Бележката лежеше в средата на бюрото. Никога преди той не беше виждал почерка й и сега се загледа в него. Не виждаше обаче думите. Вниманието му беше привлечено от чисто женските извивки и завъртулки. Помисли си, че почеркът издава същността й, че той е като истинската Джулиет – пряма и неустрашима.

Взе плика и счупи печата. „Пряма“, беше думата, която най-добре характеризираше Джулиет.

Господарю мой, заминавам със съпруга си. Много те моля, не прави опити да ни настигнеш. След като размислих, реших, че животът ми му принадлежи. Изглежда, че съм съвсем малодушна и отстъпчива. Край на приключенията. Не бих искала да прекарам живота си като любовница на убиец, след като мога да живея удобно и спокойно като уважаваната мисис Лемур. А и открих, въпреки че научих много през изминалата вълнуваща нощ, че предпочитам съпруг, който няма такива силни физически нужди.

Не обичам силните преживявания. Желая ти всичко най-добро и щастливо бъдеще.

Оставам твоя предана, Джулиет Макгауън Лемур.

Нямаше представа колко дълго е останал там, застинал, втрещен в студените, учтиви фрази, невярващ на очите си. Трябва да е била принудена. Думите ѝ трябва да са лъжа. Но Ханигън каза, че е била сама в библиотеката, докато ги е писала. Все пак, тя се оказа жена като останалите жени. Всички бяха еднакви. Не можеше да им се има доверие. Лейди Марджъри, единствената жена, която твърдеше, че го обича, беше способна дори на по-големи гадости. Да се отрича, че такава е истината, би било прибързано и глупаво. Би могъл да отрича само един поболял се глупак, човек, изцяло подвластен на чувствата си. А Фелън никога не се беше смятал нито за глупак, нито за роб на някакво си момиченце.

– Искате ли да оседлая коня ви?

Гласът на Ханигън си пробви път през нерадостните му мисли. Той повдигна глава. Почувства как го обзема ледено спокойствие, как си отиват и болката, и съжалението, и съмнението. Обзе го странно, неземно спокойствие. Той смачка писмото в силната си ръка, а после го остави да падне на пода.

– Няма да имам нужда от него – каза той отегчено, което може би заблуди, а може би не успя да заблуди Ханигън. – Остави ли тя още някакво съобщение?

– За Валериън, господарю мой. Бележка, колкото да му каже „сбогом“.

Фелън изчисти въображаема пращинка от черния си жакет.

– Добре – бавно каза той, – това доста улеснява нещата, нали? Предполагах, че ще трябва да направим нещо безразсъдно, за да отстраним Лемур, но щом тя сама е пожелала да тръгне с него, още по-добре. Така всичко е много по-просто.

– Да, така е много по-просто, господарю мой.

– Донеси ми кафето, Ханигън – каза той, като махна небрежно с ръка. – Ще имам много работа. Ще заминем за Франция след няколко дена, затова трябва да приключим с делата си тук.

– Да, сър. Сигурен ли сте, че нямате нищо против?

– Да имам нещо против какво?

– Заминаването на момичето, господарю мой. Аз не мисля, че тя беше нещо специално за вас.

Фелън се усмихна горчиво.

– Не беше нищо специално, Ханигън.

Той тихо затвори вратата след себе си. Тя го беше направила на глупак със своята невинност, със своята маска. Беше направила и Лемур за посмешие. Без съмнение, този рогоносец беше ревнив, импотентен съпруг, но не беше олицетворение на злото, както си беше помислил той. Тя беше отмъстила на Лемур. Фелън нямаше право да мисли, че чосовете, прекарани в неговото легло, означават нещо за нея.

Той се беше отървал от нея, от временната слабост, от временното силно чувство, което го беше завладяло. Този кратък епизод от живота му го убеждаваше, че, по всяка вероятност, е наследил лудостта на майка си. Тя си беше заминала и той трябваше да благодари на Бога за това. Беше се освободил от нея, благословена беше свободата му. Нямаше повече да мисли за нея.

И като си помисли това, той заби юмука си в дъбовата врата с все сила.

Сутринта беше по-студена, отколкото се полагаше за сезона. Джулиет трепереше, въпреки че беше плътно загърната в пелерината си. Не се беше стопляла, откакто напусна криещата опасност закрила, която й даваха ръцете на Фелън. Съмняваше се, че без неговата прегръдка отново ще почувства топлина.

Когато се върна на пръсти в стаята си, видя, че Лемур я чака. Изражението на лицето му може би трябваше да я ужаси. Само че през последните няколко часа тя беше загубила способността си да се страхува. Вече нямаше значение какво може да й стори той. Тя беше вкусила от любовта. Споменът за това щеше да я поддържа жива чак до края на живота й.

Нито за миг не си помисли да изтича при Фелън за помощ или за закрила. Той щеше да има две възможности, между които да избира. Само две. Първата – да остави Лемур да си отиде невредим. Тогава той щеше да се върне с блюстителите на закона, които щяха да задават въпроси, и истината за Валериън щеше да излезе на бял свят. Втората – да убие съпруга й.

Джулиет не се съмняваше, че Лемур заслужава смъртта си, но не искаше той да умира заради нея. И не искаше неговата кръв да изцапа ръцете на Фелън.

Тя му беше дала неповторимо доказателство за своята любов. Може би той не го беше разбрал, но тя го знаеше. Удоволствие беше за нея

да му даде любовта си, единствено този дар имаше значение. Мисълта за това я стопляше.

Беше плакала, докато пишеше бележката, но внимаваше нито една сълза да не капне върху листа, да не зацапа буквите. Беше ѝ трудно, извънредно трудно да напише бележката. Като си спомни какви студени, лъжливи думи беше използвала, потрепера вътрешно. Беше взела обещи-те, за да е сигурна, че той ще си помисли най-лошото за нея. Не беше устояла и беше взела рисунката. Заслужаваше поне това. Тя щеше да ѝ дава сили през задаващите се седмици, месеци, години... без Фелън.

Бушуваше вятър, денят беше мрачен като през октомври. Никак не приличаше на ден от средата на лятото, но беше в съзвучие с настроението на Джулиет. Тя яздеше мълчаливо, като за първи път съжали за умението си да язди по мъжки. След преживяването от миналата нощ, би предпочела да язди по дамски, настрани, поне няколко дена. При спомена за онова, което се беше случило, тя се усмихна. Споменът беше мъничко съкровище, което тя можеше да скъта дълбоко. Острият глас на Лемур я накара да се вкамени.

– Не прави грешката да си мислиш, че съм ти простил – каза той нежно, мазно. – Само защото си дошла доброволно с мен, не означава, че си платила за престъпленията си.

Тя го погледна, здраво стиснала юздите.

– Престъпленията си, Марк-Дейвид? Не знаех, че съм извършила престъпления.

– Първото е, че избяга от съпругата си – каза той. – Второто, че открадна диамантите ми...

– Моите диаманти – прекъсна го тя, но не защото много се интересуваше от темата. Никога не беше държала на бижутата. Гледаше на семейните диаманти като на средство, което ще ѝ помогне да избяга. Обещиците тежах на ушите ѝ и тя се изкушаваше да ги хвърли в морето.

– Вече не са твоите. Когато се омъжи за мен, аз станах господар на цялото ти имущество. Възпитанието ти никак не е достатъчно, казвал съм ти го и преди. Баща ти ти даваше прекалено много свобода. Въобще не го интересуваше дали спазваш, или не обществените правила.

– И ти не постигна по-голям успех.

– Не ме ядосвай, момиче. Аз ще постигна своята справедливост, но се съмнявам, че тя ще се хареса на теб.

– Дори да постигнеш най-лошото, на което си способен – студено му отвърна тя, – няма да ме засегнеш. Наистина, не ме е грижа.

– Не те е грижа за себе си, може би. Никога не те е интересувало

собственото ти благополучие. Но мисля, че не би искала да възбудим обвинения срещу любовника ти и неговата съпруга, нали? Не би искала да ги видиш унижени, очернени, хвърлени в затвора...

– Ти обеща, че няма да ги закачаш – ядоса се тя.

Усмивката на Лемур би накарала дори един архидякон да се пръсне от гордост.

– И ти ми повярва. Аз, обаче, нито за миг не съм имал намерение да удържа на думата си. Все пак, Ромни много ме нарани с това, че ти е дал подслон и закрила. А и не съм сигурен дали не е подозирал, че ти си жена. Наистина, у теб няма нищо женско – дори когато си облечена в рокля. Но не обичам да прибързвам с изводите.

Тя остана мълчалива, хапеше устни. Те бяха меки и подути и тя знаеше, че настоящите целувки на Фелън са ги направили такива.

– Той не се досети – каза тя. – Мислеше, че съм момче. Няма нужда да си откъщаваш на човека. Остави го да си живее спокойно.

– Нима е възможно да откажа, след като ме молиш толкова сладко? – нежно каза Лемур. Обаче нито за миг не успя да я заблуди. – Отговори ми само на един въпрос. Къде беше тази сутрин, докато аз те чаках в стаята ти?

Поиска да му каже истината. Искаше да захвърли истината, нейното отмъщение, в лицето му, но единственият начин да предпази Фелън беше да излъже.

– В библиотеката – каза тя, а това не беше лъжа. – Търсех нещо, което мога да открадна.

И тя беше откраднала. Рисунката, която Фелън беше нарисувал на морския бряг, беше сгъната и пъхната под дрехата ѝ, до сърцето.

– Нима си се надявала, че пак ще успееш да ми избягаш? Мислех, че си поумняла.

– Наистина. Бях се примирила, бях приела съдбата си – каза тя, като се надяваше, че гласът ѝ издава примирение.

– Доволен съм да го чуя. И се надявам, че също така ще се примириш със съдбата на Фелън Ромни.

Тя задуши протестите си. И без това беше разкрила прекалено много от чувствата си. А Марк-Дейвид Лемур съвсем не беше глупав, това поне можеше да му се признае.

– Неговата съдба не ме интересува – каза тя, като пренебрежително сви рамене.

– Нима не го намираш за красив, скъпа моя съпруго? Такъв висок, тъмнокос. Повечето жени биха го намерили за ужасно привлекателен.

Макар да се досещам, че брат му е още по-красив.

– Не ме интересуват красивите черти на мъжете – хладно отговори тя. – Нито пък на жените. Удоволствията на плътта са ми изцяло непонятни.

И тя се размърда на седлото, за да се намести така, че да не чувства болката между краката, която ѝ беше останала от докосванията на Фелън.

– Радвам се, че така чувстваш нещата. На съпругите, които спазват благоприличието, не се полага да се радват на желанията на съпрузите си. Те просто им се подчиняват.

Лемур приближи коня си до нейния, кракът му докосна нейния. Тя се отдръпна. Не успя да овладее отвращението, което изпитваше. Той се протегна и сложи ръката си върху нейната, която беше облечена в ръкавица. Натисна я към твърдата кожа на седлото и тя изпита болка.

– Запазил съм стаи в един малък хан на няколко мили на север от тук. Мисля, че ще бъде мъдро да избягваме Хемптън Реджис. Ромни може да не посрещне заминаването ти така мъдро, както го приемаш ти, а аз още не съм имал време да уведомя властите за неговото местонахождение.

– Има ли някакво значение? – запита тя, като успешно придаде на гласа си незаинтересованост.

– Само за теб, любов моя – каза той, използвайки нежното обръщение, което от неговите уста звучеше като жестока подигравка. – Само за теб.

Яздиха безкрайно дълго. В късната утрин над тях се спусна студена мъгла, а пелерината, която Лемур ѝ беше донесъл, беше без качулка. Дъждовните капки биеха по главата ѝ и се спускаха под яката на жакета ѝ. Тя се надяваше, че няма да достигнат до листа хартия, който беше пъхнат под ризата ѝ. Той беше единственото, което ѝ беше останало от Фелън. Ако го загубеше, щеше да загуби всичко, за което си заслужава да живее.

Стигнаха до хана късно следобед. Джулиет беше почти припаднала от студ и глад, тялото ѝ беше кълбо от болка. Преди много мили тя беше загубила способността да благославя всяка малка, незначителна болка. Искаше да страда благородно, но се чувстваше ужасно изнервена и настроена за кавги. Изпитваше ужас. Ако Лемур имаше намерение да я изнасили, да я бие, дори да я убие, тя нямаше да може нищо да стори. Можеше само да се надява, че той ще приключи бързо с онова, което е намислил. А всъщност искаше вкусна храна, гореща вана и топло легло.

Ханът не беше лишен от посетители. Една възрастна дама също си беше поръчала отделна стая. Съдържателят трябваше да се погрижи и за двамата си нови, изтощени гости, особено след като Лемур беше толкова настоятелен. Веднага щом ги настани в частния салон, съдържателят изчезна, като остави Лемур да беснее.

– Не виждам защо някаква си възрастна дама да е по-достойна за внимание от нас – раздражено каза той.

Джулиет стоеше до огъня и събличаше мократа пелерина от премръзналото си тяло. Не отговори. Но момичето, което сервираше, проговори – нещо, което беше извънредно необичайно.

– Защото е дама – каза то, като очевидно изпитваше уважение към дамите. – Досега тук не е отсядал човек с титла и затова мистър Окинс е толкова впечатлен. Това не означава, че не уважаваме и вас, сър – бързо добави тя, след като разбра, че гневът на Лемур дори се е засилил.

– Очевидно сме направили грешка, като сме избрали този второкласен хан – каза той. – Свикнал съм да отсядам на места, където дори кралските величия са обслужвани подобаващо. Сложи си отново пелерината, Джулиън. Ще намерим друг хан.

Тя почти припадна, като чу думите му. Нямаше смисъл да му показва колко е уморена и нещастна, той щеше да се зарадва да я види уязвена. Придърпа пелерината обратно на раменете си, потрепервайки под мократа вълна. Вратата рязко се отвори и съдържателят се втурна вътре, като многословно се извиняваше и всячески показваше почителността си. И най-сетне, намери се едно-единствено нещо, което накара Лемур да промени намерението си. А то беше името на дамата – лейди Марджъри Ромни, от Ромни Хол, Йоркшир.

– Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш с това, че сама е заминала? – прогърмя гласът на Валериън.

Фелън се страхуваше да срещне погледа му и си играеше с чашата кафе. Валериън усещаше как гневът у него се увеличава, надига се.

– Както ти казах – прошепна Фелън, – решила е да тръгне с Лемур. Нима можеш да й попречиш?

– Дяволите да те вземат!

Валериън гневно закрочи из стаята, а после се хвърли в коженото кресло.

– Тя се ужасяваше от това същество и имаше право. Не можеш да ме накараш да повярвам, че ни е напуснала заради това... това

чудовище.

Дори да съжаляваше, че я е загубил, Фелън нямаше да покаже чувствата си пред по-малкия си брат.

– Аз не бих го нарекъл чудовище – спокойно възрази той. – Е, не е най-приятният джентълмен на света, но те са сключили законен брак. Очевидно е, че те двамата трябва да стигнат до някакво споразумение. Разбрах, че ти е оставила бележка. – Стараше се да не показва любопитство.

– В която не се казва абсолютно нищо – продължаваше да вдига паравалериън. – Просто ми благодари за всичко и ми желае доброто. А какво пише в твоята?

Усмивката на Фелън едва ли беше нещо повече от гримаса.

– Че предпочита да живее като уважавана съпруга, отколкото да свърже съдбата си с тази на предполагаеми убийци.

Валериън застина, но само за миг.

– Не вярвам. А ако си повярвал, ти самият си глупак. Какво си й направил, Фелън? – изиска отговор той. – С какво си я ужасил, че е предпочела този окаяник пред теб? Докосна ли я, или й причини болка по някакъв друг начин...? Нарани ли я, обиди ли я...?

Гласът му замлъкна, когато видя изражението на лицето на брат си.

– Трябва да ти напомня – уж небрежно подхвърли Фелън, но в тъмните му очи блестеше гняв, – че окоето ти все още е синьо. Ще бъда повече от щастлив да насиня и другото.

– Дявол да го вземе, защо е заминала?

– Защо ти е толкова трудно да приемеш разумните й доводи? Щом е разбрала, че трябва да избира между законния си съпруг и двама братя, които вероятно са укриващи се убийци, тя е взела единственото разумно решение. А жените са много разумни същества, нали знаеш?

– Грещиш – категорично рече Валериън. – Джулиет не е такава.

– Нима я познаваш толкова добре? – каза Фелън с кадифен глас, в който се съдържаше и предупреждение, и заплаха.

– Очевидно съм успял да я опозная по-добре от теб. Аз не бях заслепен от страст.

– Аз също не изпитвах страст.

– Може и да си успявал да ме заблудиш. Но този път не. Та ти не сваляше очите си от нея! Познавам те, братко, по-добре, отколкото си мислиш. Тя те подлудяваше. Подозирам, че твоята студенина я е хвърлила в обятията на съпруга й.

Устните на Фелън се изкривиха в подигравателна усмивка – онази,

към която Валериън винаги беше изпитвал особена омраза.

– Уверявам те, Валериън, нашата страстна среща в леглото далеч не беше студена.

Това се оказа последното камъче. Валериън се втурна из стаята, вбесен от самодоволната физиономия на Фелън. Той се просна на бюрото, като разпиля хартиите и тетрадките из цялата стая, хвана Фелън за яката на ризата и изсъска:

– Дяволите да те вземат, Фелън! Тя не беше от този сорт момичета.

Фелън просто стоеше и го гледаше в очите.

– Те всички са еднакви. И са точно от този сорт. Нима не си разбрал досега?

Валериън го удари. Ударът му не беше така силен като този, който беше получил от Фелън преди няколко дена, но беше достатъчно задоволителен. Изпрати Фелън на стола, който се намираще зад него, а самият Валериън по неволя го последва. Следващите няколко минути бяха доста забавни. Бяха изпълнени с мърморения, псувни и тежко дишане. Когато всичко приключи, Фелън се беше подпрял на стената, устната му беше сцепена и кървеше. Валериън беше проснат на пода до него и се опитваше да си поеме дъх.

– Ставаш все по-силен – каза Фелън задъхвайки се. – Мислех, че престоят ти в полите ще те направи по-слаб. Ако не си бях навехнал ръката, нямаше да се отървеш така лесно.

– И как си си навехнал ръката? – отново прояви любопитство Валериън.

– Не е твоя работа.

– Дявол да го вземе, Фелън, как ли си успял да си навехнеш ръката? Нищо чудно, че тя е избягала.

– Всъщност, идеята не беше моя. Макар че не е твоя работа, ще ти кажа. Тя сама дойде при мен.

Мъртва тишина изпълни стаята.

– Добре – най-сетне каза Валериън, – мислех, че можеш да свършиш работата по-добре. Никога преди жените не са се оплаквали. Може би истинската любов, която изпитваш, те е направила тромав.

Фелън го ритна силно.

– Истинската любов няма нищо общо с това – каза той мрачно. – Двамата заедно се наслаждавахме на нощта, която прекарахме заедно. Когато се събудих, нея я нямаше. Разбрах, че е заминала. По собствено желание. Толкова е просто.

– Не мисля така. Каза ли й, че я обичаш?

– Казах ти вече, любовта няма нищо общо с това.
– Тя се беше влюбила в теб.
– Май съм те ударил прекалено силно. Умът ти не е съвсем в ред.
– Можеш да отречеш всичко, което поискаш. През последните няколко седмици научих много неща за жените. В нейните очи се отразяваше ти.

– Тогава – Фелън започна да разсъждава на глас, – любовта към онази интелектуалка ти е разбъркала мозъка. Знаех си, че любовта превръща мъжа в идиот. И ти си доказателство в подкрепа на тази теория.

Валериън седна и невярващо се загледа в брат си.

– Значи, ти си легнал с нея, а после просто си я оставил да си отиде. А сега отричаш съществуването на любовта.

– Не отричам, че любовта съществува, макар и да не съм видял досега неопровержимо доказателство за нейното съществуване. Казвам само, че любовта няма нищо общо с онова, което се случи между Джулиет Лемур и мен.

– Това означава ли, че няма да предприемеш нещо, за да я върнеш? Фелън присви очи.

– Точно това означава. Тя пожела да си замине. А се оказа, че съпругът ѝ знае прекалено много неща за работите на семейство Ромни. Той не е глупав. Но беше толкова загрижен да си върне съпругата, че да не поогледа по-внимателно. Изглежда, тя винаги въздейства на мъжете по този начин. Само Господ знае защо мъжете забравят всичко, освен нея. Но ако те види отново, той ще се досети.

– Нима мислиш, че се тревожа за собствената си безопасност, отколкото за нейната? – противопостави се Валериън.

– Не ставай смешен. Разбира се, че тя е в безопасност. Ако не беше, нямаше да отиде с него. Но дори да не беше, ти трябва да се научиш да се грижиш преди всичко себе си. Вярно, че думите ми са жестоки, но са верни. Ако продължаваш да се раздаваш и да се жертваш, няма да доживееш до догодина – каза Фелън, отново станал циник.

– А може би не искам да живея така – изправи се Валериън и погледна надолу към брат си. – Може би е време да се връщаме в Йоркшир.

Студената присмехулност изчезна от лицето на Фелън. Той бързо и рязко се изправи.

– Не се превръщай в идиот. Ще те обесят. Мисля, че и ти прекрасно го разбираш. Не можеш да жертваш себе си заради една стара луда жена.

– аз съм част от онова, което я накара да полудее. Тя беше

принудена да живее с очевидното доказателство за изневяратата на обичайния от нея съпруг...

– Глупости – доста рязко и нетърпеливо го прекъсна Фелън. – Тя никога не го е обичала, никога не е очаквала вярност от него, а и беше луда още преди ти да се родиш. Просто попитай Ханигън.

Изненадан, Валериън се втренчи в него.

– Боже мой – каза той тихо. – Не съм си и помислял... – Гласът му неуверено заглъхна.

– Никога не си помислял какво?

– Че ти си потомък на точно тези двама родители.

– Да, техен потомък съм – студено потвърди предположенията му Фелън. – Мръсната кръв на семейството тече в моите вени, както и в тези на майка ми. Нима това те тревожи? Нима си мислиш, че ще вляза в стаята ти и ще те удуша, докато спиш? Може би моята ръка е била тази, която е забила ножа в сърцето на нашия баща?

– Не ставай смешен – каза Валериън. – Може и да си глупав, но не си луд.

– Глупав? – обиден, повтори Фелън. – Какво, по дяволите, трябва да означава това?

– Че само един глупак може да остави Джулиет да замине със съпруга си. И че само един селски идиот може да реши, че е наследил лудостта на майка си.

– Мило мое момче – уморено каза Фелън, – тази лудост се предава вече поколения наред. Ще бъде неоправдан оптимист, ако реша, че мога да избегна семейното проклятие. Но дори и аз да се измъкна, моите деца, без съмнение, ще бъдат белязани. Децата и без това са ужасно досадно бреме. Не искам да бъда баща на някое бедно малко маниаче.

– Фелън – настойчиво каза Валериън, но брат му протегна ръка. Валериън видя, че тя е подута и че по нея има кръв. Тези последици обаче не бяха причинени от удара, който той беше понесъл.

– Достатъчно – каза Фелън. – Можеш да проливаш сълзи над моята предопределена съдба, над моята глупост и над каквото друго искаш. Ако трябва да обесят някого за престъпление, което не е извършил, защо това да не бъде аз? Все пак, аз нямам намерение да имам деца. И си нямам дори интелектуалка, по която да копнея.

– Ти имаш Джулиет. Но трябва най-сетне да го проумееш.

– Джулиет замина със съпруга си – каза Фелън и се наведе, за да събере хартиите, които се бяха разпилели по време на борбата им. – Тя вероятно ще нареди дузина деца, докато ние се върнем отново в Англия.

– А ще се върнем ли някога?

– Мисля, че да. Лейди Марджъри не е безсмъртна, а лорд Хари не беше човек, тачен от народа. Ще го забравят. След десет-петнайсет години може да се осмелим да се завърнем в родината. Ако дотогава не откриеш, че тази земя вече не те привлича и че у теб се е зародила привързаност към чуждестранните климати.

Валериън поклати глава.

– Никога. Тук е моят дом. Рано или късно, ще трябва... – Той прекъсна изречението по средата. – Какво има?

Фелън се взираше в разпръснатите страници на скицника си. Беше объркан, челото му беше набраздено от бръчки. А после вдигна очи и поклати глава.

– Нищо – каза той и затвори скицника, без да погледне повторно в него.

– Знаеш ли, Фелън, понякога си много досаден.

Фелън още веднъж отвори и затвори скицника.

– Знам – каза той разсеяно. – Знам.

– Трябва да си ужасно уморена, мила моя – каза нежно Лемур, но гласът му беше леден и накара Джулиет да потръпне от ужас. – Не ми разрешавай да те държа будна.

Джулиет се сгуши още повече в креслото. Минаваше девет. Тя беше изтощена – и физически, и душевно. Не беше мигнала през изминалата нощ, а днешната езда под проливния дъжд беше изсмукала малкото останали й сили. Знаеше какво я очаква на горния етаж. Лемур щеше да дойде при нея. Беше я научил да не изразява протеста си, беше я научил да не издава и най-малкия звук, когато изпитва болка.

Но сега не можеше да понесе самата мисъл за това. Искаше да прекара още една, само една нощ с Фелън. Утре щеше да бъде готова да посрещне съдбата си, но днес все още ясно си спомняше изминалата нощ.

– Всъщност, не съм уморена – каза тя, като потисна прозявката си.

Безцветните очи на Лемур изразиха изненадата му.

– Глупости. Имаш вид на човек, който всеки момент ще припадне. Хайде, качвай се горе и не ме чакай. Може да се забавя малко.

Лъч надежда я озари. Знаеше добре, че не бива да задава въпроси. Затова остана мълчалива и зачака той да поясни това, което имаше предвид.

– Изпратих картичката си на лейди Марджъри Ромни – каза ѝ той, извънредно доволен от себе си. – Помислих си, че може би ще се зарадва да научи как живеят синът ѝ и неговата съпруга.

– Нима мислиш да ѝ разкажеш всичко! – извика Джулиет със страх.

– Разбира се. Нямам намерение да изтърва възможност, която никога повече няма да имам. Защо си толкова ужасена? Та ние сме само на двацет и пет мили от Хемптън Реджис. Тя сигурно е тръгнала да им направи посещение. Чудя се само какво ли ще си помисли за теб.

– И защо трябва да си помисли нещо за мен? – запита тя едва чуто.

– Ами, защото аз имам намерение да ѝ кажа, че ти си възлюбената на нейния син. Че си напуснала леглото на съпруга си, за да влезеш в неговото, и че си преспала с него под същия покрив, под който е била и съпругата му – изсъска Лемур. – Мислиш си, че не знам какво си правила през нощта?

На Джулиет ѝ стана лошо. Нямаше да се отърве тази нощ.

– И защо мислиш, че това ще я заинтересува?

– О, не мисля така. Но името на семейството вече е опетнено от един скандал и не мисля, че тя ще допусне още един. А и може би не знае точно в коя къща живее синът ѝ.

– Значи, ти имаш намерение да я изнудиш?

– Каква груба дума! Искам просто да се уверя, че нашето финансово състояние ще продължи да се подобрява.

– Значи, ще си мълчиш за семейство Ромни? Но срещу известна сума? – с надежда в гласа запита тя.

Лемур се усмихна. Острите му жълти зъби просветнаха като зъбите на акула.

– Не, няма да си мълча. Но ще убедя старата дама в противното и мисля, че това ще бъде напълно достатъчно. Ти си се омъжила за умен мъж, скъпа Джулиет. Дяволски умен мъж. Още не си го разбрала, нали така? Мислеше, че си обвързана с предсмъртното желание на баща си и че си намерила друг баща, който да се грижи за теб. Но аз те изненадах, нали? Аз си имам тайни кътчета, за които ти дори не подозираш.

– Ти ме изненада – едва чуто каза тя. – Ти би изненадал и баща ми, ако беше жив. Той си мислеше, че добре се е погрижил за мен.

– Не точно. Виждаш ли, аз му казах, че между нас вече има връзка, но че ти се срамуваш да говориш за това.

– Той не би повярвал на тези думи! – ядосана извика тя.

– Ти забравяш, че той беше на смъртното си ложе. Че беше почти в безсъзнание. Той все още не беше очарован от идеята да се омъжиш за

мен, затова си позволих нещо повече. Казах му, че носиш моето дете.

– Ти си чудовище – прошепна тя.

Той присви очи.

– Отиди си легни и ме чакай, Джулиет. Моята среща с лейди Ромни няма да трае дълго. – Той се усмивка – лека, зловна усмивка. – Не си прави труда да се събличаш. Искам да се насладя на акта. Искам те в момчешки дрехи.

И Джулиет се изправи – спокойно и грациозно. Беше скрила острия кухненски нож в жакета си. Тръгна нагоре по стълбите.

Глава 19

Джулиет не би повярвала, че може да заспи. Стаята, която трябваше да сподели със съпруга си, беше малка и лошо обзаведена. По-добрите стаи очевидно бяха оставени на разположение на лейди Марджъри. В тяхната стая имаше само един стол с права облегалка и едно хлътно легло. Тя не си въобрази, че може да отложи или да подобри нещата, като се свие на топка на стола. Легна върху завивките и затвори очи. Ръцете почиваха свободно от двете страни на тялото ѝ. Ножът беше пъхнат под жакета ѝ. Не можеше да предотврати неизбежното. Единственият начин да го направи може би беше да се хвърли през прозореца, но тя не би избрала пътя на страхливците. Бяха ѝ останали много малко неща, включително и гордост, но тя с радост би жертвала и нея в името на Фелън. Подобна жертва обаче би била безсмислена. Трябваше да отвлочи вниманието на съпруга си и да не му подсказва нито с думи, нито с жест, че жадува отмъщение. А после... ако ножът не свършеше работа, щеше да измисли нещо друго.

Беше толкова уморена. Не беше спала като че ли от векове. Би дала всичко за няколко часа безметежен сън. Но трябваше да стои будна, трябваше да събере всичките си сили. Пълното съзнание беше единственото възможно средство да се защити от Лемур и онова, което той щеше да ѝ стори.

Слушаше шумовете, които старият хан издаваше – гласовете в мрака, свиренето на вятъра в клоните на дърветата, хлопането на прозорциите. Някъде отдалеч долетя приглушен вик, който почти веднага заглъхна. Нищо повече не я обезпокои. И тя заспа. Сънува Фелън. Събуди се в студената утрин и погледна смъртта в лицето.

Не се помръдна. Беше се вцепенила. Очите, които се взираха в нея, бяха малки, черни и в тях светеше лудостта. Жената беше много стара. Не приличаше на нито една от жените, които Джулиет беше виждала през живота си. Но тя веднага се досети, че това е майката на Фелън.

– Май беше заспала, красавице моя? – тихо и монотонно заговори лейди Марджъри. – Отдавна седя тук и те чакам да отвориш очи. Имаш здрав сън. А това може да бъде и много опасно. Можех да ти прережа гърлото, докато спиш, без въобще да се събудиш. Кръвта ти щеше да изтече и никой нямаше да разбере. Е, подобна смърт не е никак красива – каза тя и прокара пръсти по острието на нож, изцапан със стари петна

кръв, – но има предимството да бъде бърза и тиха. Съпругът ти дори не издаде звук.

Тя седеше в долния край на леглото – слаба, прегърбена фигура. Джулиет не помръдваше, завладяна от неописуем ужас. В леглото имаше още едно тяло, но то вече не дишаше. Тя обърна глава, съвсем леко и съвсем малко, и видя, че тялото е на съпруга ѝ. Гърлото му беше прерязано от край до край и приличаше на втора уста, която беше широко ухилена. Той плуваше в собствената си кръв.

Джулиет се смъкна от леглото и се затъркала по пода в отчаян опит да се измъкне. Но старата жена ѝ препречи изхода. Сбръчканото ѝ лице излъчваше странно спокойствие.

– Няма да ми избягаш – каза тя весело. – Не си мисли, че ще успееш. Аз съм доста силна. За мен бе достатъчно лесно да убия съпруга ти и да довлека тялото му до леглото. Той дори не заподозря, че такава мила старица като мен може да бъде толкова опасна.

– Какво искате от мен?

Усмивката на лейди Марджъри беше смразяващо сладка.

– Мислех, че ще ми бъдеш благодарна. Недей да търсиш ножа, който беше пхнала под жакета си. Аз го взех. Свърших работата вместо теб. И трябва да си призная, че това ми достави удоволствие. Никога преди не бях убивала мъж. А и той май си го заслужаваше. Мислеше, че може да ме изнуди!

Изглежда, мисълта, че някой може да я изнуди, никак ней допаднаше. В стаята се носеше мирисът на кръв, на смърт и на лудост.

– Какво искате от мен? – отново попита Джулиет.

– Преди да умре, съпругът ти ми разказа много неща. Каза ми, че ти и моят син сте любовници. Не мога да понеса това. Никой, освен мен, не може да има Фелън. Направих всичко възможно да се отърва от неговия брат, но не успях. Сега съм тук, за да завърша започнатото. Няма да позволя на нито една жена да застане между мен и детето ми.

– Аз няма да застана между вас. Съпругът ми ви е излъгал. Фелън мислеше, че съм...

– Фелън? – лейди Марджъри повтори името с кадифен глас. – Ти го наричаш Фелън? – Тя поклати глава и каза: – Ти ще дойдеш с мен, дете.

– Защо?

Старата жена се замисли за миг.

– Предполагам, че все някога ще те убия. Междувременно, ще имам нужда от помощта ти. Трябваше да се отърва от Барбе, за да мога да свърша със съпруга ти. Страхувам се, че съм го ударила прекалено

силно. Ханигънови като че ли са направени от стомана, но май и те имат своите слаби страни. Мисля, че ще трябва да заемеш мястото му като мой слуга.

– Ханигънови? – каза Джулиет.

– А, да, Ханигънови. Доста забележително семейство. Не знам как-во бих правила без тях. Дължа им повече, отколкото бих могла да изразя. Ето къде отиваме, между другото. Не в Хемптън Реджис, нито пък в Сатърс Хед. Както виждаш, аз много добре знам къде се крият моят син и онова копеле, брат му. Ще отидем в едно малко селце до морския бряг, където ще помисля какво да предприема. Там живеят само представители на семейство Ханигън и никой друг. Те ще ни посрещнат, както подобава.

Джулиет си спомни за Ханигън и за неговото мило, любезно, но по мечешки тромаво държание спрямо нея, за неговата закрила. Озари я лъч надежда.

– Добре – каза тя, – ще дойда с вас.

– Мила моя – каза лейди Марджъри, като притисна ножа до бузата си, – ти наистина нямаш избор.

Следващите два дена бяха най-нешастните в живота на Валериън, макар той да не можеше да каже защо. Фелън му забрани да се появява в града, докато не купят билети за някое корито. Валериън не искаше да спори с него. Толкова му бяха омръзнали роклите, че трябваше със сила да го принуждават да ги облече. Беше необходима сила, но не и когато той знаеше, че Софи има нужда от него.

Но той нямаше представа от какво има нужда Софи, за какво мисли. Не знаеше дори как се чувства. Когато я заведе у тях, тя беше болна, но не много тежко. Мисис Де Куинси беше склонна да изпада в паника и да се тревожи повече от необходимото. Беше от онези майки, които слагат единственото си дете в леглото и го гледат като писано яйце само защото то е понастинало малко. Тя сигурно вече е възстановила цветущото си здраве.

Доколкото можеше да прецени, Софи беше настинала като последица от преживения ужас, когато той я беше целунал, без да иска. Господи, та момичето беше съвсем невинно! Но сигурно се е досетило, че жените не бива да се целуват помежду си с отворени уста, нито пък бива да използват езиците си. Дали пък не беше почувствала наболата му брада? Дали най-накрая не се беше досетила? Фактът, че тя никога не се

досети за пола му, беше още един удар по неговото самолюбие. Тя сигурно беше усетила силата, с която го привличаше.

Но май не беше. И по-добре, че нещата стояха така. Защото, ако се беше досетила, тя щеше да бъде доста объркана, а той щеше да бъде поставен в опасност. Той и Фелън бяха към края на пребиваването си в тази страна. Континентът ги зовеше. Той не можеше повече да се противопоставя. Щяха да минат години, докато се върнат в Англия, ако въобще някога се върнеха. За Софи щеше да бъде по-добре да остане със спомена за ексцентричната си приятелка, отколкото със спомена за мъжа, който я беше обичал.

Фелън беше постоянно затворен в библиотеката, а на лицето му имаше изражение, което не позволяваше да го заговорят. Той беше забранил да се споменава името на Джулиет. Валериън проявяваше разбиране и се стараше да запази мира между тях. Тя беше заминала, беше изчезнала и те не можеха да се доберат до нея. Валериън трябваше да приеме факта, че е заминала по своя воля. Макар и да виждаше, че брат му се разкъсва от болка.

Валериън яздеше бързо по брега. Соленият вятър го блъскаше в гърдите. Препускаше така, като че ли дяволите бяха по петите му. Когато отиде на континента, той щеше да подстриже прекалено дългата си коса, щеше да си пусне брада и въобще нямаше да се бръсне, щеше да бъде мръсен и опърпан, щеше да има лоша репутация и щеше да бъде толкова мъжествен, колкото пожелае. Имаше намерение да пие, да играе комар и да ходи по жени само за да докаже на самия себе си, че е мъж. И никога да не забравя това.

Проблемът беше, че той никога не се е съмнявал, че е мъж до мозъка на костите си. Мъжествеността не се измерваше със способността да поемаш големи количества алкохол, нито със способността да се биеш с юмурици, нито със способността да лягаш с всяка срещната жена. Мъжествеността се измерваше, според него, със самоуважението, достойнството и съзнанието за собствената цена. И със способността за истинска любов.

Беше сутринта на третия ден от заминаването на Джулиет. Валериън се отправи обратно към къщата. И той, и конят бяха плувнали в пот от бързата езда по брега. Докато вървеше през кухнята, Валериън смъкна ризата си и я хвърли в ръцете на Ханигън.

– Къде е брат ми? – запита той Дулси, като по пътя си грабна купа със зрели малини.

– В библиотеката. Замислен е, както винаги напоследък – каза

Дулси и го плесна по ръката с жест, който показваше майчинската ѝ привързаност. – Нима ще се разхождаш полугол из цялата къща?

– Не, скъпа Дулси – каза той, като се опита да се усмихне. – Имам намерение да смъкна и панталоните си и да се разхождам напълно гол.

– Хайде, изчезвай оттук! – изпищя Дулси. – Нашето домакинство е уважавано и благоприлично, нещастнико!

Той се засмя, взе си още една купа с малини и тръгна нагоре по стълбите. Усмивката му изчезна още в мига, когато се скри от очите на Дулси. Още един ден, още един безкраен ден на очакване. Щеше пак да мисли за Софи, която си беше у дома в онази толкова по женски привлекателна стая и лежеше в леглото. Поне да не беше я виждал. И без това фантазиите му бяха достатъчно живи и му причиняваха твърде много мъка. И сега си я представяше: изпъната на леглото, с розовобяла млечна кожа, загърната в белите ленени чаршафи. Налегна го неопишуема мъка.

Прозорците на неговата стая гледаха към морето. Той ги остави отворени, за да влезе чистият и хладен утринен въздух. Спря и се загледа навън, в ярката слънчева светлина. Изведнъж до слуха му стигнаха гласове. И сред тях той долови гласа, който най-много искаше да чуе и от който най-много се страхуваше. Гласът на Софи де Куинси.

Бързо спусна щорите на прозорците. Стаята потъна в мрак. Тръгна с бързи крачки към вратата. Оттам съвсем ясно чу гласовете. Фелън убеждаваше с оня свой проклет високомерен тон Софи, неговата Софи, незабавно да се върне назад.

– Щом е болна, аз непременно трябва да я видя – инатеше се Софи. – Ние се разделихме... при много объркани обстоятелства.

– Тя наистина не иска никого да вижда – продължаваше да я убеждава Фелън. – Има главоболие...

Гласовете опасно се бяха приближили.

– Мене ще приеме – категорично отрязва Софи.

По звука на гласа ѝ Валериън се досети, че те вече са изкачили стълбите. Единственият начин, по който Фелън можеше да я спре, беше да употреби сила. А той не би направил това. Особено след като знаеше, че, ако я докосне, Валериън бясно ще излети от стаята си и ще го повали на пода.

Нямаше избор. Тихо затвори вратата, пхна се в леглото и придърпа завивките до брадичката си. В стаята цареше мрак. През пролуките на щорите се процеждаше съвсем бледа и оскъдна светлина. Ако тя останеше в далечния край на стаята, номерът щеше да мине. Да, трябваше

да заключи вратата. Но и тогава неговата любима, която притежаваше неимоверно упорство, рано или късно щеше да влезе в стаята му. Трябваше да се изправи с лице пред неизбежното.

– Валери?

Гласът ѝ беше нежен, сладък, загрижен. Тя откряна вратата и в стаята нахлу доста силна светлина. Той изстена, както се надяваше, доста убедително.

– Прекалено е светло!

Тя бързо се вмъкна в стаята и затвори вратата след себе си. Точно под носа на Фелън. В тъмната стая той виждаше само силуета ѝ и проблясването на златните ѝ къдрици. Профилът ѝ с решителната брадичка се очерта ясно, когато тя се отпрати към леглото.

– Скъпа Вал – каза тя, – добре ли си? Толкова много се тревожех за теб...

– Разбира се, че съм добре, дете – едва чуто рече той и се опита още по-плътнo да се прилепи към възглавницата. – Едно от моите ужасни главоболия. Често ме спохождат и тогава нищо не помага, освен пълният мрак и абсолютното спокойствие.

– А аз те безпокоя – каза тя нещастно. – Тръгвам си...

– Не – каза той, защото не успя да победи нежеланието си да се раздели с нея.

Та нали я виждаше за последен път! Нека поне за момент да се наслади на присъствието ѝ.

– Седни и ми говори. Моят... съпруг ми каза, че си болна и не приемаш посетители.

– Майка ми е казала така – отговори тя, а в гласа ѝ се прокрадна известна острота. – Казах ти, че тя обикновено вдига много шум за нищо. Имах съвсем лека настинка, но бях много... разтревожена.

– Измъчена, Софи? – повтори той, самият той разтревожен. – И за какво?

Тя прекоси стаята и се приближи опасно близо до него. Върху единствения стол в стаята имаше куп дрехи, затова тя седна в долния край на леглото. В опасна близост до обутите му в ботуши крака, които бяха скрити под завивките.

– За теб, Вал – каза тя с тон, който ясно показваше, че твърдо е решила да подхване разговора в тази насока. – И за мен. За нас.

„Светците да ни закрилят“ – помисли си нещастно Валериън.

– Мило дете – едва чуто отговори той, – май не те разбирам.

– И аз не се разбирам – каза тя, а гласът ѝ преливаше от нещастие. –

Знаеш, нали, че теб чувствам по-близка от което и да е човешко същество. Между нас съществува духовна връзка, каквато преди не съм изпитвала, и намирам този факт за доста обезпокоителен. Не че нямам и други добри приятелки, а имам и майка, която ми е предана. Но ти си различна. Непрекъснато искам да съм с теб, да разговарям с теб, да се смея с теб. Нещо ме тегли към теб, а не разбирам какво е то.

Валериън, който псуваше на ум, преустанови за малко заниманието си и ѝ отговори:

– Мила моя – нежно каза той, – наистина съм поласкана.

– Не искам да бъдеш поласкана! – изстреля тя в отговор. – Ти си най-прекрасната жена на света. Разбираш всичко по-добре от мен. Обясни ми. Обясни ми защо искам да прекарам остатъка от живота си с теб, а не с капитан Мелбърн. Обясни ми защо, когато те докосна, отвътре ми става и горещо, и студено, защо ме боли стомахът, а пулсът ми се ускорява, защо сърцето ми бие така силно...

– Веднъж ти ми каза, че много приличало на първите симптоми на грипа – каза той.

– Не ми се присмивай – отговори тя. – Не, размислих, присмивай ми се! Смешно е, абсурдно е, нали?

– Абсурдно е – едва чуто се съгласи той.

– Искам да замина с теб.

– Какво?

Тя успя да го изненада, все пак.

– Ти каза, че съпругът ти се подготвя за заминаване, за пътешествие. Искам да дойда с теб.

– Майка ти никога няма да се съгласи. – Той беше категоричен.

– Знам. Затова реших да не ѝ казваме. Наистина, тя няма защо да се тревожи. Нали ти ще ми бъдеш добра компаньонка, а и ще ми дадеш възможност да видя света. Никой няма да намери за странно нашето приятелство.

– Всички ще намерят за странно това, че си избягала от къщи – каза той доста саркастично.

– Може би, ако я помолиш, мама все пак ще се съгласи.

– Нямам намерение да я питам. Не искам да идваш с нас.

Тя бързо и дълбоко си пое дъх. Той разбра, че я е наранил. Прокле се, макар да знаеше, че е неизбежно.

– Помислих, че... прости ми – каза тя много нещастна. – Мислех, че ти също си... привързана към мен.

– Наистина съм. Точно затова не искам да те влача със себе си из

континента. Аз самата трудно следвам съпруга си. Ние сме като скитници, дете. Скитници, които нямат корени, които нямат дом. Не искам и ти да водиш такъв живот.

– Но, Вал, аз имам много пари – каза тя нетърпеливо. – Аз и ти можем да си построим къща тук, а съпругът ти да продължи да скита по света, щом иска. Признавам, че не искам да напускам Англия, но искам да бъда с теб.

– Софи – каза той нежно, – това наистина не може да стане.

– Защо не?

– Ще бъдем отхвърлени от обществото.

– Защо?

Господи, колко невинно беше това дете!

– Защото – грубо рече той – аз и ти не можем да делим една и съща къща като приятелки. Ще я делим като любовници.

Най-после успя да я шокира. А тя на свой ред го застреля с думите, които произнесе съвсем смирено:

– Щом ти искаш така, аз съм съгласна.

Беше му необходимо цялото самообладание, за да не я докосне. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Тя дори не разбираше какво й предлага той, дори не беше схванала, че той се е признал за мъж. Той много добре знаеше, че тя не изпитва влечение към жените. Тя желаше него. И беше готова да рискува всичко, което притежава на този свят.

– Но аз не съм. – Даде й време да преглътне отказа му и продължи: – Мила моя Софи, ти си много млада. А аз съм опитна, образована и това ти намираш за привлекателно. Но ти имаш нужда от съпруг, от деца, от живот, който да си бъде изцяло твой. А аз предпочитам да водя свободния живот, на който съм свикнала. А и не ме интересуват романтичните чувства на моя собствен пол.

– О! – каза тя, гласът ѝ звучеше съвсем измъчено и разочаровано. – Нямах предвид... Искам да кажа, мислех... – Думите ѝ заглъхнаха, победени от смущението и объркването. – По-добре да тръгвам.

И тя стана от леглото.

Той не можа да го понесе. Да я унижи беше дори по-лошо, отколкото да я излъже. Но да ѝ каже истината, беше просто невъзможно.

– Прости ми, Софи – каза той с естествено дълбокия си глас. – Не исках да те нараня.

– О, Вал – каза тя със задавено ридание.

И се хвърли на леглото към него, подсмърчайки. Ръцете му обгърнаха крехкото ѝ тяло. Направиха го като че ли по своя собствена воля,

докато той всъщност искаше да я отблъсне. Погали я по косата, целуна я. Косите ѝ миришеха на цветя. Тя подсмърчаше в ръцете му, а той мълвеше нежни успокоителни думи. Пръстите ѝ здраво го стискаха. Изведнъж тя застина, а той разбра, че вече е много късно.

Ръцете ѝ се плзгнаха по голите му мускулисти ръце, опипаха брадичката му, по която брадата беше набола. Мокрите ѝ от сълзи бузи бяха положени на голите му равни гърди. Тя замръзна. А после с рязко движение го отблъсна, скочи от леглото и миг по-късно дръпна щорите. Светлина заля стаята – ярка слънчева светлина.

Тя се втренчи преbledняла в него. Чаршафите стигаха едва до кръста му. Той седеше в леглото и, несъмнено, беше мъж. И, несъмнено, беше виновен.

– Ти, копеле – каза тя тихо. Гласът ѝ издаваше силното ѝ нещастие.

– Всъщност, аз наистина съм копеле – каза той, ритна чаршафите и стана от леглото.

– Ти ме излъга. Изигра ме.

– Да – отново се съгласи той.

– И през цялото време си се надсмивал над мен. Над глупавата малка провинциалистка, готова да захвърли всичко заради страстта, която изпитва към друга жена.

– Никога не съм ти се надсмивал. Аз бях... силно развълнуван.

– Дяволите да те вземат! – ядосано изруга тя.

– Да.

Тя затръшна вратата Отиде си. Той не направи опит да я спре. Нямаше какво да ѝ каже, нямаше приемливо извинение за лъжите му. Той знаеше още от по-рано, че те двамата нямат бъдеще. Но се надяваше, че ще му остане сладкият спомен.

Вратата рязко се отвори. Този път беше Фелън.

– Какво, по дяволите, се случи?

– Не можеш ли да се досетиш? – уморено каза Валериън и се извърна от прозореца. – Тя ми предложи да избяга с мен. Аз отклоних предложението. Каза ми, че ме обича. Казах ѝ, че трябва да почака и да предложи любовта си на мъж. Тя се хвърли в прегръдките ми и тогава целият въпрос се превърна в чиста теория. Тя мрази лъжците.

– Опита ли се да ѝ обясниш причините, които са те накарали да я излъжеш?

– Не.

Настъпи миг мълчание.

– Това е много добре – каза най-после Фелън, който, както винаги,

беше по-практичният от двамата. – Колкото по-малко хора знаят за нас, толкова по-добре.

– Трябва да се измъкнем оттук, Фелън. Когато хората от Хемптън Реджис разберат...

– Тя няма да каже на никого. Защото ще навреди на самата себе си. Все пак, всички знаят, че бяхте неразделни през последните няколко седмици. Да не говорим, че прекарахте сами една нощ. Когато хората разберат, че си мъж, нейната репутация ще бъде съсипана.

– Тя може и да не предполага, че ще стане така. Тя е напълно невинна.

– Невинна, да. Но не е глупава. Няма да каже на никого. И не заради себе си. Веднага щом се успокои, ще разбере, че си имал някаква основателна причина да я излъжеш. Може и да не се досети за причината, но се обзалагам, че ще запази сигурността ни.

– Трябва да се измъкна оттук, Фелън. Ако нещата продължават да се развиват от лошо по-лошо, съгласен съм дори да плувам до Франция.

– Утре.

– Какво?

– Утре една малка лодка тръгва към Франция. Купих билети и за трима ни. За теб, за мен и за Ханигън.

– Ами Дулси?

– Тя ще остане тук. Има семейство, няма интерес да кръстосва земното кълбо с нас.

– Утре – мрачно каза Валериън, старайки се да изпита облекчение.

– Хайде, по-весело, Вал. Докато стигнем до Париж, вече ще си забравил за нея – прошепна Фелън.

Погледна към брат си и срещна неговите очи.

– Така, както ти забрави за Джулиет!

– Джулиет? Коя, по дяволите, е тази? – противопостави се Фелън.

– Просто жена, която те обича.

И Фелън бързо излезе от стаята, без да се опитва да скрие настроението си.

Софи де Куинси се беше поболяла. Беше ядосана, беше разтърсена. Ако не беше направила посещенията си в Сатърс Хед със старата каруца, теглена от още по-стара кранта, щеше да препусне към къщи с трескава бързина. Но Батъркап беше прекалено стара, а и много мила, и не можеше да я удря с камшика много силно. Дори да смъкнеше кожата от

гърба ѝ, тя пак нямаше да развие кой знае каква скорост. Софи трябваше да се задоволи с бавното пъплене към града. По лицето ѝ се стичаха сълзи – сълзи на гняв и болка.

Как е могла да я излъже? Или по-скоро, как е могъл да я излъже? Валери Рамзи, вулгарната, цинична, ексцентрична дама въобще не беше дама, а мъж.

И то какъв мъж. Никога преди не беше виждала мъж без риза. Гледката направо беше замъглила разсъдъка ѝ. Кожата му беше бронзова, а под нея играеха мускули. Беше толкова топла и податлива под нейните ръце.

Той не се беше обръснал. Наболата брада само го правеше по-привлекателен. Красивите му сиви очи с абсурдно дългите мигли вече ни най-малко не приличаха на женски. Как е могла да бъде толкова глупава?

Той беше много висок. Извисяваше се над нея в осветената от слънцето спалня. Никога преди не ѝ се беше струвал толкова висок. Изведнъж, без маскировката си, той беше станал огромен, много мъжествен и много опасен.

Но беше лъжец, напомни си Софи. Каква глупачка беше, готова да захвърли всичко заради него. Тя самата дори не беше разбрала веднага какво му предлага. Знаеше само, че бъдещето без Валери Рамзи щеше да бъде тъмно, направо черно.

Но щеше да бъде истинска благодат, сравнено с това нечувано предателство. По-добре щеше да бъде за нея, ако можеше да прекара живота си с мисълта, че е била разчувствана от друга жена. „Възбудена“ беше думата, макар тя да се опитваше да я избегне. Влюбена. Точно така, макар умът ѝ да не искаше да приеме факта. Беше се влюбила в друга жена. Само за да открие, че тя е мъж.

Изведнъж разбра колко абсурдно е всичко това. Прииска ѝ се да се изсмее на глас. А после си спомни, че се беше събличала пред него. Беше го молила да ѝ разкаже какво се случва между мъжете и жените. Беше лежала в прегръдките му в белведера, беше положила главата си в скута му, а той ѝ разказваше за странните и прекрасни неща, които мъжете и жените правят заедно.

Топлина плъзна по цялото ѝ тяло. Беше разговаряла с него за неща, за които не беше споменавала дори пред майка си, нито пред най-добрите си приятелки. Беше пуснала любопитството си на воля и той го беше задоволил. Дяволите да го вземат!

Ако беше джентълмен, той щеше да насочи разговора към по-

приемливи теми. Щеше да стои по-далече от нея, нямаше да я окуражава. Щеше... Щеше да й каже истината. Само от истината тя имаше нужда в живота си. От честност, независимо, че тя можеше и да я нарани.

Чак когато стигна в околностите на Хемптън Реджис, а сълзите изсъхнаха по бузите ѝ, тя се запита защо ли я е излъгал. Тя не беше го запитала, а и той не беше предложил обяснение. Но трябва да е имал особена причина.

А кой тогава беше мъжът, който се наричаше съпруг на Вал? Очевидно, бяха роднини. Софи се досети, че вероятно са братя. Но защо са предприели такъв абсурден маскарад?

Изкушаваше се да обърне каруцата и да се върне в Сатърс Хед. Майка ѝ сигурно е побесняла от яд, когато е разбрала, че дъщеря ѝ е взела превоза и е излязла сама. Щеше обаче да се досети, че Софи е тръгнала към някоя приятелка, което беше напълно приемливо. Но ако майка ѝ разбере, че е била сама в спалнята с полугол мъж...

Но като се замисли, се сети, че беше прекарала цяла нощ в леглото със същия този мъж. Ако някой разбереше, репутацията ѝ щеше да бъде напълно съсипана.

Тази мисъл не я обезпокои. Тя не се интересуваше от мнението на обществото, от неодобрението на майка си, нито от предложението на капитан Мелбърн.

Интересуваше се само от това, дали причините за лъжата на Вал могат да я оправдаят. И дали тя ще може някога да му прости.

Глава 20

Джулиет седеше в ъгъла на малката хижа и се опитваше да не се визира прекалено настоятелно в жената, която се намираще до нея. Лейди Марджъри почти не я оставяше сама през последните няколко дни. Джулиет беше и камериерка, и кочияш, и готвачка, заемаше мястото на загадъчната Барбе. Питаше се какво ли е станало с жената, която е придружила лейди Марджъри до хана. Беше ли и тя мъртва като Марк-Дейвид Лемур, или беше само наранена. Лейди Марджъри, изглежда, не се интересуваше от съдбата на слугинята си, а Джулиет не се осмеляваше да попита. Просто правеше онова, което ѝ наредят. Съблече момчешките дрехи, в които се беше просмукала кръвта на Марк-Дейвид, и облече рокли, които бяха прекалено дълги за крехкото ѝ тяло. За първи път от месец насам обличаше женски дрехи. Въобще не съжаляваше за тях.

– Не мога да разбера какво у теб е привлякло сина ми – каза лейди Марджъри, като я огледа критично. – Мислех, че има по-добър вкус. Ще трябва да го науча да бъде по-придирчив.

– Той не е намерил нищо привлекателно в мен – отговори Джулиет и получи плесница през устата като награда за усилието.

Въпреки че беше много стара, лейди Марджъри никак не беше немощна. Но Джулиет вече се беше досетила за това, защото, все пак, беше необходима известна сила, за да се пререже гърлото на Марк-Дейвид, а после да се завлече тялото до леглото.

– Никога не ме лъжи, дете – каза старата жена, а в очите ѝ светеше лудостта. – Никак не ме интересува дали си красива. С прилични дрехи няма да изглеждаш зле, но никоя жена не е достойна за моя син. Той принадлежи на мен, само на мен. Всеки, който застава между майката и нейното дете, заслужава наказание. Не си ли съгласна?

Тя едва ли имаше избор. Ако кажеше „да“, щеше да подпише собствената си смъртна присъда. Ако оспореше твърдението, резултатът щеше да бъде същият. Затова нищо не каза. Беше научила, че мълчанието е най-добрата ѝ защита.

Лейди Марджъри имаше нужда само от слугиня и публика. Джулиет се справяше забележително и с двете роли. Умело управляваше малката карета. Пристигнаха в малкото селце Хемптън Парва следобед на следващия ден. Оказа се, че надеждите на Джулиет да получи подкрепа срещу лудата старица са напразни.

Селцето беше малко, занемарено, сякаш все още с първите заселници. Няколко порутени вили, една-две буренясаи градини, а по тесните улици пъплеха като червеи прасета и пилета. Тук живееха по-малко от две дузини хора и всички я гледаха с враждебно любопитство. А и всички ѝ изглеждаха някак странно познати.

– Ханигънови – обяви лейди Марджъри, с което отговори на незададения ѝ въпрос.

Ханът, в който се настанаха, беше толкова западнал, колкото и всички други. Сламеният покрив течеше, а в ъглите на стаята имаше плъхове. Те я плашеха далеч по-малко, отколкото стряскаха лейди Марджъри.

– Всеки в селцето Хемптън Парва се нарича Ханигън. Те са малко недосягани, но и това си е обяснимо. Хората от класа не биха ги търпели около себе си.

Джулиет искаше да задава въпроси, но остана мълчалива. Чакаше и се блъскаше над тестото, което като че ли ставаше все по-твърдо. Тя не умееше да готви, но лейди Марджъри беше толкова луда, че дори не го забелязваше. Ядеше храната, която Джулиет слагаше пред нея. А Джулиет се питаше дали ще успее да намери отрова за плъхове в това забравено от Бога селце.

Ханигънови. Подозрителните на вид обитатели на селото далеч не бяха като онзи Ханигън, когото тя познаваше. Той беше приятел, той я закриляше. Но между всички тях съществуваше, без съмнение, физическа прилика.

– Четирийсет години те бяха в Ромни Хол – продължи старата жена. – Е, сега вече не са там. Не, не са там. Ханигънови избягаха с моя син, а и Дулси избяга с тях. А Барбе, чудя се къде ли е тя? – като че ли умът започваше да ѝ изневерява. – Тя дойде с мен до хана.

– Не я ли ударихте? – запита Джулиет.

– Да ударя Барбе? И защо да правя това? Тя е с мен още откакто се роди Фелън. И откакто умря Катрин.

– Катрин? Коя е била Катрин?

– Не е твоя работа – заяде се старата жена. Беше ядосана. – Съсредоточи се в готвенето. – Изведнъж се усмихна лукаво. – Спомни си какво се случи с Барбе. Ударих я.

– Убихте ли я?

Лейди Марджъри сви слабите си рамене.

– Не знам. Мисля, че едва ли има значение – ти никога не си я виждала. На света има достатъчно Ханигънови и със сигурност никой няма

да ме обвини. Никой не ме обвини и в убийството на съпруга ти. Един глупак, който нищо не струваше.

– А ще те обвинят ли, ако убиеш и мен? – внимателно подпита Джулиет, като положи тестото в една тава.

– Сигурно не – каза тя с достойнство. – Ще се доверят на моята преценка. Все пак, аз съм лейди Марджъри Ромни от Ромни Хол. Не съм някое незначително същество без име като Катрин Морган.

– Коя е била Катрин? – отново запита Джулиет, без да я е грижа как ще реагира лейди Марджъри.

– Катрин няма никакво значение. Тя е мъртва повече от... трийсет и четири години.

– Ако няма значение, защо непрекъснато говорите за нея?

– Не аз говоря за нея, а ти – отсече старицата с тон, който беше доста заядлив.

Джулиет замълча с надеждата, че бърливостта на старицата ще свърши работата вместо нея. Мълчанието не продължи дълго.

– Тя беше много красива, Катрин, де – каза тя замечтано. – Прекалено красива. Хари я искаше, разбира се, но не се осмели да я докосне. Не и след като тя се омъжи за по-малкия му брат. Той все пак си имаше няколко правила. Да остане верен на мен не беше едно от тях, но никога не би взел съпругата на брат си.

– И какво се случи с нея?

– Умря.

– Колко тъжно – меко рече Джулиет.

– Ни най-малко – отсече лейди Марджъри. – Няколко месеца преди това съпругът ѝ загина при преобръщането на карета и тя нямаше за какво да живее. За нея беше щастие, че умря, макар Барбе и Ханигън да не гледаха на нещата по този начин.

– И защо те не бяха съгласни с вашето виждане?

– Ами, те бяха нейни слуги, разбираш ли? Ханигънови са странно племе, страшно предани са на онези, на които са избрали да служат, но са лишени от всякакъв морал, когато стане въпрос за другите.

На нея, изглежда, не ѝ се виждаше странно това, че поставя граници на морала и аморалността на другите хора.

– Но щом тя е умряла, те са станали страшно предани на вас – каза Джулиет.

– Не, те прехвърлиха предаността си на моя син. Но аз ги следя строго. Знам техните тайни – лукаво подхвърли лейди Марджъри. – Също както и те знаят моите. Не можем да си навредим, защото знаем

всичко едни за други.

– Тайни? – уж небрежно подхвърли Джулиет и също така между другото нахвърли лука в тавата. Не беше успяла да обели добре всичките му обвивки, но мислеше, че това няма значение. – Какви тайни?

– Ако ти кажа, те вече няма да бъдат тайни, нали?

– Аз пък на кого ще кажа?

Старицата се усмихна и разкри огромни жълти зъби.

– Вярно. Ти няма да имаш възможност да разкажеш на никого. Но аз няма да ти кажа какви са моите тайни. Ще ги отнеса в гроба. Но ще ти кажа нещо за Ханигънови.

Джулиет не смяташе, че те имат по-малко значение. Мислеше, че ако се измъкне жива от тази каша, всичко научено можеше да ѝ помогне.

– И какво за Ханигънови?

– Не се ли питаш защо са били принудени да се заселят тук, на доста мили от цивилизацията? Защо хората не искат да живеят в съседство с тях, защо ги смятат за най-големите отрепки?

– Нямах представа, че ги смятат за такива – кротко възрази Джулиет.

– Те са убийци.

Джулиет си спомни тялото на съпруга си, което лежеше бездиханно до нея в леглото.

– Наистина ли? – учтиво запита тя убийцата на съпруга си.

– Това е тяхно семейно занимание от поколения насам.

– Но те не ми изглеждат чак толкова опасни – каза тя. Но и лейди Марджъри не изглеждаше особено опасна.

– О, те вече не упражняват занаята си. Повечето от тях бяха обесени преди петдесет години, а останалите трябваше да потърсят по-мирни начини за препитание. От тях не излизат добри фермери, но пък стават прекрасни слуги. Много са предани.

Джулиет погледна лейди Марджъри, като се питаше дали всичко това не е плод на лудото въображение на старицата. Но странно, всичко звучеше напълно приемливо и достоверно.

– И защо те са убивали хората? – запита тя, като заля картофите и лука със свинска мас, и се опита да не потрепери.

– Защо убиват хората? За пари. Била ли си някога в Заливчето на Мъртвеца?

– Чувала съм за него – предпазливо отговори тя.

Спомни си за дългите сръчни пръсти на Фелън и рисунката, която

беше успяла да скрие от острите, луди очи на лейди Марджъри.

– Ханигънови са от хората, които плякосваха кораби. Заблуждаваха корабите, предопределяха съдбата им, а после пречукваха оцелелите и ги оставяха да се носят по водата, след като вземеха от тях всичко ценно. Процъфтяваха дълги години, но сетне правителството изпрати служители, които да сложат край на това. Обесиха всички Ханигънови, които успяха да заловят – жени, мъже и деца.

– Ужасно!

Лейди Марджъри повдигна рамене, очевидно, не беше разчувствана от собствения си разказ.

– Децата бяха също толкова варвари, колкото и възрастните. Някои от тях успяха да се скрият в горите. Там са и до ден-днешен. Те вече не преследват хората, а и самите тях не ги преследват като чудовища, каквито всъщност са.

– Защо дойдохте тук? И защо ме доведохте със себе си?

– Оттук ще мога да държа под око Фелън. Защо мислиш, че Ханигън ги е придумал да се приютят тук? Защото неговото семейство се грижи за тяхната безопасност. Той не е знаел, че аз ще се досетя къде ги е скрил, нито пък, че ще накарам Барбе да ме придружи. Къде е Барбе? – запита тя много ядосана.

Доста прибързано Джулиет беше решила, че гневът и обърканият ум на старицата ще ѝ предоставят възможност за бягство. Но не. Лейди Марджъри ставаше дори по-опасна, когато изпадаше в състояния като сегашното. Сега старата жена я удари с ножа по китката.

– Тя сигурно ще се върне, рано или късно – меко каза Джулиет.

– И аз се надявам. Щом веднъж се погрижа за теб, ще имам някой друг, който да ми помага. Не обичам да бъда сама. Прекалено много призраци. Хари ме посещава през нощта. Преди, когато беше жив, никога не го правеше – изкиска се тя. – Но сега идва при мен. И Катрин. Като че ли ме обвиняват. Но вината не е моя. Аз направих всичко, което можах, и то беше повече, отколкото тя беше направила за мен. Тя беше слаба – и кръвта ѝ беше слаба, и умът. Аз бях силна. Това, което направих, беше единствено правилно.

– И какво направихте?

Лейди Марджъри злобно се ухили.

– Ще ти кажа – каза тя – точно преди да те убия.

– Жалко за твоите приятели – подхвърли майката на Софи през

масата, сервирана за вечеря.

Софи разсеяно набучи есетрата на вилицата си. Разговорите, които майка ѝ водеше, винаги бяха щекотливи и Софи се беше научила да не обръща внимание на повечето от тях.

– Кои приятели, Розалинд? – запита Пърсивал де Куинси, любезният, малко разсеян на вид, баща на Софи.

– Онази странна мисис Рамзи и нейният съпруг. Трябва да ти призная, че винаги съм я намирала малко... екстравагантна и прекалено смела. Вярно е обаче, че в нея няма нищо лошо. Все пак, ще бъда повече от щастлива, когато моето съкровище се обърне към връстниците си. Нали съвсем скоро и тя ще е омъжена жена и тези хубави, слънчеви летни дни завинаги ще са отминали.

Софи не обърна внимание на сложните фрази, които майка ѝ използваше. Опита се да се съсредоточи върху онова, което имаше значение.

– Какво се е случило със семейство Рамзи? – попита тя, като изтърва вилицата си.

– Предполагам, че ти ще си първата, която ще научи – каза майка ѝ, силно изненадана. – Нали тази сутрин направи светско посещение на дамата?!

– Ние не говорихме много и нищо не сме обсъждали – каза Софи. – Тя не се чувстваше добре.

– Климатът не ѝ понася – дяволито подхвърли мисис де Куинси. – Ако ме бяха попитали, щях да препоръчам билково лекарство, което щеше да направи от нея нова жена.

Софи се засмя въпреки тревогата.

– Не съм сигурна, че лекарството ти щеше да бъде приветствано с възторг.

– Може би нямаше да го харесат – съгласи се майка ѝ, с което прояви завидна мъдрост. – Християнската благотворителност рядко се харесва на хората. Мисля, че тя ще ти липсва.

– Да ми липсва?

Изведнъж сърцето на Софи се изпълни с неописуем ужас.

– Съпругът ѝ купи билети за „Сий хорс“. Ще тръгнат утре сутрин с прилива. Мисля, че никога вече няма да ги видиш.

– Утре с прилива – каза бащата на Софи, – означава в единайсет и петдесет и две сутринта.

Той се усмихна лъчезарно, очевидно много доволен от себе си.

– Да, скъпи – каза неговата съпруга, показвайки пълно пренебрежение към неговите знания. – Сигурна съм, че Софи не се интересува кога

точно е прилива. Тя има по-важни неща, за които да мисли.

– Напротив – останала без дъх каза Софи. – Очарована съм от приливите.

– Това е нещо ново – критично рече майка ѝ. – Най-последно проявяваш някакъв научен интерес, вместо да питаш само домакински работи.

– Няма нищо грешно в това, да се интересува от домакинските въпроси, мила – осмели се да отбележи мистър Де Куинси. – Тя е една малка земна женичка, нашата Софи.

– Тя не е моя дъщеря – каза Розалинд де Куинси със смразяващ глас. – Нейният интерес към домакинството е направо неприличен. Тя притежава жив ум и интелигентност и съм сигурна, че капитан Мелбърн ще ѝ даде възможност напълно да ги развие.

Думите на майка ѝ поразиха Софи като гръм. Тя високо се засмя, с което накара баща си да изпусне лъжицата си в супата.

– Няма да се омъжа за капитан Мелбърн – твърдо рече тя.

Майка ѝ я погледна така, все едно ѝ бяха поникнали рога.

– Не ставай смешна, дете – каза тя безизразно. – Разбира се, че ще се омъжиш за него. Дълг е на децата да се подчиняват на родителите си, когато нещата стигнат дотам, а аз и баща ти решихме...

– Всъщност, аз нищо не съм решил – остро я сръза бащата Де Куинси. – Пет пари не давам за капитана. Той е един предвзет глупак, ако питаш мен.

– Никой не те пита – каза мисис Де Куинси с все същия смразяващ глас.

– Да, любов моя.

Изведнъж гневът и всичките му чувства утихнаха. Мисис Де Куинси обърна стоманените си сини очи към дъщерята, която не искаше да ѝ се подчинява.

– Както вече казах, ще се омъжиш за капитана. Но... къде отиваш?

Софи вече беше изхвърчала от масата и бързо тичаше към вратата.

– Отивам да видя мисис Рамзи – извика тя през рамо, а думите ѝ едва се различаваха, защото се смееше.

– Спри я, Пърсивал – извика мисис Де Куинси. – Не бива да излиза по това време на нощта.

– Предполагам, че просто иска да им пожелае попътен вятър. – Бащата на Софи, както винаги, се опитваше да проявява здрав разум. – В това няма нищо лошо, любов моя.

Софи се спря на вратата.

– Не – каза тя. – Определено няма да им пожелаая попътен вятър.

И тя избяга от стаята, преди родителите да могат да изразят още някакъв колеблив протест.

Докато вървеше, навлеche тъмносинята си пелерина, за да я предпази от влагата и хладината на нощта. Обаче не си направи труд да смени пантофите си. Миг по-късно излезе в съгъстващия се мрак и бързо се отправи надолу към брега. Нямаше намерение да взема двуколката. Кобилата Батъркап беше прекалено бавна, а пътят – прекалено тесен, за да се кара по него в тъмнината. Щеше да тръгне по прекия път през горите, които се виеха покрай брега и отвеждаха в Сатърс Хед. Щеше да стигне до къщата след половин час, освен ако не побързаше, а тя наистина се чувстваше така, като че ли лети.

Как е могла да бъде толкова глупава? Мислеше си само за лъжите му, за измамата. А чак сега осъзнаваше колко приятно се е забавлявала. Той беше мъж. Мъж, който се интересуваше от нея. Беше сигурна в това така, както беше сигурна, че знае името си. Мъж, който можеше да ѝ даде любов, деца – всичко, за което си беше мечтала досега. И дори повече. Ако се осмелеше да го помоли.

Докато родителите ѝ разберат, че е тръгнала пеш, щеше да стане твърде късно. Ако имаше късмет, дори нямаше да забележат. Въпреки завъртените фрази, които изричаше по неин адрес, мисис Де Куинси имаше абсолютно доверие в мисис Рамзи.

Софи също. Каквито и да бяха причините за лъжите му, те сигурно бяха основателни. Само в това искаше да бъде сигурна. Трябваше да го види, да говори с него, да го докосне. Господи, тя дори не знаеше името му!

Докато стигна до другия край на гората, пантофите ѝ бяха прогизнали. Тя се спря под дърветата, събу ги, издърпа и копринените си чорапи и стъпи боса на пясъка. Луната беше изгряла – пълна, бледа луна. Тя потрепера, защото си спомни приказките за хората, които причиняваха корабкрушения, и за трупове, плаващи по водата. Но това е ставало на мили оттук. По тази част на брега никога не беше имало насилие, нито пък грозна смърт. Тук беше спокойно, красиво – място, където можеше да се танцува на лунната светлина...

Изведнъж чу пръхтенето на коне. Не можеше да каже от коя посока идва. Изпълни я суеверен страх. Видя ездача да изниква като изпод земята. Яздеше толкова бързо, че докато види, и той вече беше пред нея. Огромният черен кон, който идваше като че ли от ада, се спусна отгоре ѝ.

Тя стоеше като хипнотизирана. Не можеше да помръдне. Конят

върхлиташе върху нея... А после, в последния миг, тя се хвърли на една страна и чак тогава я видя и ездачът.

Когато падна, тя си изкълчи глезена. Остана да лежи на земята, свита на кълбо, и видя как конят се изплъзна от контрола на ездача. И кон, и ездач паднаха на земята с оглушителен шум. Конят лежеше и риташе бясно с крака, беше силно уплашен. Ездачът беше все още на гърба му. Приличаше на птица с разперени криле – така се очертаваше силуетът му на лунната светлина. Той не помръдваше.

Беше мъртъв, тя знаеше това. Но после той се раздвижи и започна да ругае високо. И Софи разбра с огромно облекчение, че това е мъжът, когото тя познаваше като мисис Рамзи.

Той се изправи на крака и отиде при коня си, клекна и прегледа животното.

– Който и да си, по дяволите – каза той с глас, изпълнен с горчивина, – трябва да знаеш, че не можеш да се движиш като призрак наоколо и да плашиш бедните животни. Конят можеше да се нарани лошо.

– Аз също – каза Софи.

Той тъкмо щеше да изправи коня на нозете му, но когато чу гласа ѝ, се втурна към нея.

– Софи!?

– Мотая се наоколо като призрак – каза тя с горчивина.

Конят препусна надолу по брега, отегчен от човешките разговори и, очевидно, без никаква сериозна рана. Мъжът се приближи до нея.

Луната беше зад гърба му и лицето му оставаше в сянка. Изведнъж тя беше обзета от свян. Може би си въобразяваше прекалено много. Може би чувствата бяха едностранни, може би само тя беше влюбена в него.

Той коленичи до нея, взе ръката ѝ в своята и каза:

– Господи, Софи, не ме измъчвай.

И тя разбра, че е обичана.

Софи де Куинси беше последният човек, когото Валериън очакваше да види тази вечер. Изкара Хелфайър за една последна, отчаяна езда. Прие съобщението на Фелън с благодарност. Беше готов да напусне това тъжно, проклето място. Единственото му възражение беше, че корабът ще отплава посред бял ден.

– Няма да обличам повече рокли – гласът му беше силен като гръм и се чуваше дълго, след като той се беше качил на гърба на Хелфайър.

Фелън стоеше на двора и го гледаше.

– За последен път, Валериън. Стигнахме чак дотук...

– Бих се съгласил по-скоро да ме обесят – отново се разбунтува той.

– Да, да, знам. Все пак, помисли си как това ще се отрази на скъпоценната ти Софи.

Валериън разбра, че е победен.

– Веднага щом напуснем пристанището – каза той с глас, който криеше заплаха, – ще съблека тези проклетни рокли и ще ги хвърля в морето.

– На твое място не бих го направил – бавно каза Фелън. – Знаеш какво разказват за моряците, нали? Страхувам се, че представлението страшно ще им хареса.

– Разчитам на теб да ме защитиш – изръмжа Валериън.

– Валериън – каза Фелън, изведнъж станал сериозен, – съжалявам. Знаем, че я обичаш.

Брат му се усмихна накриво.

– Аз изпитвам към теб още по-голямо съжаление.

И препусна в нощта, преди Фелън да може да отговори.

Можеше да я убие. Тя лежеше на пясъка и го гледаше с прекрасните си сини очи. Той разбра, че не е ядосана. Сърцето му, което току-що се беше успокоило от преживяната тревога, отново заби бързо. Той усети как кръвта по вените му се сгорещява.

– Какво правиш тук?

Искаше думите му да прозвучат студено, гласът му да бъде отчужден, но все още държеше премръзналата ѝ ръка, все още беше коленичил над нея на лунната светлина. Загрижеността, която проявяваше, придаде съвсем друг нюанс на думите му.

– Казаха ми, че заминаваш.

Той не отрече.

– Утре сутринта. За добро е.

– Вземи ме със себе си.

Той пусна ръката ѝ, но не можа да се отдръпне.

– Не ставай смешна. Достатъчно злини ти причиних, докато всички ме смятаха за жена. Не можеш да заминеш с двама неженени мъже.

– Тогава ожени се за мен.

Тя седна и го загледа предизвикателно.

– Така, шокирах те, нали? Мама може и да е смешна понякога, но ме научи да се боря за това, което искам. А аз искам теб.

Ти не знаеш за какво говориш – каза той и се опита да се отдалечи. Но тя се протегна и го хвана за ръката. Дръпна го към себе си.

– Знам за какво говоря. Ти ми го обясни с много хубави думи в белведера онзи ден. Искам да се омъжа за теб, да правя любов с теб и да родя твоите деца.

– Невъзможно е.

– Не, не е. Ти не си Валери Рамзи. Ти си... – Челото ѝ се набръчка от смущението, което изпита. – Аз дори не знам името ти.

– Валериън – каза той. – Аз нямам фамилия, която да нося открито и достойно. Аз съм копеле, нямам семейство, нямам пари, нямам бъдеще.

– Аз имам пари и бъдеще и за двама ни.

– Преследват ме за убийство – отчаяно каза той.

Тя беше така дяволски красива. Седеше на пясъка и го умоляваше да ѝ даде любовта си.

Очакваше, че тя ще избяга ужасена от него, както беше направила преди. Вместо това, на устните ѝ се изписа усмивка на облекчение.

– Знаех си, че имаш основателна причина за лъжите си – каза тя. – Това няма значение.

– Нима не искаш да знаеш дали съм го извършил, или не.

– Не – отговори тя – Ако си го направил, значи си имал основателна причина. А ако не си, това не ме засяга.

– Няма да се оженя за теб, Софи.

Тя се замисли за миг.

– Много добре – каза му. – Ще живеем в грях. Мама вдига много шум около свободната любов. Ще ѝ дадем шанс да докаже правотата си.

– Софи, Софи, ти не знаеш за какво говориш – нещастно отрони той. – Не мога да постъпя така с теб. Трябва да си намериш достоен мъж, за когото да се омъжиш, и да родиш неговите деца...

– Като капитан Мелбърн? Не, благодаря, Валериън. Аз искам теб.

Той се загледа в нея с нямо отчаяние, решителността му започваше да се изчерпва.

– Стани – каза той безизразно, – ще те заведа при майка ти.

– Не мога.

– Защо? – запита той.

– Защото си изкълчих глезена, докато се опитвах да се махна от пътя на коня ти – обясни тя простичко.

Обзе го страшно разкаяние.

– Господи, Софи, защо нищо не ми каза?

Той бързо запретна полите ѝ и взе нежния ѝ глезен в ръцете си.

– Боли ли? – попита.

– Малко. Но не е този. Другият е – каза тя, а гласът ѝ слабо трепереше. Може би от болка. А може би от нещо друго.

Той вдигна другия ѝ крак – този път доста по-нежно. Беше боса и имаше най-красивите глезени, които беше виждал. Десният беше леко наранен от претъркулването. Той се поддаде на изкушението, като си каза, че това повече няма да се повтори. Наведе се и докосна с устни глезена ѝ, а тя леко изпищя. Той знаеше, че причината за писъка не е в болката.

Нека, ако щат, да го обесят, помисли си той, докато целуваше и другия ѝ глезен. Този писък приличаше повече на въздишка. Звукът накара кръвта да закипи във вените му и да се събере в слабините му. Звукът беше толкова съблазнителен, че му действа незабавно. Той си каза, че трябва да се срамува от себе си. Но не можеше да изпитва срам. Желаше я отчаяно. И доста отдавна.

Започна да я целува все по-нагоре, докато стигна до коляното. Целуна ямката с устни и език, а тя издърпа полите си по-нагоре и въздъхна от задоволство.

Той изстена. Стонът идваше дълбоко от гърлото му. Бореше се с желанието да я събори на пясъка. Пелерината беше постлана под нея. Той искаше да метне полите на раменете ѝ и да легне между дългите ѝ бели крака. Трепереше от желание и от нужда тя да го задоволи, но направи последен опит да се овладее.

– Не, Софи – каза той, гласът му беше изпълнен с напрежение, – не мога да постъпя така с теб.

– Валериън – каза тя нежно, – не можеш да вървиш против себе си.

И тя го обгърна с ръцете си, като му предложи тялото си – на него и на лунната светлина. Повече не можеше да устои.

– Права си – каза той. – Дори да ме прокълнат, пак ще го направя.

И той хвана ръцете ѝ, придърпа я към себе си и покри устата ѝ със своята.

Глава 21

Отдавна копнееше да ѝ даде тази целувка. Устата му се разтвори широко – влажна, топла и търсеца. Използваше езика си, зъбите си. Целувката му беше толкова дълбока и покоряваща, че на нея ѝ се зави свят. В отговор тя го целуваше, притискаше се в ризата му с изненадваща сила, разтваряше устните си под натиска на неговите, отмяташе глава назад, за да го приеме по-добре – всичко го правеше неимоверно щастлив и го караше да изпитва огромно удоволствие. Той нададе стон, казваше си, че е копеле до мозъка на костите си, щом може да постъпи така с нея. Но знаеше, че е вече много късно и не може да спре.

Ръцете му я обгръщаха. Той чувстваше къде е закопчана и завързана роклята ѝ. Беше много добре запознат с женските дрехи и знаеше как да развърже и тази рокля. Въпреки че ръцете му трепереха, можеше да се освободи от преградата само за няколко мига. Тя щеше да се смъкне от раменете ѝ и да предложи тялото на нощната прохлада и на алчния му поглед.

Ако престанеше да я целува, може би щеше да устои на изкушението да я съблече. Но не можеше да спре. Ръцете му бяха сръчни, бързи, развързаха панделките, смъкнаха тънкия муселин надолу по раменете ѝ, после по ръцете ѝ. И изведнъж загубиха сръчността си и започнаха да треперят. Той пожела да се отдръпне.

Тя обаче нямаше намерение да му позволи да го направи. Притисна се в него. Устните ѝ бяха влажни и готови за целувка. Роклята се беше смъкнала до кръста ѝ. Отдолу носеше тънка копринена шемизета, подобна на онази, с която беше облечена и в хана. На лунната светлина той не можеше да види кафявите зърна, но можеше да се досети за очертанията и формата на гърдите ѝ. Наведе се и обхвана гърдите ѝ с уста, засмука ги през тънката материя. Езикът му закръжи около твърдите зърна. Тя отново нададе слаб вик и зарови ръцете си в косата му.

Той вече не можеше да разсъждава. Положи я на пясъка. Тя самата беше готова на това и не оказа никаква съпротива. Придърпа го към себе си. Пелерината беше разстлана под тях, правеше пясъка по-мек и го превръщаше в легло. Той се намести между краката ѝ. Тя беше влажна и гореща, беше готова да го приеме.

Никога досега не беше правил любов с девственица. Трябваше да бъде нежен, да влезе бавно. Щеше да бъде трудно, защото всичко в

твърдото му тяло крещеше да побърза. Обхвана лицето ѝ с длани, целуна я по устата, по врата, по раменете. Смъкна шемизетата, защото искаше да вкуси от плътта ѝ. Тя се задъха – може би от страстно желание, а може би от страх. Той се опита да се отдръпне.

Не, тя нямаше да го пусне. Повдигна бедрата си към него, притисна го, залюля го.

– Покажи ми, Валериън – прошепна тя. Взе ръката му и я пъкна между краката си – там, където беше влажна и гореща. – Каза ми, че ще бъде влажна и топла, готова да те поема. Покажи ми, Валериън. Научи ме.

Можеше да се насили да спре толкова, колкото можеше да накара сърцето си да спре да бие. Тя чакаше. Той не можеше да разочарова и двамата. Ръцете му бяха като схванати. Доста несръчно разкопча панталоните си, смъкна ги и освободи твърдата си мъжественост. Потъна между краката ѝ, внимателно се подпря на ръце, за да не ѝ тежи. Гърдите им бяха плътно притиснати – неговите твърди, а нейните нежни и меки и все още влажни от целувките му. Зърната ѝ бяха набъбнали от желание и настръхнали от хладния нощен въздух. Съзнанието за тяхната твърдина го караше да губи разсъдък.

– Не искам да те нараня – каза той приглушено и отново се опита да се отдръпне.

– Нали ще боли само първия път – доста уверено каза тя. – Ще го понеса и аз, щом и ти ще можеш.

Той се засмя и започна да потъва в нейните горещи и влажни дълбини. Достигна до преградата и се запита по какъв ли начин да направи нещата по-лесни за нея. По какъв ли начин да запази изражението в очите ѝ, замъглени от страстта. Пъкна ръката си между телата им, прокара пръсти по влажните косми и достигна до чувствителното връхче, което се криеше под тях. Тя се изви изненадана, но той продължи натиска и милувките и усети как тя затрепери, как задиша учестено. Вълнението ѝ се усилваше все повече и повече, докато най-накрая беше обзета от силни сладостни тръпки. Точно в този момент той натисна леко преградата и мина отвъд нея. Нито един от двамата не обърна особено внимание на това, тъй като и двамата изпитваха огромно удоволствие.

– О, Валериън – задъхано прошепна тя, – беше чудесно. Беше поубаво дори от онова, което ми разказа.

– Да – съгласи се той, потискайки импулса си бързо и диво да се раздвижи в нея. Щеше да експлодира, усещаше го. Искаше обаче да ѝ даде време да свикне с него. Не искаше да се отпуска отгоре ѝ като

жалък, доволен звяр.

– Още не сме свършили, нали? – нежно го запита тя, и повдигна бедрата си, обгърна го, придърпа го още по-надълбоко. – Има още, нали?

– Не искам да те нараня – каза той през стиснати зъби.

– Най-доброто вече мина – каза тя, явно отчитайки практическата страна на въпроса. – И то беше чудесно. Хайде, покажи ми и останалото.

Тогава той навлезе в нея със силно и уверено движение. Тя го посрещна радостно. Беше загубен. Надигна се, вълната го помете и той потъна в някакво тъмно, известно само на него място. Тя беше с него, обвиваше го с краката си и го люлееше. А той държеше бедрата ѝ с големите си длани и се движеше – бързо, все по-бързо. Докато най-накрая застина в ръцете ѝ, а смето му я изпълни. Любовта и желанието бяха задоволени.

Той се отпусна бездиханен отгоре ѝ. Изпитваше силна загриженост, дали тя е добре. Погледна я. По бузите ѝ имаше сълзи, очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ трепереха.

Разбра, че се е държал като чудовище, като разгонен звяр, искаше да се самоубие. Да се хвърли в морето, да... Тя отвори очи и му се усмихна щастливо.

– Беше прекрасно – каза тя с дрезгав глас.

Прииска му се да изрече някаква шега, но нито една не му дойде наум.

– Да – отрони той, – беше прекрасно.

– Така ли е обикновено? – попита го тя. – Още когато ми говореше за него, ти каза, че било чудесно, но не ми описа всички вълнуващи и прелестни подробности.

– Не, обикновено не е така. Същност, никога досега не ми е било така хубаво.

Тя отново му се усмихна.

– Това е така, защото се обичаме.

Той се изправи, макар да не му се искаше да се отдели от тялото ѝ.

– Софи...

Тя въобще нямаше намерение да се вслушва в здравия му разум.

– Господи – прошепна тя, – ти дори не си съблякъл роклята ми.

Тогава той я съблече, а след нея и шемизетата. Тя остана върху перерината гола и красива. Кръвта тъмнееше върху белите ѝ бедра, гърдите ѝ бяха високи, пълни и съблазнителни.

– Отивам да плувам – каза тя. – А после искам да ми покажеш още неща.

И тя изтича до водата, преди той да успее да я спре. Гледаше след нея, изпитваше желание и чувство за вина. А после съблече онези от дрехите, които бяха останали на него, и я последва в студеното тъмно море.

Беше свикнал със студените води на графство Йорк. Студените води на Атлантика не му помогнаха особено – отново изгаряше от желание по нея. Желание, което нищо не можеше да охлади. Тя се хвърли в ръцете му – студена, мокра и усмихваща се, косата ѝ беше полепнала по бялата ѝ кожа.

– Не можем да го направим – каза той, когато тя плъзна тялото си по неговото. Устата ѝ имаше вкуса на морето и го целуваше пламенно. – Не искам да те оставя с едно малко копеле така, както е била зарязана майка ми. Трябваше да внимавам повече, но знаех, че няма да имам друга възможност...

– Сега вече е прекалено късно – каза му тя весело. – Ти знаеш много неща за правенето на любов, но аз знам повече от теб за женското тяло. Най-удачното време за забременяване е между два месечни цикъла. Точно в този момент го направихме и ние. Предполагам, че след девет месеца ще бъдем двойка щастливи родители.

– Софи! – извика той.

– И то няма да бъде копеле. Ти ще се ожениш за мен и ще живеем щастливо цял живот.

Той стоеше във водата и я държеше. Краката ѝ бяха здраво стегнати около кръста му, тя държеше лицето му в дланите си и се взираше в очите му.

– Чуваш ли ме? – запита тя, но въпросът ѝ прозвуча като команда. Беше достатъчно силен да надвие шума на морето. – Ще живеем щастливо до края на дните си, дявол да го вземе.

Тогава той се предаде.

– Как бих могъл да се съпротивявам още, Господи? – обърна се той към небесата.

И преди още тя да разбере какво прави, той отпусна малко ръцете си и я спусна право върху втвърдената си плът. Навлезе дълбоко в нея. Само след няколко мига тя стискаше здраво раменете му, забиваше ноктите си в гърба му, извиваше се в ръцете му, движеше се лудо нагоре-надолу. А той я следваше, разтваряше се в тялото ѝ.

Той я занесе до къщата на ръце, обвита само в пелерината. На него бяха само панталоните му. Всички други дрехи бяха отнесени от вятъра. Тя беше гола, мокра и благословено щастлива.

Къщата беше тиха и спокойна. Всички си бяха легнали отдавна. Занесе я в спалнята си – стаята, където тя за първи път беше разбрала истината. Положи я на леглото и седна до нея. Тя се сгуши в топлото му силно тяло.

– Къде ще отидем? – запита го тя сънено.

Поне засега той не се опитваше да ѝ противоречи.

– Ще оставя на Фелън да реши. Той е прекарал повече от половина си живот в чужбина, а аз за първи път излизам от Йоркшир.

– Аз обичам Йоркшир – каза Софи. – Моята леля Беатрис има ферма там, в залива Робин Худ. Винаги е твърдяла, че ще я завещае на мен.

– Ромни Хол е много близо до това място. Ако избягаш с мен, никога вече няма да видиш Йоркшир – предупреди я той.

– Е, предполагам, че и Франция е прекрасна – каза тя смело.

– Аз не мисля така – каза той, помилва я по мократа коса и я притисна до себе си. – Мисля, че ще те отведа далеч от всичко, което обичаш, и за това ти ще ме намразиш.

– Аз ще те намразя само ако заминеш без мен. Не можеш да ме съблазниш и да ме изоставиш, Валериън. Ние си принадлежим.

– Може и да ме намразиш – отвърна той, – но няма да ти позволя да си отидеш от мен.

– Мъдро решение – сънено промърмори тя и потърка бузата си в рамото му. – Кожата ти е толкова гладка и нежна.

– Не винаги е такава. Досега трябваше да бръсна гърдите си.

– Но вече няма да го правиш, нали? – внезапно разтревожена попита тя. – И няма да носиш рокли, нали?

– Само ако ти ме помолиш – прошепна той в ухото ѝ.

Тя го удари, но не силно.

– Сигурна ли си, че ще можеш да забравиш мечтите си за една добра английска ферма? Мечтите си за млечни крави, консервиране и шкафове, пълни с чаршафи? – попита я той.

– Да, щом и ти ще можеш да забравиш мечтите си за овце и говеда – отговори тя. – Сигурна съм, че ще започна да обичам приключенията и чуждестрания климат. Мечтите бяха плод на недораслото ми въображение. Вероятно съм била ужасно отегчена.

– Ужасно – сухо се съгласи той.

– Докато съм с теб, ще бъда напълно щастлива. – Тя се притисна още по-силно в него. – Ти все още не си ми казал, дяволите да те вземат.

– Какво не съм ти казал?

– Че ме обичаш. Знаеш, че ме обичаш, нали? Аз вече не се съмнявам в това.

– Тогава защо изпитваш нужда да чуеш думите?

Тя се измъкна от ръцете му и го погледна.

– Не изпитвам нужда да чуя думите – доста остро му отвърна тя. – Ти имаш нужда да ги кажеш.

Той обхвана лицето ѝ с длани и погледът му потъна в очите ѝ. Красивото му лице беше мрачно.

– Не още – възрази той. – Първо ще трябва да заслужи честта да ги произнеса в твоето ухо.

– Валериън! – запротестира тя, но ѝ попречи да каже каквото и да било, като притисна устата си в нейната. А после нямаше нужда от никакви думи.

– Събуди се, уличице.

Гласът съскаше в ухото ѝ. Джулиет се опита да се изтръгне от прегръдките на съня. Ложеше върху тънко одеяло, проснато направо на мръсния под. Лейди Марджъри беше изправена над нея, заплашителна в мрака. Очите ѝ блестяха на лунната светлина, която се промъкваше през счупения прозорец.

– Какво...?

– Не задавай въпроси. Ще ти кажа онова, което трябва да знаеш. Барбе ме преследва. Тя ще ме предаде. Знам, че ще го направи. Ще се опитат да ме спрат, а аз не бих могла да го понеса. Трябва да побързаме. Преди да са се върнали.

– Кой? Защо трябва да побързаме?

– Не задавай въпроси – повтори старицата и изправи Джулиет на крака. Силата ѝ беше направо нечовешка. – Те ще кажат на Фелън истината, а той няма да я разбере. Ще помисли, че съм постъпила лошо и няма да ми позволи да направя онова, което е необходимо. Хайде, тръгвай, не се бави.

– Къде отиваме?

– В Залива на Мъртвеца. Мисля за него вече няколко дни. Изглежда ми като място, което е съвсем логично да избира.

- Логично да го изберете за какво?
- За да те убия, мила моя. За какво друго?

Фелън седеше сам в мрака, заслушан в шумовете на нощта. Никой не би го обезпокоил. През последните три дни всички го бяха отбягвали. Никой не желаше да изпита върху себе си избухливия му нрав. Дори Валериън.

Всичко това много допадаше на самия Фелън. Той не искаше да вижда никого, не искаше да разговаря с никого. Нищо не го интересуваеше. Искаше единствено да се махне от това проклето място и никога повече да не се върне.

Никога преди не беше позволявал да го правят на глупак. Беше готов да ѝ повярва, да ѝ отдаде сърцето си. А тя беше избягала от него, беше го заменила за спокоен живот и сигурност. Той очакваше от нея да последва сърцето си. А може би тя точно това беше направила?

Никога преди не се беше съмнявал в това, какво иска, от какво има нужда, кой и какво представлява. А сега го беше объркало едно малко същество, което беше нещо средно между дете, момче и момиче. Беше преобърнало живота му, беше му причинило повече мъки дори от убийството на баща му.

И колкото повече се бореше с чувствата, толкова по-лошо ставаше. Седеше на стола, скръстил ръце на гърди, и се опитваше да събере малкото останал му здрав разум.

Чу завръщането на Валериън, чу шепота на гласове и ритмичното проскърцване на леглото на горния етаж. Малко след това чу цвиленето на коня на Валериън, който, очевидно, беше зарязан на двора. Собственикът му си имаше по-приятно занимание. Не стана да се погрижи за животното. Ханигън щеше да го направи.

Фелън го чу да тръгва на едно от честите си посещения в Хемптън Парва. Щеше да се върне призори, както винаги. Призори на техния последен ден в Англия.

Отвори широко прозореца и погледна нощното небе. Облаците около пълната луна се бяха съгътили. Луната на влюбените, тя му се присвиваше, докато той прибираше книгата от бюрото си.

Скицникът му все още лежеше разтворен на бюрото. Дни наред той не беше направил опит да подреди рисунките, не искаше да вижда нейния образ. Но сега реши, че трябва да го види, за да приключи веднъж завинаги с нея. Дълго време разгръща скицника, преди да разбере, че

точно тази рисунка липсва. Само един човек въобще я беше виждал, значи, само един човек можеше да я е взел. Когато Джулиет беше напуснала леглото и живота му, беше взела рисунката със себе си.

Тя го беше излъгала, а той беше толкова ядосан, че не можеше да разсъждава трезво. Не беше го зарязала заради по-удобния живот, който Лемур ѝ предлагаше. Каквито и да бяха причините за решението ѝ, тя не се беше съобразила със собствените си желания.

Щеше да тръгне след нея. Нещо, което трябваше да направи още преди три дни. Пет пари не даваше за нормите на поведение, приети в обществото, нито за това, как то ще погледне на жертвата, която Джулиет беше направила за него. Щеше да я намери и никога вече нямаше да ѝ позволи да си отиде.

Изкачи стъпалата по две наведнъж и нахлу в стаята на Валериън, без да почука. Те спяха, брат му и онази малка интелектуалка, но се събудиха при грубото му влизане в стаята. Момичето нададе писък на изненада и се сгуши под завивките, а Валериън се приготви за поредния юрочен бой.

– Аз няма да замина – каза категорично Фелън.

– Много добре – каза Валериън. – Нито пък аз.

– Трябва да намеря Джулиет.

Ядът на Валериън моментално изчезна.

– Крайно време беше – съгласи се той.

– Да – отговори Фелън. – Крайно време е. – Той тръгна към вратата, но се спря и се обърна към брат си, който нежно шепнеше в ухото на момичето. – Между другото, братко...

– Какво?

– По-добре намери начин да се ожениш за момичето.

Валериън се засмя и дръпна завивките, изпод които се показаха руса коса и зачервено лице.

– Ще го направя. Ако първо не ме обесят.

Когато Фелън влезе в тъмната кухня, откри, че Ханигън го чака. На масата гореше само една свещ и тя осветяваше лицето му.

– Тази сутрин изглеждате много бодър, Ваше благородие – уморено каза той. – Нима вече сте успели да забравите момичето?

– Тръгвам след нея – отговори Фелън. – Няма да отплаваме утре. Може и въобще да не отплаваме. Време е вече да научим истината, Ханигън. Тя може би не е такава, каквато ни се иска, но трябва да я

научим.

– Какво тръгвате да търсите? Истината или момичето?

– И двете. Първо ще потърся Джулиет. Те имат три дена преднина.

Може би вече са стигнали до Чичестър.

– Лемур е в Съмърсет.

Фелън се взря изненадано в него.

– За какво говориш? Откъде, по дяволите, знаеш къде е?

– Знам всичко, каквото трябва. Той е в Съмърсет, на четири стъпки под земята. Аз самият го погребях.

Мъжът, който му беше като втори баща, изведнъж му се стори съвсем непознат.

– Ти ли го уби?

Ханигън поклати глава.

– Не, момче. Надявах се да не става нужда да ти го казвам. След като веднъж се отървахме от момичето, то вече не беше наша грижа. Но нещата се развиха прекалено бързо и излязоха от контрол. Наистина е имала много лош късмет, че Лемур я е завел точно в онзи хан.

– Тя ли го е убила? Не е тя, нали? Ех, трябваше да я последвам веднага.

– Не е тя, момче. Макар че не се знаеше на какво щяха да повярват хората, ако не бях помогнал на Барбе да се отърве от тялото.

Ужасът на Фелън стана още по-голям.

– Барбе? Но нали тя е в Йоркшир и се грижи за лейди Марджъри?

– Тя беше в Съмърсет, където се грижеше за лейди Марджъри. Вашата майка уби Лемур. Със същия нож, който използва срещу баща ви. А сега ще убие и момичето.

Беше студен и мъглив ден. Слънцето тъкмо изгряваше, когато двете слизаха по пътеката към Заливчето на Мъртвеца. Лейди Марджъри буташе Джулиет пред себе си с едната си ръка, а в другата стискаше ножа. Джулиет живееше под заплахата на смъртта вече три дни и беше започнала да свиква с нея. Въпреки всичко, не искаше да умре, макар да не беше сигурна защо е така.

Беше започнала да се надява – от мига, когато се събуди и видя до себе си мъртвото тяло на Лемур.

Жената зад нея се препъна в една скала и изпищя, а Джулиет реши, ако е възможно, да се отскубне от хватката ѝ.

Обаче не успя. Лейди Марджъри дори не загуби равновесие.

– Като планинска коза съм – похвали се тя. – Никой няма да дойде да те спаси. Хич и не се надявай. Те всички са уплашени.

– Кой? – попита, Джулиет, останала без дъх.

Вече бяха стигнали на брега. Сега гледката беше различна, пълната луна все още се виждаше на хоризонта. Като че ли беше на друго място, а не там, където беше лежала до Фелън на пясъка. Сега това място миришеше на смърт.

– Ханигънови. Нито един от тях няма да дойде тук. Призраците на техните жертви населяват това място. Барбе ми обясни всичко. Те се навъртат наоколо, за да не забравят за престъпленията си, но не се приближават прекалено, защото се страхуват.

– Но това е смешно.

– Не, не е. Това място е място на смъртта. И ти ще умреш. Хайде!

И старицата започна да я влачи по пясъка. Джулиет се беше предала. Дори не се опитваше да спори вече. Кой може да спори с една луда жена? Сега те бяха навлезли във водата. Старицата я теглеше към призрачните останки на стария кораб.

Качи се на разбитата палуба и с една ръка придърпа и Джулиет горе. В другата стискаше ножа.

– Казват, че е лесно да удавиш някого – каза старата жена, задъхвайки се.

– Би било чудесно – промълви Джулиет объркана. Питаше се дали ще видят костите на умрелите.

– Не говоря за теб, мила моя. Преди да те бутна във водата, ще ти прережа гърлото. Кръвта ти ще привлече рибите. Така ще свършиш по-бързо.

При тези думи Джулиет потрепера от ужас. В какъв ден трябваше да умре, помисли си тя отчаяно. Слънцето щеше ярко да напече, а тя ще бъде мъртва.

Погледна към скалите. Горе, като призраци, бяха насаждали Ханигънови. Нито един обаче нямаше да ѝ се притече на помощ. Тя се отскубна от лейди Марджъри и побягна по палубата към далечния край на кораба.

– Помогнете ми! – извика тя, но хората не се помръднаха.

Кракът ѝ се заклеши в една дупка на палубата. За да го измъкне, тя трябваше силно да го нарани.

– Страхуват се – каза лейди Марджъри със зловна усмивка. – Ако се опитат да ти помогнат, призраците ще излязат от морето и ще се навърлят отгоре им.

Джулиет я погледна с отвращение.

– Призраците ще излязат от морето и ще убият теб – отвърна ѝ тя. – Те ще те завлекат в морето, където рибите ще те изядат.

Лейди Марджъри звънко се разсмя.

– Не ставай смешна, дете. Нима ме мислиш за луда?

Въпросът беше толкова абсурден, че Джулиет онемя.

– Няма да се оставя – успя да каже тя, – ще се боря.

– Няма къде да избягаш – самодоволно отбеляза старицата. – Може да се гмурнеш зад борда. Ако не се удариш в скалите, ще се удавиш. Тук има подводно течение, което ще те завлече навътре в морето. Дори тялото ти няма да бъде намерено.

– Ще избягам – твърдо рече Джулиет и започна да се катери по счупените мачти. – Ще избягам от теб и ще се върна при Фелън.

– Не! – ядосано извика лейди Марджъри. – Той е мой. Няма да ти го дам.

Джулиет се катереше все по-нагоре и по-нагоре, без да поглежда надолу. Лейди Марджъри не би могла да я последва с нож в ръка, а, ако го оставеше и започнеше да я преследва, щяха да разполагат с еднакви оръжия, въпреки че лудостта придаваше огромна сила на старицата. Когато се изкачи на върха, Джулиет съвсем ясно видя Ханигънови, които просто стояха и я наблюдаваха.

Лейди Марджъри се катереше след нея, но беше още много далеч. В далечината двама мъже заслизаха по пътеката. И Джулиет разбра, че единият от тях е Фелън.

– Не – отговори тя на старицата, – Фелън е мой.

Лейди Марджъри изпищя и изпусна ножа, който падна на палубата под тях.

Глава 22

Фелън нямаше представа как са слезли по пътеката и кога са стигнали до заливчето. Смътно усещаше две неща – грапавината на почвата и редицата, която Ханигънови образуваха. Неговият предан Ханигън беше зад гърба му. Валериън изникна като че ли от нищото и също забърза надолу.

Вниманието на Фелън беше привлечено от останките на стария кораб и двете жени, които се катереха все по-нависоко по мачтата. Мокрите им поли се развяваха на вятъра и плющяха като знамена. Той бързо изтича във водата и се изкачи на палубата. Тъкмо щеше да започне да се катери след жените, когато Ханигън положи ръката си на рамото му и го спря. Той се обърна към него ядосан.

– Дяволите да те вземат, ти си знаел, че тя е при майка ми! – извика му той. – Защо не ми каза по-рано? Защо не се опита да я спреш?

Лицето на Ханигън беше смъртнобледо и потно. Ако не го познаваше толкова добре, Фелън щеше да реши, че е обзет от ужас.

– Надявах се... Надявах се, че ще успея да върна лейди Марджъри в Йоркшир, преди да е направила още злини.

Фелън го сграбчи за ризата и го блъсна назад.

– Тя е убила вече двама мъже, Ханигън. Колко още трябва да убие, преди да се опитаме да ѝ попречим?

Валериън също се беше добрал до палубата.

– Лейди Марджъри! – извика той.

Старата жена спря и погледна към мъжете, които стояха на палубата.

– Ти! – изпищя тя. – Трябваше да те убия още преди години! Опитвах се, нали знаеш. Когато беше още невръстно дете, аз почти бях успяла да те удуша. Но в последния миг се уплаших и не можах. Страхувах се за душата си. Но се оказа, че убиването е лесна работа, копеле! Първото убийство ми достави такава наслада, че оттогава все търся удобен случай да я изпитам отново.

– Тогава слез долу и се опитай да ме убиеш – присмя ѝ се Валериън. Взе от палубата падналия нож и го стисна в ръка. – Ще ти дам ножа. Хайде, ела, аз съм по-добра плячка от момичето. Тя нищо не ти е направила.

– Тя го обича – изстреля лейди Марджъри. – Никой, освен мен, не

може да го има. Той е мой, чувате ли, мой!

Отвратен, Фелън изблъска двамата мъже и се качи на мачтата. Неговото тегло се оказа доста голямо бреме за счупената мачта.

– Хайде, след долу – извика Фелън на лейди Марджъри. – Опасно е да се катериш по-нагоре. Остави момичето, нека то си счупи врата. То няма значение за мен.

Старата жена го погледна внимателно. Сивата ѝ коса се вееше около лицето ѝ. Приличаше на вещица. Тя продължаваше да се колебае и Фелън помисли, че е успял да я убеди. Но после тя се изсмя. Смехът ѝ беше див, странен.

– Ти никога не си ми казал „мамо“ – оплака се тя. – Ти си необикновено дете. И само като си помисля колко много жертви съм направила за теб!

– Слез долу – повтори той и продължи да се изкачва.

Джулиет беше високо горе. Гледаше към тях. Лицето ѝ беше бледо, но спокойно.

– Ще ти казвам „мамо“. Но остави момичето.

– Не, тя трябва да умре. Така ще бъде по-добре за теб. Мислиш, че я обичаш, но не е вярно. Ти обичаш само мен.

– Разбира се – тихо каза той.

Изведнъж мачтата се огъна още повече и той разбра, че Валериън също е започнал да се изкачва. Докато успяваха да отвличат вниманието на лейди Марджъри, Джулиет имаше шанс за спасение.

– Ти си мой син! – извика тя и с една ръка успя да хване полите на роклята на Джулиет. – Моя плът и моя кръв! Никой друг няма да те притежава...

– Достатъчно! – прогърмя гласът на Ханигън. – Достатъчно луди брътвежи чухме вече! Време е за истината.

Реакцията на лейди Марджъри учуди Фелън. Тя ужасено извика, едната ѝ ръка се изплъзна от мачтата и тя увисна над палубата. Той спря да диша. Искаше тя да падне, но тя се хвана по-здраво за полите на Джулиет и се изправи. Беше прекалено близо до момичето.

– Лъжи – извика лейди Марджъри. – Само лъжи! Той е мой син. Не го слушай, Фелън. Той се опитва да те настрои против мен. Аз те носих, ти беше в утробата ми. Катрин умря при раждането на детето. То умря с нея. Ние я погребяхме в Италия, а аз те върнах в Англия. Моят собствен мил син. Ти имаш сребристи очи, също като тези на баща ти.

Фелън се хвана по-здраво и се придвижи малко по-нагоре.

– Очите на баща ми бяха сиви – отбеляза той.

– Но съпругът на Катрин, твоят истински баща, беше със сребристи очи – тежко каза Ханигън. – Да, умря, но остави теб, нейното дете. И лейди Марджъри присвои детето. Ние, аз и Барбе, обещахме на Катрин на нейното смъртно ложе, че ще се грижим за теб. За теб щеше да бъде по-добре да имаш родители и да станеш лорд, отколкото да растеш като сирак. Това, което направихме, изглеждаше съвсем разумно, а и нямаше смисъл да спорим с Нейно благородие.

– Лъжи! – изпищя отново лейди Марджъри. – Не го слушай!

Фелън погледна към убийцата над себе си. Тя беше променила живота му. Но той не беше неин син и проклятието на лудостта не тегнеше над него.

– Слез долу – нежно й каза той. – Вече уби двама мъже. Не наранявай повече никого.

– Обичаш ли момичето, Фелън?

Знаеше, че трябва да излъже. Но знаеше също така, че ако умре, това ще бъдат последните думи, които тя ще чуе. И каза:

– Да, обичам я.

Лицето на Джулиет се проясни и тя се протегна към него. Мачтата опасно се наклони.

– Фелън – каза тя, останала без дъх.

Очите й радостно блесяха, а гласът й беше толкова нежен и тих, че само той го чу. Той я погледна. Искеше да се втурне нагоре и да изблъска старата жена, но знаеше, че така само ще постави в опасност и тях двамата.

Трябваше да запази спокойствие. Лейди Марджъри слизаше към него и мачтата застрашително се клатеше.

– Неблагодарен син! Но грешиш в едно. Аз убих само единия мъж, Фелън. Съпругът на момичето. Смятай го за сватбен подарък. Последният подарък, който ти правя като майка на син. – Смахът й, белязан от лудостта, се понесе над морето. – Чудиш се кой е убил лорд Хари? И двамата се проявихте като глупаци. Бяхте готови да повярвате на очевидното.

– Ако не си ти, тогава, кой го е убил?

– Той заслужаваше да умре. Правилно беше и това, че обвиних неговото копеле. Но властите не ми повярваха. Знаехте ли за това? Избягахте, без да има причина. Властите помислиха, че аз съм една луда старика, която жадува отмъщение. Ако не бях избягала, щяха да арестуват мен. Не че това ме интересуваше особено. Най-после, моят съпруг разбра истината за теб, Фелън. Искеше да те лиши от наследство в полза на

Валериън. Направих всичко възможно, за да те защитя. Но някой се погрижи по-добре и от мен.

Фелън се изкатери още сантиметър нагоре. Докато лейди Марджъри продължаваше да бърри, нямаше да забележи, че той почти беше стигнал до Джулиет.

– Кой го уби?

– Той ще ти каже, че е било нещастен случай, че са се боричкали за ножа. Ти може и да му повярваш. Може дори да е истина. Но фактът си е факт: Ханигън уби моя съпруг.

Мачтата отново промени положението си. Дървото заплашително изскърца. Джулиет изпищя, беше загубила равновесие и бързо се свличаше надолу. Обаче полите на роклята се закачиха за дървото и попречиха на падането ѝ.

– Не – извика лейди Марджъри и отново започна да се катери към Джулиет, – ти няма да живееш. Няма да ти позволя да го притежаваш.

Тя протегна към Джулиет ръката си, която приличаше на клюна на граблива птица. Движението наруши равновесието ѝ. Тялото ѝ полетя във въздуха. Черните ѝ поли и сивата ѝ коса се развяваха около него. Удари се в палубата на кораба, плъзна се по нея и падна в океана.

– Не мърдай – извика Фелън на Джулиет и внимателно започна да се придвижва по мачтата. Опитваше се да не гледа към тялото на жената, която винаги беше смятал за своя майка. – Идвам за теб.

– Не – извика тя. – Слез! Ще паднеш!

– Глупости – отговори той, като пренебрегна паниката, която се надигаше у него. – Няма да позволя това да се случи.

Почти беше стигнал до нея. Вече протягаше ръка да я хване, когато дървото, за което се бяха закачили полите ѝ, поддаде. Тя изпищя, протегна ръка към него, а после полетя надолу, надолу към вълнуващото се море.

Черната вода се събра над главата ѝ. Тя потъна в мрака. Тежката рокля я дърпаше надолу, обувките също ѝ тежаха. Риташе с крака, опитваше се да излезе на повърхността, но течението беше убийствено силно и не ѝ позволяваше да види светлината на деня. Дробовете ѝ щяха да се пръснат, когато изведнъж успя да си поеме глътка въздух. Разбра, че течението я носи безмилостно и останките на кораба почти не се виждат вече.

Отвори уста, за да извика за помощ, но пак потъна и нагълта вода.

Когато отново излезе на повърхността, беше отнесена още по-надалеч и никой не забелязваше това, освен мълчаливите фигури, накацали по стените. А после и те изчезнаха от полезрението ѝ. Проклетите женски дрехи я дърпаха надолу. Разбра, че трябва да престане да мисли за Фелън и трябва да съсредоточи всичките си мисли и усилия в опитите за оцеляване. Успя да събуе тежките кожени обувки. Започна да се бори с роклята, но потъна, докато правеше опити да я съблече. Най-после успя да се освободи и от нея. Когато се огледа, видя, че бреговете, покрай които я носи течението, са ѝ съвсем непознати. То я стискаше в прегръдките си като ревнив любовник.

Знаеше, че е безсмислено да се опитва да плува срещу него. Съсредоточи усилията си в това, да остане над водата. Слънцето грееше ярко над главата ѝ, а бреговете бавно се низеха покрай нея.

Изведнъж разбра, че водите вече не ѝ упражняват натиск. Беше свободна. Заплува към брега, въпреки че и ръцете, и краката ужасно ѝ тежаха. Беше твърдо решена да не се предава. Когато стигна на пясъка, беше съвсем изтощена. Отпусна се и затвори очи.

Нямаше представа колко дълго е лежала там. Минути, часове? Най-после успя да се изправи, колкото да седне и да огледа отчаяно околността. Скалите зад гърба ѝ бяха бели и много стръмни. Ивицата пясък беше съвсем тясна. От белезите, които водата оставяше, беше очевидно, че по време на прилив пясъкът остава под водата. Не разполагаше с никакво време.

Изправи се на крака и погледна дрехите си. Носеше само фуста, която беше плътно прилепнала по тялото ѝ. Горната част на шемизетата беше разкъсана, ръкавите висяха от двете ѝ страни. Изглеждаше като лошо облечена циганка.

Знаеше, че Фелън ще я потърси. Но той можеше и да не се досети в каква посока я е завлякло течението. Трябваше да се опита да се върне, да му помогне.

Измъкна от пазвата си скътаната там рисунка. Солената вода я беше разяла и чертите на фигурата бяха съвсем неясни. Трябваше да се раздели с нея.

Но не можеше. Фелън беше казал, че я обича. Тя обаче искаше отново да чуе тези думи. Искаше да ги чуе в мрака на стаята, легнала в мекото легло. Тогава щеше да им повярва напълно. И тогава можеше да си позволи и тя да го обича.

В ранната вечер на същия този ден Валериън вървеше бавно по пристанището на Хемптън Реджис. Беше благодарен, че никой не се вторачва в него, че никой не разпознава в елегантния млад мъж екстравагантната мисис Рамзи. Нямаше и да се досетят, с Божията помощ. Не че за в бъдеще той щеше да прекарва много време в Хемптън Реджис. Нямаше такова намерение. Щеше обаче да му се налага да прави посещения на роднините на бъдещата си съпруга.

Все пак, семейство Де Куинси твърде леко прие новината за спешната женитба на скъпата си дъщеря за някакво никому неизвестно копеле. Разбира се, не се досетиха, че Валериън Ромни е тясно свързан с приятелката на дъщеря им, Валери Рамзи. Софи нищо не им беше обяснила, но твърде успешно им беше поставила ултиматум. Или щяха да приемат женитбата ѝ, и с това да потвърдят, че са изпреварили времето си, или никога вече нямаше да видят дъщеря си.

Фактът, че той може би щеше да притежава доста обширно имение, явно успокои голяма част от страховете им. Допълнителната информация, че може би скоро ще се сдобият с внуче, очарова мисис Де Куинси веднага след като тя се съвзе от удара.

Той нямаше право на това щастие, никакво право. Не защото името му беше изчистено от позора и не защото истината беше умряла заедно с лейди Марджъри. А защото Фелън заминаваше. Веднага щом стана ясно, че няма надежда за Джулиет, Ханигън потъна в горите. Дали беше причинил смъртта на Хари неволно или умишлено, вече нямаше значение. Валериън все още оплакваше загубата на баща си, но мъката започваше да утихва.

И така, за Валериън краят беше неочаквано щастлив. Но не можеше да изпита истинско щастие, докато Фелън страдаше.

Фелън почти се беше удавил, докато се гмуркаше да търси тялото на Джулиет. Положиха много усилия, за да го накарат да се откаже.

– Тя е мъртва, човече! – беше извикал той. – Няма я!

При последното гмуркане Фелън беше изгубил всичките си сили и се отпусна изтощен на пясъка. Изражението на лицето беше толкова измъчено, че съкруши сърцето на Валериън.

Оттогава Фелън почти не говореше. Бавно, мълчаливо се бяха върнали в къщата в Сатърс Хед. Фелън мигновено се затвори в стаята си. Появи се отново след час, готов за отпътуване.

– Заминавам – каза той студено, безизразно. – Ромни Хол е твой. Можеш да правиш с него каквото поискаш. Оставил съм завещание, така че няма да имаш проблеми. Кажи, че лейди Марджъри е умряла,

докато е била на посещение при нас. Никой няма да се усъмни в думите ти, а и никой няма да се интересува от съдбата ѝ. Теб обичат много повече, отколкото някога са обичали нея.

– Не можеш да заминеш, Фелън – отчаяно каза Валериън – Не можеш просто...

– Мога. Желая ти щастлив живот с твоята интелектуалка. Направете ми много племенници и племеннички.

– Братовчеди – отговори Валериън.

В очите на Фелън просветнаха весели пламъчета.

– Е, да, братовчеди – прошепна той изненадано. – Не бях осъзнал новите факти.

– Ти все още си наследникът, нали знаеш? – попита го Валериън. – Тъй като лорд Хари все още няма законен син...

– Не – отхвърли предложението Фелън. – Аз никога не съм съществувал. Умрял съм при раждането си заедно със своята майка, Катрин. Предполагам, че лейди Марджъри никога не е забременявала. Така че оставаш ти, дете. С моята благословия.

– Но, Фелън... – запротестира Валериън.

– Мразя онова място. Мразя цялата тази проклетата страна. Желая ти щастие. Няма да се върна дълго време.

– Не можеш да прекараш остатъка от живота си съвсем сам.

– Не вярвам, че ще ми се наложи. Все някога Ханигън ще ме намери. След като цял живот се е грижил за мен, няма да ме изостави и сега.

– Но, Фелън, той е убил лорд Хари. Той знаеше, че Джулиет е в опасност и нищо не каза. Той е убиец, той е престъпник.

Фелън сви рамене.

– Загубата на лорд Хари не е голямо нещастие. Колкото до останалото, времето ще покаже. Междувременно, нямам намерение да дочакам залязването на слънцето на английска земя.

– Но Джулиет...

Думите замръзнаха на устните на Валериън. Погледна към Фелън и разбра, че няма какво да каже. Че не може да го задържи. Фелън го прегърна, притисна го здраво към сърцето си.

– Живей щастливо, братовчедо – каза той.

– Братко – нежно го поправи Валериън.

Фелън го погледна безрадостно.

– Братко – съгласи се той.

Нямаше смисъл да се опитва да го разубеждава. Щеше да отиде на кея и да гледа, докато корабът се скрие от очите му.

– Валериън – долетя до него шепот.

Той се обърна и напрегна очите си в сгъстяващия се здрач. Нищо не видя, но отново чу настоятелния глас. После се досети, че само едно човешко същество тук знае името му. Отиде до края на коридора и видя дребната фигура на Джулиет. Обгърна я с ръце и толкова здраво я стисна, че почти я задуши.

– Махни се от мен, здрави биволе – извика тя. – Къде, по дяволите, се дяхахте всички?

Той се отдръпна и я загледа. Дълго време му липсваше нейното чувство за хумор.

– Господи, Джулиет! Какво си навлякла? – извика той.

– Една от твоите стари рокли. Защо, мислиш, се скитам по коридора? Нищо не си оставил в Сатърс Хед. Имах късмет, че намерих тази в конюшните.

– Сигурно Ханигън е чистил. Семейство Рамзи изчезнаха завинаги. Джулиет, мислехме, че си мъртва.

– Но, защо, за бога! Та аз мога да плувам! – ядоса се тя.

– Повечето жени не могат.

– Аз не съм повечето жени. Къде е Фелън? – Внезапно я обзе ужас. – Не е помислил, че съм се удавила, нали?

– А какво друго можеше да си помисли? Нямахме и следа от теб – каза Валериън. – Той е на борда на кораб, който пътува към Франция.

– Господи, не можеше ли поне да изчака да ме погребее? Корабът отплава ли вече?

– Ще отплава до един час. Трябва да отидеш да го спреш, Джулиет.

– С тези дрехи?

Той я погледна. Видът ѝ никак не беше приличен. На него деколтето му стоеше добре, но на нея ѝ стигаше до кръста. Тя го беше придърпала нагоре и го стискаше здраво с ръка. Отвори уста и той се досети за какво ще го помоли. Отговори, преди да е чул въпроса:

– Не, няма да го направя. Никога вече.

Джулиет само го погледна.

– Днес вече почти се удавих – остро го сряза тя. – Бях отвлечена и почти убита от една луда стара жена, а сега съм изоставена от мъжа, който пред всички каза, че ме обича. А ти не искаш да направиш за мен нещо, което си правил стотици пъти преди.

– Господи! Проклятие! – Валериън не знаеше как да изрази чувствата си. – Ще трябва да кръстиш първото си дете на мен.

Фелън стоеше сам в мрака. Вече щяха да вдигат котвата. За първи път в живота си той не се радваше, че заминава. Искаше да забрави.

Каютата беше просторна, но него не го интересуваше. Лежеше на леглото, заслушан в скърцането на дървото. Вече знаеше, че притежава сърце. Проклето да беше това сърце!

Отново беше започнал да чувства. Беше си поръчал две бутилки с бренди, които щяха да му донесат веднага след вдигането на котвата. Две бутилки – като за начало. Чу почукването на вратата.

– Остани си отвън – отговори.

Отново се почука, вече по-настойтелно. Той изруга. Беше се заключил. Още дълго нямаше да иска да вижда никого. Все пак, рязко отвори вратата.

– Казах ти... – поде той, но дъхът му замря.

Тя стоеше на прага, облечена в мъжките дрехи на Валериън. Косата ѝ се беше втвърдила от солената морска вода, дрехите висяха на крехкото ѝ тяло. Но беше тя – истинска, жива.

Той се взираше недоверчиво в нея.

– Ти ме излъга – гласът му беше дрезгав.

– Много пъти – отговори тя. – За кой път ми говориш?

– За бележката, която ми остави.

– Не исках да тръгваш след нас.

– Защо?

– Защото те обичам. Мислех, че ще стана причина за унищожението ти.

– Ти си глупачка – каза той.

– Ти също – отговори тя, а очите ѝ светеха гневно. – Аз мога да плувам, забрави ли?

Той я издърпа в каютата, затръшна вратата. Прегърна я, притисна я в стената и обхвана лицето ѝ в дланите си.

– Разбира се, че можеш – прошепна той. – Трябваше да се досетя, че си способна на всичко.

И той се засмя, а после диво я целуна. Тя докосна лицето му с ръце. Пръстите ѝ бяха мокри. „От сълзите на радост“ – досети се той.

– Фелън – каза тя учудено, – ти все пак си човек. Знаеш го. Знаеш, че ме обичаш истински. Нали?

И той започна да ѝ показва любовта си. Обичаше я силно и дълбоко. А „Сий хорс“ ги отнасяше далеч от бреговете на Англия, към техния

Лунен танц

собствен рай.

КРАЙ

© 1993 Ан Стюарт
© 1998 Силвия Вангелова, превод от английски

Anne Stuart
Shadow Dance, 1993

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Ан Стюарт. Лунен танц
ИК „Торнадо“, Габрово, 1998
Редактор: Мария Дъбравова
Коректор: Мариета Суванджиева, Магдалена Николова
Технически редактор: Никола Христов
Оформление на корицата: Студио „Seven“, Габрово

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10965>]